

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

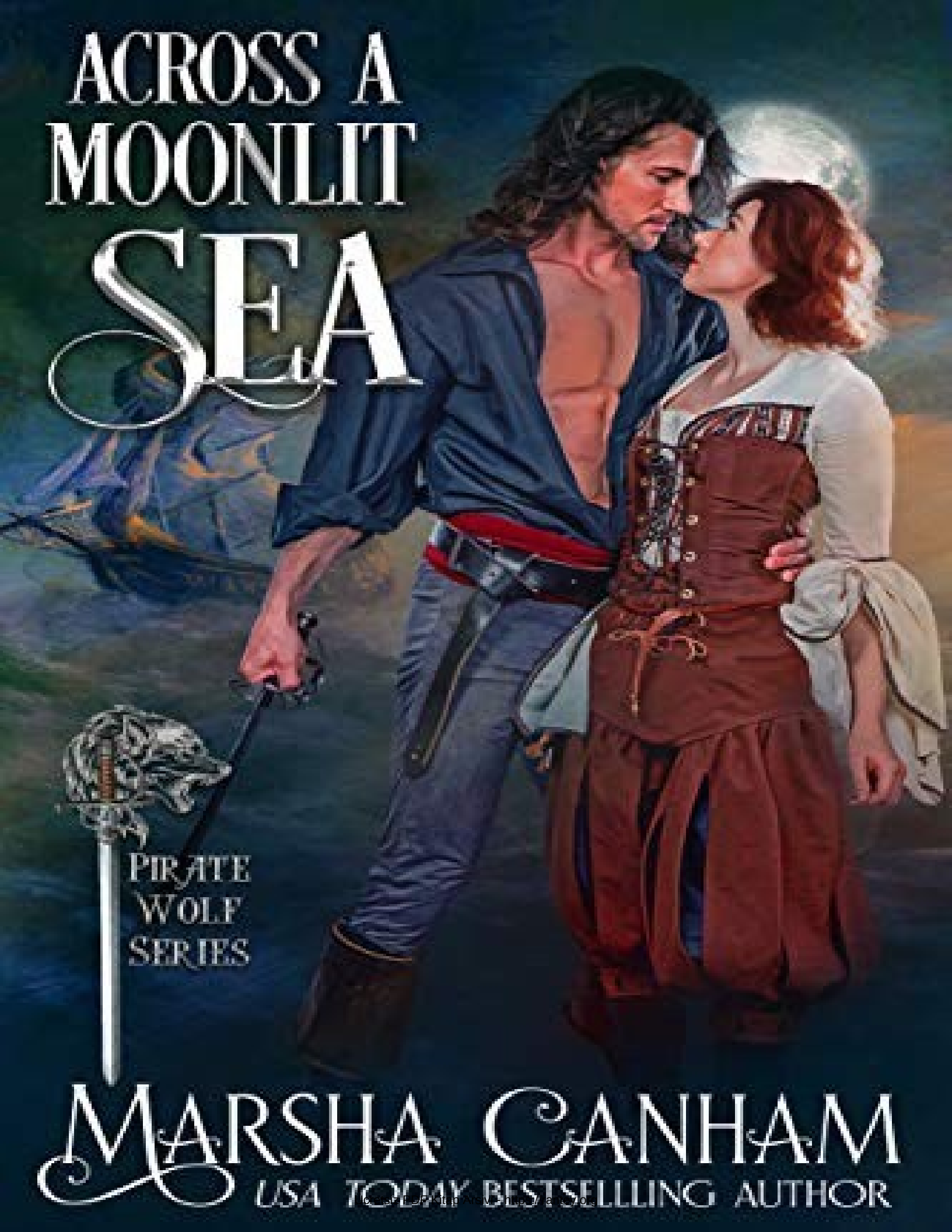
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ACROSS A MOONLIT SEA

PIRATE
WOLF
SERIES

MARSHA CANHAM
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MEHTAPLI BIR DENIZIN KARŞISINDA

tarafından Marsha Canham

Telif Hakkı 2011 © Marsha Canham

ISBN 978-0-9866872-5-9

Bu kitap ilk olarak Dell, 1994 tarafından yayınlanmıştır. Tüm hakları saklıdır. Eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. makaleler ve incelemeler.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Marsha Canham'ın yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu Ebook versiyonu, üç ana cimcimem Austin, Payton ve Carter'a, her gün anne olmaktan gurur duymamı sağlayan oğlum Jeffrey'e, gelinim Michelle'e, evlatlık damadım Kevin'a ve diğer gelinim Cindy'ye adanmıştır. Umarım hepsi benim için ne kadar önemli olduklarını biliyorlardır.

İÇİNDEKİLER

<u>ÖNSÖZ</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZ BÖLÜM ON</u>	
<u>BÖLÜM ON BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇÜNCÜ</u>	
<u>ON DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM ON BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM ON ALTINCI</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON</u>	
<u>SEKİZ BÖLÜM ON DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>DÖRT BÖLÜM YIRMI BES</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ALTINCI</u>	
<u>YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM SONSÖZ</u>	

PROLOGUE

Altı tanesi ufuk boyunca dizilmişti. Tam takım yelkenli altı Hintli muhafız, en az yirmi deniz mili gücündeki güney-güneybatı rüzgârında rahatça ilerliyorlardı; bu rüzgâr onları, şu anda iki İngiliz deniz şahinini görüş alanından koruyan bir adanın küçük kabuğunun yanından geçirecek bir rüzgârdı.

"Şansımıza lanet olsun," dedi Victor Bloodstone, güçlü elleriyle kalyonun üst küpeştesini kavrayarak. "Önce ansızın çıkan lanet fırtına bizi paramparça etti. Şimdi de bu."

Bloodstone uzun boylu, zarif ve zayıf bir adamdı; asil İngiliz soyundan geldiğini kanıtlayan keskin ve yakışıklı yüz hatları vardı. Talon'un kaptanıydı, on sekiz toplu bir korsan gemisiydi ve şu anda yüz metre açıkta demir atmış durumdaydı. Az önce *Virago*'ya doğru kürek çekmiş, ana direğin tepesindeki gözcüden gelen alarm sesine cevap vermişti. *Virago* boyutları ve genel silüetiyle *Talon*'a benziyordu ama ana bataryasında fazladan dört top taşıyor ve bunları baş ve kış taraflarında yarım düzine daha küçük kalibreli avcı topuyla destekliyordu.

Virago'nun kaptanı Simon Dante, Comte de Tourville'di. İngiliz'den yarım baş daha uzun boyluydu ve damarlarında on dört kuşak Fransız aristokrasisi akmasına rağmen, ağır top ve gürleyen yelken sesinden çok unvanları ve mülkleri önemseyen bir adamın iri omuzlarına ve karanlık kararlılığına sahipti.

Her ikisi de evlerinden binlerce mil uzakta, son yedi gün yedi gece boyunca kendilerini kasıp kavuran fırtınadan potansiyel olarak sakatlayıcı hasarlar almış gemilerin dümenindeydi. *Virago* dümeninde meydana gelen hasar ve çatlayan mizana direği nedeniyle en büyük zararı görmüştü. Daha da acısı, dümensiz kalmanın ve rüzgârın etkisiyle sivri kayalıklar boyunca sürüklenmenin sonucu olarak gövdesindeki geniş yarıktan akan suyun şırıltısıydı.

İki mürettebat son dört saatlerini *Virago*'nun yükünü küçük bir adanın sahiline taşımakla geçirmişti. Fazla yiyecek ve su varilleri de dâhil olmak üzere, cıvatalanmamış ya da onarım için gerekli görülmeyen her şey gemiden indirilmişti. *Virago*'yu yan yatırıp yarasını adanın üzerine çıkarmak için gövdesine kablolar bağlanmıştı bile.

su hattı. Adada, devasa siyah zift kazanları fokurdayarak hazır bekliyordu. Taze kereste ile meşe sakızı ve katrandan oluşan bir yama malzemesi, gemi karaya oturur oturmaz yarığı onarmak ve kalafatlamak için hazır bekliyordu.

Bu en az yarım gün sürecek bir işti, eğer kalafatın düzgün bir şekilde oturması bekleniyorsa daha da fazla. Ama yelkenlerini büken yirmi knot'lık güçlü bir rüzgârla, altı bodur İspanyol paralı asker o zamandan çok önce peşlerine düşecekti. "Bu piçler rotalarından en az yüz mil sapmış durumdalar, eğer

onlar sizin düşündüğünüz kişilerdir."

Simon Dante gümüşü mavi gözlerini kısarak uzaktaki kalyonları suyun yüzeyinden yansıyan güneş ışığının dans eden noktalarından ayırmaya çalıştı. Daha önceki tahminini değiştirmesine neden olacak hiçbir şey göremedi. Hindistan muhafızları, üç direkli ve güvertesi silahlarla dolu küçük, güdük gemilerdi ve tek bir amaç için tasarlanmışlardı: İspanya ile Yeni Dünya arasında düzenli olarak sefer yapan zengin tabak filolarına saldıran akıncıları ve her milletten korsanları caydırmak. Genellikle elli ya da daha fazla zabradan oluşan bir eskortun parçasıydılar ve bir seferde yirmi kadar hazine gemisini koruyorlardı. Tam yelkenle ilerleyen sadece altı tane olması, muhtemelen *Talon* ve *Virago*'yu hırpalayan aynı fırtına sırasında korudukları filonun ana gövdesinden ayrıldıklarını gösteriyordu.

"Üç direkli," diye yineledi Dante acımasızca. "Büyük olasılıkla her biri on top, en iyi ihtimalle demi-culverin, en azından saker. Onlarla hiç sorun yaşamayız."

"Sorun yok mu?" Victor Bloodstone kum rengi bir kaşını kaldırdı. "Öfkeli bir eşek arısı yuvasına yelken açmak gibi olacak. Ve eğer fark etmediyseniz, sevgili Kontum, bir şekilde dezavantajlı durumdayız - ekleyebilirim ki, herhangi bir danışma ya da tartışma olmaksızın verdiğiniz aceleci kararlardan birinin sonucu."

Dante'nin bakışları bir süre ufukta sabit kaldıktan sonra soğuk bir ifadeyle Bloodstone'a döndü. Normalde kafatasçılara ve aptallara ya da çizmesinin altında yapış yapış bir pislik oluşturan çok büyük böceklerle ayırdığı türden bir bakıştı bu ve Bloodstone'un bu bakışı yorumlaması ve bronz teninin altında sıcak bir şekilde kızarması için bir kalp atışı geçmesi gerekmedi.

Geçtiğimiz üç ay boyunca, iki adamın birbirlerine tahammül edemedikleri bariz bir şekilde ortaya çıkmıştı. Her ikisi de parlak denizcilerdi ve savaşta cesaret ve gözü peklik konusunda birbirlerine denktiler. İkisi de mürettebatlarında dehşetin yanı sıra, kimsenin gitmediği yerlere gitmeye cesaret ettikleri için hayranlık da uyandırıyordu.

ve ambarları İspanyol altın ve gümüş külçeleriyle dolu olarak geri döndükleri için.

Ancak Bloodstone'un İngiltere'ye dönmeye, övgülerin tadını çıkarmaya ve başarısının ödülleri toplamaya hevesli olduğu yerde - şövalyelik unvanının kapıda olduğunu tamamen tahmin ederek - Dante'nin böyle bir arzusu yoktu. Zaten tahammül edebileceğinden çok daha fazla övgü kazanmıştı. Dahası, Tourville Kontu'nun İspanyollarla işi henüz bitmemişti. Aslında fırtına araya girip onları bir arada kalmaya zorlamasaydı, *Virago*'yla birlikte Bloodstone'dan tam bir hafta önce ayrılmış olacaktı. Şimdi üzerlerine doğru gelen altı düşman savaş gemisi vardı -her iki kaptan da gemileri en iyi durumda olsaydı tek başlarına meydan okumakta tereddüt etmezlerdi- ama gemilerini ve ganimetlerini sağ salim kurtarmak için yine birbirlerine ihtiyaçları vardı.

"Pekâlâ," dedi Dante, kollarını göğsünde kavuştururken omuzlarındaki devasa kaslar dalgalanıyordu. "Benim gemim dümensiz ve kevgir gibi su sızdırıyor; seninki ise fırtınadan hasar görmüş, ana direğinde bir çatlak var ve yedek brandası yok. Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Bloodstone ince dudaklarını gülümseme taklidi yaparak daha da inceltti. "Sanırım onları geçmek için savaşmaktan başka seçeneğimiz yok."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Dante kesin bir ifadeyle. "Ve buradaki varlığımızı gizli tutmak için onları yok etmek zorundayız, en azından görevimizi tamamlayana kadar."

"Senin görevin," diye düzeltti Bloodstone onu kısa ve öz bir şekilde. "Benimki bitti. Yapmak için yola çıktığımız şeyi yaptık ve İspanya Kralı Philip'in papaz topuklarının üzerinde dönmesini sağlayacak kadar da iyi yaptık. Şimdi yarım kaldığını düşündüğün iş sadece sana ait. Sadece ve sadece tek bir baskın için anlaştım."

Dante'nin İngiliz hakkındaki düşünceleri dilinin ucuna kadar gelmiş, bayat biranın tadı gibi ekşimişti. Bloodstone, Kraliçe'nin baş danışmanı Sör Francis Walsingham'ın yeğeniydi. Sör Francis Drake'le birlikte denize açılmıştı -bir başka kibirli adam- ve Elizabeth'in en sevdiği akşam yemeği arkadaşlarından biri olduğu söyleniyordu. Popinjay'lere yaltaklanmak ve yaşlanan kraliçeleri baştan çıkarmak Dante'nin karakter özellikleri arasında üst sıralarda yer almıyordu ve Bloodstone'dan ne kadar çabuk kurtulursa soluyacağı hava da o kadar tatlı olacaktı.

Soğuk gözleri tekrar büyüyen yelken piramitlerine kaydı. "Eğer gemide biraz olsun gözleri varsa, *Virago*'yu şimdiye kadar görmüşlerdir. *Virago*'yu

Neyse ki *Talon* hâlâ görüş alanımızın dışında ve neredeyse bize ulaşana kadar da öyle kalacak. Rüzgâr arkalarında ve bunu mümkün olduğunca uzun süre kendi avantajlarına kullanacaklardır. Bu nedenle," -Kanataşı'na baktı- "*Virago*'yu pruvalarından geçirmeyi ve dikkatlerini bu adacıktan başka yöne çekmeyi öneriyorum. Senin *Talon*'u getirip rüzgârın ters yönünden onlara saldırmana yetecek kadar uzun bir süre onları oyalayacağız. Ölümcül bir yara almış gibi görünmek için çok uğraşmamıza gerek kalmayacak ve piçlerin karşı koyamayacağı kadar cazip bir ödül sunacağız."

Bloodstone düşünceli bir şekilde başını salladı. Bu cüretkâr ve riskli bir plandı ve Dante şüphesiz altı zabradan da ağır ateş alacaktı. Main'de *Virago*'yu tanımayan çok az İspanyol vardı ve onu yaralı ve görünüşe göre sıkıntı içinde kaçarken görmek gerçekten de onları kana yapışan sülükler gibi kendine çekecekti. Onu kurtarmak ve İspanyolları çapraz ateşe almak *Talon*'a düşecekti.

Bloodstone uzandı ve pırıl pırıl parlayan altın saç telini çekiştirdi. Her iki elinin dört parmağına da yüzük takmıştı ve mücevherler, sıvı kahverengi gözlerindeki ani açgözlülük kadar parlak bir şekilde parlıyordu. "Saygılarımı sunarım Kaptan Dante. Gölden ördek toplamak gibi bir şey olmalı."

Dört saat sonra, güneş göz hizasında batıya doğru parlarken, Kaptan Dante adamlarına kefenlere girmelerini emretti. *Virago'nun* gövdesindeki yarığı geçici bir yama ile kapatarak adanın korunağından ayrılmışlar ve güneyden güneydoğuya doğru ilerlemeye başlamışlardı ve Dante'nin tahmin ettiği gibi, Hindistanlı muhafızlar neredeyse tek vücut olarak dönmüşler ve burunlarını yukarı kaldırarak ve su mavi-beyaz köpükler halinde gövdelerinden kayarak onun peşine düşmüşlerdi. Dante kendi takımını dikkatle hazırlamıştı, kare şeklindeki ana yelkenlerde gevşeklik bırakarak dolu görünmelerini sağlamış ve rüzgârdan gelen her bir güç ve hızı yakalamak için gerilmişti. Yelkenlerinin geri kalanında baş ve kış manevra kabiliyeti vardı ama onları da *Virago'nun* uçan bir deniz cadısı olarak ününe uygun olmayan bir açıda tutuyordu.

Ön güvertede durmuş, saçları rüzgârda siyah ipek gibi dalgalanırken, *Virago'nun* neden kararsız ve dengesiz görüldüğünü sorgulamaktan daha iyisini bilen dümencisine sessiz ve istikrarlı emirler veriyordu; oysa o da biliyordu ki, uyduruk bir dümenle bile, hücum eden İspanyolların altısının etrafında daireler çizip onları peşlerinde sürükleyebilirlerdi.

Dante'nin ikinci komutanı-Geoffrey Pitt geminin ortasında durmuş, güvertenin giderek artan salınımına karşı koymak için ayaklarını iki yana açmıştı. Onun alaca

Saçları ensesinde bir kuyruk halinde toplanmıştı ve güneşin yıpratıcı etkisi altındaki yüzü neredeyse gözleri kadar yeşildi. Mesleği denizcilik değildi, hatta denizci olmayı seçmemişti ve hâlâ bir haftadır süren fırtınanın acı veren etkileriyle mücadele ediyordu. Ama silahlardan anlıyordu ve *Virago'nun* dişlerinden sorumluydu: otuz iki kiloluk kurşun topları üç yüz yarda ve daha fazla mesafeye atabilen on bronz demi-top, on yedi kiloluk saçmayla beslenen on dört dökme demir culverin ile destekleniyordu. Ayrıca baş ve kıçta şahinler, yakın mesafeden özel sürprizler için ayrılmış daha küçük kalibreli uzun zarif toplar vardı.

Pitt'in baş topçusu neredeyse ateşlediği silahlar kadar dehşet vericiydi. Yaklaşık bir metre boyunda, abanoz gibi siyah olan eski köle, *Virago*'da kaptanın kendisinden daha çok korkulan tek adamdı muhtemelen. Cimaroon'un düşmana ilk selamı geleneksel hale gelmişti. Üzerinde sadece bir peştamal ve yüzünde yaklaşmakta olan bir zevkin ifadesiyle, yalınayak bir şekilde örtülere tırmanıyor ve yaklaşmakta olan gemilere doğru sıcak sarı bir aşağılama akımı gönderiyordu. Güvertedeki ve serenlerdeki adamlar alkış tutuyor, yumruklarını sallıyor ve hakaretler yağıdırıyorlardı ki, öndeki kalyonun toplarından cevap niteliğinde bir duman püskürdü.

Virago'dan daha küçük olmalarına ve onun kadar ağır silahlara sahip olmamalarına rağmen, kalyonlar rüzgârı kendi avantajlarına çevirmişlerdi ve akbabalar gibi yaklaşarak bir savaş hilali oluşturup yelkenlerini açtılar. Açılış salvosunu yapan gemi hilalin sancak tarafına komuta ediyordu. *Virago*'nun dönüp savaşmaya istekli -ve yeterince gözü kara- görüldüğünü görünce, küstahça diğerlerinin önüne geçti ve saldırıyı başlattı.

"O kadar kötü durumda olduğumuzu düşünüyor ki, bizi tek başına yenebilir!" Dante bağırdı. "İzlenimini düzeltelim mi, Bay Pitt?"

"Emriniz üzerine hazırız, Kaptan!"

"Emrimle." Dante başıyla onayladı ve dümenciye döndü. "Onu sert bir şekilde sancak tarafına getirin ve olabildiğince sıkı tutun."

"Emredersiniz, efendim!" Dümenci derme çatma dümenin başına geçti ve küfretti. "Bu lanet kürek ne kadar dayanır bilemem ama avlusunda ruh var ve rüzgârı arkasına alacağı kesin."

"Bana sadece uzun ve yumuşak bir pas verin, Bay Brighton. Silahlarıyla halledecektir."

"Evet, efendim! Öyle olacak, efendim!"

Dante kanın damarlarında dolaştığını hissetti. İspanyol hızla yaklaşıyordu, tam yelkenli ve gövdesi yukarıda, demir grisi dalgaları yararak

bir balta gibi. *Virago* hâlâ dizleri titriyormuş gibi yapıyordu ve toplarının sadece üçte biri açık olduğu için İspanyol'u bir kabadayılık gösterisine çekmişti. Zabra iki baş topuyla bir salvo daha ateşledi; toplardan biri korsanın dümen suyunda zararsızca patlarken, diğeri üç ayak kalınlığındaki gövdesinden küstahça sekiyordu. Dante çeyrek milden daha kısa bir mesafede, İspanyol'un güvertesinde, güdük baş güvertesinde kümelenmiş, parmaklarıyla *Virago*'yu işaret eden adamları görebiliyordu; sanki ganimetin paylaşımı konusunda tartışıyorlardı.

Geniş, duygusal ağzı yavaş bir sırtışla açıldı. "Bay Brighton-"

Dümencinin dudakları aralandı, yumruğu dümene sıkıldı. "-

Şimdi! Onu sertçe yaklaştırın!"

Yelkenleri döndürmek için halatlar gevşetilip yeniden bağlanırken oltalar şakırdadı ve arma halatları şakırdadı. *Virago* rüzgârda savrulup arkasından uzun spreylere bulutları savururken, yelkenler başlarının üzerinde gümbürdüyor ve yüksek direkler yükselen denizin üzerine doğru eğiliyordu.

"Bay Pitt! Silahlar çekilsin! Bizi açın ve tüm güzel dişlerimizi gösterin. Hazır olduğunda ateş et!"

Güvertede, Pitt'in mürettebatı kalan top kapılarını açtı ve topları ateşleme pozisyonuna çekti. Pitt kolunu kaldırmış, *Virago* dönüşünü tamamlarken ilk yalpanın dinmesini bekliyordu. İspanyol gemisi doğrudan kirişlerinin üzerindeydi ve sancak bataryalarını oluşturan on iki ağır topun tamamının görüş alanındaydı. Topçular ellerinde güherçile ve şarap ispiertosuna batırılmış fitillerle durmuş, fitiller kıpkırmızı parlıyordu. Diğerleri ise toplar ateşlendiği anda yeniden doldurulmaya hazır, fitil, saçma ve barutla hazır bekliyordu.

"Şimdi!" Pitt intikamcı bir kükreyle elini aşağı indirdi. Fitiller mihenk deliklerine indirildi ve top makatlarındaki barut yükünü ateşledi. Bir an sonra toplar neredeyse aynı anda patladı, geri tepmeyle birlikte geriye sıçrayan arabaların muazzam etkisiyle güverte ayaklar altında sarsıldı.

Gri, keskin bir duman bulutu güvertenin üzerinden geri dönerek, silahları yeniden doldurmak için güverteye çekmeye çalışan adamları içine çekti. İki yüz metre ötede, parçalanmış raylardan ve bölmelerden kıymık kıymık tahta fişkırıyordu. Adamlar çığlıklar atarak oldukları yerde can verdiler ya da kanlı parçalar halinde yelkenlerin tepesine fırlatıldılar. *Virago*'dan gelen ikinci bir salvo, sersemlemiş kalyonun mürettebatı tek bir atış bile yapamadan etkisini gösterdi ve

Şimdi de düşen örtüler ve patlayan direklerin yarattığı kaos, paramparça güvertede kargaşa yaratmıştı.

Virago hızla yanından geçti, koşarken yeniden dolduruyordu. Dümene verilen bir emirle tekrar sert bir şekilde sancak tarafına yöneldi, yanan kalyonun arkasından dolanırken aynı zamanda sancak bataryasındaki tüm ağır ve artık çift atışlı toplarını hilalde kalan beş gemiye doğrulttu.

Beşli çoktan düzenli düzenlerinden çıkmaya başlamıştı ama *Virago*, en yakın kalyon ateşe karşılık vermek için pozisyon alamadan önce dört sıcak mermi atmayı başardı. Zabra'nın topları ateşli rozetler halinde patladı, denizi dumanla kapladı ve *Virago'nun* kirişi boyunca bir yaylım ateşi gönderdi. Yelkenler parçalanıp serenlerinden ayrılırken başlarının üzerinden çığlıklar yükseliyordu ama yelkenler çökerken bile adamlar hasarı kesmek için havaya fırladılar. İkinci bir yaylım ateşi güverte küpeşelerini patlattı ve pruva direğini çatlattı, üçüncüsü iki adamı yan tarafa savurdu ve yarım düzine daha adamı parçalanmış tepelerden dışarı fırlattı.

Simon Dante arka güvertede volta atıyor, emirler ve cesaretlendirmeler yağdırıyordu. Uçan bir parçadan dolayı yanağı kan içindeydi ama bu sıyrıktan başka bir şey değildi. Gemisi tahmin ettiğinden daha fazla isabet almıştı ama *Virago'nun* verdiği hasar kadar yıkıcı değildi. İspanyol gemilerinden biri çalkalanan denizin üzerinde alçak ve kırık bir şekilde duruyordu, güvertesi alevlerle sarılmıştı, direkleri ve armaları sarkık kanatlar gibi arkasında sürükleniyordu. İki tanesinin tepesinde hasar vardı; bir diğerrinin toplarından biri taşıyıcısından fırlamıştı ve burnu denize doğru uzanan top iskelesinin parçalanmış kalıntıları üzerinde asılı duruyordu.

Ama zabralar yeniden toplanıyordu. Bu kez ne beklmeleri gerektiğini biliyorlardı ve bu kadar zoraki bir şekilde bir arada kalmayacaklardı. Dahası, zincirle yüklenecek ve *Virago'nun* hızını ve manevra kabiliyetini kesmeyi umarak yelkenlere nişan alacaklardı.

Dante'nin soluk mavi gözleri geride bıraktıkları küçük adayı hâlâ gizleyen duman bulutlarını taradı. Talon şimdiye kadar siperden çıkmış olmalıydı ve rüzgârın da etkisiyle İspanyollara doğru hızla ve ölümcül bir sürprizle yaklaşıyordu.

Pitt'ten gelen bir uyarı çığlığı Dante'nin dikkatini tekrar İspanyollara çekti. En büyük iki kalyon hızla yaklaşıyor, *Virago'nun* iki yanına yanaşılıyor ve açıkça onu çapraz ateşe almayı planlıyorlardı.

"Bay Brighton, onu getirin! Sancak tarafına. Şimdi sancak tarafına!"

Dümenci emri önceden tahmin etmişti ve dümeni kontrol eden kolu çevirmek için tüm ağırlığını vererek yekeyi zorlamaya başlamıştı bile. Gürültülü bir çatırtı ve kerestenin yırtılmasıyla yeke sert bir şekilde perdeye doğru savruldu ve ani özgürlük Brighton'ı da beraberinde fırlattı. Dizlerinin üzerine sertçe düştü ve tahtayla temas eden çenesinden bir deri tabakası sıyrıldı, ancak bir an sonra ayağa kalktı ve dümen kaybını telafi etmek için trimlerini düzeltmeleri için üstlerine emir vererek küfretti.

Virago rotasından kısa bir süreliğine saparak kalyonlardan birinin yol kazanmasına izin verdi.

"Bay Brighton-!"

Zincir atışının ölümcül çığlığı Dante'nin emirlerini yarıp geçti, dümencinin kendisini de kırmızı bir spreyle halinde kesti. Dante bir demir parçasıyla güverteye savruldu ve neredeyse tam bir dakika boyunca sersemlemiş bir halde orada yattı. Halatlar ve armalar dayanaklarından kopmuş, adamlarının çığlıkları tepedeki brandanın tiz yırtılışını yankılamıştı.

Dante duyularının ve bedeninin kontrolünü yeniden kazanmak için savaştı, gemisine bir başka feryat salvosu isabet ederken ayağa kalkmaya çabaladı. Küpeşteye doğru topallayarak yürüdü, sol bacağının dizden aşağısı uyuşmuştu ve kan içindeydi. Pitt aşağıdaydı, cesetleri ve enkazı silahlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Güverte enkazla doluydu. Kablolar serbestçe sallanıyor ve yelkenler kırılmış ve desteklerinden kurtulmuş serenlerden parça parça sarkıyordu. Kan, geminin yuvarlanışını takip ederek döşemenin bir tarafından diğerine akıyor, güneşten ağarmış meşenin üzerinde örümcekli desenler oluşturuyordu.

Soğuk, sessiz öfke Dante'nin ruhunu doldurdu ve havada emirler yağdırarak döndü. *Virago*'dan bir pas daha koparabilirse, *Talon*'un onları desteklemek için orada olacağından emindi. Ve yaralı olmasına rağmen, cesur korsan cevap verdi, rüzgara karşı zarif bir kayma ile takla attı, kendini menziline bulan bir akbabadan uzaklaştırdı ve kendini bulamayan bir başkasının silahlarının altına attı. Pitt topunu ateşledi, mürettebatını temizlemeye, yeniden doldurmaya, sıkıştırmaya ve elleri sıcaktan su toplayana kadar ateş etmeye devam etti.

Dante pruvaya doğru ilerledi ve şahinlerden birinin başına geçerek onu yuvasında döndürdü ve hedefe nişan aldı, şimdi sancak tarafının yüz yardadan daha az açığındaydı. Gözleri dumandan yanıyordu ama ona kırılan kerestelerin ve ölen adamların intikamcı tatminini getiren kulaklarıydı. Sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı ve

İspanyol ateşe karşılık verdi. Gözleri kısıldı, ter ve kandan arındırmak için gözlerini vahşice sildi ve tekrar baktığında boğazından öyle bir kükreme çıktı ki, Pitt bile silahların gürültüsünden bunu duydu ve panik içinde ön güverteye koştu

"Piç! Pis sarı kanlı piç!"

Pitt'in Dante'nin yüzünde bu kadar öfkeye neden olan şeyi görmesi bir an aldı ve bunu yaptığında nefes almayı bıraktı, düşünmeyi bıraktı, zamanın kendisinin bir kalp atışı ile diğeri arasına girmesini engelledi.

Çok uzaklarda, rüzgâr direklerine ve tepelerine takabildiği her yelkeni doldururken, *Talon* ufkun maviliğinde yarışıyordu.

Kuzey yarışı.

Dumanla dolu arenadan uzaklaşıyor.

Virago'yu ve mürettebatını yırtıcılar çemberiyle tek başlarına yüzleşmek zorunda bırakarak açık denizin güvenliğine kaçırıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

ZARAR YOLUNDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayalet bir gemi gibi uzaklaşan sis kümesinin içinden çıktı. Hava son derece sakin, su cam gibi pürüzsüzdü. Sabah güneşinin ilk ışıkları onu bulduğunda armasının hatları çiyden buz tutmuş ve milyonlarca iğne ucu kadar ışıkla parlıyordu. Aslında dört direk taşıyordu, ama mizana ve baş direk ağır hasar görmüştü, ikincisi gövdenin yarısına kadar kırılmış ve kendi üzerine katlanmış, kendi halatlarından oluşan bir koşum takımında asılı kalmıştı. Sanki hiçbir yere hızlı gidemeyeceğini biliyormuş gibi, taşıdığı birkaç parça branda yelkeni de indirilmişti. Devasa ana yelkenin yarısı lime lime olmuş, geri kalanı ise mümkün olan her yere yamanmış ve esebilecek herhangi bir rüzgârı yakalayabilmesi için yeni bir dizi halat ve çıtayla desteklenmişti. Küpeştesinde ve gövdesinde daha fazla hasar vardı ve tüm bu umutların ağırlığıyla yorgun bir şekilde sancak tarafına doğru yatıyordu.

Yüzbaşı Jonas Spence kaşlarının kalın tel tüylerinin arasından kaşlarını çatı. "Hiç fener görmüyorum. Güvertelerinin hiçbirinde yaşam belirtisi yok."

İkinci komutanı Spit McCutcheon da kaşlarını çatmıştı ama sessiz kalyona değil, arkasındaki yoğun gri sis duvarına bakıyordu.

"Orada pusuda bekleyen bir düzine gemi olabilir ve biz bunu bilemeyiz," diye mırıldandı ön dişlerinin arasındaki geniş aralıklardan. "Bu tam da kanlı fikirli bir İspanyol'un kuracağı türden bir tuzak. Bizi tuzağa düşürmek için içimizden birini yem olarak kullanır, sonra da" -küpeştenin üzerine eğildi ve bir tomar balgamı yirmi metre aşağıdaki suya tükürdü- "bizi sıcak bir koyun eti gibi tuzağa düşürür."

Spence'in kaşları daha da çatıldı, çizgiler zaten granit kadar yıpranmış ve sertleşmiş yüzünde yarıklara dönüştü. Uzun boylu, boğa gibi bir adamdı; eni gemisi kadar geniş, küp küp yediği martı yumurtaları kadar keldi. "Koyun eti mi?" McCutcheon'a ters ters baktı. "Koyun eti demek zorunda mıydın, seni düz burunlu piç? Şimdi bütün gün boyunca bunun tadını boğazımda hissedeceğim."

Sanki bu tahmini doğrulamak istercesine, midesi öfkeli bir şekilde guruldadı ve bu gurultu arkalarında toplanan mürettebatın çoğu tarafından duyuldu.

Baş güvertede. Gerginliğe rağmen birkaçı gülümsedi. Kaptanlarının iştahı ve kapasitesi ünlüydü ve karnı bir eksikliği protesto ettiğinde, bu bir volkandan gelen uğursuz homurdanma gibiydi.

"Koyun eti." Spence yine homurdandı ve elini gözlerine götürerek, dağılmakta olan bulutların arasından sızmayı başaran azıcık donuk ışığın erimiş gümüş parıltısına karşı onları korudu. Ufkun açık olan yarısı boyunca yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerledi, hayaletimsi kalyona ve arkasındaki gri sis bulutuna geldiğinde durdu.

"Jolly'yi karşıya göndereceğiz," diye karar verdi. "Eğer orada bir düzine papaz piçi varsa, onlar da bu lanetli sükûnet içinde hiçbir yere gidemezler. Ve eğer gemi gerçekse, gemide yardımımıza ihtiyacı olan ruhlar olabilir. Dümenci! Bizi içeri çeksen iyi olur. Rüzgâr çıkarsa diye dümen için bir ya da iki kareyi yukarıda tut."

Emir iletildi ve hemen ardından adamlar çevik bir şekilde serenlere tırmanıp kendilerini serenlerde sabitlerken, diğerleri de arma halatlarındaki gerilimi serbest bırakarak yelkenlerin reosta edilmesine ve serenlere bağlanmasına izin verdi. Bu normalden daha yavaş bir çalışmaydı çünkü yelkenler, brandayı şişirmek ve her türlü hava akımından faydalanmak için deniz suyuyla iyice ıslatılmıştı. Üç gündür karaya oturmuşlardı ve ara sıra su yüzeyine vuran kedi pençeleri dışında, bu süre içinde bir ya da iki fersahtan fazla sürüklenmemişlerdi.

Bu yüzden, şafak söküp sabah sisi dağılmaya başladığında, bu kadar yakında duran başka bir geminin görüntüsü birkaç büzgen kasından daha fazlasını germiştir. *Egret*'in mürettebatının neredeyse tamamı küpeşteye dizilmişti; geçen bir saat boyunca hiçbirisi uzaklaşmamış, çok azı sesini fısıltının üzerine çıkarmıştı. Hâlâ tehlikeli sulardaydılar ve onları hareket ettirecek rüzgâr olmadan düşman topçuları için kolay bir av olacaklardı.

Aynı üç gün boyunca üzerlerinde asılı kalan alçak, kalın bulut tavanı, gündüzleri güneşten ya da geceleri yıldızlardan herhangi bir okuma yapmayı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Dümencinin konumlarına ilişkin en iyi tahmini, İspanya'nın en işlek nakliye yollarının tam ortasında durdukları yönündeydi. Eve dönmek üzereydiler, Plymouth'tan hâlâ dört hafta uzaktaydılar; erzakları ve tatlı suları azdı, düşman sularında yabancı bir gemiyle çatışmaya girme eğilimleri daha da azalmıştı. Karayipler'den yola çıkmadan önce, Kral Philip'in filosunun kendilerinden iki hafta önce Hispaniola'dan ayrıldığına dair söylentiler duymuşlardı. Panama ve Meksika'da çıkarılan altın ve gümüşle yüklü devasa kalyonlar

Egret'ten daha yavaş hareket ediyorlardı ve onlara yetişebilmeleri düşünülemezdi. Dahası, bu levha filoları, güverteleri her boyutta ve kalibrede silahlarla dolu olan ve kaptanları başıboş gemilere saldırmaktan ve kadırgalarında köleleştirmek üzere İngiliz mürettebat toplamaktan çekinmeyen Hindistan muhafızlarının ağır eskortları altında seyahat ediyordu.

McCutcheon'ın kaygıları gerçektir ve Spence, sıırım gibi arkadaşının öğütlerini ciddiye aldı. Spit, İngiliz filosundaki çoğu gemiden daha uzun yıllardır denizdeydi. Kafa derisi ve çenesindeki birkaç tutam saç kırlaşmıştı ve parmak uçlarında dursa başının tepesi Spence'in koltuk altına ulaşabilirdi. Neredeyse on beş yıldır birlikteydiler, Main'daki en tuhaf çiftlerden biriydiler ve Hint Adaları'ndan getirdikleri şeker kamışı romunun kalitesiyle Plymouth'taki neredeyse her tüccar ve yatırımcı tarafından tanınıyorlardı.

Egret, akıllı başında her tüccarın olması gerektiği gibi silahlıydı ve çoğunlukla Spence'in ticaret tekellerine müdahalesine itiraz eden İspanyol ve Portekizli korsanlara karşı adil bir savaş payı görmüştü. Ancak her İngiliz'in bildiği gibi, bir adam ancak yelken açtığı gemi kadar iyiydi. Hem İspanyollar hem de Portekizliler yüzyıllardır süregelen kare direkli gemi tasarımına sadık kalmışlardı; bu da sadece rüzgârın götürdüğü yere yelken açabilecekleri anlamına geliyordu. İngiliz gemileri ise ana kare yelken hariç tüm yelkenlerini baş ve kıçtan donatmışlardı; bu da onlara serenlerde manevra kabiliyeti kazandırıyor ve sadece izleyip başları dönen daha hantal kalyonların etrafında daireler çizmelerini sağlıyordu.

Önlerindeki yaralı kalyon kesinlikle İngiliz tasarımıydı ve diğer flamaları gibi yırtık pırtık ve kömürleşmiş olmasına rağmen üst direğinde kalan kısımda Aziz George Haçı dalgalanıyordu.

"Aulde George'un altında, orada," dedi Spence, kehribar rengi gözlerini kısarak direğin tepesini daha iyi görebilmek için. "Flamayı tanıdın mı?"

"Siyah üzerine kızıl. Bir geyik ya da keçi, ben öyle yaparım." McCutcheon başını salladı. "Bu arma bana tanıdık gelmiyor."

"Evet, tanıdık geliyor olmalı. Her halükarda, evinden çok uzakta dolaşan basit bir tüccar değil. Ana bataryasında on kanlı demi-top ve on dört culverin'in yanı sıra baş ve kıç tarafında şahinler ve perrierler var." Spence belindeki otuz iki kiloluk devasa topları işaret etti ve ağzının kenarıyla ekledi, "Bahse girerim efendisi her kimse, ticaret mallarının fiyatı konusunda pazarlık yapacak biri değildir."

"Şarjörü su altında değilse belki yedekte bir iki ton barutu vardır." McCutcheon'ın çakıllı sesi çok fazla iyimserlik göstermiyordu. "Ya da kendini böyle bir duruma sokmak için hepsini kullanmadıysa."

Spence doğruldu ve çenesinden taşan şiddetli kızıl sakalını düşünceli bir şekilde kaşıdı. Serin bir sabahtı ama alnında belli belirsiz bir nem parıltısı vardı ve başının kel kubbesinde parlıyordu. Durgun havada kederli bir şekilde asılı duran gevşek flamaya bakmaya devam etti. Onunla ilgili bir şey aklını kurcalıyordu. Bir şey derisini kaşındırıyor ve taşaklarını geriyordu; bu da başının belada olduğunun kesin bir işaretiydi.

"Bir göz atmaktan başka çaremiz yok. Yolda cephaneliğe uğramaktan da zarar gelmez."

"Evet," diye homurdandı Spit ve emri omzunun üzerinden geçirdi. "Cutlasses ve tabancalar, her biri on atış. Lewis, Gabinet, Brockman, Hubbard, Mawhinney-" Gemideki en iyi silahşorların isimlerini sayarken durakladı ve yaşlanmış bakışları özellikle beklenti içindeki bir yüze takıldı.

Yüzbaşının çoğu zaman muziplik ve şakacılıkla parıldayan kehribar rengi gözleri, yavrusunda neşesini koruyamamıştı. Çoğu zaman ciddi ve vakur olan Beau Spence'in gözleri iri ve gururluydu ve çoğu zaman avını takip eden bir dişi kaplanı akla getiriyordu. Neyse ki ne kaptanın iri cüssesi ne de mors benzeri yüz hatlarına hakim olan şok edici kırmızı tüyler kızına geçmemişti. Beau'nun saçları sadece en parlak güneş ışığında kızıl tonlarıyla parlıyordu ve o zaman da sadece nadiren saçlarını açık bırakıyordu. Çoğu zaman zengin kumral örgüsünü, gemideki diğer giysilerden oldukça küçük olmasına rağmen, çapkın bir gözü işinden alıkoyabilecek her türlü dikkat dağıtıcıyı düzleştirmek ve yumuşatmak için iyi bir iş çıkaran doublet'i kadar sıkı bir şekilde bağlı tutuyordu. Dahası, şehvet düşkünü erkeklerle dolu bir gemideki tek kadın olarak, beline bağladığı jilet gibi keskin hançerini ya da -zavallı bir iğdiş edilmiş piçin keşfettiği gibi- çizmesinin paçasında kılıflı olarak tuttuğu hınzırca ince stiletto'sunu kullanmakta hiç tereddüt etmemiş ya da beceri eksikliği göstermemişti.

Egret'in mürettebatına bir kadının katılması fikrine karşı çıkanlar olmuştu - *hangi* batıl inançları olan denizci karşı çıkmazdı ki? Ama o gemideki her kalası, direği ve klemensi biliyordu. Onların saygısını hak ettiğini kanıtlamak için en az onlar kadar, hatta çoğu zaman onlardan daha fazla çalıştı. Altı aydan bir yıla kadar değişen yedi yolculuk

Süre bunu fazlasıyla kanıtlamıştı. Sadece kaptan ara sıra onun sabrını sınamaya çalışıyordu. Evden ayrılalı dört hafta olmuştu ve sanki aniden onun babası olduğunu hatırlamış gibi önlemler almaya başlamıştı.

Ama Spit McCutcheon'ın onu herhangi bir girişime dahil etme konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Tabancayla çok iyi nişan alırdı ve kendisinden iki kat büyük adamlara karşı kılıç kullanabilirdi. Ve kaplan gözleri şu anda dikkatle ona odaklanmış, neredeyse yanından geçip gitmesine meydan okuyor olmasaydı bile, muhtemelen onun adını söyleyecekti.

"Evet, Beau. Kendine bir kılıç al ve partiye katıl. Roald'a da biraz su getirmesini söyle; oralarda neler bulabileceğimiz belli olmaz."

Beau diğerlerini ana güverteye kadar takip etti ve silahların dağıtılmasını bekledi. Beline bir kılıç taktı ve omzuna barut fişekleri ve bir kese kurşunla dolu ikinci bir kemer geçirdi. Bir çift tabanca cephaneliğini tamamladı, kılıç kemerinin içine sıkıca sokuldu ve eski dostlar gibi ayarlandı.

Jonas Spence küçük grubu gözden geçirip hazır olduklarını söylerken herkesten çok kızına kulak verdi. Geminin küpeştesine doğru ilerledi ve iskele merdiveninden inerek dört kürekçinin neşeli kayıkta beklediği yere geldi. Kel kafasını şapkaıyla örtme zahmetine girmemişti ama tekne *Egret*'in gövdesinden uzaklaşırken bir çift deri eldiven giydi

Yüzbaşının eldivenleri özel olarak yapılmıştı; sol eldiveni, birkaç yıl önce yanlış ateşlenen bir tüfek yüzünden kaybettiği parmaklarının yerine iki dolma parmak içeriyordu. Yabancıların önünde bir bütün olarak görünmek istemesi küçük bir gösterişi ve bacağının diz altından vurulduğu gerçeğine ihanet etmek için sadece küçük bir topallamayla kullanmayı öğrendiği tahta baldır ve ayağı da içerecek şekilde genişletildi. Tüm bu engellere rağmen, gemide kendilerinden istese onu cehenneme kadar takip etmeyecek tek bir katran bile yoktu. *Egret* doksan kişilik bir mürettebat taşıyordu ve Spence'in adil ve becerikli bir kaptan olarak hakkını teslim etmek gerekir ki, gemisi on yıl önce tersaneden denize indirildiğinden beri, aşağı yukarı aynı doksan adam onunla birlikte çalışmıştı.

Neşeli tekne bilinmeyen gemiye selamlama mesafesine yaklaştığında, mürettebatın dikkati kararlı bir şekilde yaklaşan gövdeye sabitlendi. Güvertede hâlâ hiçbir hareket belirtisi yoktu, ne meraklı bir baş, ne de ilerleyen kayıkçılara nişan almak için demir beşiği üzerinde dönen bir şahinin uğursuz gıcırtısı. Sadece geminin omurgasının altından kayan suyun yumuşak sesi vardı.

Neşeli tekne ve güvertenin üstündeki kırık bir direkten sarkan iki küçük demir halkanın belli belirsiz şingirtısı.

"Ahoy orada! Gemide kimse var mı?"

Spence'in gür sesi boşluktan yuvarlanıp enkazın gövdesinde yankılanırken doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyordu.

Sekiz el, sekiz tabancanın kavisli dipçiklerinin üzerinde dururken, tüm gözler dikkatle gemiye bakmaya devam ediyordu. Bu kadar yakından bakıldığında, geminin üst yapısındaki hasar şiddetli bir savaşa karıştığının açık bir kanıtıydı. Kaplamasını kaplayan yara ve çukurların yanı sıra, su hattının altında, omurgasında bir yerde ölümcül bir sızıntı olduğunu gösteren tam on fit temiz tahta vardı. Bir altı fit daha denizin geminin açık top ağızlarıyla aynı seviyeye gelmesine neden olacak ve geminin iç tarafındaki su baskını işi bitirecekti.

Spence kürekçilere onları iskele merdivenine çıkarmalarını işaret etti. Basamakları ilk o çıktı, kırılmış, bir deri bir kemik kalmış McCutcheon da bir adım gerisindeydi. Beau en sondaydı ve teknenin tehlikeli eğimine rağmen zorlanmadan tırmandı.

Tepede onları bekleyen manzara, hepsinin iskele kapağının içinde bir grup halinde durmasına neden oldu. Güverte bir enkaz çöplüğüne dönmüştü. Kalaslar yırtılmış ve yangından kararmış, halatlar ve arma halatları harabenin üzerinde gelişigüzel uzanıyordu; baş güverte yapısı tamamen yok olmuş, güvertede sadece kocaman kara bir delik kalmıştı. Fıçılar ve kovalar ters dönmüş ya da yan yatmış, parçalanmış keresteler ambar kapaklarının üzerine saçılmış ve yırtık kanvas yelken levhaları baş üstü direklerinden sarkıyordu. Üç sakat top, gövdelerinden fırlatıldıkları yerde duruyordu. Bu parçalanmış toplardan birinin namlusunun altından, parmakları kararmış ve pençe şeklinde donmuş bir el ve kol çıkmıştı.

Gerçekten de vahşi bir savaş yaşanmıştı, kan ve kül lekelerinin yokluğuna bakılırsa çok yakın bir zamanda değil. Ancak kömürleşmiş odun ve çürüyen cesetlerin kokusunu muhafaza edecek kadar yakın bir zamanda.

"Ahoy!" diye tekrar bağırdı Spence. "Gemide sesimi duyacak kadar canlı biri var mı? Eğer öyleyse, zarar görmekten korkmadan kendinizi gösterin, çünkü biz Aziz George Haçı'nı taşıyoruz ve Majesteleri İngiltere Kraliçesi Elizabeth'e hizmet ediyoruz."

Bir şey -ahşaba sürtünen bir çizme ya da dikkatsizce yerinden oynatılan bir enkaz parçası- baş güvertenin parçalanmış kalıntılarının altındaki bölme yönündeki her çift gözü ürküttü. Ambar kapısının gölgelerinden bir adam çıktı, başını eğmeden bunu yapamayacak kadar uzun boyluydu. Gömleği yırtılmıştı.

ve kirliydi, bağcıklar çoktan başka bir amaçla kullanılmıştı, böylece kumaşın kenarları beline kadar açıkta kalmıştı. Her iki kol da yoktu, kolları kaya gibi sert kaslardan oyulmuştu ve küpeştedeki gruba iki tam doldurulmuş ve kaldırılmış okkabusu sabitlemeye yetecek kadar güçlüydü.

Uzun bacaklarını iki yana açmış, sanki dalgalı denizlere karşı dengede duruyormuş gibi duruyordu. Gözleri o mesafeden bile deliciydi, neredeyse gümüş gibi soluk bir maviydi. Kalın siyah dalgalar halinde dökülen saçları kare şeklinde bir çeneyi ve geniş bir boyun sütununu çevreliyordu; her ikisi de kaba tunç rengi kirli sakalın altında körelmişti. Açık gömleğinin derin V'sinden, ketenin altında benzer şekilde koyu renkli bir saç ormanı pürüzsüz ve ipeksi bir şekilde parlıyordu.

Yine de, her ne kadar heybetli görünmeyi başarmış olsa da, bronz teninin altında sağlıklı bir mum rengi vardı. Dudakları susuzluktan çatlamış, gözlerinin akı parlak kırmızı damarlarla dolmuştu. Onu şekillendiren kas yığınının rağmen, yanaklarında sudan çok yemeksiz geçirdiği süreye işaret eden bir zayıflık vardı.

"Kimsin sen?" diye homurdandı. "Hangi gemi?"

Spence adamlarına dikkatli olmalarını işaret etmek için bir elini kaldırdı ve temkinli bir adım attı. "Benim adım Jonas Spence. Gemim *Egret* Ana limanımız olan Plymouth'tan yola çıktık ve son sekiz aydır dürüst bir ticaret arayışı için Caribbee'deyiz."

"Dürüst bir İngiliz tüccarı mı? Sancak bataryanızda beş top saydım."

"Evet, ana güvertenizde iki düzine, baş ve kış tarafınızda da takipçiler için yarım düzine daha saydım. Ne senin ne de geminin adını duydum, ama bayraklarınızdan ikimizin de İngiltere Kraliçesi'ne bağlılığımızı iddia ettiğimizi görüyorum."

Gümüş gözleri cevap vermeden önce bir an için anlaşılmas bir öfkeyle parladı. "Bir adamın sadakatine olan inancım bir ay önce olduğu kadar sağlam değil Kaptan Spence. İhtiyatlı davranma ihtiyacı hissedersen beni affedersiniz."

"Burada yalnız mısınız?" Spence ıssız güverteyi tarayarak sordu.

"Eğer öyle olsaydım, şimdiye kadar çoktan delirmiş olurum." Her iki tüfeğin burunlarını indirdi, belli ki ambarlardan ve enkaz yığınlarının arkasından öne çıkmaya başlayan diğer adamlarına bir işaret etti bu. Toplamda belki elli kişiydiler ama lider dışında sadece bir tanesi uzun süre bakışları üzerinde toplayabilmişti. Güvertede bir gök gürültüsü bulutu gibi belirdi; uzun boylu, siyah ve iri yapılydı; vücudunu saran çivit rengi kumaş dışında çıplaktı.

Belleri parlıyordu. Elllerinde hilal şeklinde iki uzun kılıç tutuyordu; kabzaları küçük bir sığır kalçası büyüklüğünde yumruklar halindeydi ve yumruklar bir köprünün ayakları kadar kalın ve sağlam kollara bağlıydı.

Şaşkın bakışların nereye sabitlendiğini gören siyah saçlı haydut, çarpık bir sırıtış sundu. "Onun adı Lucifer. O bir Cimaroon - İspanyollar tarafından Gine'den çalınan ve Meksika'daki altın madenlerinde köle olarak çalışmaya gönderilen Afrikalı bir şef. Köylerini soyan, erkeklerini ve kadınlarını çalan İngilizlere duyduğu nefret İspanyollara duyduğundan çok daha az. Ve yaklaşık bir düzine yıl önce onu zincirlerinden kurtardığım günden beri tek gerçek sadakati bana, bu yüzden tanışma faslı daha fazla ilerlemeden silahlarınızı bir kenara bırakmanızı şiddetle tavsiye ederim."

İKİNCİ BÖLÜM

Spence bir süre sonra adamlarına başıyla selam verdikten sonra tabancasının horozunu indirip kemerine sokarak önden gitti. Gözlerini, tepelerinde bir heykel gibi hareketsiz duran ve hınzırca parlatılmış kılıçları güneş ışığında parlayan Cimaroon'dan ayırmıyordu.

Liderini gizleyen aynı gölgeli kapaktan ikinci bir adam daha çıkmıştı. Ne onun kadar uzun boylu ne de onun kadar iri yapılıydı ama dürüst bir gözle bakıldığında bu eksiklikten muzdarip olduğu söylenemezdi. Saçları açık kahverengiydi, denize ve güneşe maruz kaldığı için altın rengini almıştı. Yüzü, gergin bir şekilde bilenmiş vücudunun geri kalanı gibi zayıf ve düzgündü; Spit McCutcheon'ın omzuna asılı uzun ahşap silindirlerden birini tereddütle işaret ederken gülümsemesi utangaç bir şekilde özür diler gibiydi.

"Bu tatlı su olamaz, değil mi efendim? Çoğumuz son iki haftadır çiğden başka bir şey yalama zevkine erişemedik."

"Evet, öyle, delikanlı," dedi Spit, piposunu açıp diğerlerine de aynısını yapmalarını emrederek. "Bunun geldiği yerde daha çok var, neşeli teknede dolu bir fiçıyla başladık. Karşıya geçtiğimizde ne bulacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Görünüşe göre, zor zamanlar geçirmişsiniz. İki haftadır sürüklendiğinizi mi söylemişsiniz?"

"Tahmin edebildiğim kadarıyla," dedi yabancı, pipoların adamlar arasında dağıtılmasını izlerken kuru dilini kuru dudaklarında gezdirerek. "Peki ya sert? Cehennem gibiydi, efendim."

Beau taşıdığı iki su borusunu aldı ve birini minnettar bir denizciye uzattı. İkincisini ise balmumu mührü hançeriyle kesip çıkarana kadar elinde tuttu, sonra da sarışın adamın titreyen ellerine verdi. Adamın gözlerinin yeşim taşı renginde olduğunu ve güneş ışığının acı veren parıltısına karşı kısıldığını fark etti. Altlarında yorgunluğun koyu, morumsu halkaları vardı ve ağzı, liderininki gibi, susuzluktan kurumuş ve çatlamış görünüyordu.

Cimaroon'dan başka, sıradan tarlaların uzun pantolonlarını ve kaba kanvas gömleklerini giymemiş olan tek kişi oydu. Gömleği, ağır kirlerin altında, ince ketenden yapılmıştı, hortumu dikilmemiş yünden dokunmuştu, dikilmemişti. Elleri güçlü bir şekilde şekillenmiş olsa da, bir ömür boyu ratline veya kanvas levhalar üzerinde çalışmamıştı ve giydiği botlar İspanyol tarzında kesilmişti, katlanmış deri bir manşetle baldıra tam oturuyordu.

Dahası, fırtınalı denizlerde dengesini korumaya alışkın bir adamın kolay, inişli çıkışlı adımlarına değil, bir karacının belirgin yürüyüşüne sahipti.

Diğeri gibi değildi, siyah saçlı olan. Kare, çıkık çenesinden, savaşta tercih ettiği yerin güvertenin her iki yanında çömelmiş bronz canavarların burunlarına otuz kiloluk demir toplar sokmak olduğunu düşündüren iyi gelişmiş kollarına ve üst gövdesine kadar her şeyiyle denizci bir canıye benziyordu. Yüzü düz bir burun ve sert, tavizsiz bir ağzın hâkim olduğu düzlemler ve açılardan oluşuyordu. Duygularına kolayca ihanet eden ya da güvenini sık sık yitiren bir yüz değildi. Solgun, esprisiz ve soğuk gözleri hiç durmadan hareket ediyor, Spence'in grubundaki iri yarı yüzbaşından başlayıp Spit McCutcheon'ın erik gibi suratına kadar her bir adamı değerlendiriyordu. Hiçbiri sinirlenmiş gibi görünmüyordu ama yine de tüfeklerini bir kenara bırakmamıştı. Uzun, derin bir yudum su içmek için birini indirdi ama ikincisini kolunun altına sıkıştırdı, işaret parmağı tetikten bir seğirme uzakta duruyordu.

Sarı saçlı adama bir şeyler mırıldandı, o da başını salladı ve Spence'e bir saraylı rahatlığı ve çekiciliğiyle sırıttı.

"Geminiz, Kaptan Spence. Sağlam ve dengeli görünüyor. Hoş bir manzara, inanabilirsiniz."

Spence göğsünü kabarttı. "Evet, sağlam bir güzelliği var. Sekiz aydır denizdeyiz ve sadece bir kez hurdaya çıktık."

"İspanyollar tarafından hiç sorunla karşılaşmadınız mı?"

"Hiç kimseyi aramadık. Dediğim gibi, biz dürüst iş yapan dürüst tüccarlarız. Suyumuzu olduğu kadar isimlerimizi de paylaşacak kadar dürüstüz," di ye ekledi ve perdede duran gölgeli figüre dikkatle baktı.

"Kesinlikle haklısınız Kaptan Spence," dedi sarışın, aceleyle tekrar güneş ışığına doğru adım atarak. "Vicdansızca kaba davrandık." Elini uzattı. "Benim adım Pitt. Geoffrey Pitt. Sizinle tanışmaktan onur duydum. Ve Kaptan Dante'nin terbiyesini gerçekten başışlamalısınız, zaten övünülecek bir fazlalığı da yoktu."

"Dante?" Spence'in ateşli kaşları burun kemiğinin üzerinde birleşti. "Değil... *Simon* Dante?"

Geoffrey Pitt şaşırmış görünmeye çalıştı. "Bu ismi daha önce duydunuz mu?"

"İsmi duydu mu?" Spit McCutcheon soruyu çenesini gevşeterek yineledi. "Tanrı aşkına... Okyanus Denizi'nin iki yakasında da Simon Dante'nin adını duymamış sıcakkanlı bir adam var mı? Aslında, Karayipler'den yeni geldiğimiz yerde, lanet olası İspanyol filosunun yarısının onun için Hint Adaları'nı araştırdığı söylendi - bu yüzden çok fazla dikkat çekmeden tekrar girip çıkabildik."

"Gördüğünüz gibi," diye onayladı Pitt gülümsemesinin ardında biraz fazla gerginlikle, "bizi buldular."

Spence tahta topuklarının üzerinde döndü, etraflarına saçılmış enkazı incelerken gözleri kırılganlıklarından dışarı fırladı. "O zaman bu

- "Bu *Virago* mu?"

Sesindeki korkuyu bastırmaya çalışmadı. Eğer bu gemi gerçekten de - eğer duydukları haberlere inanılacaksa- İspanya'nın en iyi tahkim edilmiş kalesi olan Veracruz limanına girmiş ve Kral Philip'in yüz binlerce düka altını değerindeki altınlarını kraliyet hazinesinden yağlamamış olan kötü şöhretli korsan gemisi olsaydı, o da sesini çıkarmazdı.

İkinci bir dönüşte Spence, rüzgârsız gökyüzüne karşı hâlâ gevşek duran yırtık pırtık bayraklara bakıyordu.

McCutcheon'a tıslayarak, "O bir geyik ya da keçi değildi, seni taş beyinli," dedi. "Bu bir kurt köpeğiydi. Kıpırmızı bir kurt köpeği ve siyah bir alan üzerinde mavi bir fleur-de-lis: Simon Dante, Comte de Tourville'in kolları."

Beau bile, gemiye binen grubun diğer üyeleriyle birlikte Dante de Tourville'in saten yüz hatlarına bakarken belirgin bir şekilde etkilenmişti. İspanyollar ona *pirata lobo* -korsan kurt- diyorlardı, çünkü kurnazlığı ve filodaki en zengin gemileri takip edip kesmedeki ustalığı nedeniyle. İngilizler onu bir çapkın ve kahraman olarak adlandırıyor, çoğu zaman adını Sir Francis Drake, John Hawkyms ve Martin Frobisher gibi ünlü deniz şahinleriyle birlikte yelken açanlardan daha yüksek sesle fısıldıyorlardı. Ayrıca Kraliçe'nin halk arasında ona "o lanet olası Fransız" dediği, ancak odasının mahremiyetinde ona çok farklı bir şey söylediği de rivayet edilirdi. Gerçek bir asilzade olan Frobisher doğuştan Fransız, yarı İngiliz kanına sahipti ve doğası gereği hırsızlık yapmakla ünlüydü.

Belki de bu yüzden Beau onun gölgelerde kalmaya devam etmesinden belli belirsiz bir huzursuzluk duyuyordu. Kuşkusuz, İspanyollar tarafından avlanmış ve saldırıya uğramışsa, gemisine binen yabancılara karşı ihtiyatlı, hatta temkinli olmak için her türlü hakkı vardı. Ama bu yabancılar bir kez

Kendilerini müttefik olarak gördüklerine göre, onlara düşmanlıktan çok dostlukla yaklaşması gerekmez miydi? Ne de olsa gemisi batıyordu. Sabah sisi tamamen dağıldığına göre ufuk her yönden açıktı, yani hepsi gemileriyle birlikte batmaya niyetli değilse, *Egret* onların tek kurtuluş yoluydu.

Virago sanki işaret verilmiş gibi derin bir inilti çıkardı ve sancak tarafına doğru belirgin bir savrulma yaşadı. Ambarlarındaki bir şey yerinden oynamış olmalıydı ki, çatırdayan kerestelerin ve gövdesindeki bir gedikten akan suyun sesi duyuldu ve ağırlığı tekrar yerine otururken kendini dengelemek için bir an durdu.

"Adamları pompalardan çıkardık," diye açıkladı Pitt, endişeli bir şekilde bölmeye doğru bakarak. "Siz kürek çektiğinizde neyle karşılaşacağımızdan tam olarak emin değildik. Belki de onları geri koymalıyız?"

Dante'nin başını sallamasıyla bir düzine adam aşağıya koşuşturdu ve Spence'in ateş kırmızısı kaşları yeniden birbirine çarptı.

"Onu daha fazla su üstünde tutabileceğini düşünüyor olamazsın. İlk sert rüzgar onu devirecek."

"Umarım biraz zaman kazanabiliriz," dedi Pitt, sonra aniden konuyu değiştirdi. "Silahlarınız, Yüzbaşı Spence. On sekiz pounder gibi görünüyorlar."

"Evet," dedi yavaşça. "Culverinler. Geri kalanlar beşlik sakerler ve köleler."

"Gemi batarken sorulacak tuhaf bir soru," diye mırıldandı Beau ağzının kenarından. Bu yorumun yöneltildiği McCutcheon sadece kaşlarını çatı ve sessiz olmasını *diledi*.

"Peki ambarlarınız dolu mu boş mu?" Pitt elini kaldırarak böyle meraklı bir soruya itiraz edilmesini engelledi. "Sadece geminizin daha fazla ağırlık taşıyıp taşıyamayacağını belirlemek için soruyorum. Tam olarak birkaç ton değerinde."

"Birkaç ton mu?" Spence'in şaşkın bakışları Pitt'ten Dante'ye kaydı. "Yani bu sadece bir masal değildi. Gerçekten yaptın mı? Veracruz'daki hazine deposunu gerçekten bastın mı?"

"Evet, başardık," dedi Tourville Kontu, ilk kez daha sert bir ışığa çıkarken. Saçları güneşin altında mavi-siyah parlıyordu ve şakaklarında ve boğazında, kurumuş bir boğazdan ve boş bir mideden daha fazlasından muzdarip olduğunun kesin işaretleri olan kalın nem lekeleri vardı. Ağırlığını sol bacağına her verdiği rahatsızlığının nedeni daha da netleşiyordu. Hortumu dizinden aşağıya doğru yarılmıştı, baldırı

altı pis sargı bezleriyle sarılmıştı. İkinci tüfeği bir kenara koymamasının nedeni de onu koltuk değneği olarak kullanmasıydı. "Gemide vinç ve halat var mı?"

"Oh evet. Evet," dedi Spence heyecanını bastırmaya çalışarak. "Kolum kadar kalın kablolar ve bir çift öküzü kaldıracak kadar sağlam bir vinç."

Altın ve gümüş külçelerle dolu sandıkların görüntüsü, gemiye binen ekibin üyelerinde içgüdüsel bir heyecan yarattı, çünkü minnettar Fransız, Spence'in sıkıntılarını telafi etmeyi teklif edecekti. Her ne kadar çevik ve cesur bir kaptana sahip olsalar da, *Egret* bu yolculukta şanssızlıktan başka bir şey yaşamamıştı. Girişimden iki ay sonra bir fırtına onları Tortuga'ya sürüklemiş, burada ticaret mallarının çoğuna açgözlü liman görevlileri tarafından el konulmuştu. Elllerinde birkaç fıçı rom ve baharat balyası vardı ama bunlar Plymouth'a ancak sefer masraflarını karşılayacak kadar para getiriyordu.

Spence'in düşünceleri de benzer bir hal almış ve o kadar çok olasılıkla dolup taşmıştı ki, neredeyse Dante'nin bir sonraki söylediğini duymayacaktı.

"Transfer edeceğimiz şey altın değil, Yüzbaşı Spence. Silahlar."

"Silahlar mı dedin?"

Dante başıyla onayladı. "Bugünlerde altından çok daha değerli bir meta ve daha önce de belirttiğiniz gibi *Virago*'da oldukça iyi bir cephaneliğimiz var. Gemimi kurtarmak için hiçbir şey yapamayabilirim ama silahları başka bir gün tekrar kullanmak üzere saklayabileceğimden eminim."

Spence devasa bronz yarı toplara bir kez daha baktı. Namlularının üzerine işlenmiş yivli burunları ve büyük kanatlı kartallarıyla kesinlikle çok güzellerdi; niyetleri dürüst ticaret olmayanlar için küçük bir servet değerindeydiler. "Ama... Veracruz'dan aldığınız altın ne olacak?"

"Bu yükten çoktan kurtulduk," dedi korsan kurt, sesi gözlerinde alevlenen aynı öfkeyle paslanmıştı. "Ama size söz veriyorum, silahlar çok daha değerli. Aslında Marsilya'daki kraliyet dökümhanesinde dökülmüş eşsiz silahlardır. Bay Pitt bana güvence verdi, eğer kırılganlığınız sağlamsa, ağırlığı kaldırabilirsiniz. *Egret*'iniz kaç ton... yüz seksen ton falan mı?"

Spence sessizce başını salladı.

"*Virago* bir-altmış yaşında ve hiçbir şikâyeti yok. Riske girmeye değer," diye ekledi sabırsızlıktan dişlerini gıcırdatarak. "Bu yarı toplar dört yüz metreden otuz kilo atıyor ve arkalarında herhangi bir gemiyi sudan çıkaracak kadar güç var."

"Seni bulan gemi dışında herhangi bir gemi," dedi Beau nefesinin altından. Tükürük ona tekrar ters ters baktı ama artık çok geçti.

Şaşırtıcı derecede keskin gözleri fısıldanan alaycılığın kaynağını buldu ve Beau ensesindeki küçük tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Ona doğru yürüdü ve söylediklerini kamufle etme çabası boşa çıkan öksüren McCutcheon'ı iterek geçti.

Yanına geldi ve önünde durdu, kas ve kas yığınlarından yayılan tehditkâr sıcaklığın herhangi bir erkeğin cesaretini eritmesine yetecek kadar yakındı.

"Bana bir şey mi söyledin oğlum?"

Tunç çenesi Beau'nun başının tepesiyle aynı hizadaydı ve onunla göz göze gelebilmek için omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırması gerekti.

Bu, babasının çok iyi bildiği bir hareketti ve o n u n inlediğini duyduğunu sandı ama emin olamadı; kan aniden kulaklarında, kendi kalp atışının sesinden başka bir şey duyamayacağı kadar yüksek sesle çarpıyordu.

Bu kadar yaklaşmışken, gümüşü gözlü deniz şahininin büyüklüğü ve varlığı karşısında dehşete düşmekten kendini alamadı. Bacakları uzun ve kaslıydı, kirli yün hortumu zar zor içine alıyordu; beli inceydi, göbeği - gömleğinin dikkatsizce açılmış V'sinden görünüyordu- düz ve bir tahta kadar sertti. Göğsü ve kolları bir gladyatörün gururunu okşayabilirdi, terle parlatılmış her sinirin içinden güç fişkırıyordu. Boynu sağlam bir sütundu, çenesi birkaç haftalık sakal bırakmanın etkisiyle biraz körelmişti ama çenesinin orta noktasını gölgeleyen derin bir yarıkla adamın kendisi kadar heybetliydi. Kirpikleri bir erkeğe göre saçma derecede uzundu, mürekkep gibi siyahtı ve eşit ölçüde küçümseme ve kibirle yanan gözleri çerçeveliyordu. Beau kendini gergin hissediyordu, kanı savaştan önceki sıcak ve durgun anlarda olduğu gibi uğulduyordu. Adamın bir nedenden ötürü onu seçtiğinden şüpheleniyordu, biniş ekibi arasında en küçük ve en ufak tefek olan oydu, üstünlüğünü en baştan kurmak istiyordu.

"Her şeyden önce, ben senin oğlun değilim," dedi sakın bir sesle. "Ve söylediğim şey, çok değerli silahlarınızın sizi bulan İspanyollara karşı o kadar da etkili görünmediği idi."

Daha fazla öfkelenmesi mümkün olsaydı, öfkelenirdi ve Beau'nun daha sonra gözlerini gümüşü griden berrak, kristal mavisine çeviren tüyler ürpertici öfkeyi hatırlamak için bir nedeni olacaktı. Ancak o an için tek görebildiği patlayan yıldız patlamalarıydı. Adamın eli saldırgan bir kobra hızıyla kalkmış, onu çenesinin altından yakalamış ve kaldırıp sıkarak

O kadar sıkı sarılmıştı ki, ciğerlerindeki hava anında ve acı verici bir şekilde kesilmişti. Adam yüzünü onunkine yeterince yaklaştırdığında sadece ayak parmaklarının uçları zemine değdi, nefesinin yanaklarını kavuran sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Bilgin olsun diye söylüyorum *evlat*, bizi bulan bir değil altı gemiydi. Dördünü oracıkta batırdık, diğer ikisini de topallaya topallaya yok olmaya gönderdik, *büyük olasılıkla*" -sözlerini vurgulamak için onu iki kez sertçe salladı- "gece bitmeden batacaklardı."

Beau'nun elleri boğazını sıkkan mengenyeyi pençeledi ama bu çelik çubukları yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. Gözlerini kaplayan karanlığın içinden zar zor görebiliyor, acıdan düşünemiyordu. Belindeki silahlardan birine uzanmaya çalıştı ama bu girişimi de boşa çıktı. Tekmelemeyi ve çizmeleriyle ona sürünmeyi dener, ama adam onun çabalarını gülünç bir kolaylıkla savuşturdu.

Egret'teki mürettebattan bazıları Dante'nin içinde bulunduğu durumu görüp ileri atılmaya başladılar ama büyük siyah bir gölge kendini baş küpeştenin üzerinden fırlatıp gök gürültüsünü andıran bir kükremeye Dante ile ilerleyen tehdidin arasına indiğinde onlar da donakaldı. Cimaroon'un iki palasının cilalı çeliği güneş ışığında parlayarak Spence'in bir kükremeye ellerini havaya kaldırmasına neden oldu.

"Evet, bu kadar yeter!" diye bağırdı. "Bırak onu, seni kara kalpli piç. *Bırak onu, duyuyor musun beni!*"

İlk tepkiyi Geoffrey Pitt verdi. Dönüp Beau'nun kızarmış ve şişmiş yüzüne, sonra da kendini kurtarmak için gösterdiği çılgınca çabanın göğüslerinin belirginleşmesine neden olduğu pantolonunun ön kısmına dikkatle baktı.

"Simon! Simon, Tanrı aşkına, bu bir kadın!"

Dante'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Şakaklarındaki ve boğazındaki damarlar zonklıyor, elinin arkasındaki ve ön kolundaki damarlar mavi yılanlar gibi göze çarpıyordu. Gözlerindeki teri temizlemek için gözlerini kırıştırdı ve kendini bir berberin becerilerine ihtiyaç duymayacak kadar pürüzsüz ve kusursuz bir yüze, öfke ve kızgınlıkla parlayan ama tüylü kirpiklerinin altında bir kadının gözleri olan sıcak kehribar gözlere bakarken buldu.

"Bu da ne-"

Parmakları açıldı ve Beau'yu ağır bir şekilde güverteye bıraktı. Nefes nefese, boğulurcasına, dizlerinin üzerine çöktü ve De Tourville'in yarıya kadar sarkan kalın kumral örgüyü görebileceği kadar iki büklüm oldu.

sırtından aşağı. Daha fazla kanıta ihtiyacı varsa, o da öksürükler ve hava sışramaları arasında ona küfretmeye başlayan tiz, belirgin bir kadın sesi şeklinde geldi.

"Beau! Beau, iyi misin, genç kız?" Spence, Cimaroon'u iterek geçti ve tek dizinin üzerine beceriksizce çöktü. "Yavaş ve derin. Yavaş ve derin nefes al."

Beau destek almak için kolunu kavradı ve nefes nefese kaldı.

Küfürler güçleniyor, kelimeler daha anlaşılır hale geliyordu ve bir dakika sonra başını kaldırıp Dante de Tourville'i buldu.

"Seni... *orospu* çocuğu," diye nefesini tuttu. "Seni ... *orospu* çocuğu!"

"Evet," diye homurdandı Spence. "İyisin."

Tekrar ayağa kalktı ve Fransız'a ters ters baktı. "Zaman zaman sivri dilli olabiliyor ve cesaretini bu kadar... pervasızca sorgulamamalıydı. Ama senin de onu boğmaya hakkın yoktu."

"Kaptan tam olarak kendisi değil-" Pitt başladı.

"Kimsenin benim için mazeret üretmesine ihtiyacım yok," diye tersledi Dante, kendi adamına dönerek. "Durum da bunu gerektirmiyor. Haddini aşarak konuştu. Belki bir daha böyle bir şey yapmadan önce iki kez düşünür - en azından benim için. Bu arada, Bay Pitt, fazla zamanımız yok. *Egret'e* mümkün olduğunca çok silah gönderilmesini istiyorum."

"Orada dur bakalım," diye hırladı Spence. "O hâlâ benim gemim ve senin lanet olası silahlarından hiçbirini gemiye almayı henüz kabul etmedim."

"Başka seçeneğiniz yok, Yüzbaşı Spence. Ve benim de tartışacak vaktim yok."

"Vaktini iyi kullanacaksın, Tanrı aşkına, yoksa bununla tartışmak zorunda kalırsın!" Spence geri adım atıp palasını çekti ama lanet okumaya fırsat bulamadan kavisli çelikten bir kesik niyetini yarıp geçti; palanın ucu Spence'in kılıcının kabzasına takılarak onu boşluğa savurdu. Cimaroon'un kılıcı daha sonra yukarı doğru kayarak Spence'in şahdamarının üzerinde durduğu sırada kızıl sakalından kalın bir parçayı kopardı. Neredeyse aynı anda Dante'nin diğer adamları da kılıçlarını ve tabancalarını çekerek Spence'in grubunun silahlarına uzanma hamlelerini etkili bir şekilde durdurdular.

"İşlerin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum Kaptan," dedi Dante suratsızca. "Beni geminizin komutasını almaya zorlamayacağınızı ummuştum."

"Gemimin komutası mı?" Spence'in boğazından ince kırmızı bir kan damlası aktı ve yakasına doğru süzölmeye başladı.

De Tourville'in bu sözleri kösele suratlı adamın inanmaz bir şekilde sırtmasına neden oldu. "*Egret*'te yüze yakın tam silahlı adam var, onları da mı zorlamayı planlıyorsun?"

"Kaptanlarının işbirliği yaptığını görürlerse buna gerek kalmayacak."

"Faugh!" Spence küçümseyerek homurdandı. "Cehennemde soğuk ve lanet bir gün olacak! Pazar gününe kadar boğazımı üç yönden kesebilirsin ama ben tek bir yelken açma emri bile vermem."

Duyabilen herkes nefesini tutup beklerken, Dante Spence'e, boğazından akan ve yakasına yayılan geniş kan tabakasına baktı. Kaptanın gözlerindeki şiddetli, yakıcı topazdaki bir şey Dante'nin Beau'nun hâlâ güvertede çömelmiş olduğu yere bakmasına neden oldu. Ona doğru rahat bir adım attı ve tüfeğinin namlusunu çenesini kaldırmak için kullandı ve ona doğru parlayan parlak, sıcak kehribar kıvılcımlarındaki benzerlikte hata yoktu. Spence'e dönüp bakarken kendi bakışları spekülasyonla daraldı.

"Ne kadar nadir bir renk," diye düşündü. "Bin mil içinde böyle bir eşleşme olması pek olası değil... tabii ikisi bir şekilde akraba değilse. Bir kız kardeş için fazla genç ve taze görünüyor. Belki de bir kız çocuğu? İnatçılığınızın bir kısmını hafifletmek için kesmeye fazlasıyla uygun, uzun ve biçimli bir boğazı olan biri."

Spence hissedilir şekilde gerildi. Ama ima edilen tehdide boyun eğmek yerine, kollarını fiçı göğsünde kavuştururken yüzüne geniş, biraz da aşağılayıcı bir sırıtışın yerleşmesine izin verdi.

"Zekice bir çıkarım, Kaptan Dante. Ve, evet, Beau benim kızım. Benim tatlı meyvem. Belki de bu yüzden tehditlere karşı benden daha nazik davranmıyor."

Dante teninin yanında ani ve keskin bir çelik girişi hissetti ve bakışları tekrar yavaşça aşağıya doğru çekilirken vücudu dondu. Beau'nun altın rengi gözleri hâlâ ona bakıyordu ama Dante'nin tüm dikkatini çeken onun eli, daha doğrusu yumruğunda tuttuğu stiletto oldu. Sivri uç çoktan hortumunu delmiş ve erkekliğinin etkileyici çıkıntısının üzerinde soğuk bir buz parçası gibi duruyordu. İnce bileğinin bir hareketi bu izlenimi önemli ölçüde azaltacaktı.

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik Kaptan Dante." Spence alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Tabii karnındaki delikten işlemeye bir itirazın yoksa. Araba sürmekte ustadır, beni de kurutur, ama şu gözlerine bir bak."

Bir dakika önce o kadar hayranlık duyuyordu ki, bunu kanıtlamak için oldukça uygun bir ruh hali içinde olduğunu söyleyebilirim, sizce de öyle değil mi?"

Dante karşı çıkmak için bir neden göremedi. Gözleri, bıçağın ucunu etinin yumuşak keselerinin derinliklerine iten bir hevesle iri ve genişti.

Geoffrey Pitt yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Kaptanlar, eminim burada dostane bir anlaşmaya varabiliriz, değil mi?"

"Boğazıma bıçak dayanmışken olmaz," dedi Spence kesin bir ifadeyle. "Bu çirkin siyah piç İngilizce biliyor mu?"

Pitt, Lucifer'e gergin bir bakış atarak, "Öyle," diye cevap verdi. "Oldukça da iyi, seni uyarmalıyım."

"O zaman *onu* uyarsan iyi olur, eğer çeliğini indirmezsse iki elini de kırıp boğazına tıkacağım."

Cimaron'un akik gözleri hiç kırpmadan Spence'e baktı. Burun delikleri o kadar geniş açılmıştı ki, gerginlikten göz kenarlarında ince mor bir çizgi oluşmuştu. Parlak güneş ışığında yüzünün ve gövdesinin çizgi ve noktalardan oluşan desenlerle dövmeli olduğu görülebiliyordu. Her iki kulağının loblarında delikler vardı ve etleri gerilerek uzun, sarkık halkalar oluşturmuştu. Spence'le aynı boydaydı, orantıları farklı olsa da aşağı yukarı aynı kilodaydı ve muhtemelen tek bacaklı kaptanı boncuk boncuk terletmeden ikiye bölebilirdi.

Şu anda kaldırdığı tek şey dudağıydı; parlak pembe bir hırıltıyla dudağını geriye kısıp, hepsi törpülenmiş ve parlayan noktalar halinde sivriltilmiş, şok edici büyüklükteki devasa dişlerini ortaya çıkardı.

"Lucifer," diye ısrar etti Pitt. "Şimdi olmaz." Taş yüzlü Dante de Tourville'e endişeyle baktı. "Simon-?"

Hâlâ gözlerini Beau Spence'e dikmiş bakıyordu. Kolu da bakışları kadar sabit kalmıştı ve her ikisi de vücudunda gözle görülür bir gerginliğe neden oluyordu.

"Oldukça vahşi küçük bir korsansınız, değil mi mam'selle?" diye sordu sessizce.

"Şikayet etmek için bir nedenim yok."

"Yapacaksın," diye söz verdi usulca ve Cimaron'a döndü. "Lucifer, bıçağı yere bırak."

Cimaron itaat etti ama kolundaki devasa kasları son bir kez sertçe esnetmeden değil. Bu, palasının kenarının, kolundaki yarığı genişletmesine neden oldu.

Spence'in derisinde - şahdamarını tehdit edecek kadar değil, ama bir uyarı bırakacak kadar kanlı.

Spence bir elini boynuna götürdü ve eldiveninden akan ıslaklığa ters ters baktı. "Seni kurtaran adamlara hep böyle mi davranırsın Kaptan Dante?"

"Sadece yoluma çıkarlarsa."

Spence, Fransız'ın bakışlarını cam gibi kırılğan hale getiren kobalt mavisi beneklerin üzerinde huzursuzca kaşlarını çattı. "Beau, kaptana biraz nefes aldır."

"Yapmak zorunda mıyım, baba?" diye mırıldandı.

"Evet, bazen biraz inanç göstermelisin, kızım. İyi bir genç kız gibi bıçağını kınına sok. Bir adam ayak parmaklarının üzerinde dururken net düşünemez."

"Ya da elinde tüfek varken," diye ekledi sivri bir şekilde.

Dante uzun kirpikli kehribar gözlerle tekrar karşılaştı ve damarlarında dolaşan vaatkar tehditle neredeyse gülümsedi. Arquebus'u dikkatle bir kenara bıraktı ve ellerini dikkatle iki yanında yumruk haline getirdi.

Cimaroon'un babasına bir hatıra bırakmak için neler yaptığını gören Beau, bıçağı çıkarırken ucunu yumuşak etin üzerinde gezdirdi ve ince bir kan şeridinin Fransız'ın hortumunu renklendirdiğini görmekten memnun oldu. Bıçağı tekrar botunun paçasına soktu ve ayağa kalktı, boğazındaki hassasiyete masaj yaparken gözleri hala Dante'ye kilitlenmişti.

Spence onunkini temizledi.

"Gördüğüm kadarıyla Kaptan, geminiz batmadan önce en fazla altı, belki sekiz saatiniz daha var. Yerinizde olsam, hızlı konuşmaya başladım. Yeterince *cesur* konuşuyorsun, bu kesin, ama yardımımızı istiyorsan, yardım etmek için yeterince iyi bir nedenin olduğuna beni ikna etmen gerekecek."

Simon Dante, soğuk yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmemiş gözleriyle Kaptan'ın yıpranmış yüz hatlarını inceledi. "Gerçekten çok üzgünüm Kaptan. Eğer ayıracak bir saatim olsaydı, sizi aptal olmadığımıza ikna edebilirdim ama sizin de belirttiğiniz gibi, zaman çok önemli. Adamlarınıza bize yardım etmelerini emretmek için yeterince iyi bir neden istediğinizi mi söylüyorsunuz?" Elini sırtının alt kısmına götürdü ve Beau'nun tepki vermesine fırsat bırakmadan tabancasını kolunun ucuna kadar uzatıp burnunu Beau'nun şakağına dayadı. "Bu işe yarar mı?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dante, Beau'nun şakağındaki deriyi bastırmaya yetecek kadar güç uyguladı. Parmağı tabancanın yılan gibi kıvrılan tetiğine dolanmıştı ve gözlerindeki ifade Beau'nun bıçağı kasıklarına dayarkenki ifadesiyle aynıydı.

"Açıklamalar için zamanım yok, Yüzbaşı Spence. Silahları güvenli bir şekilde transfer ettiğimizde, size söz veriyorum tüm açıklamalar gelecek. Şimdilik, silahlarımın geminizde olması gerekiyor ve bunu sizin yardımınızla ya da yardımınız olmadan yapacağım. Kızınız, eminim ki, başını dik tutmak istiyordur, bu yüzden eğer üstesinden gelmemiz gereken daha fazla küçük çıkmaz yoksa, şimdi bir tür anlaşmaya varmamızı öneririm."

Beau elini hançerine doğru kaydırmaya başladı ama sıcak ve güçlü bir kavrama bileğini sıkarak onu durdurdu.

"Özür dilerim," dedi Geoffrey Pitt. Bu hareketi önceden tahmin etmiş ve şaşırtıcı bir gizlilikle arkasından gelmişti. "Bu sefer olmaz."

Tabancaları ve palasıyla birlikte kemerindeki hançeri de çıkardı, sonra da eğilip çizmesindeki stiletto'yu çıkardı. Dante, üçüncü bir küçük bıçağın fark edilip kızın ceketinin arkasındaki yakadan alınışını kaşları alaycı bir kavis çizerek izledi.

"Başka var mı?"

"Arkanı dönersen öğrenirsin."

"Seni soydurup aratırsam daha çabuk öğrenirim."

Beau dişlerini sıktı ve kalçasına bağlı bıçağı çıkarmak için atletinin alt kenarını kaldırdı.

"Gerçekten de güvenilir bir ruh," diye mırıldandı Dante.

"Görünüşe göre iyi bir nedeni var," diye karşılık verdi.

Karşılık olarak gülümsedi ve Spence'e döndü. "Evet, Kaptan? İşbirliğiniz var mı, yok mu?"

"Kızımın kafasına silah dayadınız, başka ne seçeneğim var?"

Dante soğukkanlılıkla, "Hiç," diye onayladı. "Siz vinç ve kabloları hazırlarken Bay Pitt de sizinle birlikte *Egret*'e dönecek. Mürettebatınızın geri kalanının özel şartlarımızı bilmesine gerek olmadığından, Lucifer ve birkaç adamım da herkesin yüzünde bir gülümsemeyle çalıştığından emin olmak için sizinle birlikte gelecek. Elbette adamlarınız burada kalıp hazırlıklara yardımcı olabilirler."

Spence bir an ona ters ters baktı, sonra Beau'ya baktı.

"Doğal olarak benimle kalacak."

"Saçının bir teline bile dokun-" Spence usulca uyardı.

"Hiçbir şeye dokunmayacağım," diye ısrar etti Dante. "Uslu durduğu sürece." "Baba, eğer elime geçerse ciğerini sökmek için iznin var mı? şansın var mı?" Beau şakağına saplanan tabancayı umursamadan sordu.

Pitt ensesine doğru mırıldandı: "Bu muhtemelen davranmak olarak nitelendirilemez." Kız onun alaycılığını görmezden geldi - aslında onu tamamen görmezden geldi

-Ve babasının cevabını bekledi.

Ona cevabı veren Dante'ydi.

"Lucifer babana benim sana yaptığım gibi yakın arkadaşlık edecek. Benim karaciğerim giderse, onun karaciğeri de gider; bu kadar basit. Bay Pitt-?"

"Evet, yoldayım." Yanından geçerken Beau'nun tabancalarını kendi kemerine soktu. "Rüzgâr olmazsa, gemileri halatlara bağlamak için birbirlerine yeterince yaklaştırmamız gerekecek."

Dante başıyla onayladı. "Bu arada ben de adamları silahları ve arabaları sökmekle görevlendireyim. Sen" - Spit McCutcheon'a doğru başını salladı -"Top kullanmayı biliyor musun?"

"Görüş alanımda olsaydın seni dünyanın ucundan uçurmaya yeterdi."

"Güzel. Sökümden sen sorumlusun."

Tükürük dilini yanağına soktu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

De Tourville içini çekti. "Yüzbaşı Spence?"

"Yap şunu, Spit," diye emretti Spence, gözleri kısılmıştı. "O haklı, değerli bir kargoyu almanın hiçbir zararı yok."

McCutcheon öne doğru eğilip Dante'nin botunu burun kılı genişliğiyle ıskalayan bir tomar balgamı güverteye fırlatması için gereken süre boyunca ters ters baktı.

"Şarjörlerin altında -eğer tuzlu su mahvetmediyse- mermi ve barut var. Onların da nakledilmesi gerekecek. Teknede bir fıçı tatlı su olduğunu söylemiş miydin?"

Spence hırıltılı bir sesle, "Ben yaptım," dedi.

"Eminim önümüzdeki sıcak işler için çok makbule geçecektir. Bayan Spence, benimle gelmek isterseniz, kulübemi kütüklerden ve çizelgelerden temizlemeye çalışacağım."

Davet çok sertti. Beau'nun korsan kurda eşlik etmekten başka çaresi yoktu, parmaklarını kızın üst koluna doladı

ve onu ambar kapısına doğru yönlendirdi. Hâlâ güneş ışığı altındayken omzunun üzerinden geriye baktı ve babasının iskele kapağından kaybolmadan bir adım önce göz göze geldiklerini fark etti. Pitt ve Cimaroon tarafından kuşatılmıştı, ikisi de ona bir strateji aktarma fırsatı vermiyordu, tabii henüz bir strateji tasarladıysa.

"Bu yanına kalmayacak," dedi vahşice. "Babamın İngiltere'de dostları var. Saray'da, kendi türünden birine karşı bariz bir korsanlık eylemine müsamaha göstermeyecek dostları var."

"Bir dahaki sefere Bess'le yemek yerken kim olduklarını mutlaka soracağım. Başına dikkat et, tavan yer yer çökmüş."

Ambardan içeri itildi ve kendini neredeyse anında karanlık, küflü pus tarafından boğulmuş buldu. Parçalanmış ahşaplardaki çatlaklardan görünen birkaç kırıntı dışında hiçbir ışık kasvete nüfuz etmiyordu. Merdivenin basamaklarının yarısı ya kırık ya da hiç yoktu ve demir parmaklar kolunu sarmaya devam etmeseydi bu yabancı zeminde tökezleyecekti.

Eski dumanın kokusu dar geçitte iğrenç bir hal almıştı. Dante ona önce düz gitmesini, sonra kemerli bir kapıdan geçerek sola dönmesini emretti ve o da çürüme ve ölüm kokusu kadar kasveti de geride bıraktığı için rahatladı.

Kaptanın büyük kamarası da geminin geri kalanı gibi dağınık ve enkazla doluydu, ancak bir zamanlar görkemli bir şekilde döşendiğini gösteren kanıtlar vardı. Duvarlarda oyma meşe paneller, pirinç aksesuarlar ve mum aplikleri vardı. Bir duvarın tamamı bir zamanlar tel kapaklı kitaplıklarla kaplıydı, raflar deri ciltli ve altın kabartmalı kitaplarla doluydu. Ciltlerin çoğu yere saçılmıştı; bazıları ise sakız ağacından yapılmış devasa masanın etrafında bir yol açılarak yığınlar halinde istiflenmişti.

Kamaranın tüm genişliğini kaplayan, geminin kış tarafının şeklini takip edecek şekilde içe doğru eğimli galeri pencereleri vardı. Elmas şeklindeki yüzlerce küçük camın çoğu kırılmıştı ve her şeyin üzerinde -zemin, sandalyeler, raflar, duvarlar- ince beyaz bir cam tozu tabakası vardı. Sadece masanın üzerinde yüzeyi temiz tutmak için herhangi bir çaba sarf edilmiş gibi görünüyordu, o da sadece üst kısmı çizelgeler, haritalar, seyir aletleri ve yazı malzemeleriyle dolu olduğu içindi. Yelken açmış bir kalyonun som altından yapılmış bir kopyası, duman ve tuzlu su yüzünden kötü bir şekilde lekelenmiş bir tomar belgeyi tutmak için kâğıt ağırlığı olarak kullanılıyordu.

Yatak yoktu. Bükülmüş kalaslardan oluşan yanık bir yığın, yatağın nerede olması gerektiğini gösteriyordu ve boş alanın büyüklüğüne bakılırsa, *Egret*'teki işlevsel karyolalardan oldukça büyüktü.

"İşte," dedi Dante, büyük bir merdiven arkası sandalyeyi göstererek. "Otur."

Beau olduğu yerde durdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Babamı, sana itaat etmezse beni öldüreceğine ikna etmiş olabilirsin. Ama **onu** bu kadar az vicdan azabıyla öldüreceğinden çok şüpheliyim, bu yüzden her havladığında korkudan titremezsem beni bağışla."

Dante masasının arkasından dolaştı ve kaşlarının siyah çizgisinin altından ona baktı. "Muhtemelen haklısın. Sana söyleneni yapmayı reddetmen gibi önemsiz bir sıkıntı yüzünden onu öldürmezdim. Ama bu beni onun diz kapağını kıracak kadar kızdırabilir. Ya da sağlam bileğini kıracak kadar. Zaten topallayarak yürüyor ve sanırım bir kaptanın denize iki sakat uzuvla gitmesi mümkün... ama ben bunun yapıldığını hiç görmedim, ya siz?"

Beau ağzını açtı. Tekrar kapattı. Ve oturdu.

Dante tabancayı masasına bırakıp iri gövdesini kendi sandalyesine yaslarken ağzının kenarı kıvrıldı. Yaralı bacağının üzerindeki ağırlığı kaldırabildiği için yüzündeki rahatlamayı engellemekte biraz zorlandı; hatta bacağını önüne doğru uzatırken daha da zorlandı.

Beau sargılı baldıra kısa bir bakış atmasına izin verdi, içtenlikle iltihaplanmış ve kurtçuklarla dolu olmasını umuyordu. Tekrar adamın yüzüne odaklandı ve aynı dilekle yüzünü kesikler, açık yaralar, akan püstüller ve gevşek, takırdayan dişlerle süsledi. Sırtının alt kısmında sakladığı ince, parmak büyüklüğündeki bıçağın varlığını hissetmek ve eğer adam gerçekten de gardını bir saniyeliğine düşürürse, alaycı gülümsemesini kısa sürede yok edeceğini bilmek onu biraz rahatlattı.

Bu arada onun rahatsızlığından faydalanarak, babasının deyiimiyle "boğucu gözleriyle" sakın ve kararlı bir şekilde ona baktı.

Bir efsaneye göre, diye düşündü, bu adam çekicilikten son derece yoksundu. Yüzü, sahip olduğu tüm karakter için kayadan yontulmuş olabilirdi. Aslında karanlık ve tekinsizdi; saraya sık sık gidip soylularla ayak parmağını ovuşturan bir adamdan çok bir şeytana ya da bir satire yakışıyordu. Bir aristokratın yüksek ve pürüzsüz kaşlarına sahip olduğu doğrudu ama bu etki saçlarının kalın siyah dalgaları tarafından köreltilmişti. Umursamaz bir el tarafından kesilmiş olan bu saçlar, gömleğinin yakasının üzerinde düzensiz uzunluklarda kıvrılıyor ve şakaklarıyla boğazında sanki

sürekli bir rüzgârın içinde duruyordu. Ve şimdiye kadar fark etmediği bir şey vardı: Kulak memelerinden birine altın bir halka takmıştı; bu, denizci erkeklerin her zaman iyi bir cenaze töreni ya da uzun bir fıçı bira parasına sahip olmak için yaptıkları sıradan bir süslemeydi. Yine de Dante de Tourville'in sözüm ona yüce mevki sahibi bir adamında bu, ucuz ve bayağı bir gösteriş gibi görünüyordu. Unvanlı bir lord olmasının yanı sıra, Main'deki en başarılı korsanlardan biri olmakla da övünmüyor muydu?

Sir Francis Drake'in bile korsan kurdun başarılarının kendisinininkileri geçmeye başlamasından korkarak omzunun üzerinden bakmaya başladığı söyleniyordu. Drake Kraliçe'nin kulağına sahip olsa da kısa boylu, bodur ve çarpık bacaklıydı; erkeklik fişkıran bir kötü adamla boy ölçüşemezdi. Simon Dante'nin Kraliçe'yle özel akşam yemekleri yediği doğruysa -ona Bess diyecek kadar özeldi!

Beau'nun dikkati geniş göğsüne, uzun, kaslı kollarına, güçleri ve vahşilikleriyle onu çoktan şoke etmiş olan güçlü, kare uçlu ellerine kaydı. En güçlü çağında bir canavardı ve Beau onlardan yeterince karşılaşmıştı, çoğu kendi güçleriyle o kadar doluydu ki, bir insanın onların büyüüne kapılıp yataklarına girmeye nasıl karşı koyabileceğini anlayamıyorlardı.

Beau direnebilirdi. Dante de Tourville gibi birinin bir kadından ne istediği ya da bir kez elde ettiğinde onu ne kadar çabuk kirlenmiş ve vazgeçilebilir bir mal olarak göreceği konusunda hiç de hayalperest değildi. Beau bu tatsız dersi zor yoldan öğrenmişti; gözlerini yıldızlarla, vücudunu zevkle dolduran bir adamla evlendikten sonra, evlilik yatağına bir bakireyi almayı ve onun her hevesine yaltaklanan, kandan söz edildiğinde bayılan ve onun fikirlerine karşı çıkmaya asla cesaret edemeyen bir eşe sahip olmayı tercih ettiğini keşfetmişti -onları anlayacak zekâyâ sahip olsun ya da olmasın.

Öte yandan Beau, babasının kızıydı. Annesinin etkisini erken yaşta kaybetmiş, bir aptalın yüzüne karşı aptal diyen ve sonuçlarını lanetleyen, küfürlerle dolu bir adam tarafından büyütülmüştü. Spence dürüstçe onu evde kalmış bir teyzenin yanına yerleştirmeye çalışmış, o da inatçı kızına genç kadınlığın katı değerlerini aşılamaaya çalışmıştı. Ama *Egret* onsuz ilk kez yola çıktığında, Beau salonda dikilmiş, bir osmanlı elbisesi ve sert kadife etekleriyle öyle küfürler savurmuştu ki, zavallı teyzesi baygınlık geçirmişti.

İkinci kez denize açıldığında, tek direkli bir kayık çalmış ve onu takip etmiş, Manş Denizi'nin güçlü akıntıları ve değişken rüzgârlarıyla tek başına mücadele etmiş, üç gün sonra onu yakalamış, yorgunluktan yarı ölmüş ama inatla geri döndürülmeyi ve eve gönderilmeyi reddetmişti. Mürettebat eğlenmişti. Spence ona tepelere çıkmasını emredecek kadar öfkelenmişti ve görevden alınmak için yalvarana kadar fırtınalı havada nöbet tutmasını sağlayarak ruhunu kırmaya kararlıydı. Beau orada yedi gün yedi gece boyunca bir ağaca bağlı olarak kalmış ve sonunda aşağı inmesi için ona yalvaran babasının suçluluğu olmuştu.

Bu sekiz yıl önceydi ve o zamandan beri mürettebatın bir üyesiydi. Bu süre zarfında korsanlarla ve lordlarla yemek yemiş, prenslerle olduğu kadar alçaklarla da arkadaşlık etmiş ve bir kez bile kararlılığını eritebilecek ya da seçtiği yol için bir an bile pişmanlık duymasına neden olabilecek bir erkekle tanışmamıştı. Ve şimdi gerekli bir öğrenme deneyimi olarak değerlendirdiği o kısa hata dışında, ne kadar çapkın, erkeksi ya da karanlık yakışıklı olursa olsun, kimsenin yatağına girmemiş ya da hiçbir erkeğin cazibesine kapılmamıştı.

Böylece korsan kurda baktı, bir yanı onun kamarasında yalnız oldukları gerçeğine garip, gıdıklayıcı bir şekilde tepki veriyordu; onun üç katı değilse bile iki katı büyüklüğündeydi ve kafasındaki tek bir saç teline dokunmama tehdidinin onu istediği başka bir şeye dokunmaktan vazgeçireceği şüpheliydi.

Kadının bir başka yanı da, orada oturup onun sakin ve rahat değerlendirmesine aynı derecede mesafeli bir rezervle karşılık veren adamın ne düşündüğünü merak ediyordu.

Dante onun, aşçı yamağı ya da kamarot olarak hizmet etse bile, gemi yaşamının zorluklarına göre oldukça küçük olduğunu düşünüyordu. Beli önemsiz bir şeydi, iki büyük el tarafından kolayca kavranıyordu. Onu güvertenin altına götürmek için tuttuğu kolu, kendi boyunda ve yapısında ortalama bir kadından daha esnek bir güce sahip olduğunu düşündürecek kadar gergindi ama kaslı olacak kadar da hantal değildi. Gerçekten de uzun ve ince bir boynu vardı. Bu boyun aynı derecede uzun ve ince bir vücuda uzanıyordu. Göğüsleri? Evet, vardı. Kadınlığının yuvarlak, sert, küçük ifadeleri, atletinin sınırlarına doğru itiliyordu. Muhtemelen aç bir erkeğin tadına bakamayacağı kadar küçüktü.

Yüzü gerçek bir paradokstu. Bölmenin gölgesinde durarak, Jonas Spence'in ekibinin her bir üyesini dikkatle değerlendirmişti.

Gemiye binenlerden hiçbir alarm vermemiş ya da görüldüğünden başka bir şeye benzememişti. Görüntülerini teker teker hatırladı ama onu önceden uyarması gereken hiçbir şey hatırlayamadı. Muhtemelen üzerine bağladığı abartılı silahlar nedeniyle ağırlığını bir ayağından diğerine hafifçe kaydırarak duran ince, siyah saçlı bir çocuk olarak gözüne çarpmıştı.

Şimdi onun karşısında oturuyordu. Vücudunda benzer bir huzursuzluk var gibiydi, ancak algılayabildiği açık bir hareket yoktu. Etrafını saran hava, galeri pencerelerinden süzülen ışığın sıcaklığında asılı duran toz zerreciklerinden oluşan bir bulanıklıktı ve şimdi çok açık görünen şeyi göremediği için onunla alay edecek kadar parlıyordu.

Çılgın bir güzelliği yoktu. Bir kere teni çok koyuydu, pirinç tozları ya da sütlü yıkamalardan kurtulma umudunun ötesinde bronzlaşmıştı. Yine de sıcak bal rengi ışıltısı, uzun kumral kirpiklerine ve daha tonsuz bir palette fazla cesur görünebilecek koyu renkli kanat şeklindeki kaşlarına mükemmel bir iltifat ediyordu. Saçları tek bir parlak örgü halinde geriye toplanmıştı, rengi kavrulmuş kestane kadar zengin ve derindi. Ağzı onun hoşuna gitmeyecek kadar asık suratlıydı ama yumuşakça söylenmiş bir kelimenin -eğer başarabilirse- çaresiz bir adamın omurgasında nasıl bir ürperti yaratacağını hayal edebiliyordu. Burnu narindi, yanakları havanın sert unsurlarına maruz kalabileceklerine inanamayacak kadar pürüzsüzdü. Ve gözleri. Kedi gözüydüler, erimiş altın, tehlikeli derecede inatçı, tehlikeli derecede meydan okuyan. ...

Sadece tehlikeli.

Bir titreşim kadar bile rahatlamadılar - özellikle de tanıdığı çoğu kadın normalde ne kadar yüzsüz ya da sınır tanımaz olurlarsa olsunlar, çene hizasının üzerindeki herhangi bir şeye doğrudan bakmaktan kaçındıkları için, başa çıkmak için yeterince garip bir his. Geoffrey bunun kendi hatası olduğunu, kadınlara bir şahinin avına baktığı gibi baktığını iddia ediyordu. Ama bunun tek nedeni Geoffrey Pitt'in ilk kirpik titreşiminde aşık olma eğiliminde olmasıydı.

Dante özgürlüğünü tercih eder, onu bir mücevher gibi korurdu. Kadınlar kendi yerlerinde iyiydiler -tercihen onun altında, sırtları kavisli ve uzuvları uyluklarına sıkıca sarılmış olarak- ama hayatında engellere yer yoktu, daha fazla pranga veya herhangi bir tür zincir için arzusu yoktu, özellikle de duygularla yüklü olarak geliyorlarsa.

Gözleri tekrar dikkatini çekti. Yeşil ve kahverengi arasındaki her ince tonla beneklenmiş yemyeşil kehribar-altın rengi, gözleri kadar parlaktı.

parlatılmış değerli taşlar. Ve kasıklarında rahatsız edici bir gerginliğe neden olacak kadar doğrudan. Bir bakirenin gözleri değildi, çünkü korku barındırmıyorlardı. Deneyimli bir fahişenin gözleri de değildi, çünkü derinliklerinde bir davete dair hiçbir ipucu yoktu. Kendini bir kez daha onu karşılaştığı diğer kadınlarla kıyaslarken buldu; aynı anda hem kışkırtan, hem kızdıran, hem meydan okuyan, hem de baştan çıkaran başka bir kadın hatırlamıyordu.

Onun çıplak nasıl göründüğünü merak etti.

Dante önce gözlerini kırptırdı ve teması kesti.

Kadının onun konsantrasyonunu bozabildiğini bilmek hiç de alışık olmadığı bir deneyimdi. Hâlâ başını çevirmemişti, görünüşe bakılırsa adamın sinir seviyesini dikkat dağıtacak kadar yüksek tutma becerisiyle hava atıyordu.

Onu etkisiz hale getirmenin en iyi yolunun onu görmezden gelmek olduğuna karar verdi.

Altın gemiyi -*Virago'sunu*- kaldırdı ve altındaki mektupları ve belgeleri toplamaya başladı. Çoğu İspanyolca yazılmıştı, bazılarının üzerinde Yeni Dünya'daki valilere ve ileri gelenlere ait resmi mühürler, kurdeleler ve gösterişli imzalar vardı. Dante İspanyolca da dahil olmak üzere altı dili akıcı bir şekilde konuşuyordu ve kâğıtların çoğunu kendi kalın yazısına çevirmişti. Bazıları önemliydi, bazıları değildi. Bazıları ekinler ve hasat, hava koşulları, hatta ormanlarda gece gündüz saldıran kan emici böcek sürüleriyle yaşamının cehennemi hakkında büyük ve sıkıcı ayrıntılara giriyordu. Özel teşebbüs sahibi denizci bir beyefendiyi daha çok ilgilendiren diğer belgeler, bir sonraki filoyla Lizbon'a gönderilecek olan şaşırtıcı miktardaki altın ve gümüşle ilgiliydi. Levha filoları olarak adlandırılan bu gemiler, Meksika ve Panama'daki tapınaklardan ve köylerden çalınan ve çoğu zaten levhalara ve büyük güneş madalyonlarına dövülmüş olan muazzam miktardaki altın nedeniyle her milletten yağmacı için cazipti.

Tüm kâğıtlar, mektuplar ve belgeler Veracruz'daki hazine dairesinde, yazışmaları İspanya'ya götürecek gemileri bekliyordu. Pitt, İspanyolların elindeki topraklardaki durumu merak eden birilerinin her zaman ilgisini çekecek bir şeyler bulabileceğini düşünerek, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi bunları kapmıştı. Ama kaderlerini geri dönülmez bir şekilde değiştirecek bir şey bulacağını hesaba katmamıştı.

Dante yukarı baktı. Kadın hâlâ bakıyordu.

"Bir işe yaramak istiyorsan," dedi sinirli bir şekilde, "bu çizelgeleri yuvarlamaya ve bir sandığa istiflemeye başlayabilirsin."

"Kendimi işe yarar hale getirmek gibi bir arzum kesinlikle yok Kaptan Dante." Böyle düşünmesine bile şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Aslında, mümkün olduğunca uzun bir süre boyunca sizin için mümkün olduğunca yararsız olmaya çalışacağım."

"Siz zaten öylesiniz, mam'selle," diye karşılık verdi. "O halde tartışacak başka bir şeyimiz yok."

Ona sertçe baktı. "Bu durumun ortaya çıkış şeklinden memnun değilim. Ne babanla ne de mürettebatıyla bir alıp veremediğim var, ne de geminle ilgili haince bir planım var."

Yüzü aşağılanmış bir ifadeyle sadece arkasına baktı.

Uzun parmaklarını sessizce masanın üstüne vurdu. "Babanız sekiz aydır denizde olduğunuzu söyledi." Kız bunu ne doğruladığında ne de reddettiğinde, "Bunun senin ilk yolculuğun olduğunu varsaymalı mıyım?" diye sordu.

"Neden böyle düşündünüz?"

"Bir kere elleriniz çok yumuşak, cildiniz çok taze: Yıpranmış bir katran görüntüsüne sahip değilsiniz."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, on iki yaşımdan beri denizdeyim," diye tersledi.

"Bütün bir yıl mı?" Sahte bir şaşkınlıkla başını eğdi. "Etkilendim."

"Sekiz yıl, çok teşekkür ederim."

Gözlerinde parlayan anlık kıvılcımlardan, hassas bir konuya değindiğini tahmin etti. Belli ki onun alaycılığıyla daha önce de karşılaşmıştı, hem yaşam tarzı seçimi hem de gerçekten de bir genç kızın pürüzsüz, yuvarlak yüzüne sahip olduğu gerçeğiyle ilgili olarak - yani kaşlarını çatmadığı zamanlarda.

Kısa süren zaferinin tadı olması gerektiği kadar tatlı değildi, çünkü tepkisi memnuniyet ve isteksiz bir hayranlık arasında bir yerde duruyordu. Sekiz yıl uzun bir süreydi. Deniz kolay bir hayat sunmuyordu ve en ufak bir zayıflık gösteren herkese karşı acımasızdı.

Beau da daha iyi durumda değildi. Kendini beğenmiş kibriyle onu kızdırıyor, sinirlendiriyor, öfkelenendiriyordu ama aynı zamanda bir muammaydı. Ne de olsa Simon Dante, bir aristokrattı, hem İngiltere'de hem de Fransa'da geniş mülkleri olan bir soyluydu. Hayatının son yarısını -ne kadar? Otuz yıl mı? İspanyol denizcilik hatlarını rahatsız ederek geçirmişti. En son macerasında Veracruz'a baskın düzenlediğini ve altı İspanyol kalyonuyla meydan muharebesi yaptığını itiraf etmişti.

sandalyesinin kenarına tünemiş, her kelimesine asılmış olurdu.

Elbette ona bunların hiçbirini sormazdı. İlgileniyormuş gibi bile görünemezdi.

Bu yüzden onun yerine yerde yığılı duran kitaplara baktı. "Okuyabiliyorsun," dedi, sesini onun kullandığı patronluk taslayan tonlarla değiştirerek. "Etkilendim."

Uzun parmakları davul çalmayı bıraktı. Altın kedinin gözleri ciltleri gelişigüzel tararken özellikle bir tanesinde aniden durdu. Gözleri hafifçe genişledi ve zarif bir gerilim vücudunu boydan boya dalgalandırdı. Adam onun bakışlarını takip ederek dikkatini çeken kitaba bakmaya çalıştı ama kadın onun neyle ilgilendiğini görünce başını çevirdi ve kayıtsızlık maskesinin tekrar yüz hatlarına yerleşmesine izin verdi.

"İstedğiniz bir şey gördüyseniz, elbette kendinize yardım edin. Sonları sadece okyanusun dibi olacaktır."

"Benim istediğim" -gözleri geri fırladı- "*Egret*'e dönmek."

"Öyle de yapacaksın," dedi özenle. "Tüm bu çizelgeler ve haritalar rulo haline getirilip bir sandığa yerleştirilir yerleştirilmez."

Beau aniden ayağa fırladı ve Dante'nin elini tabancaya doğru bir santim kadar yaklaştırdı.

"Lanet olası sandık nerede?" diye sordu.

Eli gevşedi -daha doğrusu, hareket kasıtsızmış gibi görünmeye çalışarak düzleşti, ama ikisi de buna kanmadı.

"Arkanda. Büyük olanın içindeki giysileri boşalt ve bu evrak işlerinin mümkün olduğunca çoğunu içine koy. Gemimi de lütfen," diye ekledi ve elini *Virago*'nun altın kopyasının üzerinde sevgiyle gezdirirken sesi beklenmedik bir şekilde yumuşadı. "Belki biri hayatta kalırsa, diğeri de çok çabuk unutulmaz."

"Bu... güzel bir gemi," diye itiraf etmek zorunda kaldı.

"*Virago* çok güzel bir gemiydi," dedi kendi kendine. "Hızlı ve keskin, bir su perisi kadar zarif. İdeal bir yol arkadaşıydı; sadık, güvenilir, kalpte ve ruhta ölçüsüz cesur, her düşmanı rüzgârdan önce koşturabilecek ateşli bir öfkeye sahipti. Bunu hak etmemişti" - kamaradaki enkaza baktı ve içini çekti - "bunu."

"Altı İspanyol tarafından saldırıya uğradığınızı ve hepsini batırdığınızı söylemişsiniz. Eğer bu benim gemim olsaydı, daha uygun bir son düşünemezdim."

"İspanyollara karşı bizi gururlandırdı, evet. Ama ona ihanet eden bir İngiliz'di."

"İhanete mi uğradınız? Bir *İngiliz* İspanyollara sizi nerede bulacaklarını mı söyledi?"

Gözleri bu anıya karşı daraldı ve bir an için yüzünü karartan öfke ve hiddet, yarım düzine adım ötede duran Beau'nun sıcaklığını hissetmesine yetecek kadar güçlüydü. Adamın gözlerinin renginin soluk, için için yanan bir griden yakıcı bir maviye dönüştüğünü gördü ve boğazına sarılmadan bir saniye önce de aynı olağanüstü değişimi gördüğünü hatırladı. Beau bir çabayla kendini nefes almaya zorladı, ciğerlerini doldurduğunun farkındaydı, böylece başka bir saldırıyı önleyebilecekti.

"Kaptan-?"

"Ar k a n d a," dedi, kelimeleri çıra gibi çıtırdatarak. "Büyük sandık. Daha çabuk biter, daha çabuk uzaklaşır. İstedğin bu, değil mi?"

Beau kendi öfkesinin bir kısmının yanaklarına geri sızdığını ve onları yumuşak bir pembeye boyadığını hissetti. İhanete uğramıştı. Güzel. Bu belki de onun yabancılara güvenme konusundaki isteksizliğini açıklıyordu. Ama *Virago*'nun mürettebatına tatlı su ve kurtarma teklif etmekten başka kötü bir şey yapmamış olan Jonas Spence'e sırtını dönüp ihanet etmesini mazur göstermezdi.

Topuklarının üzerinde döndü ve kulübeye doğru ilerledi, ilerlerken enkaz parçalarını tekmeleyerek yoldan çekti. Nefesinin altında babasının en sevdiği küfürlerden birini mırıldandı, sonra deri sandığın yanına diz çöküp kayışlı kapağı açtığında daha anlamlı bir şekilde tekrarladı.

Neredeyse tam bir dakika boyunca baktı, öfkesi yavaş yavaş azaldı ve yerini şaşkınlığa bıraktı. Deniz sandığı kadın giysileriyle dolup taşıyordu. Etekler, korsajlar, kombinezonlar... hatta o kadar şeffaf kumaştan yapılmış narin kombinezonlar vardı ki, neredeyse saydamdı. İpek ipliği ve saf altın ipliklerle işlenmiş bir tanesini parıldayan yığından kopardı ve kumaşın elinin içinden kaymasına izin verdi, suyun teninin üzerinde kaymasına ve kucağında birikmesine izin vermek gibi olduğunu fark etti. Bu kadar ince ve kırılgan bir şeyi giymeyi hayal bile edemiyordu ve bunu yapacak bir kadını merak ediyordu. Elbette en ufak bir kusur, en ufak bir çil bile kendini belli ederdi. Karaktere daha uygun bir soru, ne tür bir adamın böyle şeyleri aradığını merak etmek olurdu, kime sunmak için dünyanın öbür ucuna taşımak şöyle dursun? Karısına mı? Bir metres?

Beau, odanın diğer ucunda oturan adamın tam da kendisi olduğunun bilinciyle, giysi demetlerini çıkarıp yanına, yere koymaya başladı. Sandık neredeyse boşaldığında, hareketlerini yavaşlatan ve sonra tamamen durmasına neden olan başka bir şey gördü. Bir köşeye sıkıştırılmış, ipek çorapların arasına sokulmuş gümüş bir mücevher tabutu vardı. Üst kısmı yuvarlatılmıştı, tabanı dört küçük pençeli ayakla destekleniyordu; stil ve telkari işçiliği Fransız tasarımıydı, kapağa işlenmiş De Tourville kurt köpeği ve fleur-de-lis bu gerçeği tamamen ele vermiyordu.

Beau omzunun üzerinden bir bakış attı ama Dante onu unutmuş gibiydi. Kırık galeri pencerelerinden dışarı bakıyordu, hareketsiz ve ifadesizdi, kuzguni saçları puslu ışıqla maviye boyanmıştı.

Beau tabutu sandıktan çıkardı ve bükülmüş dizlerinin üzerine koydu. Başparmağının ucuyla küçük çengele hafifçe vurdu ve kapağı yavaşça kaldırdı, yarı yarıya yılanların kucağına dökülmesini bekliyordu. Yılan yoktu ama eli uzunluğunda ve iki parmağı kadar büyük altın bir semender vardı. Altın canavarın gözleri iki kabaşon yakuttan oluşuyordu ve omurgasından aşağıya doğru piramit kesimli elmaslardan oluşan ışıltılı bir sıra uzanıyordu. Dört sürüngen ayağı, inciler, turmalinler, zümrütler ve elmaslardan oluşan, çoğu kesilmemiş ve ayarlanmamış, ancak Beau'nun omurgasının tabanında küçük bir heyecan yaratacak büyüklükte ve kalitede gevşek mücevherlerle dolu bir yatağın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyordu.

"Neden, Bayan Spence, gözlerinizde parladığını gördüğüm günahkâr açgözlülük parıltısı bu olabilir mi?" Sesi derin, yumuşak ve çok yakındı ve Beau onun tam arkasında durduğunu doğrulamak için arkasını dönmek zorunda kalmadı. Onun orada, tepesinde son derece iri bir şekilde belirmediğini *hissede biliyordu* ve küçük sıcaklık dalgalanması rahatsız edici bir sağanağa dönüştü.

Kapağı kapattı. "Sanırım bunun seninle gelmesini istiyorsun?"

"Aslında bunu unutmuştum." İri, nasırlı bir el omzunun üzerinden uzandı ve tabutu aldı. "Arama sırasında gözden kaçmış olmasına şaşırdım."

"Geminiz arandı mı? Kim tarafından?"

Soruyu ya görmezden geldi ya da kabul etmemeyi tercih etti ve taşların arasında gezinen bir parmağın çıkardığı birkaç çınlama sesinden sonra onu geri verdi.

"Dediğim gibi, istediğiniz bir şey görürseniz, kendinize yardım edin." "Ya bütün kutuyu istediğimi söylersem?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"O zaman bu senin. Eğer doğru hatırlıyorsam, içinde kesilip parlatıldığında gözlerinin rengine uyması gereken bazı topazlar var."

Tüm bu alışveriş o kadar alışılmışın dışındaydı ki, Beau bir tuzağa karşı anında alarma geçti. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, dilinin ucunda hazır bekleyen Spence'in lakaplarından bir doz daha alarak onun üzerine yürüdü.

Kendini Dante'ye çok yakın dururken bulduğunda, Dante'nin keten gömleğinin eteklerini kemerinden kurtarıp iri omuzlarına silkerken gömleğin fırçasını hissetti.

Önüne serilen kasların büyüklüğü, niyetleriyle birlikte nefesini de kesmişti. Kolları mermerden yontulmuş gibiydi, pürüzsüz ve sert yüzeyliydi. Omuzlarında, göğüs kemiğinin üst kısmının boyun sütunuyla birleştiği yerde derin girintiler vardı. Göğsünü kalın, gür bir siyah saç örtüsü kaplıyor, göbeğinin üzerinde ipeksi bir kablo genişliğine kadar iniyordu. Ön kollarını daha ince bir abanoz kıl tabakası kaplıyordu ve dirseklerinin üzerinde, bronz yüzeyde ellerinin her hareketiyle esneyen damar izleri göze çarpıyordu.

Etinden yayılan koku güneş, deniz ve erkek kibriydi. Bunu bilmeliydi. Geldiğini görmeliydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu sessiz bir şiddetle.

Dante'nin gözleri bir an kızın dudaklarını büzüşüne takıldı. Her zamanki küstahlığından sıyrılmıştı ve o izlerken yanaklarındaki kızarıklık geri geldi, renk yontulmuş tepelerde yumuşak bir şekilde çiçek açtı, sonra boğazının ince uzunluğunu lekelemek için aşağı doğru aktı. Fiziksel kökenli başka bir hassas akorda bastığını biliyordu ve tüm asitli diline ve kabadayılığına rağmen, savunması olmayan benzer bir tehditle kaç kez karşı karşıya kaldığını merak etti. Ortalama bir kadından daha cesur, ortalama bir kadından daha güçlüydü ama yine de aylarca bir kadının etinin kadife sıcakına kendini kaptırmamış bir adamla boy ölçüşemezdi.

Ellerini kasıtlı bir yavaşlıkla kemerinin tokasına indirdi. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dante kemerini çıkardı ve omzuna astı.

"Prezentabl görünme ihtiyacı hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, hatamı bağışlayın. Bunun yedek gömlek ve pantolonlarımın bulunduğu sandık olduğunu sanıyordum ama görüyorum ki yanılmışım. Ahh. İşte burada."

Yanından geçip gitti ve onu bakışlarının sıcaklığından kurtardı. Beau bunu neredeyse somut bir kayıp olarak hissetti ve adam uzaklaşırken hafif bir baş dönmesi yaşadı. Kan damarlarında uğulduyordu. Dizlerine kadar erime sürecine girmiş olan karnını toparlamak için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekiyordu ve neredeyse başaracaktı ki adamın arkasından bakmak için döndü... ve onun arkasını gördü.

Çizgiler, yaralar ve çapraz yara izlerinden oluşan bir yığındı. Taze değillerdi, çünkü çizgilerin çoğu tekrar kasla birleşmişti ve onun geri kalanı gibi bronzlaşmış ve yıpranmıştı. Ama bazıları kemiği kesecek kadar şiddetli ve derindi ve hiçbir zaman onları yumuşatamaz ya da daha az görünür hale getiremezdi.

Beau daha önce de kırbaçlanmaya tanık olmuştu. Bir gemide disiplini sağlamak için kabul edilmiş bir yöntemdi. Beş kırbaç darbesi babasının her zamanki sınırıydı, ama nadiren deriyi yaracak kadar yürekten yapılırdı.

Simon Dante, Tourville Kontu, merhamet nedir bilmeyen gaddar bir el tarafından on, yirmi kat fazla darbeye maruz kalmıştı.

Tanrı aşkına, bir adam kedinin yüz kırbacını hak edecek ne yaptı?

O soruyu düşünürken, Dante ikinci sandığı açtı ve aradığını bulana kadar birkaç giysiyi sabırsızca bir o yana bir bu yana itti. Omuzlarına çektiği gömlek kar gibi beyazdı, uzun, bol kolları bileklerden toplanmış ve kenarları açık kesilmişti. Gömleğin yakası daha çok bir fırır gibiydi, bir dublörün kenarına kadar uzanacak şekilde yapılmıştı ama önündeki bağcığı görmezden geldi ve diğer eşyaları karıştırırken gömleğin göğsünün engin karanlığı üzerinde açık bir şekilde sallanmasına izin verdi.

Elleri beline gidip hortumunu zayıf kalçalarının üzerinden aşağı sıyırmaya başladığında, Beau içgüdüsel olarak gözlerini kaçırıldı. Adamın botlarının yere çarparken çıkardığı gümürtüyü ve baldırındaki sargıları açarken duyduğu keskin, yarım yamalak bir laneti duydu. En kısa, en küçük yan bakış ona çıplak, kaslı bacakları ve gergin kalçaları gösterdi. Daha uzun,

daha düşünceli bir bakışla masanın üzerinde bıraktığı kaydırmalı çark kilitli tabancaya yöneldi.

Dante eğilmiş, kirli bandaj katmanlarını çözüyordu. Sırtı masaya dönüktü ve masaya ondan bir ya da iki adım daha yakın olmasına rağmen, bacağından dolayı aksayacak ve çözülmekte olan keten şeritler tarafından engellenecekti.

Beau dilini dudaklarında gezdirerek onları nemlendirdi.

Alt dudağı dişlerinin arasında sıkıca kenetlenmiş halde masaya doğru bir hamle yaptı, tabancayı belge yığınlarının arasından kaptı ve Dante de Tourville daha tam olarak dönmeden ona doğrulttu.

Silah beklediğinden daha ağırdı, kundağı fildişi ve sedef kakmayla işlenmişti. Kilit ve rozet plakası altın telkari ile kaplanmış pirinçtendi, pirit tutucu bir ejderha başı şeklindeydi ve gövdesi tetiği oluşturmak için bir S şeklinde aşağı kıvrılıyordu. Anahtar horozlu konumdaydı, yani yay tamamen sarılmıştı ve yılan gibi kıvrılan tetiğe en ufak bir baskı tekerleği serbest bırakarak ateşleme tavasına kıvılcım yağdırıyor, böylece barutu ve şarjörü ateşliyordu.

Dante'nin onun çabukluğu karşısında duyduğu ilk şaşkınlık, doğruldu ve uzun, pırıl pırıl namluya bakarken soğuk bir meraka dönüştü.

"Şey," dedi sessizce. "Çıkmazlar yaratma konusunda bir yeteneğin var, değil mi?"

"Burada bir çıkmaz görmüyorum, Yüzbaşı. Silah bende. Bir çift pantolon giyip önümden kapıya yürümek için iki saniyeniz var."

Dante kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki ya yapmazsam?" "Olduğun gibi ölebilirsin. Benim için fark etmez."

Gümüş gözler şaşkın şaşkın bakıyordu. "Peki kapıdan geçtikten sonra ne olacak?"

"O zaman... köpeklerinizi babamın gemisinden çağırın ve eğer çok şanslıysanız, Kaptan Spence'in ruh haline bağlı olarak, yelken açmadan önce size bir ya da iki fiçi su daha bırakabiliriz."

"Bizi burada batmaya mı bırakacaksın?" "Memnuniyetle."

Bakışları, köşelerindeki ince kırışıklıklar derinleşmeden ve geniş, şehvetli ağzı kurt gibi sırtımadan önce, emredilen iki saniyeden çok daha uzun bir süre düşünceli bir şekilde yanıyordu.

"Demek daha önce de adam öldürdünüz, öyle mi mam'selle? Yüz yüze dururken, sıcak kanın sıçramasını teninizde hissedecek kadar yakınken?"

Beau istemsizce bir adım geri çekildi ama silahını geniş göğsünün ortasına doğrultmaya devam etti. "Yapmam gerekeni yaparım Yüzbaşı Dante, sizin de söylediğiniz gibi asıl niyetim bu olmasa bile."

"Hayır," diye düşündü. "Asıl niyetin beni hadım etmektir."

Refleks olarak aşağıya baktı ve gömleğinin etekleri onu uyluğunun ortasına kadar örtmesine rağmen, galeri pencerelerinden gelen ışık onun yanındaydı ve altındaki gölgeleri belirginleştiriyordu. Adamın her yerinin etkileyici bir şekilde iri olduğunu görünce şok oldu.

"Silahı indirin, Bayan Spence," diye yumuşak bir sesle emretti. "Gerçekten sinirlenmeden önce."

Ağır silahı dengelemek için iki elini de kullanarak tutuşunu ayarladı. "Gerçekten sinirlenmeden önce kendine bir çift pantolon bul Kaptan."

"Bunu görmek
isteyebilirim." "Hoşuna
gideceğini sanmıyorum."

"Neden olmasın? Ne oluyor? Cehennem kedisi gibi tükürüp tıslıyor musun?" "Bir adım daha yaklaşırsan öğreneceksin," diye söz verdi. Yanaklarında kararan kızarıklığa karşı dikkatle ölçerek adımını attı.

"Ateş edeceğim," diye kararlı bir şekilde açıkladı.

Başını yavaşça salladı. "Yapacağını sanmıyorum."

Beau dişlerinin arasından bir nefes çekti ve adam bir adım daha atarken serbestçe küfretti. Silahı aşağı doğru salladı ve nişanını göğsünden yaralanmamış bacağına çevirdi.

"Belki seni öldürmem. Belki de sadece dizlerinden birini vururum."

Dante durdu ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Gözlerinde yumuşak, uğursuz kobalt lekeleri parıldamaya başlamıştı ama o sadece sırtışını genişletti ve bir adım daha attı. "Hatırlat da senin yanında başka parlak önerilerde bulunmayayım."

"Kaptan-!"

Bir adım daha attı ve Beau'nun parmağı tetikte sıkılaştı. Ana yay serbest kalana kadar çekti ve çarkın demir pirit parçasına doğru dönerek küçük bir kıvılcım patlaması yaratmasına neden oldu. Kilidin başka bir parçası pirinç bir kapak plakasını çalıştırarak barut tavasını kıvılcımlara maruz bırakmak için kenara itti, ancak sağır edici bir barut patlaması ve boşalan atıştan şiddetli bir geri tepme olması gereken yerde, sadece yüksek bir törpü ve küçük bir duman pufu vardı.

Dante tekrar durdu.

"Tanrı aşkına," diye haykırdı gerçek bir şaşkınlıkla. "Bunu yapacağını düşünmemiştim. Başlığı çıkararak önlemimi aldım elbette, ama bunu yapacağınızı gerçekten düşünmemiştim!"

Beau silaha baktı, sonra küfredip iğrenerek kapıya doğru fırlamadan önce sırttan karanlık yüze fırlattı. Beau onu zahmetsizce yakaladı, uzun bir kolunu beline doladı ve öfke çılgılığını kesmek için bir eliyle ağzını kapattı. Kendini kaldırılmış ve kas duvarına doğru ezilmiş hissetti. Tekmeledi, çırpındı ve adamın ellerini, gözlerini, kulaklarını tırmalamaya çalıştı ama adam sadece küfredip onu ters çevirdi, baş döndürücü bir şekilde savurdu ve yere saçtığı kâğıt ve mektuplara aldırmadan masanın üstüne sertçe çarptı. Kadın bir öfke gibi kıvranıp nefesi ciğerlerinden çıkarken, adam onun üzerine eğildi ve vücudunun ağırlığıyla hareketlerini kısıtladı.

"Kes şunu," diye tısladı. "Hemen şimdi, ben-"

Masanın üstünü tırmıklayan eli *Virago*'nun altın kopyasının etrafına dolandı ve onu sert ve hızlı bir şekilde savurdu, en ufak bir yanlış hesaplamayla şakağını ve gözünü ıskaladı.

Tekrar küfretti ve boştaki eliyle bileğini yakaladı, gemiyi kavradı ve her iki elini de başının üzerine kaldırıp kâğıt yatağının üzerine sabitlemeden önce kabaca çevirdi. Bacakları masanın kenarında sallanıyordu ve o iyi, temiz bir tekme atmak için kıvranıp dururken, Dante kalçalarını sıkıca ve kuvvetle onun uyluklarının arasına sıkıştırmayı başardı.

Vücudu baskıya karşı direndi, çılgılığı öfke ve acının boğuk bir karışımıydı, çünkü adamın ağırlığı nefesini ve mücadelesini ezip geçti. Gözleri sıkıca kapanmış, göğsü sanki okyanusun yarısını yüzerek geçmiş gibi inip kalkıyordu. Kolları, bacakları titriyordu, ikincisi kalçalarından kopmaya o kadar yakındı ki, onları hareketsiz ve gergin tutmaktan başka çaresi yoktu.

"Şimdi," diye mırıldandı kabaca, "eğer elimi ağzından çekersem, beni pişman mı edeceksin?"

Gözleri onunkilere dikilmişti ve hepsi de sonsuz pişmanlık vaat eden binlerce yaldızlı tehditle yanıyordu.

"Karar vermek için istediğin kadar zamanın var. Ben de oldukça rahatım," diye ekledi ve kalçalarını oynatarak bacaklarını daha da geniş bir şekilde bükmeye zorladı.

onu ağırlamak. "Yine de bir iki dakika içinde pantolonunuz beni rahatsız etmeye başladığında ne kadar rahat edeceğinize söz veremem."

Beau'nun gözleri büyüdü. Adamın ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi; kalçalarının birleştiği yerde adamın etinin sıcaklığını hissedebiliyordu ve bu sıcaklık ne adamın sesindeki tehdit kadar aldatıcı bir yumuşaklıktaydı ne de gözlerindeki tembel tehdit kadar kayıtsızdı.

Son bir kez daha kıvranarak kurtulmaya, onu yerinden oynatmaya çalıştı ama adam sadece yavaş bir gülümsemeyle onu azarladı ve daha da yaklaşarak boş çabalarına karşılık veren etinin şişerek genişlediğini fark etmesini sağladı.

Daha fazla genişleyebileceği düşüncesiyle şoka giren kadının bedeni adamın altında tamamen hareketsiz kaldı. Nefesi hızlandı, kanındaki çarpıntı o kadar belirginleşti ki, kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyor ve şakağındaki küçük damarlarda paniğin zonkladığını görebiliyordu.

"Söylediğim bir şey miydi?" diye sordu kurt gibi sırtarak. "Ya da yapmamı isteyebileceğin bir şey mi?"

Yüzü o kadar yakındı ki, tek görebildiği kaşlarının siyah çizgisi, alnına ve yanaklarına dökülen abanoz saçları ve gözlerindeki eğlenen alaydı. Bir an için kendi gözlerini kapattı ve tekrar açtığında öyle ateşli bir küçümsemeyle parlıyorlardı ki neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Anladığım kadarıyla birbirimizi anlıyoruz?"

Kadın sarsak bir şekilde başını salladı ve adam ağzındaki baskıyı dikkatlice azalttı. Elini tamamen çekmedi, bunun yerine başını masanın üzerinde düz ve sağlam bir şekilde kilitleyecek şekilde boğazına dayamay tercih etti, ona ne bir tarafa dönme ne de gözlerindeki daha fazla yüzleşmeden kaçma lüksü tanıdı.

"Tekrar söylüyorum, mam'selle. Oldukça vahşi küçük bir korsan. Vahşi, sıcak ve şaşırtıcı derecede cezbedici," diye ekledi, vurgulamak için kalçalarını hafifçe oynatarak. "Başka bir doğaya sahip küçük bir çatışmada ilginizi çekebileceğimi sanmıyorum?"

Kadın yutkundu ve adam elinin altında kadının boğaz kaslarının hareketini hissedebiliyordu.

"Çekil üstümden," diye homurdandı.

"Ah. Mam'selle reddediyor," dedi usulca. *"Pour le moment."*

"Çekil... üzerimden!"

Ağzının kelimeleri şekillendirmesini izledi ve omurgasında titreşen yankılarının tadını çıkardı. Teklifi şaka olsun diye yapmıştı ama

Eti yumuşak, sıcak ve son derece cezbedici *olduğu* gerçeğine ihanet ediyordu. Ve çok uzun suredir yoksun kaldığı yiyecek ve su dışında başka ihtiyaçları da vardı.

"Eğer bunu yaparsam, bir daha aptalca numaralara kalkışmayacağına dair söz vermeni -kanın üzerine yemin etmeni- istiyorum."

"Szm m?" diye tükürdü. "Kan yeminim mi? Buna güvenebileceğini nereden biliyorsun?"

"nk sana söz verdiğimde ve yemin *ettiğimde* bana gveneceksin, mam'selle" -başını eğdi, ağzının sıcaklığı yanaklarındaki sıcaklığı yenileyene kadar ağzını eğdi- "eğer... eğer bana *herhangi bir şekilde* başka bir silah çekersen, seni ellerinden ve ayaklarından kefeneye bağlarım ve kıını kanlı şeritler halinde yzerim. Ve bu"-parmaklarını daha dokunaklı bir şekilde boğazının kemerinde dolaştırdı-"ancak dilini kesip kpekbalıklarına yedirdikten sonra olur."

Tekrar yutkundu ve dudakları aralandı, adamın boğazına uyguladığı gten olduğu kadar gözlerinin gümüş mavisine yansıyan soğuk vaatten de titriyordu.

"Söz m, hanımefendi?"

Verdiği cevapta herhangi bir öz olmadan önce kelimeleri iki kez oluşturmaya çalıştı. Yüzü sanki yanıyormuş gibi hissediyordu. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, buz gibi soğuktu ve onu uzak tutmaya çalışmanın verdiği gerginlikten dolayı uzuvları ağrıyordu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

"Numara yok mu?"

"Numara yok."

Elini kadının boğazından çekip alt dudağının kıvrımı boyunca yumuşak bir çizgi çizerken çarpık bir gülümsemenin parmağındaki uyarının altını çizmesine izin verdi. Diğer eliyle kadının bileklerini serbest bıraktı ve doğrulurken gözünün nne başka bir görüntü geldi: Kadının şu anda olduğu gibi, kâğıt ve izelge yığınının üzerinde, çıplak, saçları zlmş ve koyu ipek gibi altına serilmiş bir şekilde yattığı görüntüsü.

Bedeni gözle görülür bir şekilde sıçradı ve bu kadar uzun süre denizde kaldıktan ve lme bu kadar yaklaştıktan sonra, dişi, esnek ve nefes alan herhangi bir şeyin de aynı etkiyi yaratacağını düşünmek zorundaydı. Tamamen refleksif bir tepki, susamış bir adamın tatlı su dolu bir havuza rastladığında verdiği tepkiyle karşılaştırılabilirdi.

Onu kendi başına dik durması için bıraktı ve deniz sandığına doğru yürüdü. Nispeten temiz bir çift hortum buldu ve Beau'nun şeref sözü ile birlikte akıl sağlığını da test ederek, sırtı ona dönük bir şekilde giyinmeyi bitirdi. Baldırını sarmakla uğraşmadı ve botlarını giymeden önce çiğ yarasına zar zor baktı. Acı kafasını boşaltmaya ve bedenini oyalamaya yardımcı oldu ve kollarını deri ceketinin kollarından geçirdikten sonra kemerini bağladı, ellerini saçlarında gezdirdi ve tekrar işinin başına döndü.

Beau da aynı zamanı, sarsılan aklını bir kez daha toparlamak için kullanmıştı. Vücudu hâlâ Beau'nun etkisiyle kaynıyordu, teni yer yer o kadar gerilmişti ki gerginliği azaltmak için kendini kaşımak istiyordu. Özellikle göğüsleri iğne yastığı gibi diken diken olmuştu. Uylukları neredeyse ikiye ayrılmış olmaktan dolayı ağrıyordu ve aradaki et köprüsü garip bir şekilde sıcak ve akıcı hissediyordu, sanki daha önce hissettiği erime hissi hayal gücünden ibaret değilmiş gibi.

"Ben güverteye çıkıyorum," dedi Dante kayıtsızca, kamaranın karşısından onu süzerek. "Burada işiniz bittiğinde bana katılmaktan çekinmeyin."

Geçide doğru adım attı, alçak lentoyu aşmak için başını eğdi ama durup dinlemek için başını geriye eğmeden önce karanlıkta sadece bir iki adım ilerledi.

Beklemesi uzun sürmedi. Beau'nun küfür sesi ve kapıya fırlatılan pirinç şamdanın kırılması, öfkesinin kalıcı olarak bastırılmadığına dair ona güvence verdi. Yine de bunun onu neden gülümsetmesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Virago denizin çekimine on saat daha dayanmayı başardı. Zamana ve doğaya karşı kıyasıya bir yarış olmasına rağmen, mürettebat birlikte çalışarak devasa demi-toplardan altısını *Egret*'in güvertesine çekmeyi başardı. Yaklaşık on iki tonluk ilave ağırlık gövdeyi suda yarım kulaç daha derine oturttu, ancak Pitt'in rehberliğinde denge sağlandı ve hatta dalgalı denizlerde daha dengeli bir yol tutuşu mümkün oldu. Bir miktar barut ve mermi de kurtarılmıştı, ancak Hindistan muhafızlarıyla yapılan savaşta depolar fena halde tükenmişti. Kurtarılmaya değer çok az kişisel eşya vardı, çoğu sintinede kaybolmuş ve tuzlu sudan zarar görmüştü. İri beyaz bir fare -Clarence- saklandığı delikten çıkmayı ısrarla reddetti ve Pitt ile diğer iki kişinin onu dışarı çıkarmak için bir saat boyunca arama yapması gerekti. Ortaya çıktığında, kürkü beyazdan çok siyahtı, taşınmayı reddetti, ancak sırtı kemerli ve pençeleri küçümseyerek uzatılmış, iki gemiyi birbirine bağlayan kısa kısıp hatlarından biri boyunca kasılarak yürüdü.

Kedi de dahil olmak üzere, *Virago*'dan kırk bir kişi sağ olarak çıkarılmıştır. Toplar yer değiştirdiğinde ve gemide daha fazla kalmanın güvenli olmayacağına dair uyarılar yapıldığında, yavaşça geniş tahtalar boyunca ilerlediler ve Pitt ve Dante'nin güvertedeki enkazda son bir arama yapmasını izlerken, yüzleri gergin, vücutları kaskatı kesilmiş bir halde *Egret*'in küpeştelerinin yanında kaldılar. Gemisi altında inleyen ve titreyen Simon Dante, kırık ana direğin tepesine tırmanıp bayraklarını çıkardı. Onları sıkılı yumruğunda taşıyarak, topallığı daha da belirginleşmiş ve acısı yüzünü grileştirmiş bir halde, karşıya geçen son kişi oldu. Pitt halatların kesilmesini emretti ve hafif bir esintinin kıpırtıları altında, *Egret*'i yavaşça uzaklaştırmak için tepelerden yeterince yelken açılmasını istedi.

Güneş *Virago*'nun arkasında batıyor, harap ve hırpalanmış gövdesini altın rengine boyuyordu. Alevler okyanusun yüzeyine yayılıyor ve gökyüzünü turuncu ve kırmızı renklere boyuyordu. Adamların gözleri birer birer denizden uzaklaştı ve arka güvertede duran, elleri küpeşteyi kavramış, gemisinin ölümünü izlerken kızıl gökyüzüne profili kazınmış yalnız figüre odaklandı.

Öğleden sonra boyunca öfkesinden beslenen Spence bile, fısıldayan denizin altındaki gölgeli gövdenin son parçasının da kayışını izlemek zorunda kalan bir kaptan arkadaşının acısına saygı duyarak biraz yumuşadı.

"Temiz bir atış, baba," diye mırıldandı Beau, Spence'in yanında durarak. "Tek bir temiz atışla onu buradan indirebilirim."

"Evet, eminim yapabilirsin, genç kız. Hoşuma giden bir cevap alamazsam bu düşüncüyü aklımda tutacağım."

"Konuşarak bundan kurtulmasına izin mi vereceksin?"

"Ne söyleyeceğini merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Dante de Tourville'in ününe sahip bir adam, çok iyi bir nedeni olmadığı sürece küçük bir hırsız gibi davranmaz."

"Geminizi çaldı!" Beau tısladı, Pitt ve yarım güverte ötede duran Cimaroon'dan çekiniyordu. "Zorla komutayı ele geçirdi ve geminizi çaldı! Bu hiç de küçük bir hırsızlık değil!"

Spence kuru bir sesle, "Henüz çok uzağa çalmadı," dedi. "Sayıca ondan iki kat fazla olduğumuz sürece de çalamayacak."

Spit McCutcheon yanlarına geldi, yüzünü ve boynunu büyük bir kare kırmızı ketenle sildi. Geminin ortasında fenerler ve tütsüler yanıyordu ve adamlar koyulaşan karanlıkta hâlâ çalışıyorlardı.

"O vahşilerden hiçbir şey alamam," dedi, boğumlu bir başparmağını omzunun üzerinden geçirerek. "Benim zamanımda ya da başka bir zamanda gördüğüm en iyi bronz piçler. Dökümhaneden çikalı daha bir iki yıl olmamış ama iyi terbiye edilmişler ve ne bir çatlak ne de bir yarık var. Plymouth'ta çok iyi para ederler; bu konuda sizinle kafa bulmuyordu."

Spence homurdandı, topun değerli bir meta olmasına izin veriyordu ama bu onların cehennem ateşi önemini açıklamıyordu.

Spit sesini alçaltarak, "Ben... şey, sorduğun gibi *Virago* adamlarından bazılarını izliyor ve dinliyordum," dedi. "Gördüğüm en lanet şeydi. Çoğunun karınları doyduğu ve altlarında sağlam bir güverte olduğu için mutlu olmaları gerekirdi. Ama sırtlarını işe vermişler, sadece bizimkiler dinlendiğinde dinleniyorlar, hiçbir iyilik istemiyorlar, su ve erzaktan adil bir paydan fazlasını almıyorlar. Ve her zaman, 'Emredersiniz, efendim', 'Hayır, efendim', 'Özür dilerim, efendim'. Bu hiç doğal değil. Codpiece'imın altında bir kurtçuk yuvası varmış gibi tüylerim diken diken oldu."

Geminin kenarına tükürdü ve yüzünü tekrar sildi, bir mürettebatın bronz canavarların sonuncusunu ahşap arabasına oturtmak için uğraştığı yere geri dönerken nefesinin altında mırıldandı. Ön direk yelkenden arındırılmış ve vinç olarak kullanılmaya başlanmıştı. Keresteler gıcırdayarak ve serenler gerilerek, halatlara bağlı on adam topun devasa namlusunu çekip homurdanırken, yarım düzine adam da palanga ve halatlarla itip kakıyordu.

mızraklar onu yukarı ve on inçlik kare kirişlerden oluşan beşiğinin üzerine sallıyordu. Marangoz Thomas Moone gövdede yeni bir bağlantı noktası açmış, son menteşeyi ve destek takımını takıyordu ki vinç halatları gevşedi ve topun tüm ağırlığı taşıyıcısına yerleşti.

Egret hafifçe yan yatmış, denizdeki alçak dalgalara binmişti. Birisi top arabasının tekerleklerinin altına takoz koymayı ihmal etmişti ve iki tonluk canavar güvertenin hareketiyle ileri doğru yuvarlanmaya başladı. Thomas Moone uyarı seslerini ve tahta tekerleklerin uğursuz gümbürtüsünü duydu ve tam zamanında dönerek namlunun büyük kara deliğinin yüzüne doğru geldiğini gördü.

Yoldan çekilmeye çalıştı ama ayağı bir kabloya takıldı ve bacağı namlu ile topun ham kenarı arasında sıkışarak güverteye yığıldı. Çılgılığı Simon Dante'yi arka güvertenin küpeştesine getirdi. Merdiveni arama zahmetine girmeden tepeden atladı ve ağır bir şekilde ana güverteye indi, yaralı bacağının acısını fark etmek için zar zor durdu. İki uzun adımla topun yanına ulaştığında Jonas Spence de aynı anda en yakındaki halatı yakalamış ve adamlara halatın gevşekliğini almaları için bağırarak emir vermişti. Büyük tekerleklerden biri ağırlığın altında yarılmıştı ve silah hareket etmiyordu. Kasları zorlamayla şişen Dante, topun namlusunun altına çelik bir kargı soktu ve Spit ile Geoffrey Pitt'in Moone'u limandan çıkarmasına yetecek kadar uzun süre topu kaldırmak için tüm gücünü harcadı. Bir saniye sonra çelik kargı kırıldı, tekerlek paramparça oldu ve top ileri doğru kayd, ancak top iskelesine sıkıca sıkıştığında durdu.

Spit silahtan Moone'un morarmış ama sağlam bacağına, oradan da Dante'ye ve kırık kargısına baktı. Sonra Spence'i buldu ve ona "*sana söylemiştim, bu doğal değil*" der gibi bir bakış attı.

Bu arada Simon Dante silah arabasının yanına yığılmıştı; yüzünden terler akıyor, elleri hortumunu boyayan taze kırmızı kanın etrafına sıkıştığı yerde titriyordu.

"Simon?" Pitt onun yanında bir dizinin üzerine çöktü.

Dante başını salladı ve sınıksız sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Önemli bir şey değil. Gececek."

Spence silahın yanına doğru ilerledi. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bacağı," dedi Pitt. "İnatçı herif bir şeyi olmadığında ısrar ediyor ama iki hafta içinde şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı. Sende bir

berber ya da gemide doktorluk becerisi olan biri var mı?"

"Aşçı kemikleri nasıl yerleştireceğini ve çıbanları nasıl mızraklayacağını bilir." Spence başıyla onayladı. "İğne iplikle güzel dikişler yapan bir yelkencimiz var."

"Sadece kanlı bir kesik," diye ısrar etti Dante. "Çok fazla itilip kakılmış."

Beau sessizce, "Bu *sadece* bir kesik değil," dedi.

babasının cüssesi. "Daha önce onu açtığımda gördüm ve sadece bir kesik için çok fazla şişlik ve morarma var."

"Ruhumu kurtar," diye tükürdü Dante yüzünde parlayan terin arasından, "ve bana ne aşçı ne de yelkenci olduğunu söyle."

Beau ilk kez eğlenmiş görünüyordu. "Ruhunuz güvende, Kaptan. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam bile benim yemeklerimi yemez ve parmaklarımda tuvalde dikiğimden daha fazla delik açarım."

"Lütfen cehaletimi giderin ve bana bu gemide ne *yaptığınızı* söyleyin."

Beau'nun gözleri yakındaki fenerle aynı dumanlı kehribar renginde parlıyordu, onun yanında çömelmiş, dirseklerini bükülmüş dizlerine dayamıştı. "Bu kadar basit bir önlemin bu kadar büyük bir eksikliği gidereceğinden şüpheliyim. Ayrıca, cehaletiniz yüzünden uzuvlarınız tehlike altında. Bir ahmak bile gururunu bir kenara bırakıp bunun için yardım istemeyi akıl edebilirdi."

Dilinde bir itirazın oluşmasından daha hızlı bir şekilde, stiletto'sunu çekti ve ucunu kanlı hortuma dayadı, yünde kenarları ayıracak ve baldırındaki yarayı ortaya çıkaracak kadar uzun bir delik açtı. Kesik eli kadar uzundu, etrafındaki et şişlikten parlıyordu, kırmızı ve mavi benekliydі. Yaranın kabuk bağladığına ve bir ya da iki kez yarıldığına dair kanıtlar vardı, ama akan kanla birlikte sızan beyaz irinin kaynağını tespit etmek için bir hekim gözü ya da burnu gerekmiyordu.

Beau bıçağının ucuyla kızgın şişliği dürterek, "Oraya bir şey saplanmış olmalı," dedi. "Düzgün iyileşmemesine şaşmamalı."

"Her ne ise, onu çıkarabilir misin?" Pitt sordu.

Beau doğruldu. "Ben doktor değilim. Ve eğer iki haftadır oradaysa, kesilip çıkarılması gerekebilir."

"Bunun alternatifi enfeksiyon ve kangren."

Spence rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet, öyle."

Dante'nin başı döndü ve siyah sakalıyla daha da tehditkâr hale gelen kaşlarını çatarak Pitt'in yüzüne odaklandı. "Sen yap. Ya da Lucifer. O fahişeye beni kesme zevkini tattırmayı *aklından* bile geçirme."

Beau bir kaşını kaldırdı. Kimsenin kararını ya da iznini beklemeden bıçağını yaraya daldırdı, ucu sert bir şey bulana kadar kazdı, sonra bileğinin hızlı bir hareketiyle bıçağı çıkardı.

Dante kükredi ve Pitt küfretti. Spence öne atılarak yüzbaşının omuzlarını top arabasına sabitlerken, Pitt de Beau'ya doğru hamle yapmasını engellemek için onun bileklerinden tuttu. Kadın gayet sakin bir şekilde bıçağını havaya kaldırdı ve ucuna saplanmış dört inç uzunluğunda bir meşe parçasını gösterdi.

"Tanrım," diye tükürdü Dante. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama bundan zevk alacağım."

Kanlı şeridi güverteye fırlattı ve tekrar yaranın üzerine eğildi. Kastaki deliği doldurmak için taze kan akıyordu ve birkaç etkili vuruşla eski kabuğu kesti ve püstüller tamamen boşalana ve kan berrak kırmızı akana kadar şişmiş eti sıktı. Tükürük, o çalışırken başının üzerinde bir fener tutuyordu. Thomas Moone, hassas bacağına rağmen, cerahati temizlemek için bir pannikin sirke getirdi ve doğası gereği daha pratik olan Spence, birisine kamarasından taş bir çömlek ve birkaç kalaylı fincan getirmesini emretti.

Çömlek geldiğinde, balmumu tıpasını çıkarmak için dişlerini kullandı ve fincanlardan birini ağzına kadar doldurdu.

"Dudaklarını bunun etrafına sar, Kaptan Dante. Karnın öyle bir yanacak ki, bir bacağın olduğunu bile hatırlamayacaksın. Hepsi bir kerede olsun. Dilini daldırmakla vakit kaybetme yoksa başlamadan pişman olabilirsin."

Dante'nin uzun parmakları fincanın etrafında kıvrıldı ve Beau onun gözleriyle kısa bir süre göz göze geldi, bunun onun boğazı olduğundan şüphelenerek onun yerine sıkamayacağı için pişmanlık duydu.

Bıçak tekrar parladı ve Dante kehribar rengi sıvının tamamını geri fırlattı. Kendine de bir fincan doldurmuş olan Spence, sıvı ateş topu karnına düşerken dudaklarını zevkle şapırdattı. Dante alevlerin şoku geçene kadar nefes almak ve kendini sabitlemek zorunda kaldı. Ama Spence haklıydı; Beau'nun bacağına ne yaptığına aldırmıyordu, tek umursadığı yanığın sonunda bir boğazının ve gırtlığının kalıp kalmayacağıydı.

Spence içten içe kıkırdadı ve bir bebeğin tüm masumiyetiyle, "Bir tane daha ister misin?" diye sordu.

"Yerinizde olsam," diye homurdandı Dante, "beni ve adamlarımı denize atmanın bir yolunu bulmaya çalışırdım. Yaralara bakıp bir fıçı rumbullion paylaşmayı teklif edeceğimden şüpheliyim... tabii zehirli değilse." "Bu düşünce aklımdan geçti delikanlı, inan bana. Ama bu durumda, Onu zehirle bozmak iyi Hint Altınına yazık olur."

"Öyle olmalı," diye kabul etti Dante, fincanını doldurmak için uzatırken. "Tanrı'nın dişleri, ama keskin bir ısırığı var."

"Tortuga'daki kahverengi tenli dinsizler tarafından üretilir, onlar bu şeyi su gibi içerler ve ateş yakmak için sadece bir odun parçasının üzerine işlemek zorundadırlar."

Dante ikinci ölçüyü de içti ve başını tekerleğin desteğine yasladı. Bakışları fener ışığının parıltısına yakalanmış olan Beau'ya kaydı. Uzun öğleden sonra ve akşam boyunca, ince bir saç sisi örgüsünün kısıtlayıcı sınırlarından kaçmış, yüzünü yumuşak kırmızımsı bir haleyle çerçevelemişti. Gün içinde bir ara atletini çıkarmış ve Dante'nin başlangıçta hayal ettiğinden daha yumuşak, daha dolgun göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Gömleği boğazına kadar sıkıca bağlanmıştı ama Dante kumaşın altındaki kıvrımların ve girintilerin nerede iz bıraktığını ve genç etin dolgun, sıkı gerginliğinin kumaşı düz bir şekilde gerdiğini görebiliyordu.

"Sanırım bunu da su gibi içiyorsun?" diye sordu kuru bir sesle.

"Bunu yaptığımda bir çocuk gibi nefes nefese kalmıyorum," dedi kaba bir şekilde ve baldırını geniş bir kumaş şeridiyle sıkıca bağlamayı bitirdi.

Beklenmedik bir şekilde sırttı ve kendisi de çömleğe uzanarak fincanını doldurdu ve Beau'ya uzattı. Beau bakışlarını bir kirpik kadar bile kaydırmadan fincanı aldı ve içindekileri yuttu, Spence'in gösterdiği aynı içten takdiri gösterdi.

Jonas bu kez yüksek sesle kıkırdadı. "İşte benim küçük siyah kuğum. Bir meydan okumayı reddetmektense kör bir sopayla kendi gözlerini oymayı tercih eder."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Dante mırıldandı.

"Öyle olması için bir neden yok," diye onayladı Spence, "eğer benim sandığımdan daha kötü bir karakter yargıcı değilseniz."

De Tourville hafifçe gülümsedi. Bacağı zonkluyordu ama elleri ve kollarındaki titremelerle birlikte ter boşalması da durmuştu. Rom karnını oldukça ısıtmıştı ve hareket etmek ya da gecenin serin havasından kaçmak için büyük bir istek duymuyordu. O anda gayet mutlu bir şekilde uyuyabilir ve açıklamaları sabaha -ya da Geoffrey Pitt'e- bırakabilirdi ama *Egret*'in kaptanının daha iyisini hak ettiğini biliyordu.

"Gidip özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Jonas.

"Benim kulübem. Hâlâ benim kulübemse tabii."

"Burası sizin kamaranız efendim. Sizin kamaranız ve sizin geminiz, başka türlü görünmesine neden olduysam en içten özürlerimi kabul edin. Eğer bir itirazınız yoksa Bay Pitt de bize katılacak ve eğer bağışlanabilirse navigatörünüz de. Bizi cehenneme çeviren fırtınada pilotumuzu ve aletlerimizin çoğunu kaybettik; savaş, sürüklenme ve yoğun bulut örtüsüyle Cathay'a selamlama mesafesinde olabilirdik ve ben bunu bilemezdim."

"Aynı bulut örtüsü bizi de rahatsız ediyor ama tespit edebildiğimiz kadarıyla Kanarya Adaları'nın bir hafta kadar güneyindeyiz. Şansımız yaver giderse üç hafta sonra evde olacağız."

Dante başını salladı ve Pitt'in kendisine yönelttiği bakışlardan kasten kaçındı. Yine de ikinci kaptanın kalkmasına yardım etmek için uzattığı eli geri çevirmedi ve ağırlığını yaralı bacağının üzerinde denedikten sonra acısının büyük ölçüde azaldığını fark etti. Hâlâ ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Yorgunluk ve aç karnına içtiği iki fincan Hint Altını başını öyle bir döndürmüştü ki, gözlerini kısarak yukarı bakıp tepesindeki karanlığa odaklanmaya çalıştığında, pruvadan parıldayan iki kuzey yıldızı gördü.

Jonas güverte boyunca geminin kış tarafına doğru ilerlemeye başladı. "Beau, aşçının tencerede sıcak yiyecek bir şeyler olup olmadığına bakmayacak mısın? Yanında bir iki bisküvi de getir; insan karnının kaburgalarına sürtünmesini dinlemediği zaman daha iyi düşünebilir ve konuşabilir."

Beau ellerini kalçalarına koydu ve babasının ardından isyan edercesine baktı. "Ben de ayakçı değilim," diye mırıldandı ve üç adamın arka kapaktan içeri dalmasını ateşli, parlayan gözlerle izledi. Son olarak Dante'nin yeni sargılanmış bacağını tercih ederek arkada kalan beyaz gömleğini gördü.

"Sana da bir şey değil," diye homurdandı.

ALTINCI BÖLÜM

Kız sığ merdivenden inip aşçının geminin depolarını kontrol ettiği baş bodrumun altındaki alana girdiğinde Beau hâlâ homurdanıyordu. Kavgacı bir adamdı, bir kamçı kadar zayıf, bir siğil kadar çirkindi ve istendiğinde rüzgârı geçirebilme gibi eşsiz bir yeteneği vardı. Beau'nun yiyecek istemesi onun bu yeteneğinin yankılanan bir göstergesiydi ve ardından bir elini asık suratla devasa demir kazana doğru salladı. Bunun kendine yardım et anlamına geldiğini varsayarak yardım etti. Kazanda ağır ağır fokurdayan pirinç ve fasulyeden oluşan yoğun bir sis vardı, bir kısmını büyük bir tahta kâseye boşalttı. İki kalın dilim haşlanmış, tuzlanmış balık, bir avuç kaya gibi sert bisküvi ve bir dilim kaşar peyniriyle birlikte teneke bir tabağa atıldı.

Beau aceleyle yediği bir bisküvinin kırıntıları alt dudağına yapışmış halde kış tarafa doğru ilerledi ve yukarıdan geçmek yerine güvertenin altından geçmeyi tercih etti. Hava rutubetliydi ve birbirine çok yakın yerlerde sıkışmış çok fazla terli beden kokusunu taşıyordu. Her girişin ve bordanın arasına hamaklar asılmıştı ve birçoğu gün boyunca çok çalışmış olan her iki mürettebatın adamları tarafından çoktan işgal edilmişti. Çoğu şafaktan önce tekrar kalkıp geminin normal rutin işleriyle meşgul olacaktı.

Yaklaşık altı ayak karelik küçük, temiz bir bölümde asılı branda kozaları yoktu ve orada, ters çevrilmiş bir fiçinin etrafında, erken nöbete gitmeyen bir düzine kadar adam yontmak ve hikâyeler anlatmak için toplanmıştı. Başlarının üzerinde, geminin hareketiyle birlikte sallanan korumalı bir fener asılıydı. Bazıları deri düğümlerini çiğniyor ya da sularının mayalanması için yeterince uzun süre güneşte bırakılmış şeker kamışı çubuklarını emiyordu.

On iki kişinin çoğu *Egret*'dendi ve Beau yanlarından geçerken saygıyla ön saçlarını çekiştirdiler. İçlerinden biri ona bir kamış parçası uzattı, o da kabul edip ağzına attı ve tatlı, güçlü likörü serbest bırakmak için telli posayı çiğneyip emdi.

Adamlardan ikisi *Virago*'dan inmiş, meraklı gözler ve gevşek ağızlarla onu izliyorlardı.

Adamlardan birinin boğuk bir soruya yanıt olarak "O kimseye ait değil," diye fısıldadığını duydu. "Ve eğer neyin en iyisi olduğunu biliyorsanız, sorduğunuzu unutacaksınız."

Kaptanın büyük kamarasına giden dar geçit karanlıktı ama Beau burayı avucunun içi gibi iyi biliyordu. Alçak kırıslara doğru eğildi ve bir kez kalçasını merdiven korkuluğuna çarpmamak için, ikinci kez de bir su varilinin etrafında manevra yapmak için yön değiştirdi.

Genellikle geminin kış tarafını boydan boya kaplayan ve yükseltilmiş kalkanın altındaki alanın çoğunu kaplayan büyük bir kamara varken, *Egret'te* iki tane vardı. Spence'in Beau'nun cinsiyetine verdiği tek ödün, uyuyabileceği ve "kadın işleriyle" ilgilenebileceği özel bir yere sahip olmasıydı. Böylece büyük kamara, iki ayrı kapı ve aralarında meşe tahtadan bir duvar bulunan, biraz eşit olmayan iki yarıya bölünmüştü. Spence'inki ikisinden daha büyüktü ve onu kullanan adam kadar sağlam ve tecrübeli mobilyalarla doluydu. Geniş, kare bir yatak bir köşeyi doldururken, bir masa ve tel kapaklı bir dolap diğer köşeye sıkıştırılmıştı. Galerinin kapısı - kış taraf boyunca uzanan iki ayak genişliğinde bir balkon - Beau'nun yarısında yer alıyordu, bu da kaptanın deniz sandıkları ve her boş alanı dolduran çeşitli dağınıklık yığınları için çok daha fazla yer bırakıyordu. Basit pirinç lambaların asılı olduğu beş çemberli büyük bir tekerlek, çok kullanılmış bir yemek masası ve dört sağlam sandalyenin üstünden soluk bir ışık havuzu döküyordu.

Spence, Simon Dante ve Geoffrey Pitt masaya oturmuş, aralarında taze bir kavanoz rom vardı. Beau'nun yaklaşması sessiz olmuştu ve kimse kafasını kaldırıp bakmamış ya da onun, elinde dengede duran tabağıyla koridorun karanlığında durduğunu fark etmemişti.

Spence, "*Virago* kadar süslü değil, garanti ederim," diyordu. "Ama ben süslü bir adam değilim ve bu bana çok uygun. Beau'nun diğer yarısı kendi güvenliği için var, ne demek istediğimi anlıyorsan. İsterse mürettebatın geri kalanıyla birlikte kendini bir hamağa atmayacağından değil. Evet, eğer ihtiyaçlarınızı karşılayacaksa Kaptan, eve dönüş yolculuğu için onun ranzasında kalabilirsiniz. Beau için sorun olmaz."

Koridorda Beau'nun ağzı açık kaldı.

"Ben adamlarımla kalacağım. Kimseyi yatağından etmek istemem."

"Saçmalık. Beau'nun uygun bir şekilde yapabileceği mükemmel bir yelken dolabı var.

rahat. Dante de Tourville'i iki giriş arasına bir çuval içinde asan adam olarak tanınmak istemiyorum."

Dante kızıl sakallı gemi kaptanına meraklı bir bakış attı. "Birkaç saat önce beni seve seve darağacına asardın."

Spence omuz silkti. "Bu birkaç saat önceydi. O zamandan beri terbiyesizliğine rağmen onurlu bir piç olduğunu düşünmeye başladım."

Pitt fincanının kenarından sırttı. "Tırnak yemediği ve ateş tükürmediği zamanlarda aslında oldukça iyi terbiye edilmiştir."

Spence kahkahalarla güldü. "Evet. Fırsatını bulduğunda kızıma tecavüz etmediğinde ben de bunu anlamıştım, muhtemelen tahrik de etmiştir."

"Hayal kırıklığına uğradı mı?" Dante kuru bir sesle sordu.

"Sadece silahın ateş almadı. Ana gövdeyi patlatmanın pis bir numara olduğunu düşündü."

"Şanslıyım ki yaptım, yoksa taşlığını patlatacaktı."

"Şanslısın ki onu başka bir şekilde oymamış. Muhtemelen üzerinde daha fazla bıçak vardı," diye ekledi. "Çırlıçıplak soyulsa ve pazar gününe kadar on yol aransa bile, bir yerde bir tane saklamış olurdu."

"Bunu aklımda tutacağım."

Spence pek de neşeli olmayan bir gülümsemeyle, "Sadece pantolonunun içinde tut, Kaptan," dedi. "Vermek istemediği bir şeyi ondan alan bir adam görmedim henüz. Tıpkı annesi gibi, ruhu şad olsun. Kürkü karıştırıldığında tam bir cehennem kedisi olurdu. Bana bunu verdi" -çenesini eğdi ve soluk borusunun yanından aşağıya doğru uzanan altı inç uzunluğunda bir yara izini ortaya çıkarmak için bir avuç kırmızı tüyü kaldırdı- "düğün gecemizde, ve' bunu" -omzunun üzerinde başka bir onur nişanını sergilemek için gömleğinin V'sini açtı- "bana çocuğu olduğunu söylediği gün."

"Mutlu günleri kutlama şekli mi?"

Spence yine kıkırdadı. "O bir Portugee'ydi. Kanı kaynayan, ruhunda fesatlık olan nadir bir kara gözlü Çingene. Onu baskın yaptığımız bir gemiden aldım ve aynı gece evlendim; bir rahibin önünde durmadığımız için gücendi, bu yüzden bizi evli saymadı. Hamile olduğunu anlayınca utancına dayanamadı ve beni silah zoruyla bir Katolik vaiz bulmaya zorladı. Silah kazara ateş aldı ve beni öldürdüğünü düşünerek iki gün boyunca ağladı. Yaşayacağıma karar verdiğinde beni bir arabaya bindirdi ve yine de bir rahibin önüne koydu." Durakladı ve bu anıya özlemle gülümsedi. "Tanıdığım tek kadın bir erkeğe bir an cennetin en tatlı tadını, bir an sonra da cehennemin en sıcak ısırığını verebilirdi. Senin kendi karın var mı?"

"Bir tane vardı. Bir keresinde." Dante açıkça söyledi. "Ama o uzun zaman önce hayatımdan çıktı ve ikimiz de bunun için daha mutluyuz."

Spence kıkırdadı. "Anladığım kadarıyla zevkli bir deneyim değil?"

"Yılanlarla dolu bir çukura düşmekten daha zevkli değil."

"Şimdi tıpkı Beau'm gibi konuştun, onun ne bir kocanın ne de onu denizden uzaklaştıracak bir adamın parçası olmak istemediğini iddia ediyor."

"Onu ilk etapta buraya kim koydu?"

Spence homurdandı. "Kendisi koydu."

Arkadaşlarının fincanlarının da kendisinininki kadar boş olduğunu düşündü ve üçünü de doldurduktan sonra çömleği bir kenara bırakıp koltuk altını yavaşça kaşıdı. "Evet, şimdi size Isabeau'mu *Egret'e* neyin bindirdiği hakkında her şeyi anlatabilirim... eğer bana güvenip güvenemeyeceğinize karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacınız varsa... ya da geminizi neyin öldürdüğünü söyleyebilirsiniz."

Pitt ve Dante bakiştılar. Pitt'in omuz silkmesi neredeyse fark edilmiyordu ve Dante fincanı dudaklarından indirdi, dikkatle yutkundu.

"Açgözlülük, Kaptan Spence. Gemimi öldürenin açgözlülük ve korkaklık olduğunu garanti ederim."

Spence'in sakalı düşünceli bir yüz ifadesine büründü. "Veracruz'a yapılan baskını duyduğumuzda, iki geminin yelken açarak uzaklaştığını ve sintinelerine kadar altınla dolu olduğunu da duyduk."

Dante başını salladı. "Bu girişim ilk tasarlandığında iki gemiye ihtiyaç duyacağını biliyordum. Takdir edebileceğiniz gibi risk çok büyüktü ama ödül, tek bir geminin bir düzine seferde kazanmayı umabileceğinin on katı değerindeydi. Kraliçe adayı kendisi önerdi. Bana onun ... iyi bir kumaştan kesildiğini söyledi."

Spence homurdandı. "En güçlü tuvalin bile kusurları vardır delikanlı. Bazılarında büyük delikler var."

"Evet, işim bittiğinde Victor Bloodstone'da kocaman bir delik açılacağından emin olabilirsiniz."

"Bloodstone? Walsingham'ın piçi mi?"

"*Yeğen* terimini tercih ediyor, ama evet. Bir ve aynı."

"Son duyduğumda sarayın yeni sevgilisiydi, Kraliçe'yi eğlendirecek en güzel yüzdü."

"Gerçekten de güzel bir yüzü var ve Elizabeth bulaşıcı olabileceği umuduyla etrafını güzellikle çevrelemeyi seviyor. Ayrıca bir geminin nasıl yüzdürüleceğini de biliyor, ruhuna lanet olsun; beceri ya da deneyim eksikliği yüzünden onu suçlayamam. Bloodstone'u almayı kabul etmemin tek nedeni buydu ve başlangıçta hayal kırıklığına uğratmadı. İki aç kurt gibi Veracruz'a doğru yelken açtık."

taze et." Tereddüt etti ve karanlık galeri pencerelerinden dışarı boş gözlerle baktı. "İspanyol limanını hiç biliyor musun?"

Spence oturduğu yerde kıpırdandı, belli ki cahil görünmek istemiyordu, ama aynı zamanda İspanyol sularına bu kadar derin girme riskini hiç almadığını da itiraf etmek istemiyordu. Veracruz, Meksika dağlarından altın ve gümüş taşıyan katır trenleri için bir son duraktı. İspanyollar tarafından ulaşılamaz ve herhangi bir yabancı yelkenliye karşı zaptedilemez olduğu, herhangi bir delinin bir hazine deposundan bekleyeceği kadar ağır bir şekilde tahkim edildiği kendinden emin bir şekilde ilan edilmişti.

"Her neyse," diye devam etti Dante, şimdi romuyla konuşuyordu, "Lucifer sayesinde, Veracruz'dan beş fersah uzakta olmayan Kurban Adası'nda تنها bir koy olduğunu biliyorduk. İki gemiyi saklayabilecek kadar büyüktü ve limana da çok yakındı. Yolculuk sırasında her birimiz ambarlarımızda birkaç yüzgecin iskeletini taşıdık ve girişe ulaştığımızda, gemileri bir araya getirmek ve küçük filomuzu sürpriz bir gece baskınına çıkarmak küçük bir meseleydi.

"Kimse bizi beklemiyordu, kimse alarm vermedi, çünkü zararsız balıkçı teknelerine benziyorduk. Sahilin bir mil kadar yukarısında karaya çıktık ve karadan Veracruz'a gittik; toplam seksen adamdık ve her biri bir katıra yükleyebileceği kadar külçe altınla geri döndü. Tanrım, ukala piçler ahırları bile korumasız bıraktılar.

"Sabah olduğunda elbette kıyamet koptu, çünkü hazine evindeki cesetlere tam olarak çeki düzen vermemiştik. Ancak şans eseri, bir fırtına çıktı ve takiplerini tam iki gün geciktirdi - iki çevik kurdun sıvışması ve aynı rüzgârları kullanarak bizi Karayipler'in ötesine uçurması için bolca zaman. Biz de başarılı olduk. Açık denize çıktık ve talihsizlik baş göstermeden önce eve dönüş yolunu yarılamıştık. Yirmi yıldır benzerini görmediğim bir fırtına yedi gün yedi gece boyunca bizi sürükleyip götürdü. *Virago*'yu o kadar kötü hırpaladı ki, bir kayalığın üzerinde, gövdesinde yüzülebilecek genişlikte bir delikle son buldu.

"İlk düşüncemiz gemiyi çekip onarım yapabileceğimiz güvenli bir yer bulmaktı. Henüz nerede olduğumuzdan emin değildik ama gözcüler küçük bir ada gördüler ve onarım yapmak için zaman kazanmayı umarak oraya doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda *Virago'nun* yükünü hafifletmek için ağırlığımızca altın külçesini, yiyecek ve tatlı suyumuzun çoğu da dâhil olmak üzere taşıdığımız tüm yedek fiçı ve sandıkları yükledik.

Ufukta yelkenleri gördüğümüzde halatları bağlamıştık ve kıyıdaki adamlarımız onu çekmeye hazırdı." Durdu ve bir an sonra Spence'le paylaştığı korkunç bir ironi karşısında homurdandı. "Onlar lanet olası zabralardı. Altı Hintli muhafız şanssız bir şekilde bizi de vuran aynı fırtına tarafından rotadan çıkarıldı."

"Hayalarımı uçur," diye mırıldandı Spence. "Ne yaptın sen?"

"Yapabileceğimiz tek şey buydu: Durduk ve savaştık. *Virago* yaralıydı, evet, ama arkamızda Bloodstone vardı; onları bir çırpıda alt etmeliydik. Biz ateş açıp zabraları uzaklaştırırken o adanın arkasında gözden uzakta kalacaktı. Niyetimiz onları arkaya değil ileriye bakarken yakalamaktı ve *Talon*'un ana direği biraz hasar görmüş olsa da, hala tam güvertesi ve aynı derecede dolu bir top bataryası vardı."

Dante'nin sesi kırılganlaştı ve kalaylı bardağı kavrayan elinde bir titreme belirdi.

"Zabralar, beklediğimiz gibi yemi yuttular ve altısı da kendi önemleriyle kollarını kıpırdatarak üzerimize geldiler. Kraliçe'nin saraylısı, Elizabeth'in başdanışmanının yeğeni Victor Bloodstone'un adanın arkasından tüm silahlarını kuşanmış olarak çıkacağını bildiğimizden, olduğumuzdan daha kötü durumdaymışız gibi davranarak onları karşılamak için ileri atıldık." Durakladı ve fincanın hatırı sayılır bir kısmını boğazından aşağı attı. "Koştun, evet. Onu son gördüğümüzde kuzeye ve doğuya doğru gidiyordu, her santimetrekaresi rüzgârda savruluyordu. Kaçtı ve bizi orada bıraktı, bire karşı altı, bu sefer *bizim* taze, kanayan et, İspanyolların ise takip eden kurtlar olduğumuzu çok iyi biliyordu."

Dante'nin boğazı içkinin etkisiyle sertleşmeye başlamıştı ama alev alev yanan mavi gözleri kalaylı fincana sabitlenmiş ve yanmaya devam ediyordu. "Benim cesur, cesur *Virago'm*" diye fısıldadı.

"Onları aldı. Dördünü batırdı ve diğer ikisini yelkenlerini arkalarında sürükleyerek gönderdi. Günün sonunda altmış kişi kalmıştık... yüz otuz adamdan altmış, kendi kanlarıyla kıpkırmızı olmuş güvertelerde savaşıyordu. Yaralarımızı sarmak için adaya döndüğümüzde her şey gitmişti. Hepsi: altın, gümüş, hatta yiyecek ve su fiçileri bile. *Talon*'a yükleyemediklerini de parçalayıp denize attılar. Yaralıların," diye bitirdi Dante vahşi bir öfke tıslamasıyla, "hiç şansı yoktu."

O sustu ve Pitt hikâyesinin geri kalanını anlatmaya devam etti. "*Virago*'yu elimizden geldiğince onardık ve iki zabranın kimliğimizi ve konumumuzu iletmek için yakındaki bir limana girmeyi başarıp başaramayacağını bilmeden, hakim rüzgarları yakalamak için yeterince yelken açtık. Gemi çok ağır hasarlıydı ve mürettebat başka bir saldırıya karşı koyamayacak kadar zayıftı... Bu da bu sabah sizi sisin içinden kayarken gördüğümüzde gösterdiğimiz aşırı dikkati ve görgüsüzlüğü mazur göstermese de açıklayabilir."

Spence düşünceli bir şekilde başını salladı. *Virago*'nun mürettebatına yapılan ihanet karşısında şaşkına dönmüş ve biraz da öfkelenmişti. Denizciler arasında yazılı olmayan yasalar, Tanrı'nın yasaları kadar kutsal ve çiğnenemez onur kuralları vardı. Bunların başında, zor durumdaki bir kardeş gemiyi asla terk etmemek gelirdi ve De Tourville, kendisi yarı Fransız olmasına rağmen, *Virago*'yu İngiliz renkleri altında ve çoğunlukla İngiliz bir mürettebatla seyretmişti. O bir korsan ve maceracıydı. Hatta bazıları ona fırsatçı ve korsan bile diyordu ama aynı zamanda İspanya'nın okyanuslar ve Yeni Dünya üzerindeki tam hâkimiyetinin önündeki tek engel olan, açık denizlerdeki beceri ve cesaretleriyle seçkin bir deniz şahinleri grubunun saygın bir üyesiydi.

Elizabeth, deniz şahinlerinin ellerinde uğradığı kayıplar nedeniyle İspanya Kralı'yla kamuoyu önünde dertleşirken, kapalı kapılar ardında korsanlarını Panama ve Lizbon arasında seyreden zengin hazine gemilerini yağmalamaya ve baskın yapmaya teşvik etmekle kalmıyor, planlanan seferlerinin çoğunda en büyük tek yatırımcı oluyordu. Bir yılı aşkın bir süredir İngiltere'de Kral Philip'in Elizabeth'in sahte masumiyeti karşısında sabrının sonuna geldiğine dair söylentiler dolaşıyordu. Tüccar yağmacılardan oluşan çiçeği burnunda donanması İspanya'ya denizcilik ve prestij açısından şaşırtıcı kayıplara mal oluyordu ve İspanyol limanlarında muazzam bir kalyon filosunun toplandığına, Manş Denizi'ni geçecek bir fetih ordusunu taşımak için büyük bir savaş gemisi donanması inşa edildiğine dair hikâyeler vardı.

İngiliz saflarında açık bir ihanet ve korkaklık duymanın zamanı değildi. Elizabeth'in İspanya'dan gelebilecek herhangi bir tehdide karşı koymak için en iyi kaptanlarına, en hızlı ve en ölümcül gemilerine ihtiyacı olacaktı.

Bu, tüm deniz şahinlerinin dost olduğu anlamına gelmiyordu. Çoğu, planlarını ve hedeflerini bir korsan arkadaşına açıklamaktansa, yağmalarının tam değerini Kraliyet'e gönüllü olarak bildirmeyi tercih eden azılı rakiplerdi. Jonas Spence'in bile gizli bölmeleri ve sahte duvarları vardı, ancak her ikisi de şu anda ne yazık ki boştu. O da bir korsanın

küçük bir hırsızlık ya da korsanlık. Ama kardeş bir gemiyi terk etmek? Ya da bir başkası ölümüne savaşırken kuyruğunu kıstırıp güvenli bir yere kaçmak? İki parmağını ve bir bacağının yarısını çatışmalardan kaçınmak için kendi yolundan gittiği için kaybetmemiştir.

"Üfle bana," diye mırıldandı yine. "Adamın peşine neden düşmek istediğini çok iyi anlıyorum. Hem de sıradan bir tüccarın verebileceğinden çok daha fazla silahla."

Dante başını sallayarak küpesinin lamba ışığında parlamasına neden oldu. "Bizden iki haftadan daha uzun bir süre önce başladı. Son birkaç saat içinde onu yakalayabileceğimizi düşünmenin aptallık olacağına inanmaya başladım."

Spence'in kaşları çatıldı ama kapı aralığından hâlâ sessizce izleyen Beau, *Egret*'in korsan kurdun saygısını hak etmeyecek kadar yavaş ve kaba olduğu iması karşısında omurgasının diken diken olduğunu hissetti.

"Bilmenizi isterim ki, efendim," dedi, daha parlak ışık havuzuna doğru hızlı adımlarla yürürken, "çarşaflarımızda adil bir rüzgarla on beş knot veya daha iyi bir hızda koşabiliriz." Elindeki tabağı tören yapmadan masaya bıraktı ve ellerinin topuklarına dayanarak öne doğru eğildi. "Plymouth'tan Tortugas'a altı haftadan kısa bir sürede yelken açtık. *Virago*'nuzun bile bizi geçebileceğinden şüpheliyim."

Pitt hızla araya girerken Dante ters ters baktı. "Mükemmel bir navigatörünüz ve pilotunuz olmalı."

Gülümseyen yeşil gözlerle buluşmak için dönerek, "Öyle yaptık," dedi. "Ben."

Pitt'in ağzındaki gülümseme ürkütücü bir şekilde kayboldu. "Sen mi?"

Spence ağırlığını sandalyesine verdi, kollarını göğsünde kavuştururken iki arka ayağı üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. "Dümende gördüğüm en iyi pilottu. Bir keresinde bizi fırtınada Macellan Boğazı'ndan geçirmişti. Ya haritaları? Bir benzerini daha göremezsin. Eğer bizi senin haydut kaptanının kışına sokabilecek biri varsa, o da benim Isabeau'mdur."

"Bir kadın," diye mırıldandı Dante, hâlâ inanamıyordu, "bir geminin dümeninde mi?"

Dünya çıldırdı mı?"

Beau ona ters ters baktı. "Sadece senin içinde olduğun küçük kısmı."

"Ne olursa olsun," diye araya girdi Pitt hızla, "Bloodstone'un nereye gittiğini tam olarak bilmemiz bizim avantajımıza."

"Londra'ya demek istiyorsun."

"Londra'ya." Pitt başını salladı. "Kraliçe'ye ve danışmanlarına hünerlerini övmekle vakit kaybetmeyecek, muhtemelen Simon Dante'nin kaybının yasını tutarken kullandığı ses tonuyla girişimin tüm övgüsünü alacak."

"Evet, tüm bunları cebindeki altınlarla yapacak."

"Benim altınım," diye onayladı Dante, sonunda bakışlarını Beau'dan ayırarak. "Eğer beni o korkak piçin yakınına getirirsen yarısı senin olabilir."

"Yarısı mı?" Spence'in dilinin altındaki küçük bezler sıradan bir ilgiden daha fazlasıyla fişkırdı. Ve Dante'nin gözlerindeki sert parıltıya bakınca, adamın gerçekten de bedeli seve seve ödeyeceğinden şüphe etmek için hiçbir neden görmedi. *Talon*'un yükü iki katına çıkacak ve bir salyangozdan daha yavaş hareket edecek, leş yiyicilerin saldırısına uğramamak için bilinen nakliye yollarından daha uzun rotalar izleyecekti. İki haftalık ağır aksak yolculuk, rüzgârı arkalarına alarak birkaç gün içinde telafi edilebilirdi.

"Beau?"

Babasına baktı, bu olasılığı düşünmesine bile şaşırmıştı. "Ya zabralar bir İspanyol limanına geri dönmeyi başardıysa? Ya şu anda orada yaralı bir korsanı arayan bir düzine gemi varsa?"

Spence dudaklarını büzdü ve tehdidi kabul etmek zorunda kaldı. İspanya sahili sancak tarafına iki yüz fersahtan daha yakındı ve eğer gerçekten de avcılarını göndermişlerse...

Fransız'ın söylediği başka bir şey Spence'in kaşlarını çatmasına ve tekrar Dante'ye dönmesine neden oldu. "Veracruz'dan ayrıldıktan sonra görevinin henüz bitmediğini söylemiştin. Daha ne yapmayı planlıyordun?"

Dante derin bir nefes aldı ve Pitt'le göz göze gelmekten kaçındı. "Cadiz'deki limandan küçük bir sapma yapmayı planlıyorduk."

Spence'in sandalyesi öne doğru gümledi ve kulaklarındaki suyu temizlemek istercesine başını salladı. "Cadiz mi? *Cadiz* mi dedin sen?"

Dante acımasızca gülümsedi. "Bloodstone da bana aynı yanıtı vermişti. O da bu işin bir parçası olmak istemiyordu ve doğuya yöneldiğimizde bizden ayrılmayı planlıyordu."

"Tanrı aşkına, neden Cadiz yakınlarında bir yere sapıp Philip'in Engizisyoncularının yanmış ayak parmaklarını ve sıkma demirlerini riske atmak isteyesiniz ki?"

"Pitt," dedi Dante romlu bir iç çekişle.

"Pitt mi?"

"Çok verimli bir adam. Bazen fazla verimli. Adamlarımın çoğu Veracruz'daki hazine evini parıldayan her şeyden temizlemekle meşgulken, Pitt İspanya'ya gidecek bir sonraki filoya dahil edilmeyi bekleyen bir paket mektup ve belgenin üzerine eğiliyordu. Bunların Kraliçe ve konsey üyelerine ilginç okumalar sağlayabileceğini düşünüyordu."

Dante bir kadeh daha rom içmek için fincanını uzattı. "Senin de bildiğin gibi, geçtiğimiz yıl boyunca bir İngiliz limanından ayrılan her gemi gözlerini ve kulaklarını açık tutma emriyle yola çıktı. Drake ve diğer deniz şahinleri Elizabeth'i İspanya'dan gelecek bir istilaya hazırlanması için uyarıyor olsalar da, Philip'in planlarına dair gerçek bir kanıt olmadan, daha fazla savaş gemisi inşa etmek için hazineyi boşaltmayı haklı gösteremez. Her türlü mantık ve argüman ona İngiltere'nin acınacak kadar küçük donanmasına eklemeler yapması gerektiğini, ellerini arkadan bağlamaması gerektiğini söylemesine rağmen, kalıcı bir barış için müzakere etmenin bir yolunu bulmaya inatla kararlıdır."

Spence omurgasında bir ürperti hissetti. "Böyle bir kanıtın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Söylenti ve dedikodudan daha fazlasına sahibim. Panama ve Meksika valilerinden, *işgal filosuna liderlik* etmesi için Santa Cruz Markisi Don Alvaro de Bazan'ı seçtiği için Kral'ı alkışlayan mektuplar var. Elimde valilerin sağlayabilecekleri erzak ve malzeme listesinin yanı sıra ordunun masraflarını karşılamak için *bahardan önce* hazır olacak bir milyon düka altını tahmin eden belgeler var. Elbette şimdi bu tahmini biraz değiştirmek zorunda kalabilir, ancak başka listeler de var, duyduğumuz söylentilerin hepsinin doğru olduğunu gösterecek miktarlarda vaat edilen başka erzaklar da var. Philip savaşa hazırlanıyor."

"Ve sen de Cadiz'e yelken açıp gözüne tükürerek onu durdurmayı mı planlıyordun?" Beau alaycı bir tavırla sordu.

"Sadece limandan geçip orada ne kadar güçlü olduğunu kendim görmeyi planlıyordum. Cadiz, Cantabrico ve Lizbon gibi neredeyse her belgede belirgin bir şekilde bahsediliyordu. Açıkçası Cantabrico'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve Lizbon çok iyi korunuyor, limanı kapalı ve iyi tahkim edilmiş. Öte yandan Cadiz, bir İngiliz'in boğazlarına doğru yelken açmasını hayal bile edemeyecekleri kadar güneyde ve İspanyol sularının çok derinlerinde."

"Bir İngiliz'in Veracruz'a yelken açıp Kral'ın hazinesinden para çekmesinden daha olası değil mi?"

Dante kehribar rengi kaplan gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Aynen öyle."

Spence göğsünün derinliklerinde homurdandı. "Yine de, bir İngiliz'i yakaladıklarında ne yaptıklarını bilmiyor musun, yoksa kışını hiç mi sevmiyorsun? Bu bir işkencedir delikanlı, sıcak demirler, tahta raflar ve kışına sokulan kızgın ibnelerle; hepsi de Katolik arınması adına yapılır. Daha sonra, eğer hayatta kalırsan, ölene ya da gemi batana kadar bir küreğe zincirlenmiş olarak seninle birlikte bir kalyona binerler."

"Esir alınan mürettebatın akıbetini çok iyi biliyorum Kaptan, ama İspanya'nın bize karşı gönderecek bin gemisi olursa İngiltere'yi bekleyen akıbetin de farkındayım."

Spence karşılık vermedi ve Dante'nin bakışları fincanın kenarından öteye, Beau'nun inatla dik duran çenesine ve yay şeklindeki sert dudaklarına kaydı.

"İyi bir meydan okumadan hoşlandığınızı sanıyordum, mam'selle?" "Eğer akli başında ve sağlam bir meydan okumaysa, genellikle hoşuma gider."

"Elbette," diye düşündü, "eğer buna hazır değilseniz...?"

"Belli ki değilmişsin."

Dante ayağa fırladı, sanki ellerini tekrar Beau'nun boğazına dolamak için can atıyormuş gibi görünüyordu.

"Çok sivri bir diliniz var mam'selle ve sabrımı sınamaya kararlı görünüyorsunuz."

"Sizde son derece keskin bir kibir var, m'sieur; olduğunuz kişi olduğunuz ve çok kötü muamele gördüğünüz için, bunun size başkalarını hor görme ve önemsememe hakkı verdiğini düşünüyor gibisiniz."

"Sadece bunu hak edenler," diye tersledi. "Hayati organlarıma bıçak dayadığınızı ve göğsümde bir delik açmakla tehdit ettiğinizi unutmuş görünüyorsunuz. Böylesine kibar bir davranış, bana kalırsa, biraz göz ardı edilmeyi hak ediyordu."

"Önce kafama bir tabanca dayayıp beni tecavüzle tehdit ettiğinizi unutmuş görünüyorsunuz. Kendinizi onurlu bir şekilde ifade etmeniz pek mümkün değil."

"Pek de hevesli bir tehdit sayılmazdı," diye karşılık verdi, bakışları kızın gergin vücudunda aşağı doğru kayarken. "Ya da çok inandırıcı değildi."

"Neredeyse hiç inanç yok, Kaptan. Ben daha çok karşılaştım erkeklerden gelen *önemli* tehditler."

"Eminim vardır. Tırnaklarınızın altındaki kiri en çekici bulan gençler ve süt çocukları, şüphesiz."

Beau'nun yanakları kıpkırmızı oldu ve kendi zekâsını selamlamak için fincanını kaldırmaya başladı. Manevrasını tam olarak tamamlayamadı, çünkü fincan parmaklarının arasından kaydı ve kalan rom damlaları gömleğinin ön kısmına sıçradı. Dante gözlerini kırıştırdı ve bir süre sıçrayanlara baktı, yüzü şaşkınlıkla buruştu ve öne doğru yuvarlanmaya başladığında bacakları altında jöleye dönüştü.

Spence onu bir kolunun altından yakaladı. Pitt'ten daha yakın olan ve içgüdüsel olarak tepki veren Beau, diğer koluyla onu destekledi.

"Hint Altını," dedi Jonas, kendi ayakları üzerinde pek de istikrarlı bir şekilde sallanmadan. "Eğer alışık değilseniz ya da karnınızda katı yiyecek yoksa taşaklarınızı ayak parmaklarınıza kadar indirir."

"Eminim bahaneler için sana teşekkür edecektir," diye mırıldandı Beau, kaslı omzunun ve kolunun ağırlığı altında dengesini sağlamaya çalışarak. "Şişmiş kafası ve ekşimiş dili olmasa bile sabahleyin olacak."

"Şimdi, kızım, Tanrım, o ağır bir piç, biraz Hristiyan merhameti göster. Söylediği her şeyi duydun, değil mi? Tüm palavralarına rağmen cesur bir adam. Ve sen de biliyorsun ki, bu korkak orospu piçine yetişip yetişemeyeceğimizi görmek değerli bir meydan okuma olurdu."

Beau babasına ters ters baktı ve onun Dante de Tourville'i kaba davranışından dolayı çoktan suçsuz bulduğunu görebiliyordu.

"Altı gemiyle tek başına yüzleşmeye cesurca diyebilirsiniz," diye belirtti. "Ben buna pervasızlık ve gözü karalık derdim. Victor Bloodstone'un peşine düşmeye gelince ..."

Dante'nin koyu renkli başı gevşekçe sallanarak onun sesini aradı. Yüzü omuzlarının arasında, göğsüyle aynı hizadaydı ve ağzını açtığında göğsünün yumuşak yastığına bastırdı.

"Bir geminin dümeninde bir kadın," diye mırıldandı. "İngiltere'nin kaderinin dümeninde bir başkası. Sırada ne var, merak ediyorum. Avluda kombinezonlar ve mutfakta pantolonlar mı?"

Beau küfredip sarsılarak uzaklaşınca Geoffrey Pitt, Dante ve Jonas Spence kendilerini yerde bir yığın halinde bulmadan önce kaptanını yakalamak için çırpınmaya başladı.

"Bıçağımı tekrar hayati organlarında hissetmeden önce bu sarhoş hödüğü yatağına götürsen iyi olur," diye Pitt'e sertçe çıkıştı. "Ve benden ona söyle, kamaramda hiçbir şeye dokunmayacak - *kesinlikle hiçbir* şeye, yoksa onu çalıştırdığımda

Bloodstone'un kışına girerse, bu onun kendi lanet toplarından birinin ağzından olacaktır."

"Ben... mesajınızı iletmekten büyük mutluluk duyacağım."

"Bunu da iletebilirsin," dedi ve elindeki çeliğin ucunu masanın üstüne saplayarak fırlattı. "Gözlerim beni yanıltmıyorsa, sakalında ve saçında yaratıklar var. Yatağıma ya da eşyalarımın girmeseler iyi olur, yoksa onun için kendim gelir ve kelini kazırım. Dahası, galerinin pervazında bir kalıp sodalı sabun var. Kaptanınızın kendi pisliğine duyduğu sevgiyi paylaşmıyorsanız, onu kendiniz kullanmayı düşünebilirsiniz, Bay Pitt."

"Şey... hiç de değil, Bayan Spence. Ama Simon'ı savunmak gerekirse, temizlikle pek ilgilenmediğimizi söylemeliyim."

Ellerini kalçalarına dayadı ve ters ters baktı. "Ben kimsenin metresi değilim, Bay Pitt. Bu gemide ben sadece Beau'yum. Ya da Bay Spence, eğer diliniz daha basit şeylerle sorun yaşıyorsa."

"Ne kadar basit olursa o kadar iyi," diyerek onun ses tonuna alınmak istemedi. "Çünkü size Bayım diye hitap etmekte gerçekten zorlanırdım."

Beau ihtiyatla bir kaşını kaldırdı, acaba onunla alay mı ediyordu yoksa büyüleyici bir gülümsemenin ve parıldayan yeşil gözlerin kendisini kara ruhlu kaptanından daha az dev gibi göstereceğini düşünecek kadar muhteşem bir aptal mıydı?

Alay etmeye karar verdi ve bir ayrılık laneti savurarak kaşlarını çatarak kulübeden çıktı.

Dante'yi bir omzunda dengeleyen ve boşta kalan elinde yanan bir konyak taşıyan Pitt, yandaki karanlık kulübeye girdi. De Tourville'i duvara yasladı ve bir fener aradı, bunu yaparken etrafa baktı, en ufak bir toz zerresini rahatsız etmekten sakındı. Rahatsız edecek bir şey yok gibiydi. Kulübe düzenli ve temizdi, Spence'in kulübesindeki atmosferi ısıtan küf ve dağınıklıktan yoksundu. Duvarlar çıplak tahtadan yapılmıştı, yatak yüksek ve dardı ve bir tabut kadar rahat görünüyordu. Boş alanın çoğunu, galeri pencerelerinden en iyi ışığı alacak şekilde yerleştirilmiş büyük bir harita masası kaplıyordu. Rulo halinde harita ve çizelgelerin bulunduğu bir saklama kutusu, deri kayışlarla tutturulmuş ciltlerle düzgünce istiflenmiş bir kitaplık, bir deniz sandığı ve çeşitli seyir aletlerinin altında küçük bir masa vardı.

Dante'nin gözleri bir aralık açıldı. Tamamen sarhoş değildi, ki Pitt bunu zaten anlamıştı, ama güçlü bir dönme hissinden de tamamen yoksundu.

kafasında bir his.

"Gözlerinde yine o onaylamayan bakış var," dedi Pitt'e. "Bir tartışmayı bitirmek için ucuz bir yoldu. Korkuyor muydun?"

kazanıyor musun?"

Dante küfretti ve şakaklarını ovuşturdu. "Kendimi bir kadına karşı haklı çıkaracak havada değildim."

"Hayır mı? Bir şeyler için havanda gibiydin. Dilin uzun zamandır görmediğim kadar sivriydi."

"Hak etmediği hiçbir şey söylemedim."

"Mmmm. Victor Bloodstone'u yere indirmene yardım etmesi için kanını harekete geçirmeye yetecek kadar. Sence bunu yapabilir mi? Gerçekten bu gemiyi kullanabileceğini düşünüyor musun?"

"Eğer yapamazsa, karanlık bir gecede kendini yanlışlıkla kenardan düşmüş olarak bulacaktır."

"Her zamanki ince çözümün," dedi Pitt kuru bir sesle. "Elbette her zaman biraz daha az sert bir şey deneyebilir ve onun üzerinde ölçülemez cazibenizin bir kısmını çalıştırabilirsiniz."

"Ne amaçla, dua et?"

"O bir dişi ve tüm doğru yerleri yumuşak." "Bir dişi kediyle yatmak gibi bir arzum yok."

"Zevkleriniz ne zaman bu kadar rafine oldu? Kutsal bir vahye maruz kalmadığınız sürece, normalde yürüyen ve nefes alan her şeyi yatağa atmakla yetiniyorsunuz."

Dante önce Pitt'e, sonra da kapıya baktı. "Bir yerlerde seni bekleyen bir kanvas askın yok mu?"

Pitt şaşkınlıkla sırtıttı. İşten çıkarıldığını alaca saç telini çekerek onayladı, sonra da stiletto'yu masanın üzerine, açıkça görülebilecek bir yere koydu. "Sanırım bunu yapması için başkasını kışkırtmaktansa kendi boğazınızı kesmeyi tercih edersiniz?"

Dante hırladı ve fırlatacak uygun bir şey aradı, ama Pitt çoktan gitmişti, kahkahası kapanan kapı tarafından boğuldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dante de Tourville neredeyse yetmiş iki saat boyunca kıpırdamadan uyudu. Gök gürültüsü ve şimşeklerle dolu şiddetli bir fırtına boyunca uyudu. Kulübenin kapısının hemen dışındaki geçidin karanlık bir köşesinden kendisine doğru sıçrayan kedi Clarence'ın görüntüsüyle irkildiğinde Cook'un kollarından fırlayan birkaç düzine teneke tabağın çarpışmasıyla uyudu.

Sonunda Dante'yi uyandıran şey, isteksizce de olsa, kamaranın zemininde gizlice ilerleyen bir ayak sesinin yumuşak sesiydi. Bu ve sıcak et suyu, büyük bir parça haşlanmış balık ve geminin temel yemeği olan fasulye ve pilavla dolu bir tabaktan yükselen aromatik buharlar. İnce yontulmuş burun delikleri açıldı ve uzun siyah kirpikler titreyerek açıldı. Nerede olduğunu, altında gerçek bir rıhtım olduğunu ve kamaranın etrafını tam bir kaosa sürüklediğini hatırlayana kadar birkaç dakika şaşkınlık yaşadı.

Öğleden sonra geç saatlerde olduğunu tahmin etti, çünkü oda sert güneş ışığı huzmeleriyle doluydu. Galeri pencereleri pervazlıydı, her biri avuç içi büyüklüğünde kurşunla çerçevelenmiş ve Dante'nin gözbebeklerinin arkasını yanan kükürt gibi yakan parlak ışık noktalarıyla parlıyordu. Gözlerini hemen kapattı ama sonuna kadar değil, kendisini kimin ya da neyin rahatsız ettiğini görebileceği dar bir aralık bırakarak.

Gözlerini tekrar kırıştırmak zorunda kaldı ve gördüklerine inanamadı. Bu kızdı, harita masasının başında durmuş, bir yandan bazı hesaplamalar üzerinde kaşlarını çatıyor, bir yandan da kamarada kalanlar için hazırlanan yemekten bir parça atıştırıyordu. Diğer elinde yeni yıkanmış saçlarını kurulamak için kullandığı kaba bir havlu tutuyordu.

Dante kıpırdamadı ya da uyanık olduğunu belli edecek bir şey yapmadı. Bunun yerine, Beau Spence'in gardı düşmüşken onu inceleme fırsatını değerlendirdi. Saçları örgünün ima ettiğinden daha uzundu. Doğal dalgalarla dolgun ve kalın olan saçları, sırtının yarısına kadar koyu kumral bir kütle halinde yayılıyordu. Arkasındaki pencerelerden süzülen ışıkla birlikte, en kuru bukleler altın ve kırmızı ipliklerle parlıyor, başının etrafında yumuşak bir hale oluşturuyordu. Yüzüne büyük, etkileyici gözler ve asla kaba bir cümle ya da somurtkan bir kaş çatma bilmemesi gereken bir ağız hâkimdi. Işık aynı zamanda büyük boy gömlek ve pantolonun altındaki ince vücudu ele verecek kadar güçlüydü. Belli belirsiz bir anı, o dolgun göğüslerden birini

dudaklarında çarpık bir gülümseme ve damarlarında hafif bir sıcak kan dalgası yarattı.

Harita masasından başını kaldırdı ve Dante gözlerini kapattı. Işık onu kör ettiği için belirgin bir dezavantajı vardı. Ayrıca ayak bileklerine dolanmış bir tomar battaniye vardı - çıplak olmayan ve tamamen ifşa edilmeye açık tek parçası.

"Demek Kaptan Dante, adamınız sözüme inanmadı," diye mırıldandı, yavaşça yatağa doğru ilerleyerek. "Üç gün boyunca *benim* kamaramda, *benim* yatağında yattın ve kimse seni temizlemeyi düşünmedi."

Elindeki kırıntıları ve yağı sildi ve havluyu bir kenara attı. Masanın yanından geçerken, Pitt'e verdiği stiletto'yu dikdörtgen bileme taşıyla birlikte aldı ve bıçağın kenarını yavaşça jilet keskinliğine getirmeye başladı.

Dante onun gölgesinin üzerine çöktüğünü gördü ve gözlerini açmamak ya da bundan sonra olabilecekler için kendini görünür bir şekilde hazırlamamak için övgüye değer bir çaba harcadı. Pitt'in sözlerini hatırladı; bir başkasını bunu yapması için kışkırtmaktansa kendi boğazını kesmeyi tercih edebilirdi. Beau Spence şahdamarını emanet edeceği son kişi olacaktı ama nefes alış verişini yavaş ve sıkı tutmaya, ellerini iki yanında kenetlemeyip karnının üzerinde düz tutmaya zorladı.

Aynı anda, yeni yıkanmış saçların yumuşak dalgaları da duyularını harekete geçirdi. Gözlerini açmaya cesaret edemediği için, ilk gün beynine kazınan o istenmeyen resme bakakaldı: Masasının üzerinde çırılçıplak uzanmış, saçları altlarında parlak bir düzensizlik içinde dağılmış, vücudu onu karşılamak için eğilmiş, kehribar rengi gözleri alev ve ateşle dolu, tutkuyla ağır ağır kapanmıştı.

Bıçağın bileme taşının üzerinde çıkardığı ses onu hayal gücünün tehlikeli uçurumundan kurtardı ve tek gözünü bir parça açma riskini göze aldı. Kadın orada öylece duruyordu, eli bıçağın zaten keskin olan kenarını bilemek için ezbere hareket ederken, bakışları vücudunun utanmazca yayılışı üzerinde serbestçe dolaşıyordu. Dante omuzlarının genişliği ya da kollarının ve bacaklarının iyi örülmüş kas yapısı konusunda özellikle kibirli değildi; deniz zorlu bir hanımdı, ne aptallara ne de zayıflara hafifçe tahammül ederdi. Kibirden yoksun oluşu anatomisinin diğer kısımlarını da kapsamak zorunda değildi; bu kısımların da onun geri kalanı kadar heybetli olduğunu biliyordu ve küçük korsan kızın yatağın yanında bayılıp yığıldığını düşünmek onu eğlendiriyordu.

Bileme işlemi durdu ve Dante, Beau'nun gözlerini kendi koluna diktiğini, orada bıçağın keskinliğini kendi ince kıllarının üzerinde test ettiğini gördü. Bayılmak şöyle dursun, bileme taşını bir kenara bıraktı ve tekrar yatağa doğru ilerledi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Kadın öne doğru eğildi ve Dante bıçağın kenarının elmacık kemiğinin tepesinin altına bastırıldığını hissedince kaslarını gerdi. Yavaş ve istikrarlı bir iniş, ağır siyah sakalların arasından temiz bir yol açtı, bir saniye sonra kulağına giden yolu genişletti.

Bıçağı temizlemek için durduğu sırada gümüşü mavi gözlerinden biri açıldı. "Umarım onu öylece yere atmıyoursundur. Burayı kirletmemem için bana oldukça kesin emirler verildi."

Kadın geri çekilirken Beau neredeyse bıçağı düşürüyordu. "Aman Tanrım! Ne zamandır uyanıksın?"

"Yeterince uzun," diye belli belirsiz cevap verdi ve çenesindeki yağ lekesini silmek için elini kaldırdı. "Yemeğimi beğendiniz mi?"

Adamın uzun kolunun erişemeyeceği kadar geriye çekildi. "İyi bir yemeğin ziyan olmasına izin vermek suçtur. Zaten on adamı doyuracak kadar yemeği uyuyarak yedin."

Dante kendini dirseklerinin üzerine itti. "Üç gündür uyuduğumu söylediğini mi duydum?"

"İki tam gün ve üçüncüye bir saat kadar kaldı," diyerek pencereden dışarı baktı. "Güneş neredeyse ufka geçiyor."

"Üç gün," diye mırıldandı, baş ve işaret parmağıyla şakağına masaj yaparak. "*Merde!* Başımın içinde sanki binlerce davulcu varmış gibi hissediyorum."

"Son öğününüzde ne içtiğinizi düşünürsek hiç de şaşırtıcı değil." Ona ters ters baktı. "Adamlarımın geri kalanı nasıl?"

"İyi besleniyorlar ve iyi dinleniyorlar."

"Peki ya Lucifer? Henüz kimseyi öldürmedi mi?" "Öldürme ihtimali var mı?"

"Ruh hali... biraz öngörülemez olabiliyor."

"Gündüzleri Mister Pitt'le birlikte olmak ve geceleri kapınızın karşısında uyumak arasında, yeterince uslu görünüyor. Fazla konuşmuyor, değil mi?"

"İspanyollar dilini kestiğinden beri hiç konuşmuyor." Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra çenesindeki temizce tıraş edilmiş şeridin üzerinde gezdirdi. "Çıplak bir çene isteyip istemediğimi sormak aklına gelmedi mi?"

"Eğer yapmadıysan, yatağıma yığılmadan önce haşaratları temizlemeliydin."

Umursamazca sıırttı. "Madem işe başladın, bitirmek ister misin?"

Yan gözle adamın kasıklarındaki belli belirsiz kıpırdanmaya baktı. "Hayır, teşekkür ederim."

İlgiden çok fazla hoşlanıyor gibi görünüyorsunuz."

Hâlâ sırtarak uzandı ve battaniyeleri kalçalarının üzerine çekti. "Hassasiyetlerinize hakaret ettiysem beni affedin."

Parlak kaplan gözleri tekrar onun yüzüne kaydı ve kabul etmek zorundaydı ki, saçları yüzüne nemli bir şekilde kıvrılmış ve yanakları yumuşak bir pembeye boyanmış olan bu kız çok hoş bir yaratıktı.

"Daha önce yüzlerce kez görmediğim bir şeye sahip olduğunuzu düşünerek kendinizi övmeyin."

"Dalkavukluk aklımdaki son şeydi," diye onu temin etti.

"Öyle mi? İlk aklına gelenin ne olduğunu tahmin edebilir miyim?"

"Muhtemelen yiyecek olduğunu bilmek sizi hayal kırıklığına uğratacaktır. Ve boğazımdaki kuru çürümeyi gidermek için bir tas su."

"Aşçı bira gönderdi."

"Suyu tercih ederim... eğer sakıncası yoksa."

Bir kez daha öfkeyle homurdanarak koridora çıktı ve birkaç dakika sonra elinde su dolu tahta bir kepçeyle geri döndü.

Dante yatağın kenarına oturmuş, uzun bacaklarını kenara sarkıtmış, battaniyeyi beline örtmüştü. Kepçeyi nezaketle kabul etti ve fiçidan gelen meşe ağacının odunsu kokusunu taşımasına rağmen serinliğin ve tadın tadını çıkararak birkaç derin yudumda içti.

Beau onun içişini, yutkunurken boğazının hareketini izledi. Bakışları adamın geniş, kaslı omuzlarına ve kollarına, sonra da göğsünü kaplayan gür saçlara kaydı. Battaniyenin örttüğü alanın üzerinden kasıtlı olarak atladı, ancak altında gizlenen şey zihninde sıcak bir şekilde etkilendi.

"Aşçı bacağındaki bandajları iki kez değiştirdi. Yara iyi iyileşiyor gibi görünüyor."

Dante baldırına baktı ve ayağıyla bileğini bir tur çevirdi. "Evet, belirgin bir şekilde daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim."

Gelişigüzel bir şekilde ödüllendirilen adamın minnettarlığı yanaklarındaki lekeyi derinleştirdi.

Boğazını temizledi. "Kaptan uyanık olduğunu bilmek isteyecektir; gidip onu bulmalıyım."

"Bekle," dedi Dante sertçe, kepçeyi bir kenara bırakarak. Dante'nin sesindeki emir tonuna temkinli bir tepki verdi ve Pitt'in önerisini hatırlayarak yüz ifadesini yumuşattı ve alçakgönüllülükle bakmaya çalıştı.

"Yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum," dedi, "ama o sırada çaresizlik içinde olduğumu ve aklımın başımda olmadığını anlamalısınız."

Beau onun, aşçının tabağından balık çalarken yakalandıktan sonra kedi Clarence'a benzediğini düşünerek gözlerini kısıtı.

"O anda tek düşüncem adamlarımın güvenliği ve *Virago*'dan kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmaktı."

"Babam geminize iyi niyetle bindi. O sırada tek düşüncesi, geminiz batmadan önce sizi ve adamlarınızı kurtarmaktı. Şu anda bile kendimiz kıtlık çekmemize rağmen, yiyecek ve su depolarımızın mürettebatınıza ücretsiz olarak verilmesini emretti."

Dante dişlerini sıktı ama gülümsemeye devam etti. "Babandan çoktan özür diledim ve açıklamaya çalıştım-"

Kadın onun sözünü kesti. "Victor Bloodstone'un özür dilemesi ve açıklama yapması öfkenizi yatıştırmaya yarar mı?"

"Aynı suçlardan suçlu sayılmayız."

"Hayır mı? Geminizi batmak üzereyken bulduk ve babamın tek suçu hayatta kalanlar için endişelenmektir. Yine de onu beni öldürmekle tehdit ettiniz, gemisinin ve mürettebatının komutasını ele geçirdiniz ve her ikisini de ağır silahlarınızın istenmeyen yükünü kabul etmeye zorladınız. *Egret*'i dürüst bir ticaret gemisinden bir savaş gemisine dönüştürdünüz ve sonuçlarını hiç düşünmeden onu başka bir savaş gemisini avlamaya gönderdiniz."

"Bunun sonucunda düşmanca durumlarda kendinizi daha iyi savunabileceksiniz."

"Durumumuz *ancak Talon*'u bulmayı başarırsak düşmanca bir hal alacak. Ya da başka bir gemi tarafından bulunursak ve sizin gemideki varlığınız ortaya çıkarsa."

Kollarını kavuştururken kasları güçlü kasların üzerine katlanmıştı. "İkincisi gerçekleşirse kendimi denize atacağıma söz versem için rahat eder mi?"

"Böyle sözlere gerek yok Kaptan. Eğer *Egret*'in, kaptanının ya da mürettebatının güvenliğinin tehlikede olduğunu düşünürsem bunu kendim yaparım."

"Tek başına mı?" diye sordu rahat bir gülümsemeyle.

"Göründüğümde daha güçlüyüm, efendim. Sizden daha iyi adamlar bunun böyle olduğunu keşfettiler, hayal kırıklığına uğradılar ve kaybettiler."

"Peki ya senin hayal kırıklığın?" "Benimki mi?"

"Sizinkiler... sizinle boy ölçüşecek kadar güçlü değillerdi."

Dante hiçbir uyarıda bulunmadan yataktan kalktı. Battaniye yere düştü ama Dante ona aldırış etmeden iki uzun adımda ilerleyerek doğrudan kadının önüne geldi. Neyle karşılaşacağını bilemediği için sendeleyerek geri çekilmeye çalıştı ama geri çekilmesi masa tarafından engellendi. İçgüdüsel olarak stiletto'yu kaldırdı. Dante hamleyi önceden sezmişti ve bileğini kavrayıp bıçağı parmaklarından ürkütecek kadar sert bir şekilde bükmeyi başardı.

Ellerini kızın saçlarının nemli kalınlığında gezdirdi ve başını zorla yukarı kaldırdı ve meydan okumasını alaycı bir sırıtışla tamamladıktan sonra ağzını indirerek dudaklarını acımasızca kendi dudaklarının altında ezdi.

Beau çok öfkeliydi. Vücudu öfkeyle yanıyor, duyuları da buna uygun bir öfkeyle patlıyordu. Elleri adamın göğsünün mermer gibi sert yüzeyinde sıkışıp kalmıştı ve kendini kurtarmaya çalıştı ama bu taş bir duvarı itmeye çalışmak gibiydi. Bir küfür savurmak için ağzını açtı ama adam sadece bundan faydalandı ve ağzını diliyle doldurdu, öfkelenendirici olduğu kadar şok edici de olan sert, derin darbelerle itti. Adamın tutuşu sıkıydı, elleri kadının saçlarına sıkıca dolanmıştı. Ağzı acımasız ve sahipleniciydi, her çığlının, her zoraki yakınlıktan kaçma girişiminin peşindeydi.

Ancak o son vermeyi seçtiğinde kendini kurtarabildi. Doğruldu ve onunla tekrar yüzleştiğinde, elinde sıkıca kavradığı daha küçük, daha kalın bir başka bıçağın parıldayan tehdidiyle karşılaştı.

"Seni orospu çocuğu!" Yüzü kıpkırmızı olan kadın elinin tersiyle ağzını ovuşturarak ıslaklığı giderdi. "Bu ne cüret!"

"Cesaret ettim," dedi sakince, "çünkü sen bana meydan okudun." "Ben... *yapmadım!*"

"Kesinlikle öyle. O iri pişkin gözler ve o güzel, tatlı dudaklarla. Belki de bunun bir meydan okuma olduğunun farkında değildin, ya da belki de inatçılığını ve

kabalık korkutucu. Ama sadece bir aptal bunu başka bir şey olarak yanlış anlayabilir." Bakışları bıçağa kaydı ve sesi tembel bir tehdit tonuna büründü. "Dahası, bunu başka türden bir meydan okuma olarak algılamadan önce kaldırmamı tavsiye ederim - yoksa bana başka bir silah çekersen verdiğim sözü unuttun mu?"

"Unutmadım," dedi gergin bir sesle, yeni bir öfkeyle titreyerek. "Vidaniyla bağlı ya da aşırı onurlu bir adam olmadığını da unutmadım."

"Sabrı unutupyorsun," diye ekledi kısa ve öz bir şekilde. "Sabrım hızla tükeniyor."

Beau gözlerinde yanan mavi uyarı ışıltılarını görmezden geldi ve öfkeyle kadının almaya geldiği çizelgeleri toplamak için döndü. Fırçalarını ve mürekkep kaplarını toplamak için masanın arkasından dolanırken şakağındaki bir damarın belirgin bir şekilde zonklamasını izledi.

"Birine kaptana uyandığınızı söyleteceğim," dedi ve kapıya yöneldi.

"Isabeau!"

Durdu ve omzunun üzerinden ters ters baktı. "Bana böyle hitap etmen için sana izin vermedim. Benim adım Beau. Sadece Beau."

Gözleri kızın saçlarının yumuşak bulutuna, öpücükle şişmiş dudaklarına ve göğüslerini taçlandırıp gömleğine küstahça bastıran iki sertleşmiş çıkıntıya takıldı.

"Eğer başka bir şey keşfetmediysem, *Isabeau*," dedi sessizce, "senin sade olmaktan başka bir şey olmadığını keşfettim."

"Tıpkı benim keşfettiğim gibi, *Kaptan* Dante, sizin de diğer haydut bacaklı horozlardan farkınız yok, bacaklarınızın arasındakinden o kadar etkilenmişsiniz ki, dünyadaki her kadının ona sahip olmak için terlemesini ve nefes nefese kalmasını bekliyorsunuz. Hayal kırıklığına uğratmak istemem ama daha iyilerini *de gördüm*" -küçümseyici bir bakış fırlattı kalçalarına- "ve alnında en ufak bir ıslaklık olmadan daha iyilerini *de gördüm*. Ve eğer sen hiç ... bir daha bana dokunmaya cüret edersen, seni öyle küçük parçalar halinde fileto yaparım ki, köpekbalıkları sağlam bir lokma bulmak için tüm okyanusu aramak zorunda kalır!"

Gözlerini öfke bürümüş bir halde dönerek kabinden çıktı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Havanın açık olması ve kuzey-kuzeydoğudan esen sert rüzgâr sayesinde *Egret*, haftanın geri kalanında dalgaların üzerinde hareketli bir tay gibi süzülerek ilerledi. *Virago*'dan kurtulanlar ilk birkaç gün anlaşılabilir bir şekilde içlerine kapanmış ve kendi başlarına kalmayı tercih etmişlerdi, ancak sağlıkları yerine geldikçe moralleri de yerine geldi. Çoğu, tıpkı kaptanları gibi, *Talon*'un kaptanı ve mürettebatına, onları yakaladıkları takdirde kesin ölüm yemini etmişti ve tüm hain ayrıntılar *Egret* mürettebatı tarafından öğrenilince, bu durum her tarafta aynı derecede güçlü duygular uyandırdı. Tehlike altındaki bir gemiyi terk etmek, akla hayale gelmeyecek bir şey yapmak demektir. *Virago* gibi ünlü bir gemiyi ve mürettebatını İspanyol avcılara kurban olarak bırakmak herkesin kanını kaynattı ve kaçan gemiyi görmek için uzak ufukları tarayan gözcülerden daha fazla çift göz vardı.

Dante de Tourville kendi adamlarının tezahüratları arasında güverteye çıkmıştı ve *Egret* Spence de onu karşılamak ve iyileşmesini bir fıçı rumbullionla kutlamak için oradaydı; her iki mürettebatı da *Virago*'nun cesur anısına ve papaz vebasına karşı yaptığı cesur akınlara kadeh kaldırmaya davet ediyordu. Korsan kurt, son on yıldır İspanyol ana karasını taciz ediyordu ve anlatılacak pek çok macera vardı. Bundan sonra adamların her gün bir süreliğine işlerini bir kenara bırakıp ana güvertede toplanarak bir kadeh konyak ya da birayı paylaşmaları ve *Virago*'nun maceralarını dinlemeleri bir tür alışkanlık haline gelmişti. Bazıları *Egret*'in mürettebatını koltuklarının kenarına dikmiş, gözleri madalyon gibi yuvarlaktı; diğerleri ise yanlarını tutup kahkahalarla yuvarlanmalarını sağlıyordu.

"Sanırsın suyun üzerinde yürüyor," dedi Beau, özellikle yüksek sesli bir mizah patlamasının ardından kuru bir sesle.

"Kim?" Spit McCutcheon baş güvertede onun yanında durmuş, günlük toplantıya bakıyordu.

"Cesur Kaptan Dante, başka kim olacak? Gemide başında halesi ve dikenli tacı olan başka bir simge mi var?"

Küpeşteden uzaklaştı ve tekrar haritalarının üzerine eğildi. Deniz nispeten pürüzsüzdü ve usturlaptan enlemlerini doğru bir şekilde okuyabiliyordu. Güneşin ya da belirli bir yıldızın yüksekliğini ölçmek için kullanılan basit bir aletti. Halkanın merkezinde dönen bir nişan cetveliyle donatılmış, pirinçten yapılmış büyük bir dereceli halkadan oluşuyordu.

Başparmakla dikey olarak asılan cetvel kendi eksenini etrafında dönüyor, böylece güneş hizalanabiliyor ve yükseklik halkadan okunabiliyordu. Dalgalı bir geminin güvertesindeki ağır denizlerde doğruluk oranı düşüktü, ancak az dalgalı düz sularda yaklaşık enlemleri ve deneyimli bir denizci için limana varmadan önce gidilen ve gidilecek olan fersahların bir tahminini sabitliyordu.

Beau'nun çalışma haritaları, okyanusların ve kıtaların kaba taslak çizimleri üzerine çizilmiş ızgaralara bölünmüştü; bir dizi küçük x işareti, usturlaptan aldığı okumalara ve bilinen yer işaretlerinin son görüşlerine göre ilerlemelerini işaret ediyordu. Şimdi bir memnuniyet duygusuyla şekillerini inceledi ve Kanarya Adaları'nın epeyce kuzey ve batısına bir küçük x daha ekledi.

Kovalamacanın beşinci gününde, yaklaşık on derece enlem kat etmişlerdi.

"Neredeyse iki yüz fersah," dedi Tükürük'e gülümseyerek.

Sadece homurdandı, o an için dikkati ana güverteden aşağıya doğru koşan beyaz bir kürk çizgisinin görüntüsüyle dağılmıştı, onu baltalı Aşçı takip ediyordu. Gözden kaybolduklarında dikkati az önce fiçisinden çıkarılmış olan bira fiçisine kaydı ve pantolonunu toparlayıp dudaklarında kuru bir dil gezdirdi.

"O halde bunun kutlamalara katılmak için bir neden olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsemesi gerginleşti, sonra bir iç çekişle soldu. "İstersen sen devam et. Ben dümene geçip senin nöbetini tamamlayabilirim."

"Evet, baban da görevlerimden kaçtığım için beni takip ederdi."

"Kalabalığın ortasında olduğunu göz önünde bulundurursak, onun kimseyi gevşeklikten dolayı cezalandırmak."

"Yine de, bir kez kırbaçlandım. Tekrar paylaşmak isteyeceğim bir muamele değildi. Beş kırbaç yedim ve beni kızgın kömür yatağında yatıyormuşum gibi hissettirecek kadar çiğ bıraktı."

Beau, Dante'nin sırtındaki izleri düşündü; cehennemi önceden tatmak gibi bir şey olmalıydı.

Tükürük sinsice ona doğru baktı. "Kaptan Dante, geçen gün gömleğini çıkardı ve gençlerden birinin bisküvilerini geminin bordasına kusmasına neden oldu. Evet, şanslıydı ki rüzgar onun lehine esiyordu."

"İşaretleri gördüm." Beau düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bir erkeğin kediden bu kadar çok kırbaç yemek için ne yapması gerektiğini merak ediyorum."

Homurdandı. "Bazı gemilerde mi? Bir fahişenin sevişmek için ne yapması gerektiğini de sorabilirsin."

Beau topçu şefine yan gözle baktı. "Bunun cevabını ben de bilmediğime eminim, Spit. Neden beni aydınlatmıyorsun?"

Huysuz yaşlı katran iki saniye boyunca utanmış görünüyordu. "Böyle bir şeyin neden ve niçinleri konusunda seni aydınlatmak bana düşmez, genç kız. Sana ders vermesi için benimkinden daha sağlam yürekli ve daha sert bir direğe sahip birini aramalısın."

"Bana talimat veremeyecek kadar yaşlı ve solgunsun, öyle mi?"

"Babanın yumruklarıyla başa çıkamayacak kadar yaşlısın. Bu kadar kafırce konuğmak yeter, zavallı bir adamın gururuyla oynamak ayıptır. Neden ikimiz de aşağı inip bir iki kadeh içki içmiyoruz?"

Beau bir an küpeştenin üzerinden baktı, sonra başını salladı. "Gemide en azından bir tane akli başında ve ayık kafa olmalı."

Tükürük çenesindeki beyaz kılları kaşıdı ve romatizmalı gözlerini ona doğru çevirdi. "Lord Hazretleri hakkında pek de iyi düşüncelere sahip değilsin gibi görünüyor."

Beau omuz silkti. "Onun hakkında hiçbir fikrim yok."

"*Virago*'nun maceralarını dinlemek için ilk sırada senin olduğunu düşünmüştüm. Drake ne zaman limana yanaşsa hep rıhtımın kenarına doluşurdunuz."

Beau şok içinde Spit'e baktı. "Herhalde bu yerinden edilmiş Fransız'ı bizim Sir Francis Drake'le karşılaştırmıyorsun, değil mi? Gemisini ya da flamasını ilk gördüğünde bile tanımayan sen mi?"

Tükürük homurdandı ve daha sert kaşıdı. "Sonrasında onu yeterince iyi tanıdım. Sadece... o anın sıcaklığıyla geçici olarak beni terk etti."

"*Golden Hind*'in etrafında alev ve dumandan bir cehennem olsa bile kimse onu tanımakta başarısız olmaz. Sir Francis Drake'in maceralarını dinlemek için bir ırgatın etrafında toplanmaları da gerekmez. Hangi okul çocuğu onun gemisiyle dünyayı dolaşan ilk İngiliz olduğunu bilmez? San Domingo ve *Cartagena*'yı -İspanya'nın Hint Adaları'ndaki en iyi savunulan iki şehrini- yağmalayan ilk ve tek kişi

-Panama'yı yürüyerek geçen ve aynı anda hem Atlantik'i hem de Pasifik'i görebileceği bir yerde duran ilk kişi olmasından bahsetmiyorum bile! *Onu*, gemisini fırtınada bile yönlendiremeyen küstah, terbiyesiz bir Fransız haydutuyla kıyaslamaya cüret ediyorsunuz!"

Beau'nun konuşması sırasında Spit'in gözleri kırıksıklarından dışarı fırlamış ve Beau'nunkileri omzunun üzerinden bir noktaya yönlendirmeye çalışmıştı. Şimdi daha anlamlı bir yoğunlukla tekrar göz göze geldiler ve Beau dönüp baktı, Simon Dante'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzı gülümseme şeklinde kıvrılmış, küpeşteye doğru rahatça uzandığını görünce sorusu dudaklarında söndü. Söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmış olması imkânsızdı, çünkü arjantinli gözleri eğlenceyle dans ediyordu.

Beau son birkaç gündür korsan kurttan uzak durmakta ustalık göstermiş, o geminin bir ucundaysa diğer ucunda olmayı başarmıştı. Spence kızının masasını Dante ve Pitt'le paylaşması konusunda ısrar ettiği için yemek saatleri zorlu geçiyordu. Ama o, saatlerini değiştirerek ve dümende olmak için makul nedenler icat ederek bu durumun üstesinden gelmeyi başardı.

Onu uzaktan görmek onu yüz yüze görüşmeye hazırlamamıştı. Çenesi tıraşlıydı ve en asil aristokrati bile utandıracak keskin ve köşeli bir profil ortaya çıkarıyordu. Gizleyici siyah kürkten arınmış ağzı geniş ve cömert bir şekle sahipti, bariz bir şekilde şehvetliydi ve cüretkârlıklarına dair anıları kolayca kışkırtıyordu. Saçları güneş ışığı altında cilalanmış abanoz gibi parlıyor ve kalın, ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Alt kirpiklerinin altında hâlâ belli belirsiz lekeler vardı ama bunlar sadece gözlerinin ürkütücü rengini vurguluyor ve ona daha tehlikeli bir hava katıyordu, sanki dünyanın geri kalanını gözlemlerken hep gölgede kalmayı tercih ediyormuş gibi.

"Demek Sör Francis kahramanlarınızdan biri, öyle mi? İffetli ve kendi şöhretiyle lekelenmemiş?"

"İnsanların yaptıklarını takdir etmeleri için bir tur bedava biraya ihtiyacı yoktur."

Tükürük kıkırdamaya başladı ve bunu öksürükle bastırdı. Dante ona doğru baktı ve yeterince nazık bir selam verdi, ancak McCutcheon gergin bir takırtıyla boğazını temizleyip yelkenlerin ayarını kontrol etme bahanesiyle izin isteyene kadar bakmaya ve gülümsemeye devam etti.

Beau yerinde durdu. Adamdan kaçmak başka bir şeydi; korkmuş gibi görünmek bambaşka bir şeydi.

De Tourville kollarını kavuşturdu ve haritaların serili olduğu masaya doğru yürüdü. Kaba karalamaları ve aceleyle çizilmiş şekilleriyle en üstteki sayfayı inceledi, sonra altındaki daha ayrıntılı, güzelce boyanmış haritayı incelemek için onu kaldırdı. Beau, çoğu gemi navigatörü gibi,

belirli bir kıyı şeridinin veya adanın denizden nasıl görünebileceğini eskiz ve resimlerle kaydeden başarılı bir sanatçıydı. Yolculuklarında gördüklerini kaydetmek için başka araçları olmayan ve sözlü betimlemeler en iyi ihtimalle güvenilirmez olan bazı insanların Londra'nın şehir kapılarının ötesindeki dünyayı hayal edebilmek için sahip oldukları tek araç, genellikle haritacıların vitrinlerinde sergilenen bu resimler ve haritalardı.

"Eseriniz mi?" Uzun, sivri bir parmağını resme dokundurdu ve ekledi, "Bir kadın elinin iyiliğini gösteriyor, ama beklemediğim bir otoriteyle."

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

Yukarı baktı ve sıırttı. "Çünkü kıyı akıntılarının olası değişimini göstermek için tek saçlı bir fırçayla uzun süre oturacak kadar sabırlı olduğunu tahmin edemezdim."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve kız onun alayına karşılık vermeye fırsat bulamadan, gözlerini tekrar resme değil, alt köşedeki özenle işlenmiş kuğu tasvirine dikti. İlk gün babası ona küçük siyah kuğum diye hitap etmişti ama bu sevecen ifadenin anlamını ancak şimdi kavrayabilmişti.

"Sen," dedi sertçe, gözleri gerçek bir şaşkınlıkla parlıyordu. "Sen Siyah Kuğu musun?" Tekrar yere baktı ve kendi algılama eksikliğine lanet okudu, çünkü kamarasındaki diğer bazı haritaları görmüş ve bağlantıyı kuramamıştı. Diğer deniz şahinlerinden çok azının Siyah Kuğu'nun bir kadın olduğunu tahmin edebileceğini bilmek küçük bir teselliydi, çünkü çizelgeleri ve haritaları çok rağbet görüyor ve birçok ünlü geminin kamarasını süslüyordu. Kendisi de Azor Adaları'nın bir haritasında açık arttırmaya katılmıştı; sürüler öylesine usta bir gözle tasvir edilmişti ki, suda balık olup olmadığını görmek için daha yakından bakmıştı.

Elbette bunu ona söylerse lanetlenirdi, ama eğitimine biraz isteksizce ilgi göstermesine izin verdi.

"Nerede çıraklık yaptın?"

"Ben yapmadım. Babamın çalışma odasındaki haritaları kopyalardım. Onda bir kopyası vardı."

Theatrum Orbis-

"-Terrarum" diye bitirdi. "Bunu yapmayı bir kitaptan resim kopyalayarak mı öğrendiğini söylüyorsun? Kimse elini yönlendirmek için omzunun üzerinde durmadı mı? Kimse sana teknikleri ve yöntemleri öğretmedi mi?"

Beau'nun yanakları rahatsız edici bir şekilde ısınıyordu. "Hayır. Böyle saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

"Korkunç," diye düşündü ve tekrar aşağı baktı. "Bu durumda, kimsenin *Virago*'daki ana haritaların bazılarını kurtarmayı düşünmemesi çok yazık. Birçoğu Mercator ve Wagenaer'in ellerinden çıkmış sanat eserleriydi. Bu tür... süslü püslü şeylerden iyi bir şekilde faydalanabilirdiniz-geliştirmek için fazla bir alan göremiyorum."

Beau bir kez daha rahatsızlık hissetti. "Olduğu gibi..." "Evet?"

Gümüş mavisi gözler delici bir şekilde doğrudandı ve boğazındaki tepkiyi, midesinin çukurunda belirgin, ısınan bir çarpıntıya maruz kalmasına yetecek kadar uzun süre durdurdular.

"Onları yerdeki bir kitap yığınının altında ezilmiş olarak gördüm ve düşündüm ki..."

Mavi benekler tuhaf bir ışıkla dans ediyordu. "Ve sen de onları geride bırakmanın bir kayıp olacağını mı düşündün?"

"Olabilirdi. Ve bana istediğim her şeyi alabileceğimi söylemişsiniz."

"Gerçekten de öyle. Ama gözünüzü mücevherlere diktığınızı düşünmüştüm."

Omuzlarını dikleştirdi. "Mücevherlere ihtiyacım yok. Haritalar benim için daha değerliydi ve onları aldım. Ancak onları *çalmadım*. Bazılarında ağır hasar vardı ve size geri vermeden önce onları onarmak ve belki de kopyalamak niyetindeydim."

Adamın dikkati, kızın saçlarında, boğazının ince kemerinde, yanaklarındaki renk cümbüşünde gezinmeye başlamıştı ve tekrar gözlerine odaklandı. "Ne kadar onurlusun... Beau. Ben de haritalara bir fiçı mücevherden daha fazla değer verirdim ama yine de onları sana hediye etmek benim için bir zevk olurdu. Hem tablolar hem de mücevherler."

"Sana söyledim, mücevherlere ihtiyacım yok."

"O zaman misafirperverliğinin karşılığı olarak onları babana vereceğim."

Bu kadar yakınında dururken, onun heybetli boyunun ve omuzlarının şok edici genişliğinin her zamankinden daha fazla farkındaydı. Göğsünün bronzlaşmış genişliği üzerinde bağciksız ve dikkatsizce açık bırakılmış, kabarık beyaz gömleğini giymişti. Hortumu temizdi ve o kadar ince dokunmuş yünden yapılmıştı ki, sanki boyanmış gibi görünüyordu.

Adamın yatağının üzerinde çıplak ve yayılmış bir şekilde nasıl belirdiğini hatırlamak hayal gücünü çok zorladı. Güçlü fiziğinin görüntüsü o zaman onu suskunluğa sürüklemişti; şimdi de onun yakınlığı aynı etkiyi yaratıyordu ve olabildiğince sıradan görünmeye çalışarak ihtiyatlı bir adım geri çekildi.

"Böyle bir hediyenin değerini bilecek bir yakınınız yok mu? Bir eş? Çocukların? Ailen?"

Dante bir an için ona ihtiyatla baktı, gerçekten cahil mi yoksa sadece burnunu sokmaya mı çalıştığını merak ediyordu. Bazen tüm İngiltere'de ya da Fransa'da özel hayatını bilmeyen tek bir kişinin bile kalmadığını düşünürdü. Karısı hakkında. O denizdeyken onu eğlendirmek için edindiği sevgililer geçidini.

"Bir ağabeyim vardı," dedi uzun uzun. "Ama Giles, aile adını ve servetini devredecek bir varisi olamadan öldü. Bu talihsiz bir kaderdi, çünkü o unvanları ve sorumlulukları üstlenmeye çok daha uygundu. Karıma gelince, bir zamanlar bir karım vardı, genç ve aptalken ve kendi cehaletim yüzünden tek istediğinin aile unvanları ve sorumlulukları *olduğunu* göremeyecek kadar körken. Ve belki de arada sırada yatağında sıcak bir beden... gerçi Tanrı bu sıcak beden her seferinde *aynı* sıcak beden olmasını yasaklıyor. Hayır, mam'selle, beni nasıl görüyorsanız öyleyim. Kendimden başka kimseye hesap vermem ve bu şekilde kalmaktan da oldukça memnunum."

Bir asilzadenin ağırbaşlı, sosyal kurallara bağlı yaşamının Simon Dante gibi bir adamı nasıl boğabileceğini anlamak zor değildi, ancak bir kadının onu bir başkası için yatağından attığını hayal etmek biraz daha zordu.

Bu ani düşünce Beau'yu ürküttü ve hafifçe kızardı. "Yani... bir korsanın hayatını yaşamaktan memnun musunuz?"

Dante omuzlarını umursamaz bir şekilde silkti. "Kimseye hesap vermediğim, kendime ait bir hayat yaşamaktan memnunum. Bir süre içtenlikle Tourville Kontu olmayı denedim ama bu bana çok az zevk verdi. Şu anda bile, onaylamak ya da onaylamamak için kasalar dolusu belge, mektup ve defterle sürekli peşimde koşan gri pelerinli bankacılar ve yöneticiler sürüsü var - uzun süre denizde olmadığım muhasebeciler küplere biniyor. Ama çoğunlukla hepsi bir maceracının ruhunu anlamayan kuru, soğuk adamlar ve sanırım bana uzaktan hizmet etmekten oldukça memnunarlar.

"Karım için de durum aynıydı. Paramı yeterince iyi harcamayı başardı ve övgüyü aşan bir şekilde kraliçe rolünü oynadı, ama tüm çekiciliğine ve güzelliğine rağmen - ki onun enfes bir yaratık olduğunu kabul ediyorum - hiçbir ruhu yoktu."

"Bir zamanlar ona karşı bir şeyler hissetmiş olmalısınız?"

Dudaklarını büken ince gülümsemenin içine bir parça alaycılıktan fazlası sızdı. "Neden böyle düşündünüz? Evlilikler, özellikle de uygun kan bağının her şeyden üstün tutulduğu evlilikler asla sevgiye dayanmaz, *ma pauvre innocente*. Onlar açgözlülük, güç ve hırs üzerine kuruludur. Tanrı aşk, tutku ve sadakat bekleyen adamı korusun."

Sesi kendi sözlerini yalanlayacak kadar acıydı ve Beau onun karısını gerçekten çok sevdiğinden şüphelendi. O kadar ki, karısının ihanetini henüz atlatamamış ve ona duyduğu öfkeyi başkalarına karşı bir silah olarak kullanmıştı. Ya da bir kalkan. Aslında pek çok kalkanı ve pelerini olduğunu kanıtlıyordu. İstediginde bir aristokratın tavrına, gerektiğinde bir korsanın karakterine ve zarafet ile vahşetin tehlikeli bir bileşimini yansıtan bir vücuda sahipti; başını yana eğip onun düşüncelerini okumaya çalışırken bile kadının tüylerini diken diken eden bir bileşimdi bu.

"Ya siz, mam'selle? Gidilmemiş bir yol için hiç pişmanlık duymuyor musunuz? Sizi bu noktaya, zamanın bu yerine getiren nedir? Neden satenlere ve ipeklere bürünmüş, küçük porselen fincanlardan çikolata yudumlamıyor ve en yeni saray skandalını tartışmıyorsunuz?"

Beau yüzünü buruşturdu. "Saray skandalları hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Ayrıca etek ve osurukluk giyerek armaya tırmanmak ve yelken açmak çok zor."

Gözleri ortak bir eğlenceyle parlıyordu ve bakışlarının aşağıya doğru kaymasına izin verdi, vücudunun her kıvrımını ve girintisini ölçüyor gibiydi, bazı yerlerde o kadar uzun süre kaldı ki Beau, cildinin bu kadar endişe verici tepki vermesine neden olan şeyin gözleri değil elleri olduğuna yemin edebilirdi.

"Hayır," diye düşündü. "Sanırım olamazdı. Ama benim sorum neden burada arma tırmanıp yelken açtığınla ilgiliydi. Erkek ya da kız kardeşin yok mu? Kocan ya da ondan bir beklentin yok mu?"

"Ben denize açılırken bir kocanın evde, ocaktaki ateşin başında oturmaktan memnun olacağı şüphelidir."

"Bu büyük ölçüde kocaya bağlı, değil mi? Hiç sağlam yürekli delikanlılara adil bir şans verdiniz mi?"

"Benim bir kocaya ihtiyacım yok," diye ısrar etti. "Dolayısıyla hiçbirine bir şans vermeye de ihtiyacım yok."

"Onlar mı? Yani giydiğiniz o müthiş zırhta gedik açmaya istekli adaylar mı var?"

Beau ellerine baktı. Konuşmanın nasıl böyle şeylere döndüğüne dair hiçbir fikri yoktu ve neden bunlara tahammül ettiğine dair daha da az fikri vardı. Ya da ona, bu konuda, ve dikkatini tekrar çizelgelerine çevirdi.

"Sadece babam ve ben varız... ve *Egret*," dedi net bir şekilde. "Ve bu şekilde kalmaktan oldukça mutluyuz. Şimdi, eğer sakıncası yoksa, Kaptan, yapmam gereken işler var. İzninizle."

"İyi hız yapıyor gibiyiz," diye gözlemledi, onun isteğini görmezden gelerek. "Şaşırmış gibisin."

Bakışlarını ufuktan geri çekti ve onun yüz hatlarını sıkılaştıran gururun derinliğini, hak eden ya da etmeyen herhangi birinden özür dilemekten hoşlanmamasıyla tarttı.

"Geminizin karakterini yanlış değerlendirdiysem beni bağışlayın," dedi. "Belki de aceleyle verilmiş bir karardı bu."

Kaplan gözleri beklentiyle bekliyordu ama o sadece usturlaba başını salladı ve ekledi, "Öğle okumalarınızı yaptınız mı? Yardımcı olmaktan büyük memnuniyet duyarım."

"Tükürük bunu çoktan yaptı, ama... yine de teşekkür ederim."

"Aklından geçeni tam olarak söylemek gibi oldukça kaba bir alışkanlığı olmasına rağmen etkili bir adama benziyor."

"Dürüstlüğü rahatsız edici mi buluyorsunuz?"

"Hiç de değil. Sadece mürettebatınız arasında açık sözlü üyelerin oranının yüksek olması alışılmadık bir durum."

"Babam nadiren her şey hakkında mutlak bilgiye sahip olduğunu varsayacak kadar kibirlidir," dedi, kelimelerini babasının gösterdiği aynı özenle seçerek. "Çoğu zaman mürettebatını akıllarından geçenleri söylemeye teşvik eder, böylece somurtkanlık ve muhalefetten kaçınır."

"Takdire şayan bir politika. Savaşta da geçerli mi?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Çoğu zaman dedim Kaptan. Savaşta tartışma yoktur, kibir ya da muhalefete yer yoktur. Adamlar Spence'in emirlerini sorgusuz sualsiz ya da tereddütsüz yerine getirirler ya da kendilerine bir düzine kadar kedi kırbacı hak ettiklerini bilirler."

Dante'nin çenesindeki kaslar belirgin bir şekilde sıkıştı. Alayının kasıtlı olduğunu biliyordu ve gözleri onun cüretkârlığı karşısında parlıyordu. "Benim durumumda," dedi

"Bana rütbelerimi kazandıran küstahlığım değil, kaptanı hiçbir emir veremeyecek kadar korkak olan ve tek bir kurşun bile atmadan bir İspanyol akıncısına teslim olan bir gemide hizmet etme talihsizliğimdi. Engizisyon üyelerinin ev sahipliği yaptığı küçük, sıcak bir toplantı olan auto-da-fé'deki duruşmalardan sağ çıkabilen bizler, hayatımızın geri kalanını bir kalyonun küreklerine zincirlenmiş olarak geçirmeye mahkum edildik."

"Kadırga kölesi miydin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yaklaşık yedi ay boyunca. Asık suratlı olsak da olmasak da kırbaçlanmak günlük rutinin bir parçasıydı."

"Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

"Evet, yaptın. Sadece çok iyi yapmadın. Gelecekte, bana bir şey sormak istersen, sadece sor."

Döndü ve güverteden ayrılmak üzereydi ki Beau ağzından kaçırıldı: "Pekâlâ: Nasıl kaçtın?"

Durdu ve çenesinin sert çizgisini düzeltmek için bir an durdu. Geriye dönüp baktığında, ilk başta cevap vermek yerine kadının kafasını koparacakmış gibi göründü ama sonra gözlerindeki soğukkanlı meydan okumayı gördü ve kendine onun otorite tarafından kolayca boyun eğdirilebilecek bir kadın olmadığını bir kez daha hatırlattı. Verilen bir meydan okuma, ne kadar küçük olursa olsun kabul edilen bir meydan okumaydı.

"Ne olduysa oldu, kalyonun genel kaptanı zalim ve beceriksizdi ve subayları tarafından pek sevilmiyordu. Gemide ilk seferine çıkan gençlerden biri, aldığımız bazı cezaların sertliğine karşı çıkmaya cesaret etti ve bu yüzden bir hafta boyunca yanımdaki küreğe zincirlendi."

"Onunla arkadaş mı oldun?"

"Tabii ki hayır. Zayıf ve aptaldı; bir çocuk gibi ağlamadığı zamanlarda kurtuluşumuz için durmadan dua ediyordu. O piçten haftanın sonunda da en az başındaki kadar nefret ettim ve muhtemelen daha fazla nefret ettim çünkü tüm ağlayıp sızlamalarına rağmen onun gün ışığını tekrar göreceğini biliyordum, oysa benim tek beklentim ölüm ve farelerdi - ölüm tercih edilirdi. İsteklerimi bir şekilde iletmiş olmalıyım ki, en fazla acıyı vermek için kırbacın doğru uygulanma yöntemini göstermek için beni kullanmaya başladılar. Aynı aptal genç subay, ruhumu kurtarmak için hala zaman varken beni Tek Gerçek İnanca döndürmeyi umarak bir gece aşağıya süzüldü. Yanımdaki adam bir kolunu boğazına dolayarak onu boğmayı başardı ve zincirlerimizdeki kilidi kırmak için onun haçını kullandık. Bir düzine kadarımız güverteye çıkmak için savaşmayı başardık ve

yan taraftan. Neyse ki bir adanın yakınından yüzerek geçiyorduk ama ben oldukça kötü durumda olduğum için Lucifer yolun büyük kısmında beni sırtında taşımak zorunda kaldı."

"Lucifer?"

"Evet." Siyah kaşı alaycı bir şekilde kalktı. "Onu bir kez tanıdığınızda gerçekten çok sevimli bir adam."

"Lucifer? Sevillebilir mi? Günlerinin çoğunu gemideki herkesi terörize ederek geçiriyor."

"Yabancılarla karşı temkinli, güdülerine karşı temkinli. Bir ailesi, bir karısı ve üç oğlu vardı, hepsi de Meksika'daki madenlerde köle olarak çalışırken yanında öldü."

Beau dudağını çiğnedi. "Ya Bay Pitt? O da açık denizlere yelken açmak için tuhaf bir tipe benziyor - özellikle de denizden pek hoşlanmıyor gibi görüldüğü için."

Dante alaycı bir gülümseme sundu. "Onu bir de ağır havalarda görmelisin."

"Evet. Sen bebek gibi uyudun; o ise çimen gibi yeşerdi ve iki gün boyunca parmaklığın üzerinde asılı kaldı."

"Ahh, evet, ama onun eline bir silah verin, ne kadar büyükse o kadar iyidir ve bu dünyada eşi benzeri yoktur. O demisleri o tasarladı, bronzunu kendisi döktü ve mürettebatımı dalgalı ya da düz denizde dakikada üç atış yapabilecek şekilde eğitti." Aniden sırtıttı. "Ama Pitt ve Lucifer'in tuhaf olduğunu düşünüyorsanız, dümencimiz Ivory Brighton'la hiç tanışmamış olmanız çok yazık. Gözünü yanlış ateşlenen bir tüfek yüzünden kaybetti ve yerine fil dişinden oyulmuş bir top yerleştirdi. Ayrıca sol elinde iki başparmağı ve alt dişleriyle ucunu çizebileceği kadar uzun ve kancalı bir burnu vardı."

Beau neredeyse gülümsedi. "Takdire şayan nitelikler. Eminim ölene kadar onunla tanışmadığım için pişmanlık duyacağım."

"Seninkini yapmadığı için pişman olacağını biliyorum, çünkü eminim ki bir kadının bu büyüklükteki bir gemiyi, bırakın ateşli bir takibe atmayı, sabit bir rotada tutmasının bile imkânsız olduğunu düşünürdü."

"Kaptanı gibi mi?"

"Tıpkı kaptanı gibi," diye itiraf etti Dante, gümüş gözleri parlayarak.

Beau teninin yeniden ısındığını hissetti ve derin olmayan bir nefes aldı. "Annem bana gerçekten imkânsız olan tek şeyin denemekten korktuğun şeyler olduğunu söylerdi."

"Sizi denize gelmeye teşvik eden o muydu?"

"Cesaretimi kırmak için hiçbir şey yapmadı, ancak okula gitmem ve bir hanımefendi gibi nasıl sınır dışı edileceğimi öğrenmem konusunda ısrar etti."

Dante kahkahalarını kontrol altında tutmaya çalışırken, Beau ellerini kalçalarının üzerine koyarak ona ters ters baktı.

"Bu fikri eğlenceli mi buluyorsun?"

"Eğlenceli değil; belki de sadece... tam şu anda hayal etmesi zor."

"Beni masanın üzerine yatırdığında ya da geçen sabah beni öptüğünde hayal gücünü çok fazla zorlamamış gibi görünüyordun."

Gri gözleri kısıldı; sonra, rahatsız edici bir ani hareketle başını geriye attı ve güldü. Derin, gür bir sesteki ve aşağıdaki güvertede bulunan mürettebattan birkaçının dönüp bakmasına neden oldu.

"Ah, mam'selle, gerçekten de canlandırıcısınız." Başını salladı ve bir elini saçlarının parlak siyah yelesinde gezdirdi. "Şüpheleriniz, muhteşem bir şekilde boyanmış haritalarınızdaki akıntılar kadar kesin bir şekilde yüzünüze kazanmış. Geçmişteki ve gelecekteki konuşmalarımızdaki ilgimin, mürettebatınızı ve geminizi biraz daha iyi tanımaya çalışmaktan başka bir amacı olmadığını söyleyerek içinizi biraz rahatlatılabilir miyim? İsteseniz de istemeseniz de bacaklarınızı ayırmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Bir miktar merak uyandırdığınızı itiraf etsem de -ki bunu zaten itiraf ettim- ipek iç çamaşırları ve saten etekler yerine çizme ve doublet tercihinizin beni vahşi, önlenemez bir şehvetin uç noktalarına sürüklemeye yeteceğinden çok şüpheliyim. Ne olursa olsun, kadınlarımın yumuşak, baştan çıkarıcı ve ağızlarıyla sürekli kaşlarını çatmaktan daha fazlasını yapmaya hevesli olmalarını tercih ederim."

Beau'nun yüzü acı verecek kadar kızardı. "Bunu duyduğuma sevindim Kaptan. Bu, önümüzdeki günlerde ve haftalarda size eşlik etmekten aşırı derecede rahatsız olmayacağım anlamına mı geliyor?"

"Bu, beni güvertede her gördüğünüzde geminin bir ucundan diğer ucuna koşuşturmak zorunda kalmaktan sizi kurtaracağım anlamına geliyor. Ayrıca, sizi işinizden alıkoyduğum için tüm kalbimle özür dilerim." Abartılı bir selam verdi. "Sadece aşağıdaki mürettebatınızın geri kalanına katılmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğinizi sormaya geldim. Pitt onlara otuz kiloluk topları ateşleme dersi vermek üzereydi ve baban bunun senin de ilgini çekebileceğini söyledi. Ama sen boyalarınla çok meşgul olduğun için..." Omuz silkti ve merdivene doğru geri dönmeye başladı.

Beau onun geniş sırtına aklına gelebilecek en kötü sıfatları savurma isteğine karşı çenesini sıkıca kapattı. Onun da gemideki diğer tayfalar kadar ilgisini çektiğini çok iyi biliyordu, tıpkı onun bir çırpıda boyalarını bir kenara bırakacağını bildiği gibi. Ama kadın onu durdurmadı ve adam da ana güverteye inip toplanan adamların arasına dalarken arkasına bakmadı. Demi-topun cazibesi, kendi gururuna karşı koymak zorunda kalacağı acı bir cazibeydi ama kibirli Kaptan Simon Dante'ye, Tourville Kontu'na, onun peşinden bir dilenci gibi koştuğunu görme zevkini tattırmaktansa, tüten bir namlunun önünde durur ve kurşunun kalbine doğru patlamasına izin verirdi.

Kibirliydi. Ve onun hoşuna gitmeyecek kadar kendinden emindi. Sadece başını eğmesi ve kendini beğenmiş bir kavgacılıkla gülümsemesi bile bu gemideki hiç kimseyi kendisiyle eşit görmediğini, hatta dikkate almaya bile değer bulmadığını kanıtlıyordu. En çileden çıkarıcı *olanı ise Egret*'teki konumunu küçümseyen, eğlenen tavrıydı. Ufukta yelkenlileri bir an olsun görebilmek için yanıp tutuşuyordu.

Ve bunu çok istediği için mi, yoksa devasa topların gürültüsü ufkun kenarına yuvarlanıp diğer arayan gözleri çektiği için mi bilinmez, bir saat geçmeden bekçi tepedeki tüneğinden bir alarm sesi verdi.

"Yelkenler, Kaptan! Yelkenler sancak tarafına!"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Spence, "O bir İspanyol, bunda hiç şüphe yok," dedi.

"Büyüklüğüne bakılırsa altı yüz ton ya da daha fazla." Dante güvertede Jonas Spence'in yanında durmuş, güneşin parıltısından gözlerini korumak için elini kaldırmıştı. "İki kat top görüyorum, muhtemelen periyerler ve çeyrek toplar - etkileyici, ama sadece uygun menzile girerlerse."

Onu küpeşteye getiren hızlı heyecan, batı ufkunda gördükleri ve onlara paralel giden geminin Talon olmadığı anlaşıldığında biraz azalmıştı. Bu nedenle daha eleştirel ve pratik bir gözle, tiksintiyle, baş ve kık tarafları kaleli üst yapılarla çevrili devasa silueti işaret ederek devam etti. "Altı kat boyunca altın yaldızlı ve maun süslü kamaralar yığmışlar, kralların cariyelerinin süslediği kadar güzel mobilyalarla doldurmuşlar ve rüzgârdan sekiz deniz milinden fazla hız almayı bekliyorlar. Kık galerilerindeki balkonlar bile altınla boyanmış ve katedrallerini ve kiliselerini şekillendiren aynı adamlar tarafından oyulmuştur.

"Aynı zamanda, tonlarca yükü ve etrafta dolaştırdıkları üç ya da dört yüz askeri taşıyabilmek için geminin karnını olabildiğince derin ve geniş tutmak zorundalar. Geminin mürettebatı için yüz kadar denizciye daha ihtiyaç var ve bir o kadarı da silahları kullanmak için, çünkü Tanrı korusun, aralarından herhangi biri iki işi birden yapmayı bilmeli. Askerler, denizciler onları yakalama menziline getirene kadar ellerini ısıtarak otururlar. O zamana kadar topçular tükenir ve süslü conquistadores kılıç sallarken ve Katolik İsa adına boğaz keserken boş zamanlarını değerlendirmek zorunda kalırlar. Bana sorarsanız aptallık. Katıksız akılsız aptallık."

"Spence alaycı bir tavırla, "Evet, daha silahlarını bize doğrultmadan onun etrafında yarım düzine tur atabiliriz," diye homurdandı.

"Arkamızda iyi bir rüzgâr var," diye düşündü Dante, neredeyse kendi kendine. "Sence çarşafı ne kadar hız yükleyebiliriz?"

Spence soluna döndü ve Simon Dante'ye kaşlarını çatı. "On beş. Üstlere ve önlere fazladan branda takarsak on sekiz, eğer gemi havaya girirse."

Soluk mavi gözleri kısıldı. "Onu havaya sokmak için ne gerekiyor?"

Spence kaşlarını kaldırdı. "Ufkun ötesinden gelen o kadar büyük bir kaltak kesinlikle bunu yapacaktır. Bir şey yapmadan onu atlatabiliriz.

ter."

Dante sessizce, "Ondan daha hızlı kořmayı dűřündűđűnű varsayarsak," dedi.

Spence bir sűre ona baktıktan sonra yaklařmakta olan kalyona baktı. "Ona tek bařımıza karřı koyabileceđimizi sűylemiyorsun deđil mi?"

"*Virago* tek bařına altı tanesiyle karřı karřıya geldi - o kaltak kadar bűyűk deđil elbette ama yine de űrkűtűcűydű. Sađlam olsaydı ya da Victor Bloodstone'dan daha sađlam omurgalı bir kaptan arkadaşımız olsaydı, ilk geđiřte hepsini batırırđık. Kendiniz de gűrebilirsiniz, yavař ve yuvarlanıyor. Her zamankinden daha yavař ve birkaç sűslű kamaradan çok dolu bir ambar yűzűnden yuvarlanıyor. Ambarlarınızın gűrmek istediđinizden daha mutsuz bir řekilde boř olduđunu sűylemiřtiniz. Onları İřpanyol dukası dolu kasalarla gűrmek mizah anlayıřınızı geliřtirir mi?"

"İşpanyol dukası mı?" Spence'in sesi anında değişti. "Sence hazine mi taşıyor?"

"Sanırım -bu tűr konulardaki tecrűbeme dayanarak sűylűyorum- buraya zevk için gelmedi. İřpanya Kralı'nın bir istila filosu inřa ettiđi dođruysa, artık tűm hazine gemilerinin ambarları dolana kadar Panama'da oyalanma lűksűne sahip olamayacak. Tahminimce, ű ya da dűrt kalyon yűklenir yűklenmez, sadece kűűk bir eskortla Lizbon'a geri dűnmek űzere yola çıkarlar, bűyűklűklerine ve ateř gűlerine gűvenerek çılgınca dűřűnen serbest yađmacıları korkuturlar. Bu kalyon belli ki bir řekilde sűrűden ayrılmıř."

"En azından kendini tanımlamak için dođru terimi kullandın," diye homurdandı Spit, Spence'in cűssesini bir kalkan gibi aralarında tutmaya dikkat ederek. "Sadece bir deli kendi boyutunun dűrt katı bűyűklűđűndeki bir gemiye saldırır."

Spence hűlű Dante'nin Victor Bloodstone'un omurgası hakkındaki gűrűřlerini dűřűnűyordu. "Benim on silahım var. Onun ise" - kocaman, kıllı bir el pençesini kaldırdı ve kel patisinin űzerinde dűzeltti - "otuz ya da daha fazla!"

"Yarı topumu unutuyorsun. Papaz dostlarımız seksen metreden sonra ancak kezzap atabilirken, siz ű yűz metreden ona ateř edebilirsiniz. Dahası, bronz gűzellerimi yangın ıkarıcılarla iki kez vurursanız, ikinci geđiřte İřpanyol'un yelkenlerini indirmiř ve gűvertesini yakmıř olursunuz."

"Bu iřin içinde bařka bir řey olamaz, deđil mi? Kraliçe'nin danıřmanının yeđenine burun kıvırmak için bűyűk bir űdűlle İngiltere'ye dűnmek gibi mi?"

Dante'nin yűzű sertleřti. "Victor Bloodstone ile olan kavgamın bana ait olduđunu size daha űnce sűylemiřtim."

"Evet, eğer İspanyol'a yumruk sallamak için zaman ayırırsak, bu tartışmayı denizde çözme şansınız bir kuruş bile olmaz."

"Geminize ya da mürettebatınıza hakaret etmeksizin, onu açık denizde yakalama şansınız en iyi ihtimalle zayıftı. Durum böyleyken, eve birkaç ton Hint Altını ile mi yoksa bayraklarınızı kaldırıp silahlarınızı ateşleyerek lonca tüccarlarını iskeleye mi çağıracağınıza siz karar vereceksiniz."

Spence gözleri yanmaya başlayana kadar genç adamın bakışlarını kendi bakışlarıyla kilitledi. İspanyol külçelerinin cazibesi kesinlikle baştan çıkarıcıydı ama sayıca ve silahça üstündüler...

"Tükürmek mi?"

Ufak tefek adam homurdandı ve başının arkasında uzayan saçlarını vahşice kaşıdı. "Dışarıda onun gibi hantal bir Golyat'la kapişmaya kalkarsan bir Bedlam mahkûmundan daha deli olursun. Bizi çığner ve yem gibi tükürür."

Spence gözlerini kısarak güneş ışığına baktı. "Deli, ha? Tanrı ve tüm azizlerin canı cehenneme, ama şu anda biraz delilik tatmak için kanımı akıtabilirim. Barutumuz var mı?"

Tükürük nefesinin altında küfretti ve Simon Dante'ye ters ters baktı. "Kan işemen için ikisinden de bolca var, eğer bu senin için zevkse."

"Olabilir. Beau!"

Tam arkasındaydı. "Evet, efendim?"

"Bizi şu güzel İspanyol domuzunun etrafında birkaç tur attırmanız mümkün mü acaba?"

Dante ona doğru bakarken gözlerinde ilk tereddüt gölgesi titreşti ve Beau, cevabı boyunca ona bakarken bile şüpheyi, bir itirazın kıpırtılarını görebiliyordu. "Rüzgâr batıdan sabit esiyor. Denizler ılımlı, ufuk her yönden açık. Evet, efendim. Size istediğiniz kadar geçiş verebilirim, istediğiniz kadar yakın ya da geniş."

"Ve *dikenler*?" Spence omzunun üzerinden bağırdı. "Yeterince sağlam duruyorlar mı sence?"

Mürettebattan hevesli bir onay tezahüratı yükseldi. Baş güvertedeki konuşmalara kulak misafiri olacak kadar yakın olanlar, bunları kelimesi kelimesine arkadakilere aktarıyordu ve heyecanları neredeyse elle tutulur gibiydi. Beş gün boyunca *Virago*'nun cesur maceralarını dinledikten sonra, Simon Dante İspanyol'un altın taşıdığını söylediye ve bu riski almaya değer bulduysa, olası bir servetin önünde kim durabilirdi ki?

"Güverteyi boşaltın o zaman," diye kükredi Spence. "Topçular, depolarınızı hazırlayın. Dümenci, geminin taşıyabileceği bütün brandaları hazırla ve beni üç yüz metreden geminin yanına getir, daha az değil."

"Emredersiniz, efendim!"

"Lanet olası altı yüz ton," diye mırıldandı Spence, etrafında kaos patlak verirken. "Umarım bu konuda haklısınızdır Kaptan Dante. Dişlerimi bir Cezacı'nın sıkma demirinin ısırığına karşı koymaya hiç niyetim yok."

Korsan kurt sırttı. "Pitt ve benim Demis'in sorumluluğunu almamıza izin veriyor musunuz Kaptan?"

"Evet. Alabilirsin. Eğer kendi adamlarınızdan bazıları hâlâ güçsüzse, benimkilerden ihtiyacınız olabilecekleri yanınıza alın."

"Ama göreceğiniz gibi asla cesaretle değil."

"O canavarların ateş püskürtmesini sağla, delikanlı; bu her şeyden daha değerli olacaktır. bakın."

On beş dakika içinde *Egret* rotasını değiştirerek ve şişmiş bir yelken piramidinin altında burnunu yukarı kaldırarak yarıştı. Güvertesi hareket için temizlenmişti. Top ağızları açıldı, menfezlerin ağızlarındaki bağlar söküldü ve sağlam kama takımları takıldı. Daha fazla çekiş gücü için tahtaların üzerine kum ve kül kovaları serpildi, gemiye deniz suyu fiçileri çekildi ve yangın ihtimaline karşı topların arasına yerleştirildi. Süngerler, levyeler, linstocklar ve el mızrakları top arabalarının yanına yerleştirildi; ahşap tekerleklerle fazladan gres yağı sürüldü ve arabalar çeşitli ağırlık ve kalibrelerde demir güllerle istiflendi.

Sonraki çeyrek saat içinde İspanyol gemisinin silüetinden ve donanımından *San Pedro de Marcos* olduğu anlaşılmıştı; gerçekten *de* bir hazine gemisiydi ve muhtemelen *Egret*'ten iki hafta önce Hispaniola'dan ayrılan küçük filoda yer alıyordu.

San Pedro'nun kaptan-ı deryasının da hazırlanmak için eşit zamanı vardı, çünkü *Egret*'in niyetini yanlış anlamasına imkân yoktu, ancak geminin taşıdığı Aziz George Haçı'nın ötesinde kimliğini bileceği şüpheliydi. *San Pedro* tahmin edilebilir bir küstahlıkla ve menzile girmeden ilk atışı yaptı; Spence'in küçümseyici bir feryatla belirttiği gibi, asıl amacı onları korkutup kaçırmaktı. Kısa bir süre için bordasını gösteren geçici bir rota değişikliği emri verdi, ardından dümeni Beau'ya geri verdi, o da tekrar rüzgâra doğru etkili bir şekilde yöneldi. İspanyol kalyonunun güvertesindeki biri

ya da *Egret*'in cesaretinin o kadar kolay kırılmayacağını anlamıştı ve bir yaylım ateşi daha emretti, bu sefer her iki top katından da tam bir salvo, neredeyse aynı anda ateşlendi, böylece leviathan yoğun bir duman bulutunun arkasında bir anlığına kayboldu.

Egret önce beş yüz, sonra dört yüz metre kadar yaklaştı. İkinci bir salvo ve bir üçüncüsü ilkinin takip etti, tüm atışlar gerçek bir tehditten oldukça uzaktı ve ikişer ve üçer İngiliz tüccar gemisinde sırtmaya başladı. En büyük sırtış güverte küpeştesinin üzerine çevik bir hareketle sıçrayıp peştamalı bir kenara fırlatarak ve İspanyol'a doğru uzun bir sarı sıvı akıtarak etrafındaki herkesi ürküten Cimaroon'un yüzünden geldi.

Spence topçulara üç yüz metreden ateş açmalarını emretti. Geoffrey Pitt'in mürettebatı, *San Pedro*'nun iki ayak kalınlığındaki dış gövdesinden demir bir top sektirerek zararsız da olsa ilk doğrudan isabeti sağladı. Pitt'in ve diğer topçuların sonraki atışları daha isabetli ve çok daha ölümcüldü; yelkenleri, serenleri ve dümenlerinden gelecek emirleri beklerken tehlikeli bir şekilde dengede duran adamları havaya uçurdu. Pitt'in mürettebatı, ürkmüş İspanyol'dan akıl almaz bir mesafede durarak rayları kırdı ve süslü yaldızlı kış galerilerini parçaladı.

Silahlar temizlenip yeniden doldurulabildiği kadar hızlı ve sorunsuz bir şekilde ateş ederek sürekli bir yaylım ateşi sürdürdüler. Uzun siyah namlulardan sürekli olarak duman ve alev bulutları fışkırıyor, alt güverteyi boğucu korditten oluşan kalın, geçilmez bir sisle kaplıyordu. Otuz kiloluk mermileri kaldırıp dumanı tüten namlulara süren adamların vücutlarından ter akıyordu. Bir bağırış onları beklenen geri tepmeden geri sıçrattı ve her patlamanın muazzam gürültüsüne karşı kulaklarını kapattılar. Bir başka bağırışla öne fırlayıp tekrar topun başına üşüşüyorlar, namluya bir barut fişegi sürüyorlar, saçma ve vatkayı paketliyorlar, sonra da vinç halatlarına homurdanarak arabayı top iskelesinin önüne yeniden yerleştiriyorlardı. Tuş deliğinden aşağı daha fazla kara barut dökülüp ateşleniyor ve ürkütücü dans yeniden başlıyordu.

Beau'nun boğazı kısa sürede duman ve sıcaktan, kilometrelerce uzunluktaki armalarda çalışan ve yelkenleri onun talimatlarına göre ayarlayan adamlara bağırarak emir vermekten hamlaştı. İspanyol'un etrafından dördüncü geçişlerini yaptıklarında, her biri bir fırça darbesiyle yapılmış gibi sıkı ve temizdi, sinirleri yatışmıştı, ancak kanı hala savaşın heyecanı ile kükrüyordu. Hazine gemisi o kadar halsiz ve ağırdı ki, sanki

Egret çullanıp etrafındaki denizde yarıklar açarken hareketsiz duruyordu. Ateşle karşılık veriyorlardı ama *Egret*'in gövdesine ya da güvertesine isabet eden her kurşuna karşılık *San Pedro de Marcos* otuz ya da daha fazla kayıp veriyordu.

Arka güverte Spence'in alanıydı ve o da burayı büyük bir otoriteyle yönetiyor, her geçişte daha sıkı çemberler çizilmesini emrediyor, daha küçük culverinlerdeki topçuların da buna katılmasına ve İspanyol'un boğazına acımasızca yıkıcı atışlar yağdırmasına izin veriyordu. Tüm güvertelerindeki altın figürlü başlıklar ve süslü oymalarla İspanya'nın en iyi gemilerinin muhteşem bir örneği idi. Her ne kadar görkemli bir güzelliği olsa da, Spence'in silahları süslü püslü süslemelerini ve kaydırmalı grotesklerini kısa sürede yok etti. Geminin kış galerileri boyunca sıralanmış elmas camlı pencereler, paramparça cam yığınları halinde patlayarak toz haline geldi. Yelkenler parçalanmış, armalar pek çok yerden kesilmiş, serenler desteklerinden kurtulmuştu. Direklerden ikisi doğrudan isabet almış ve gövdelerinin ortasından kırılmıştı. Geminin bordasında asılı kalmışlar, ıslak yelkenlerini ve halatlarını suda sürükleyerek dümeninin tepki vermesini daha da zorlaştırmışlardı.

Dante'nin demi-topu etkileyiciydi, Endülüs toplarının menzili dışındayken *San Pedro*'nun yelkenlerine büyük hasar veriyordu. De Tourville ve Lucifer toplardan birinde yan yana çalışıyorlardı, her iki adam da top mürettebatının geri kalanı kadar sıkı çalışıyordu. Dante sıradan denizciler gibi beline kadar soyunmuş, uçuşan kıymıklardan kaynaklanan su toplamalarını ve kesikleri, canlı kıvılcım bulutları ve yanan cüruflardan kaynaklanan daha tehlikeli tehdide karşı takas ediyordu. Göğsü, atış yüklemenin ve vinç halatlarını çekmenin gerginliği altında dalgalanan pırıl pırıl bir kas duvarıydı. Saçları deri bir kayışla arkadan bağlanmıştı, yüzü ter içindeydi ve Lucifer'inki gibi dumandan kararmıştı.

Geoffrey Pitt top sıralarını bir panter gibi izliyor, bir halatın çok gevşek olduğunu ya da bir flambeau'nun dikkatsizce bir kova baruta yaklaştığını gördüğünde toplar kadar gürlüyordu. *Egret*'in mürettebatı onun gemilerindeki sevimli ve neşeli varlığına alışmıştı; savaşta yeşil gözlü bir şeytana dönüştüğü için algılarını buna göre ayarlamaları gerekiyordu. Ama onları cesaretlendirmek için sırtlarına her vuruşunda karşılık verdiler ve atışlarından biri armayı ya da yelkeni parçaladığında onun kadar geniş bir şekilde sırttılar. Demis'in culverin'lerini gölgede bırakmasını izlerken kemikli burnu kırılan Spit McCutcheon'ın bile bir iki kez kükrediği ve onaylayarak sıçradığı görüldü ve o da

Pitt'e bakmaya ve bir sonraki yaylın ateşini hep birlikte suyun ötesine gönderebilmek için onun işaretini beklemeye başladılar.

İspanyol kalyonu saldırı karşısında sendeledi. *Egret'in* büyüklüğü ve cüreti karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Mağrur, zırhlı hidalgolar yüksek baş bodoslamanın tepesinde hayal kırıklığı içinde volta atıyor, cilalı göğüs zırhları dumanın arasından göz kırıyor, tüylü miğferleri mürettebatlarına işe yaramaz emirler yağdırırken bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Denizciler ve askerler, *Egret'in* toplarının açık ve korumasız güverteleri kanlı bir mezbahaya çevirmesini izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Egret ölümcül çemberini kapattıkça, geri dönen ateş hedefe yaklaştı, ancak atışlar sağlamdı ve bir adamın tiz düdüğü takip ederek kaçınması için yeterince kolaydı. Pitt'in küçük yeniliklerinin aksine. İçi boş mermileri yanıcı maddeler, paslı çiviler ve keskin demir talaşlarıyla doldurmaya başladı. Mermiler suyun üzerinde sessiz ve ölümcül yaylar çizerek uçuyor, düşman güvertesinde kıymık kıymık metal ve için için yanan ibnelerden oluşan bir spreyle patlıyordu. *San Pedro'nun* paramparça güvertelerinde yangınlar çıkmaya başladı ve geminin tüm uzunluğunu turuncu alev sütunlarıyla dolu kalın, kaynayan siyah duman bulutlarından oluşan bir cehenneme dönüştürdü. Her rüzgâr esişinde askerlerin ve mürettebatın çığlıkları duyuluyordu, çünkü gemide yangın çıkması köpekbalıklarının istila ettiği sularda batmaktan bile daha korkulacak bir şeydi.

Dante'nin daha önceki kuşkuları, dumanların ve fişkırان suların arasından her baktığında ve giderek artan dalgalara rağmen iki gemi arasındaki mesafenin bir bıçak atımı uzunluğundan daha fazla değişmediğini gördüğünde yerini gerçek bir hayranlığa bırakıyordu. *Egret'in* hareketi, dalgalara ve omurgaları titreten geri tepmelere karşı sallandıkça daha dengesiz hale geliyordu ama keskin ve sabit esen rüzgâr ve *Egret'in* en iyi bordasını düşmanına sunmakta acımasızca etkili olan bir dümencileri vardı.

Spence'in kızı iyiydi, bunu itiraf etmek onu ne kadar kızdırsa da. Hem de çok iyiydi. Dümeni emin ve becerikli bir dokunuşla yönlendiriyor, *Egret* de ona bir aşık gibi karşılık veriyor, onun zevkine göre itiyor, geri çekiyor, itiyor, geri çekiyordu. Dante birden fazla kez kendini arka güvertedeki ince figüre bakarken buldu. Dümeni Billy Cuthbert adında genç ve kaslı bir tayfayla birlikte kullanıyordu ve dümeni bu kadar uzun süre bu kadar sıkı bir şekilde tutmaktan kollarının yorulduğu kesin olsa da, her seferinde birkaç dakikadan fazla mola vermiyordu. Gömleği terden sıırıslılandı ve yanaklarında sarf ettiği efordan dolayı iki kırmızı alev vardı

... yine de Dante onun dümeni bırakması için baygınlık geçirip düşmesi gerektiğinden şüpheleniyordu.

Egret de çok iyi bir gemiydi ve Dante onun efendisi olan kel kafalı morsu kıskanıyordu. Yürekli ve şimşek gibi hızlıydı; dalgaların arasında, ona sylph benzeri *Virago*'sunu acı bir şekilde hatırlatan inatçı bir zarafetle ilerliyordu. Dümene emir veren kişi olmadığına üzülüyordu, çünkü *Egret*'in İspanyol'un inadına daha çabuk son verebilecek bazı hileler, bazı zekice manevralar yapabileceğinden emindi.

Güvertenin eğiminin ayaklarının altından kaydığını hissettiğinde bu düşünce aklından daha yeni çıkmıştı. Mürettebatı demi-topu az önce ateşlemişti ve patlamaların yankısının kaybolması ve sıcak, kaynayan duman ve kıvılcım bulutunun dağılması bir an aldı. Bulut dağıldığında Dante başını sertçe kaldırıp başının üstündeki direklerin iniltisine ve branda örtülerinin şakırtısına baktı. Dümenden gelen bir işaret üzerine yelkenler geri çekilmiş ve serenler desteklerinde sallanmaya başlamıştı. Küpeştenin üzerinden hızlı bir bakış, ani değişimin ne anlama geldiğini doğruladı: *Egret* şaşkıncı derecede keskin bir dönüş yapmış, dalgaların arasında neredeyse yanlamasına savruluyor ve yeni bir yöne doğru ilerlemek için brandasını yeniden donatıyordu.

Birkaç dakika içinde yeniden rüzgârı arkalarına alarak *San Pedro*'ya doğru koşmaya başlamışlardı. *Egret* bir hedef olarak İspanyol kalyonundaki beceriksiz topçulara neredeyse imkânsız bir meydan okuma oluşturacaktı; bir tehdit olarak kendisi de geçici bir dezavantajdaydı, Spence uzaklaşıp borda etme emrini verene kadar sadece ön pruva avcılarını devreye sokabiliyordu. Bu neredeyse Dante'nin de düşündüğü bir manevra olduğundan, destek vermek için yumruğunu sıktı ve kaptana geniş bir sırıtış attı. Spence de korsan kurdun övgüsünü onaylamak için bir saray selamlaması yaptı ve demir top yelkenlerin üzerinden çılgık atarak geçip arka güverteye çarptığında hâlâ kısmen dengesizdi.

İki sağlam bacağı ve kolanında birkaç taş daha az ağırlığı olan daha genç bir adam sıçrayarak kurtulabilir ve gülerек yukarı çıkabilirdi. Spence kafasını çıkarmak yerine bir tarafa doğru sarsıldı, Top bacağının alt yarısına çarptı. Dizinin altındaki her şeyi parçaladı ve Jonas'ın direğe doğru yan dönmesine neden oldu, tüysüz kafatası sert beyaz çam ağacına bir silah sesi kadar gürültülü bir şekilde çarptı.

Dante elindeki demir fişegi bıraktı ve Spence'in bedeni güverteye sarkmadan önce harekete geçti. İki sıçrayışta merdivene tırmandı ve iri omuzlarını kollarının altından yakalayarak, Beau yanlarında dizlerinin üzerine kayarken bile onu direğin gövdesine yasladı.

"Baba! Baba! Baba!" diye bağırdı.

"Tanrı beni zina günahından korusun," diye soluk soluğa bağırdı Spence, kafasındaki derin yarıktan akan kan tabakalarına tutunarak. "Piçler beni öldürdü mü?"

"Hayır." Beau onun rahatlamasının ağırlığı altında kısa bir süre soldu. "Ama kafan neredeyse direği öldürüyordu."

Gömleğinin kolunu yırttı ve babasının yarasını bağlamak için kullandı. Bu sırada Dante, Spence'in pantolonunun parçalanmış kanatlarına, kan fişkırması *gereken* ama deri bacak desteğinin koptuğu yerden sadece birkaç zayıf damla sızan yaraya bakıyordu.

Başını kaldırıp Spence'in yüzüne, sonra da parmaklıklara çarpıp parçalanmış tahta parçasına baktı.

"Bilmiyor muydun?" Beau biraz şaşkınlıkla sordu.

"Ben... sadece topalladığını düşünmüştüm."

Beau sırtıttı. "Ne kadar derin bir gözlem yeteneğiniz var, Kaptan Dante."

Hınzır gülümsemesi yüzünde şaşırtıcı bir değişim yarattı ve Dante kendini bu değişimden tamamen rahatsız olmuş buldu. Yumuşak kahverengi kaşlar, parlatılmış altın parlaklığındaki gözlerin üzerinde kemerli; esnek pembe dudaklar zarifçe kıvrılmış, beklenmedik bir şekilde şehvetliydi. Üzerindeki kalın vatkalı atleti çıkarmıştı ve göğüsleri sanki aralarından fırlamak istercesine ketene bastırıyordu... gerçekten de kolunun dikişini yırttığı yerde etinin beyazlığı gizli bir inci gibi parlıyordu.

Billy Cuthbert dikkatlerini çekmek için bağırdı. Yekeye yaslanmış, onu sabit tutmaya çalışırken yüzü gerginlikten buruşmuştu. "Kaptan iyi mi?"

Beau derme çatma bandajı bağlarken, "Kafası gözlerini kapatacak kadar sert çatlamış," dedi. "Ama onun dışında muhtemelen yaşayacak."

"Güzel. Çünkü burada onun dikkatini gerektirebilecek bir sorunumuz var."

Beau küfretti ve ayağa fırladı. Dante bir adım gerisindeydi ve bunu anlamak için yüzündeki ani, korkunç renk kaybını görmesine gerek yoktu

Jonas Spence'e bakmak için ayırdıkları birkaç dakika içinde *Egret San Pedro'nun* toplarının menziline girmişti.

Menzil içinde ve hala ona doğru bir şahin gibi süzülüyor.

Av.

Dante Beau'ya baktı, ardından hızlı bir karar vererek küfür etti Döndü ve küpeşteye doğru yürüdü. "Bay Pitt! Bay McCutcheon! Her silahı iki kez ateşleyin ve işaretimi alınca ateş etmeye hazır olun!"

Spit McCutcheon'ın boğumlu yüzü tereddütle Beau'ya döndü. Aynı anda İspanyol'un atışlarından birkaçı menzilini bulup baş küpeşteyi parçaladı ve kereste parçalarını geminin bel kısmındaki adamların kafalarına püskürttü. Diğerleri de üstteki brandayı parçalayarak gök yelkeni aşağı indirdi ve havada yılan gibi tıslayan ipler gönderdi.

"Yap şunu, Tükürük," diye emretti Beau.

"Dediğini yap!" "Emredersiniz, efendim! *İki katına, beyler!*"

"Kabloların üzerinde beş adama ihtiyacım var!" Dante bağırdı. "*Şimdi!* Lucifer

-!"

Cimaron koşarken enkazdan çıktı ve yukarı atladı.

Merdiveni kullanma zahmetine katlanmadan arka güverteye çıktı. Dante'den aldığı sert bir emirle yekenin başına geçerek kalın meşe kol boyunca aralıklarla ağır halatları sabitledi ve uçlarını Dante'nin çağrısına cevap veren diğer adamlara verdi.

"Beau-" Dante tekrar döndü. "Emrimle birlikte elindeki her şeyi dümene koy. Bu hızda seninle savaşacak ama onu tutmalısın. Yapabilir misin?"

"Çok hızlı hareket ediyoruz! Onu parçalayacaksın!"

Başını iki yana salladı. "O güçlü, dayanacaktır! Onu yavaşlatmaya çalışırsak, İspanyolların silahları altında daha uzun süre kalırız ve şimdi uzaklaşırsak" -patlayan tahta parçaları ve molozlardan oluşan bir başka yaylın ateşi onu kıl payı ıskalayınca eğildi- "ellerindeki her şeyle bizi vurabilirler."

"Ne yapacaksın?"

"Biz... onları şaşırtacağız," dedi yırtıcı bir sırıtışla.

San Pedro'ya hızla yaklaşıyorlardı, artık parlak göğüslükleri ve tüylü miğferleriyle güvertede ilerleyen İspanyol subayları açıkça görebilecek kadar yakındılar ve topçularına yaklaşan gemiye saldırılarını emrediyorlardı. Çabaları, yanan bir direk gibi biraz başarıya ulaşıyordu.

Egret'in güvertesine çarptı, bir adamı ezdi ve bir diğerini çığlık atarak küpeştedeki yeni bir boşluğa sürükledi.

McCutcheon ve Pitt topçularını, etraflarında patlayan ateşli girdaba değil de bir eğitim tatbikatına uygulanabilecek bir sakinlikle cesaretlendirdiler. Her iki batarya da doldurulup hazır olduğunda, adamlar yüzleri bembeyaz ve ter içinde Simon Dante'ye bakıp başlarıyla onayladılar.

Dante hareketi tekrarladı ve elini Beau'ya doğru kaldırdı, onu izliyordu, hızla yaklaşan kalyonu izliyordu, *Egret*'in baş taraflarına çarpmasını bekleyen mürettebat panik içinde dağılırken İspanyol gemisindeki şok olmuş tepkiyi izliyordu. Dante mümkün olan son saniyeye kadar bekledi, kolunu aşağı indirmeden önce en olası açıklık miktarına sahip römorkörü değerlendirdi.

"Şimdi!" Vahşice bağırdı. *"Onu sancak tarafına getirin, şimdi!"*

Kalyonla paralel bir rota çizen *Ak Balıkçıl* neredeyse elli metre mesafeden denizde masmavi bir yol açmaya başlamıştı. Nispeten büyük olduğu için daha çok bir aygırın gölgesinde koşan bir melez gibi görünüyordu ama Dante onun hızını, yuvarlanışını, denizin kabarışını ölçmüştü ve topçularını serbest bırakmak için kolunu ikinci kez indirdiğinde, canavar gemiden aldığı ısırik hem yıkıcı hem de sakatlayıcı bir etkiye sahipti. Gürleyen yaylım ateşi neredeyse tek bir atış olarak yapıldı ve düşman güvertesinde öyle bir intikamla patladı ki, kalyonun güvertesindeki tahtalar, keresteler ve cesetler de aynı şekilde patladı. Barut depoları vurulup tutuşturuldukça çığlıklar ve daha küçük patlamalar birbirini izledi. McCutcheon'ın mürettebatı, *Egret* uzaklaşmaya başlamadan önce ikinci, ardından üçüncü ve dördüncü bir ölümcül yaylım ateşi açabildi. O zamana kadar kalyon, arkasında gökyüzünde kayan dumanlar bırakan kalın siyah bir duman kaynağıyla sarılmıştı.

"Kaptan!"

Beau'nun çıığı Dante'ye manevrasının başarısını kutlayacak zaman bırakmadı. Lucifer, Billy Cuthbert ve sırtlarını dümeni tutmaya vermiş olan diğer dört adam gibi o da sırt üstü yere yığılmıştı. Yekenin kolu hesaplanamaz gerginlik altında kopmuş ve hepsini küpeşteye doğru ezilmiş bir yığın haline getirmişti. Birdenbire gerilimden kurtulan dümen, momentum ve hareketin yönlendirmesiyle gevşedi, dar dönüşten çıktı ve kalyonun geniş kış ucuyla kesin bir çarpışmaya doğru daldı.

Lucifer sendeleyerek ayağa kalktı ve elindeki kan damlacıklarını silkeledi. Dante koşarak yanından geçip onu gömleğinin paçasından yakaladığında Beau dizlerinin üzerinde debeleniyordu. Dudağı yarılmış ve her iki elinin avuç içleri ip yanıkları yüzünden çığ kalmıştı ama kabloları topladı ve iki adamın peşinden yekenin kırık sapına doğru koştu. Lucifer halatı meşenin etrafına doladı, sonra bir kez vücuduna doladı ve çekerken, Dante ve Beau güçlerinin son zerresini karşı tarafa itmek için kullandılar. İp Cimaroon'un etini derinlemesine oydu ve adam kan donduran bir kükreme çıkardı; boynundaki damarlar patladı ve gözleri sadece beyazları görünecek şekilde geriye yuvarlandı.

Dante'nin tüm kas ve sinirleri sırtında ve kollarında şişmişti. Uzun bacaklarını güverteye dayamıştı ve başı omuzlarının arasına düşmüştü; çabalarının herhangi bir etkisi olup olmadığını görmek için bakmasına gerek yoktu, önümüzdeki birkaç saniye içinde hepsi yeterince iyi anlayacaktı.

Soğuk, akan suyun sesi kulaklarını doldurdu. *Egret* İspanyol'un o kadar yakınından geçerken başlarının üzerinde uğursuz siyah bir gölge dolaşıyordu ki, kırık galeri pencerelerinden dışarı fışkıran ateşlerinin sıcaklığını hissedebiliyorlardı; o kadar yakındı ki, bir İngiliz sereninin ucu tepedeki İspanyol armasına takıldı ve direğin etrafında dönerken kabloları ve kelepçeleri kopararak, bağlantı parçaları arasında çığlık çığlığa dönmeye başladı. *Egret* kalyonun yanından geçerken karnından büyük, neredeyse insani bir inilti yükseldi; *San Pedro'nun dümen* suyunun türbülansını keserken tahtaları ve tahtaları sürtünmeyle titriyordu. Gemiden kurtulup tekrar gün ışığına çıktığında, kollarını havaya kaldırıp zafer çığlıkları atan adamların tezahüratları iniltiyi bastırdı.

Lucifer kabloyu biraz gevşetirken, Beau şaşkınlık içinde kırık direğin üzerine yığıldı.

"Yaptık mı?" diye nefes nefese kaldı. "Gerçekten yaptık mı?"

Dante sırtarak ona kelimelerle cevap vermedi. Bunun yerine uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu dudaklarından sertçe öptü.

ONUNCU BÖLÜM

On beş dakika içinde *San Pedro de Marcos* bayraklarını indirdi. Sonuna kadar *Egret*'e öfke ve hayal kırıklığı içinde tek tük ateş edildi ama direkler ve yelkenler harap olmuş, güverteler kaos içindeyken, kaptan-ı deryanın çatışmanın sona erdiğini işaret etmesi an meselesiydi. Neredeyse anında *Egret*'in neşeli teknesi indirildi ve Spit McCutcheon'un cesur komutası altında İspanyol'a geçerek teslim şartlarını bildiren silahlı mürettebatla dolduruldu.

Bu arada *Egret*'teki marangoz dümen için geçici olarak yeni bir kol taktı. Dante gemiyi kalyonun etrafında manevra ettirirken, İspanyolların ateşlerini söndürmelerini ve gemiye çıkmak için hazırlık yapmalarını beklerken, ana yelkenlerin indirilmesini ve sadece dümen tutmaya yetecek kadar branda çekilmesini emretti. Top mürettebatını ve silahşorları görev yerlerinde tuttu ama bunun dışında güvertelerin enkazdan temizlenmesini, hasarlı yelkenlerin kesilmesini ve kritik onarımların yapılmasını emretti. Yaralıları aşağıda yardım edildi; Cook çoktan dirseklerine kadar kızarmış, testereleri ve dağlama demirleriyle harıl harıl çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde sadece beş ölü ve bir düzineden daha az ciddi yaralı vardı. Kabarcıkları, kesikleri ve sıyrıkları olanlar birbirleriyle ya da kendileriyle ilgileniyor, böylesine büyük bir zafer kazanmanın heyecanı ile önemsiz yaralarını hafife alıyorlardı.

Jonas Spence'in kafa derisine dikiş atılmıştı ama bir ya da iki dakikadan fazla aklı başında düşünemeyecek kadar sersemlemişti; aşağıya, kamarasına götürüldü. Lucifer çabaları yüzünden kaburgalarından birini kırmıştı ama geminin aşçısı tarafından bakılmayı reddetti. El işaretleriyle, kopmuş bir tavuk ayağı olsaydı kendisini kolayca tedavi edebileceğini söyledi ama gemide hiç kümes hayvanı olmadığı için, karşılıklı ateş arasında kalacak kadar şanssız bir martının uzvuyla idare etti.

Dante de Tourville kesik ve sıyrıklarına bakılması önerisini benzer bir şekilde küçümsedi. Onu ilgilendiren çok daha acil meseleler vardı; gemiye çıkacak ekipler için tüfek ve mızrakları hazırlamak, kısaç halatlarını hazırlamak, yakında gemiye gelecek olan yağma için ambarlarda yer açmak gibi. *Egret*'in performansından son derece memnun olsa da, *San Pedro'nun* aldığı hasardan dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Gerçekten de hantal bir domuz olmasına rağmen, İspanya'nın en iyilerinden biriydi ve bir İngiliz limanına ödül olarak yelken açtığında oldukça güzel bir manzara sunabilirdi. Şu anki haliyle gemi

İspanya kıyılarına kadar ayakta kalabildiği için şanslıydı - rüzgârı yakalamak için yeterince branda bile kaldırabilirdi.

Billy Cuthbert ona bir kova deniz suyu ve bir parça sodalı sabun getirerek İspanyol gemisine çıkmadan önce kendini güzelleştirmesini sağladı. Çatışmanın büyük kısmı sona erdiğine göre, bu artık bir akıl savaşına dönüşecekti; İspanyol kaptan-ı derya açık bir korsanlık eylemi karşısında öfke ve kızgınlığını dile getiriyor, kargosundan herhangi birine el konulması halinde misilleme, intikam ve düpedüz savaşa dair korkunç uyarılarda bulunuyordu. Dante bunları daha önce de duymuştu, öfkesinden başka bir şeye etki etmeyecek kadar çok kez. Piç teslim olmuştu. Gemisi ve içindekiler kaybedilmişti. Bu kadar basitti. Eğer bu konuyu tartışmak isterse, Dante memnuniyetle silahlarını yeniden ateşleyebilirdi.

Savaşın ardından gelen sükûnet içinde Dante, ne kadar olağanüstü bir başarı elde ettiklerini sadece kendine bile itiraf etmek zorunda kaldı. *Egret*'in ruhu ve kaptanının hafif deliliği olmasaydı, böyle bir Golyat'a karşı zafer kazanmak bu kadar hızlı ya da kolay olmazdı. Sadece *Egret*'in değil, tüm mürettebatının ruhu ve cesareti vardı ve Dante kendini *Virago*'nun kaybindan dolayı ruhu sızlayarak, Jonas Spence'in güzel gemisini ve mürettebatını bir kez daha kıskanarak arka güverteye bakarken buldu.

Özellikle bir mürettebat üyesi, alaycı bir gülümsemeyle kabul etti.

Dante ellerini saçlarının mavi-siyah dalgaları arasında gezdirerek su damlacıklarını silkeledi. Billy'den gömleğini aldı ve iri omuzlarına silkti, sonra kısa boylu adam bir ırgatın üzerine tırmanıp ona ceketini ve kılıç kemerini giydirirken rahat durdu. *Egret*'in güvertesinde hâlâ ince bir duman tabakası vardı ve güneşi gizleyerek renksiz bir gökyüzünde küçük ve solgun görünmesine neden oluyordu. Dante arka güverte küpeştesinin yanında duran figürü tanımak için gözlerini kısmak zorunda kaldı ve Beau Spence olduğunu doğrulayarak Cuthbert'e teşekkür etti ve güverte boyunca kış tarafa doğru ilerledi, kendi aralarında heyecanla İspanyol'da onları ne tür bir yağma bekliyor olabileceği konusunda spekülasyon yapacak kadar iyileşmiş adamların arasından ve etrafından bir yol açtı.

Aslan payının, yolculuğu kendisi finanse eden ve yatırımcılara hiçbir borcu olmayan kaptana gideceğini biliyorlardı. Geri kalanı mürettebat arasında paylaştırılacak ve eğer çok zengin bir ödülse, hepsi İngiltere'deki zengin evlerine yelken açacaktı.

Dante arka güverteye çıkan merdivene tırmandığında, Beau'nun başını hafifçe çevirerek gelişini onayladığını gördü.

"Babanı kontrol etmesi için aşağıya bir adam gönderdim ama henüz zaferinin tadını çıkarabileceğine dair pek umutlu değilim."

Yorgun bir gülümseme taklidi yaptı ve tekrar parmaklıkların üzerinden dışarı baktı. "Tadını çıkaracak kadar enerjim kaldığından bile emin değilim. Sanırım

... şu anda altımda bir yatak olsaydı, Plymouth'a varana kadar uyuyabilirdim."

Dante, şu anda altında bir yatak olsaydı ne yapmak isteyebileceğini *düşünerek* kendini şaşırttı. Güneş arkalarındaydı, başını ve omuzlarını altın rengi bir ışıqla yıkıyordu. Saçlarını kaplayan toza rağmen, zengin bir kumral parıldıyordu ve uçuşan tutamlar yumuşak, kadınsı bukleler halinde şakaklarına ve boğazına yapışmaya inatçı bir eğilim gösteriyordu. Çıplak tek kolu aynı anda hem çok ince hem de açıkta görünüyordu ve adam kendi deri ceketini çıkarıp ona sıcaklığının korumasını sunmak istedi.

"Ben de özür dilemeye geldim," dedi uzun bir süre sonra.

Döndü ve ona tuhaf bir bakış attı. "Özür dilemeni gerektirecek ne yapmış olabilirsin ki? Günü kurtardınız Kaptan Dante. Gemiye kurtardınız, mürettebatı kurtardınız, savaşı kazandınız."

"Komutayı bu kadar ... keyfi bir şekilde almamalıydım."

Kaşlarını çattı, sanki komutayı başka birinin alacağı düşüncesi aklına gelmemişti, özellikle de bunu yapmanın onun görevi olabileceği düşüncesi. "Belki de değil," dedi düşünceli bir şekilde, "ama bunu yaptığınız için minnettarım. Bu benim... ilk dövüşüm değildi, anlıyorsunuz, ama... bu benim ilk komutam olacaktı ve... bununla başa çıkabilir miydim bilmiyorum. Her zaman arkamda babam vardı, görüyorsunuz, ve ... şey ..." Durakladı ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sadece onsuz ne yapacağımızı ya da nasıl olacağını hiç düşünmedim. Aptallığıma verin... Sanırım."

Sesi kesildi ve Dante onun yanındaki parmaklığa doğru ilerledi.

"Kendinizden ya da yeteneklerinizden şüphe etmeniz için hiçbir neden yok. Aslında bir itirafta bulunmak isterim, mam'selle: Babanızın yeteneklerinize olan güvenine rağmen, savaşa giden bir geminin dümeninde bir kadının yeri olduğuna inanmıyordum."

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. "İnancınızı oldukça belli ettiniz Kaptan. Boğazınıza martı yumurtası kaçmış gibi bir haliniz vardı."

"Evet, belki de öyledir. Ama" -bir parmağını çenesinin altına sokarak onu dönüp kendisine bakmaya zorladı- "Bir an önce yuttum."

Kendinizi ve bu gemiyi idare etme şekliniz, sizi ne beceri ne de cesaret açısından eksik bulmadım."

Övgü, gözlerine vuran dumanlı ışık kadar dürüst ve samimiydi ve Beau garip bir şekilde tatmin edici bir gururun içini kapladığını hissetti. İyi bir iş çıkarmıştı. Jonas Spence'i neredeyse denize uçuracak olan atıştan sonra bile soğukkanlılığını korumuştı. Sadece bu tür başarıları düzenli olarak gerçekleştiren ve muhtemelen yanında emirlerini tereddütsüz ve hatasız yerine getirecek bir dümenci bulunduran bir adamdan bunu duymayı beklemiyordu.

"Belki de tanımadığım bir gemide daha temkinli davranmalıydım," diye itiraf etti onun gözlerindeki endişeyi okuyarak. "*Egret'in* kirişinin bu yükü kaldıracak kadar sağlam olup olmadığını bilmiyordum ve uyarınızı dikkate almalıydım."

"Eğer öyle olsaydı," dedi sakın bir sesle, "muhtemelen burada durmuş bir hazine gemisine binmek için işaret beklemiyor olurduk."

Gözleri bir an daha birbirine kilitli kaldı, bir an sonra adamın dokunuşu çenesinin altında neredeyse bir okşamaya dönüştü ve onu kollarına alıp sarılma dürtüsü yavaş bir ateş gibi içinden geçti.

"Mam'selle," diye mırıldandı, "görünüşe göre sizi ölçsüz miktarda dalkavuklukla kazanamayacağıma göre, sınırlı fizik bilgimle deneyebilir miyim?"

Kaşları çatıldı ve adamın bakışlarını ellerinin güverte küpeştesine dayandığı yere kadar takip edene kadar da gevşemedi. Her iki avucu da kaba jüt kablolar yüzünden yanmıştı; sol avucunun topuğu kan sızacak kadar sıyrılmıştı.

"Bir şey değil," dedi hızla, onları gözden uzak tutmaya çalışarak. Ancak adam daha da hızlı davranarak aşağı uzandı ve kadının bileklerini yakaladı.

"Bir ahmağın yardım isteyecek kadar mantıklı olmayacağı bir şey," diye alaycı bir şekilde alıntı yaptı, "ta ki enfeksiyon kapana ve acıdan ellerinizi bükemediğinizi ya da hiçbir şeye dokunamadığınızı fark edene kadar. Onları hiç hareket ettirebiliyor musunuz? Yumruk yapabiliyor musunuz?"

"Elbette yapabilirim," dedi ve ona gösterdi. Rahatsızlık hafifti ama adam onu bir kova deniz suyuna götürüp ellerini tuzlu suya daldırmakta ısrar etti.

Kadının bileklerini sıkıca tuttu ve bunu yaparken hem şokuyla hem de inadıyla mücadele etti. Onları akıntıya karşı koyacak kadar uzun süre tuttu.

Avuçlarındaki sızı kadar güçlü başlayan ve bir süre sonra hoşnutsuz mırıltılara dönüşen küfürler.

"Daha iyi mi?"

"Önceden daha iyiydim."

"Lucifer'a bu gece ellerine sürmesi için özel karışımlarından birini hazırlatacağım. Ellerinizi dans etmek için biraz sertleştirecek ama deriniz daha hızlı iyileşecek."

Dante'nin nükte girişiminden hiç de hoşlanmamıştı ve gözleri yukarı doğru parladı. Dante yakışıklı bir şekilde sırttı ve kızın yanaklarındaki kirin arasından belli belirsiz bir kızarıklığın parladığını görmesine rağmen, kız duraksamadı ya da rahatsızlıkla başını çevirmedi. Bakışlarını birkaç saniyeden daha uzun bir süre duraksamadan sürdürebilecek bir erkek bulmak çok nadir rastlanan bir durumdu. Kadınlar söz konusu olduğunda daha çok kirpiklerine hayranlıkla bakmaya ve ayaklarında onların ilgisini bu kadar uzun süre çekebilecek ne olduğunu merak etmeye alışkındı. Tabii eğer niyetleri onu baştan çıkarmak değilse, ki Beau Spence'in numara repertuarında böyle bir şey olduğuna bir an bile inanmamıştı.

Aslında, onun hiçbir numarası olmadığına ikna olmaya başlamıştı. Eğer bir düşüncesi varsa, bunu ya yüksek sesle söylüyor ya da yüzüne küstahça yansıtıyordu. Ve o gözler, Tanrım. Derisinin altına girmeye başlamışlardı, damarlarındaki kanın akışını belirgin bir şekilde etkiliyorlardı.

"Neye bakıyorsun öyle?"

Kadının sesindeki meydan okumayı çarpık bir gülümsemeye karşıladı. "Sen," dedi basitçe. Sonra kendini gizlemek için daha gerçekçi bir tonda ekledi, "Aslında ağzın. Köşesinde oldukça kötü bir kesik var."

Dilinin nemli, pembe ucu onu bulmak için dışarı çıktı ve Dante hala gün ışığı olduğuna ve etraflarında çalışan adamlar olduğuna şükretti.

"Çünkü beni tekrar öpmeyi düşünüyorsan," diye uyardı, "fileto bıçağım elimin altında."

Şaşkınlığını kaşlarını çatarak gizledi. "Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Ancak neden böyle bir şey düşündüğünü merak ediyorum."

"Çünkü belli ki birkaç dakika önce aklına gelmiş." "Öyle mi?"

Kaşları daha da çatıldı.

"Tam şurada," diyerek dümeni gösterdi, "kalyonu temizledikten sonra."

"Ahh." Kaşları çatıldı ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Şu öpücük. Yanağınıza kondurulan zararsız bir öpücükten alınmadığınıza eminim."

"Gagalama değildi, öpücüktü. Yanaktan da değildi; doğrudan dudaktan."

"Kötü bir amaç meselesi, sizi temin ederim. Ve bu gerçek bir öpücük değildi, hiçbir şekilde. Daha çok bir rahatlama ya da minnettarlık ifadesiydi, bir el sıkışma gibi. Ya da onaylandığını göstermek için parmakların şıklatılması. Ya da coşkuyu göstermek için bir 'huzzah' tezahüratı."

"O bir öpücüktü," diye kesin bir dille devam etti. "Ve eğer bunu bir daha yapmaya cesaret edersen şeytan sana aradaki farkı açıklayacak."

"Eğer bunu bir daha yapmaya cesaret edersem, *sana* bir dostluk öpücüğü ile bir öpücük arasındaki farkı göstermek için daha fazla çaba harcayacağıma söz veriyorum. Ve şeytandan bahsetmişken," dedi, "İspanyol dostlarımız Şeytan'ın kendisinin iskeleden geçtiğini görmeyi bekliyor olacaklar."

"O zaman seni gördüklerinde hayal kırıklığına uğramayacaklar," diye karşılık verdi. "Demek istediğim, baban onların her ama hiçbir yere gidecek durumda olmadığı için-" "Bu onurun sana mı ait olması gerektiğini düşünüyorsun?"

İçini çekti ve kadının ellerinden birini sudan çıkarıp avuç içinde gömülü ip lifleri olup olmadığını dikkatle inceledi. "Senin aksine mi? Evet, öyle."

"Yeteneklerime olan güvenin bir kez daha ortaya çıkması mı?" diye sordu ekşiyerek.

Yakınlarda duran bir bez parçasını gördü ve elinin etrafına bağlamak için bir şerit kopardı. "Daha önce hiç ödül parası için pazarlık yaptınız mı?"

Cevabın dişlerinin arasından sızması bir an aldı. "Hayır."

"Bir İspanyol hazine gemisindeki komuta ve otorite düzenini biliyor musunuz?"

"Hiç umursadığımı söyleyemem."

"Yanlış adama hakaret etmekten kurtulmak için bile olsa bunu yapmalısın. Kadifeleri ve zırhları içinde gördüğünüz tüylü tavus kuşları hidalgolardır.

-Muhtemelen Kral'a yaptıkları bir iyilik karşılığında geminin komutası kendilerine verilmiş olan soylular ve soyluların oğulları. Bir geminin gerçek seyri hakkında çok az şey bilirler, ama güvertede kasıla kasıla dolaşmayı, kılıçlarını sallamayı ve dünyadaki tüm sapkınlara ölüm dilemeyi severler.

"Şarap içmelerine, dua etmelerine ve altın dukalarını saymalarına yardım eden rahipler, akıntılar ve hava göstergeleri hakkında daha az şey bilseler de

Kaptan-ı Derya'nın yanında kasıla kasıla yürüyor, ona gemideki gerçek denizcilerin tavsiyeleri yerine Tanrı'nın öğütlerini dinlemesini öğütüyordu. Babanızı saldırıya teşvik etmemin nedenlerinden biri de, hidalgolar ve rahipler birbirlerine üstünlük sağlamaya ve kaptan generallerinin gözlerini parlaklıklarıyla kamaştırmaya çalışırken, gemideki denizcilerin - otoritenin en altında yer alan ve gemilerinin neler yapabileceğini bilen tek adamlar - elleri kolları bağlı, emir almadan hareket edemeyecek, taktiksel olarak sağlam olsun ya da olmasın herhangi bir savunma yapamayacak şekilde orada duracak olmalarıydı. Bu denizcilerden sorumlu kaptan, rahiplerin Katolik krallarının doğru hizmetinde zafer kazanacaklarına dair yeminlerini dinlerken adamlarının cehenneme uçurulmasını izlemek zorunda kalacaktı."

Beau'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sanki onlar için üzülüyormuşsun gibi konuşuyorsun. Onların canına okuyorsun, gemilerini yok ediyorsun, teslim olmaya zorluyorsun.

... ve şimdi onlar için *üzülüyor* musunuz?"

Dante onun alaycılığını görmezden geldi. "Yüzbaşı, bir kadın tarafından yenilgiye uğratıldığına inansaydı, muhtemelen en yakın kılıca uzanır ve kendini onun üzerine atardı. Öte yandan, kaptan general sizinle konuşmaya tenezzül bile etmeyecek kadar dehşete düşerdi ve konuşsa bile, söylediği her şey o kadar aşağılayıcı ya da o kadar kibirli olurdu ki, muhtemelen onu öldürmek için öfkelenirdim."

"Sen... benim için bir adamı öldürebilir misin?" diye sordu duraksayarak.

"Mürettebatımın bir üyesine hakaret eden her adamı öldürürüm, siz öldürmez miydiniz?"

Kirpiklerini hızla indirdi. "Tabii ki. Tabii ki yaparım."

Dante ilk elini sarmayı bitirdi ve ikincisini sudan çıkardı, dudağının dişlerinin arasında kıvrılmasına ve kollarından tüylerinin diken diken olmasına neden olacak kadar nazik bir şekilde yıkadı. Bu adamın her iltifatında tenini ısıtan ve boğazını bir kapan gibi kapatan şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Adamın bu kadar yakınında durması, ona dokunması durumu daha da kötüleştiriyordu. Göğsü o kadar daralmıştı ki ağzından nefes almak zorunda kalıyordu. Kanı şakaklarına hücum ediyordu ve sırf adam yaralarıyla ilgilendiği, onlarla bizzat ilgilendiği için ayakları bir sopa gibi olduğu yere saplanıyordu.

Bir cevap bulabilmek için adamın yüzünü inceledi; çenesinin sertliğini, burnunun kalın ve düz çizgisini, gözlerinin soluk mavi-gri rengini inceledi. Bu

Bir erkeğin böyle gözlere sahip olması gerçekten de saçmaydı, kirpikleri o kadar uzun ve kalındı ki, indirildiklerinde ipek hilaller gibi yanağına uzanıyorlardı. Ve şimdi olduğu gibi kaldırıldıklarında, kirpiklerin siyahlığı gözlerinin yüzüne öyle bir hâkim olmasını sağlıyordu ki, istese de gözlerini kaçırıamazdı. Onu bu kadar yakından incelerken yakaladığı için utanması gerekirdi ve eğer duyuları onu aniden tamamen terk etmeseydi, öyle de olurdu.

Yirmi yıl boyunca sadece bir sevgilisi olmuştu: Nate Hawethorne. Bir kontun oğlu olan bu adam, *Egret*'in Hint Adaları'na yaptığı yolculuklardan birinde gemiye binme fırsatı için Spence'e yüklü bir ödeme yapmıştı. Macera ve heyecan arıyordu ve denizin romantizmine duyduğu coşku bulaşıcıydı. Beau bekâretini Azor Adaları'nda bir plajda kaybetmişti ve birbirlerinin kollarındayken sıcak ve titrek hissetmiş olsa da, bu onun dünyayı sarsan bir deneyim olarak adlandırabileceği bir şey değildi. Sadece... ılık ve titrekti, sonrasında temizlenmesi gereken çok fazla ter ve yapışkanlık vardı - çoğunlukla da onunki.

Simon Dante'nin tek bir bakışı vücudunda çok daha çarpıcı, yoğunluğu rahatsız edici, keşfi tedirgin edici tepkiler uyandırdı.

"Tekrar denemek ister misin?" Beau

irkildi. "Neyi denemek?" "Elini

yumruk yapmayı."

Parmaklarını avucunun üzerinde kıvırdı ve keten şeritler hareketlerini engellese de, kesinlikle daha az acı vardı.

"Daha iyi mi?"

Sessizce başını salladı.

"Gerekirse kendini savunacak kadar iyi misin?"

Tekrar başını salladı, bu kez kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırıksıklık vardı. "İspanyol gemisinde bir ihanet mi bekliyorsun?"

"Her zaman ihanet beklerim. Bu durumda bundan neredeyse eminim. Fark etmiş ya da etmemiş olabilirsiniz ama *San Pedro* sıradan bir hazine gemisi değil. Oldukça yaklaşıp kadar ben *de* göremedim ama mizana tepesine bakın, gitmiş. Birisi onu çıkarmak için çok hızlı çalışmış olmalı."

"Neyi kaldırırım?"

"Kaptan-ı Derya'nın bayrağının hemen altındaki direğe takılan küçük bir altın flama. Bu, Kral'ın sarayından birinin gemide olduğu, muhtemelen Hint Adaları ya da Panama'dan dönen bir elçi olarak hareket ettiği anlamına gelir."

"Bu önemli mi?"

"Olabilir. Elçiler sadece Kral'ın görmesi gereken belgeler taşırlar."

"Veracruz'dan aldığınız belgelerin zaten elinizde olduğunu sanıyordum."

"Önemli ve açıklayıcı oldukları kesin, ancak kolayca ihracat manifestolarından başka bir şey olarak yorumlanamazlar. Sadece Kral'ın gözleri için mühürlenmiş kraliyet tebliğleri, özellikle de ülkesini bir istilaya karşı savunmanın yollarını arıyorsa, bir kraliçenin gözleri için kesinlikle ilginç bir okuma olurdu." Durakladı ve bir an için bir şeyi tartışıyor gibi göründükten sonra ekledi, "Ve gemide kraliyet ailesinin bir üyesinin bulunmasının başka bir yararı daha olabilir."

"İngiltere'ye güvenli geçişimizi sağlamak için mi?" Beau tahmin etti.

Dante'nin gözleri sıcak bir şekilde parladı. "Bunu yapmayı bırakman gerekecek, biliyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Dilini ve zekânı çok hızlı kullanıyorsun." "Bir kadının yavaş ve donuk olmasını mı tercih edersin?"

"Hiç de değil. Ama belki de biraz daha nazik bir ... neydi şimdi? Kibirli, terbiyesiz bir Fransız boğa haydutuna mı?"

Beau'nun madalyon gibi irileşen ve parlayan gözleri, sıcaklık boynundan yukarı yükselip teninin bal rengi bronzluğunu koyulaştırırken Dante'nin yüzünde sabit kaldı. Dante ilk kez kızın burun köprüsünde parlayan ince çilleri fark etti.

"Bunu söylediğimde... beni dinlediğini bilmiyordum." "Bu sizi söylemekten alıkoyar mıydı?"

Kendisi de açıkça ve içtenlikle gülümsemeden önce adamın ona verdiği gülümsemeyi düşündü. "Hayır. Muhtemelen hayır."

Gülümsemesi ve bunun yüzünde yarattığı değişim onu yine şaşırttı. Cildine ve kıyafetlerine bulaşan kir, is ve kanın altında, hâlâ taze ve savaşın pis kokusu ve şiddetine bu kadar aşına olamayacak kadar savunmasız görünmeyi başarıyordu. Ve o gözler, Tanrı onu sevsin. Yine de onun çöküşü olacaktı. Yeni basılmış altın gibi pırıl pırıl, saf ipekten tellerle süslenmiş, küçümseme ya da öfkeden ziyade köşelerini kırıştıran bir zevkle bakmak için sonsuz derecede daha caziptiler ... ve algılarındaki bu inceliksiz değişimden hoşlandığından tamamen emin değildi. Pitt'in tavsiyesine rağmen, eğer devam ederse kendini çok daha güvende hissedecekti.

onu, altta yatan herhangi bir yumuşaklık imasıyla savaşıyor, iki kat giyinmiş, bıçaklı bir cehennem zebanisi olarak görmek.

Başparmağının ucuyla dudağındaki kesiğin üzerine hafifçe dokunarak küçük kan lekesini sildi, sonra da rahat bir adım atarak geri çekildi.

"Tükürük halatları çağırıyor," diyerek *Egret*'in küpeştesinde aniden hazır bekleyen kancaları, halatları ve kalasları işaret etti. "Sanırım bu bir ödülümüz olduğu anlamına geliyor."

Beau onun bakışlarını takip etti ve dumanı tüten İspanyol'a selamlama mesafesine geldiklerini görünce irkildi. Dümeni Billy Cuthbert'e bırakmıştı ve o da *Egret*'i nazikçe hazine gemisinin yanına yanaştırıyordu, şüphesiz başardıkları şeyin devasa büyüklüğü karşısında dehşete kapılmıştı.

"Billy'ye yardım etmeliyim," diye söze başladı.

"Billy iyi gidiyor. Aşağıya inmeli ve seni ilk gördüğümde hayran kaldığım o vahşiliğin bir kısmını geri kazanmaya çalışmalısın."

Beau bakışlarını tekrar takip etti ve gömleğindeki yırtığın kolsuz boşluğun üzerinde genişlediğini, göğsünün üzerindeki yumuşak, eğimli etin rahat bir miktardan daha fazlasını ortaya çıkardığını gördü.

Yırtık kapağı yakaladı ve ikinci bir sıcaklık seli tenini kararttı ama Dante çoktan uzaklaşmış, merdivenden ana güverteye inmiş, kılıcı ve tabancaları parıldayan bir korsan kurdu gibi görünüyordu ve adamlara hatların yanında hazır olmaları için emirler yağdırıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İki gemi birbirlerine bir düzine yarda kadar yaklaştığında, metal kancalar *San Pedro*'nun raylarına ve kaplamalarına takılarak kalyonları birbirine bağlayan halatlar boşluğa doğru fırlatıldı. İspanyol gemisindeki yangınların çoğu söndürülmüştü ama güvertedeki enkazdan hâlâ tıslayan buhar ve duman bulutları yükseliyordu. İspanyol subaylar baş güvertenin altında kümelenmiş, aşağılanmışlık içinde kaskatı kesilmişlerdi. Spit McCutcheon ve adamları tüm güçlü kuvvetli denizcileri ve askerleri kış tarafta bir araya toplamışlardı ve hem onları hem de ana güvertede toplanmış olan büyük silah yığınının -kılıçlar, tüfekler, kargılar ve arkebüzler- dikkatle izliyorlardı.

Kaptan-ı Derya kendisini Santiago Şövalyesi, Niebla Markisi, on ikinci Senyör ve Moncada'nın beşinci Markisi Don Alonzo de Valdez olarak uygun bir ihtişamla tanıttı. Son dört yılını çok saygı duyduğu kralı İspanya Kralı Philip II'nin hizmetinde geçirmişti ve öfkeyle titreyen tiz bir sesle, onlara saldırmanın apaçık bir korsanlık eylemi olduğunu ilan etti. Üstelik bu, kralı o sırada İngiltere'nin hükümdarıyla kalıcı bir barış için ciddi müzakereler yürüten bir ülkeye karşı açık bir savaş eylemiydi.

Dante de Tourville ödül gemisine resmen sahip oldu. Moncada'nın ilk çıkışını duymazdan geldi ve ana güverteye doğru kararlı adımlarla yürüdü, gözleri dikkatle bir yandan diğer yana, baştan kışa hareket ediyor, parçalanmış üst yapılardan yırtılmış ve sarkmış armalara kadar her şeyi özömsüyordu.

Geoffrey Pitt, Beau Spence ve şık silahlı adamlardan oluşan kalabalık bir grup, kalyondaki hasarın boyutunu değerlendiren Dante'nin yanında yer alıyordu; hepsi de abanoz saçlı liderleri kadar soğukkanlı görünmeye çalışıyor ama hiçbirisi heyecanını kontrol altında tutmayı başaramıyordu. Dante ele geçirilen gemiler üzerinde hak iddia etmeye yabancı değildi ama *Egret*'in mürettebatının çoğu için bu, teslim olmuş bir İspanyol hazine gemisinin güvertesine ilk çıkışlarıydı.

Eğer *Egret* devasa, kaleli canavarın yanında cüceleşmiş gibi görünüyorsa, mürettebatı da zengin bir adamın misafir odasına davetsiz girmiş çocuklar gibi hissediyordu. Güvertelerin etrafındaki küpeşteler, perdelerin etrafındaki süslemeler, kapıların, ambarların ve portallerin etrafındaki pervazları oluşturan gösterişli tasarımlar altın varakla kaplanmıştı. Geminin yüksek kış tarafının tamamı, çeyrek galerilerin panelleri ve rayları

Hepsi kıpkırmızı ve altın rengine boyanmış ve bir kilise mabedini andıran güzel oymalar. Büyük bir ipek örtünün kalıntıları ön güvertede asılı duruyordu ve zarif işlemeli kumaşın parçaları iki devasa kış fenerinin tepesindeki altın taçların etrafına takılmıştı.

Görünüşleri de aynı derecede etkileyici olan İspanyol subaylar, kadife dublelerin üzerine giyilmiş gümüş göğüslükler ve kesik saten balon pantolonlar giymişlerdi. Yaşları ve boyları yüzbaşıdan emir subaylarına kadar değişen toplam yirmi subay vardı ve belli ki hepsi de, bırakın İngiliz kâfirlerin ellerinde yenilmeyi, hiçbir seviyede yenilgiye alışkın olmayan zengin hidalgolardı. Kırmızı cüppeler ve pelerinler giymiş yarım düzine rahip, elleri fildişi haçların etrafında kenetlenmiş, gözleri dini bir coşkuyla parlayan yüzbaşılarının arkasında bir küme halinde duruyordu. En arkada, rütbesi en düşük olan, denizcilerden sorumlu yüzbaşı duruyordu. Miğferi yoktu, saçları terden diken diken olmuştu; düz beyaz gömleği savaşın pisliğinden lekelenmiş, göğüs zırhı dumandan ezilmiş ve matlaşmıştı. Gözlerini ileriye, ufuktaki isimsiz bir noktaya dikmiş, güvertesindeki uzun boylu korsanın varlığını fark etmeyi bile reddediyordu.

Bunun çok büyük bir kalabalık olduğuna karar veren Dante, kendisini ve Lucifer'i, Beau, Pitt ve McCutcheon'la birlikte *San Pedro*'nun devasa büyük kamarasına götürdü ve Moncada ile iki subayını orada kendilerine katılmaya ve olabilecek şikâyetlerini dile getirmeye davet etti.

Öfkeli başkomiser bir saat boyunca öfkesini kustu.

Dante de Tourville, büyük kulübenin darmadağınık odasında oturmuş, uzun bacaklarını görkemli bir şekilde oyulmuş meşe masaya dayamış ve ellerini çenesinin altında birleştirmişti. Moncada'nın tiz sesle yaptığı konuşmaları dinliyor, Spit'e daha fazla şarap koymasını işaret etmek dışında pek sözünü kesmiyordu. Spit, kulübeyi kirleten döküntüler arasında mücevherlerle kaplı birkaç kadeh ve Dante'nin uzun, sivri parmaklarının her kıvrımında hem servis ettiği hem de coşkuyla içtiği uzun bir Madeira şarabı sürahisi bulmuştu.

Her zamanki gibi savaşın sıcağı sırasında hareket hastalığını bir kenara bırakmayı başaran Pitt, kabinin bir duvarına y a s l a n m ı ř , kollarını göğsünde kavuşturmuş, midesini yerinde tutmaya yardımcı olmak için olduğu kadar rahat görünmeye çalışıyordu. Beau ise Dante'nin Moncada'nın dudaklarından dökülen tükürük parçalarını ve asitli kezzapları savuşturmasını izlerken son derece eğlenmiş görünüyordu. Babasının durumu bu kadar iyi idare edemeyeceğini biliyordu, çünkü Jonas Spence gösterişli küfürlerin ve

Büyük bir cesarete sahipti ama diplomat değildi. Bir kılıcın ucunda istediğini almaktan oldukça mutluydu, ancak onu çok fazla kelimeyle bir odaya kapattı ve kendi eksikliklerine karşı sabırsızlandı.

Lucifer kapı aralığındaki gölgelerin arasında geri çekilmiş, gözlerini üç İspanyol'a dikmiş, kömür karası merkezler birer damga gibi yanıyordu. Arada sırada palalarının gümüş kabzalarını okşuyor, iki hidalgosun bakışlarını ve gergin seğirmelerini kazanıyordu.

Liderleri, Moncada'nın beşinci Markisi, örümcek gibi kırmızı damarların üzerine çok ince gerilmiş bir hamur çıbanı gibi bir yüze sahip, tombul bir adamdı. Birbirine çok yakın duran küçük, koyu renk gözleri köprüye değişiyor gibiydi ve zayıf bir çeneyi mükemmel bir noktaya kadar kesilmiş abram sakalının altında gizlemek için zayıf bir girişimde bulunmuştu. Kusursuz, kesintisiz bir İngilizceyle konuşuyordu; Dante'nin aynı derecede kusursuz Kastilya dilinde yaptığı ilk konuşmaya bilinçli bir karşıtlık oluşturuyordu.

Diğer iki memur ise uzun boylu, zayıf, yakışıklı, kısa kıvrıkcık saçlı ve bir o yana bir bu yana sinirli sinirli bakan akıcı kahverengi gözlü adamlardı.

"Bariz korsanlık!" Moncada çılgık atıyordu. "Hem de siz İngilizlerin kralımı ve ülkemi hırsızlar ve kana susamış sapkınlar tarafından yönetilmediğinize ikna etmek için elinizden gelen her şeyi yapmanız gereken bir zamanda."

"Kana susamış," diye düşündü Dante, herhangi birinin alışkanlıklarını savunma ihtiyacından çok can sıkıntısından konuşuyordu. "İnançları adına işkence ve sakatlamayı savunan bir halktan gelen ilginç bir ifade."

"Şeytan ortadan kaldırılması zor bir varlık olabilir ve ona tapan tüm sapkınlar gibi onun lekesi de yeryüzünden kazınmalıdır! Sizin gibi, senyor," diye ekledi, suçlayıcı bir parmakla havaya vurarak. "¡Picarón!"

"Ben mi?" Bir korsan mı, senyor? Ben sadece yasal ticaretini yapmaya çalışan mütevazı bir tüccarım."

Moncada hırladı ve yumruğunu masaya vurarak öne doğru eğildi. "Gemime sebepsiz yere saldırdınız!"

Lucifer törpülenmiş dişlerini gösterdi ve hırlayarak ilerlemeye başladı ama Dante onu durdurdu, sonra ellerini masum bir hareketle açtı. "Hatırlarsanız senyor, ilk ateşi siz ettiniz. Biz sadece kendimizi savunuyorduk."

"Savunmak mı? *Savunmak mı?*"

"Evet, şimdi sadece çektiğimiz sıkıntı ve silahlarınızın gemimize verdiği zarar için adil bir tazminat alma niyetindeyiz. Bu sularda savaş suçu işleme niyetiyle yelken açmıyoruz. Kendiniz de görebilirsiniz, kadınlarla seyahat ediyoruz" - Beau'ya doğru elini havalı bir şekilde salladı- "ve yaşlı adamlarla."

Tükürük McCutcheon işaretle dişsiz bir gülümseme verdi. Bu, Moncada'nın yüzüne ve boğazına yayılan kırmızı öfkenin bir kez daha kızarmasına ve masanın üzerine bir kez daha zehir püskürtülmesine yetti.

"Basit tüccarlar gibi dövüşmüyorsunuz! Siz de basit bir tüccar gibi *görünmüyorsunuz*, bayım. Adınızı Jonas Spence olarak veriyorsunuz ve bunu hatırlayacağıma inanabilirsiniz. Adınızı, yüzünüzü, geminizi hatırlayacağım ve bir gün yolunuzun tekrar kesişmesi için her saat dua edeceğim!" "O zevk bana ait olacak," diye güvence verdi Dante ona. "Ancak şimdilik, levazım subayına kargo manifestolarınızın bir kopyasını vererek hepimizi memnun edebilirsiniz, böylece onu arama zahmetinden kurtarmış olursunuz. tüm gemi kalas kalas."

Moncada McCutcheon'a ters ters baktı. "Cehennemde çürüyün, senyor. Ve o cehennem donana kadar başınızı belaya sokabilirsiniz, çünkü hiçbirimiz bu saygısız hırsızlık eyleminde size yardımcı olmak için parmağımızı bile kıpırdatmayacağız."

Tükürük çenesini kaşdı ve dudaklarının kenarlarını kıvırdı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama henüz hiçbir yerde çürümeyeceğim. Daha şimdiden baharat balyalarıyla dolu bir ambar gördüm; bir diğeri de bir fahişenin kıcı kadar ağır ve Meksika valisinin darphane mührüyle damgalanmış tahta sandıklarla dolu. En saygısızca şey, ambarlarımızın hepsini taşıyacak kadar büyük olmayabileceği. Elbette deneyeceğiz, Kaptan," diye ekledi Dante'ye göz kırparak. "Kesinlikle deneyeceğiz."

Dante, McCutcheon'ın gidip hazinenin envanterini çıkarabileceğini belirtmek için başını eğdi, sonra Moncada'ya hitap etmek için geri döndü.

"Yolcularınızın bir listesini de isteyeceğiz, Senyor Marki. Yanılmıyorsam, gemide oldukça önemli bir misafiriniz var."

Moncada elini umursamaz bir tavırla salladı. "Gemide pek çok soylunun oğlu var ve hepsi de önemli konuklar."

Dante, ceketinin ön kapağının içine uzanıp uzun, altın rengi ipek bir flama çıkaran Geoffrey Pitt ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulundu.

Moncada'nın gelincik gözleri Dante'ye doğru parıldamadan önce bir an genişledi. "Kral'ın bir üyesinin kutsallığını ihlal etmeye cüret

mahkeme?"

"Fark etmediyseniz söyleyeyim, buna çok cüret ederim. Ve eğer kendi kutsallığınızın ihlal edilmesini istemiyorsanız" - belindeki pirinç işlemeli çark kilitli tabancalardan birini yavaşça çıkardı ve önündeki masanın üzerine koydu - "onu gönüllü olarak teslim etmeniz sizin yararınıza olacaktır."

"Bu, Tanrı'nın lütfuyla İspanya Kralı olan, İnancın Savunucusu, Sapkınlığın Bastırıcısı Katolik Majestelerine karşı bir hakarettir."

Dante, Kral'ın altmış beş unvanının hepsinin birden ortaya çıkacağını tahmin ederek içini çekti. Tabancayı aldı, anahtarını kurdu ve yılan gibi kıvrılan tetiğe bastı. Tenceredeki barut tutuştu ve kurşun topun ateşlenmesiyle neredeyse eşzamanlı bir patlamaya neden oldu ve yüzbaşı generalin omzunun yanından geçerek ceketinin zengin kadife kolunu zararsız bir şekilde yırttı. İki İspanyol subay patlayan merminin sesiyle irkildi; Moncada'nın beşinci Markisi çığlık attı, omzunu tuttu ve hemen bayıldı.

Dante, duman bulutu dağılana kadar bekledi, uzun bacaklarını masanın köşesinden salladı ve baygın İspanyol'a bakmak için öne doğru eğildi. Bir kaşını kaldırdı ve yan gözle Pitt ve Beau'ya baktı.

"Ruhuma lanet olsun, ama bugün hedefim şaşmış olmalı. Aslında arkasındaki lambaya nişan almaya çalışıyordum."

İki hidalgo dönüp, yüzbaşı generalin durduğu yerin bir metre kadar solundaki lambaya baktılar.

"Beyler" -Dante onların baykuşa benzeyen dikkatlerini tekrar kemerinden ikinci tabancayı çıkardığı yere çekti- "bu konuda bize yardımcı olmak ister misiniz yoksa nişancılığımı tekrar denememi mi tercih edersiniz?"

Uzun bir an boyunca ikisi de kıpırdamadı. Ancak Dante anahtarı çevirdiğinde subaylardan biri kıpırdandı ve ilk kez gümüş rengi gözlerinin içine baktı. "Majestelerinin yeğeni, Navarre Düşesi Doña Maria Antonia Piacenza, *San Pedro de Marcos* gemisinde Tanrı'nın ve İspanya Kralı'nın koruması altında seyahat ediyor. Bu kutsal örtüye saygısızlık etmeye kalkışmak bile Cennetteki Baba'ya ve tüm insanlığa karşı bir saygısızlık olacaktır."

"Kimseye saygısızlık etmek gibi bir niyetimiz yok," dedi Dante kibarca. "Aslında, adamlarımdan birkaçına ona kadar eşlik etmenizi çok isterim."

Böylece onun kişisel güvenliğini garanti altına alabilirler." Pitt ve Lucifer'a baktı. "Beyler?"

Pitt başını salladı ve Lucifer gölgelerin arasından çıktı, palaları donuk ışıktaki parlıyordu.

İspanyol tereddüt etti ama kaptan generali hâlâ yerde yattığı için iki İngiliz'i kamaradan çıkarmaktan başka çaresi yoktu.

Onlar gittikten sonra Dante tabancasının namlusunu ikinci subaya doğrulttu. "Eğer bana kaptan-ı deryanın kayıtlarını ve manifestolarını nerede tuttuğunu gösterirsen ikimiz de büyük bir zaman ve enerji tasarrufu yapabiliriz."

Genç adamın yüzü terden sırlıslam olmuştu ama yine de sessizliğini korudu. Dante içini çekti ve işaret parmağıyla pirinç tetiği okşadı. Beau öne uzanıp Dante'nin koluna dokundu ve temkinli bir "Bekle" diye mırıldandı.

İspanyol'un sıvı kahverengi gözlerinde en ufak bir kıpırtı görmüştü ve şimdi onu arkasındaki bir çift dolaba kadar takip etti. Sağlam bir duvara yaslandıkları için kabinin geri kalanının aldığı hasarı almaktan büyük ölçüde kaçınmışlardı. İki dolaptan bodur olanında Spit'in yararlandığı kadehler ve şişeler duruyordu; daha uzun ve daha süslü oymalı olanın geniş kemerli kapakları vardı, onları açtığı anda ortaya dini bir üçleme çıkıyordu, orta panelde İsa'nın çarmıhtaki iki ayak boyunda bir tasviri vardı. Altındaki küçük bir bölmede kutsal eserlerin bulunduğu altın sandukalar yer alıyordu; bunun altındaki sunak ise ince ketenden dokunmuş, kenarları ve etekleri altın ipek iplikle zarif bir şekilde işlenmiş bir kumaşla kaplıydı.

Beau tam bulduklarını bir kenara bırakıp kemerli kapıları tekrar kapatacağı ki, ayağı sunak örtüsünün kenarına sürtünerek altındaki tahtaya sürtündü. Kumaşın kenarlarını ayırdı ve omzunun üzerinden Simon Dante'ye sırtlamak için hafifçe döndü. Örtünün altında iki kapı daha vardı ve ikisi de sıkıca kilitlenmişti.

Dante onun sırtışına karşılık verdi ve İspanyol'a tekrar hitap etti. "Anahtarların nerede saklandığını bildiğinizi sanmıyorum."

"Anahtarlar," diye alay etti Beau ve tek dizinin üzerine çöktü. Stiletto'sunu çıkardı ve ucunu kilidin içinde gezdirdi, birkaç saniye sonra mandalın serbest kalma sesiyle ödüllendirildi.

"Bilmem gereken başka yeteneklerin var mı?" Dante kaşlarını kaldırarak sordu.

Dönüp direnmeyen iki kapıyı açmadan önce gümüş mavisi gözlerle kısa bir süre karşılaştı. Dante omzunun üzerinden bakmak için öne doğru eğildiğinde sandalye gıcırdadı ve onun yumuşak, derin bir sesle küfrettiğini duydu.

Dolabın içinde deri ciltli kayıtlar ve manifestolar, markinin aile armasıyla damgalanmış altın ve mücevherlerle süslü büyük bir kutu ve hepsinden önemlisi, sadece İspanya Kralı Philip'in elleriyle kırılmak üzere tasarlanmış resmi mühürler taşıyan çok sayıda şeritli belge ve mektup yığını vardı.

"Voilà, mam'selle," diye mırıldandı. "*Le vrai trésor.*"

Beau ona Jonas Spence'in muhtemelen Fransızca konuşmayacağını hatırlatmak için dönmeye başladı ama Moncada Markisi'nin ayağa kalktığını ve göğüs zırhının altına gizlediği iki küçük tabancadan birini çoktan çıkardığını görünce azar dudaklarında kayboldu. Silahı kaldırmış ve horozunu kurmuştu, namlusu Dante'nin geniş sırtına doğrultulmuştu ve Beau'nun kendini öne atarak Dante'yi bir tarafa savurmasına neden olan şey mantıklı bir düşünceden ziyade içgüdüydü. Atış asıl hedefini kıl payı ıskaladı, Dante'nin kulağının yanından geçip altın küpesini ürkütecek kadar yaklaştıktan sonra Beau'nun şakağına isabet etti ve onu açık dolap kapağına çarptı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Geoffrey Pitt ne ilk silah sesini ne de ikincisini duymuştu. O ve Lucifer, kalyonun devasa arka kalesinde yer alan altı kamara katının beşinden aşağıya inmişlerdi. Her katta, *San Pedro*'da hizmet etme ayrıcalığına sahip olan zengin genç hidalgolara yakışacak kadar gösterişli ve süslü kamaralar vardı. Birkaç istisna dışında üstteki üç kattakilerin çoğu harap haldeydi, çünkü yaldızlı kışkorkulukları ve ışıltılı galeri pencereleri *Egret'in* topçuları tarafından hararetli bir mücadeleye maruz kalmıştı. Vitrayların camları kırıklar içinde yerde yatıyordu; kitaplıkların, rafların, dolapların ve sandıkların içindekiler koridorlara kadar saçılmıştı. Mobilyalar kırılmış, perdeler ve duvar halıları duvarlardan ve pencerelerden uçup gitmişti. Orada burada, döşemelerdeki taze lekeler, birinin uçan camların önünde duracak kadar talihsiz olduğunu gösteriyordu.

Her şey paramparça olsa da, zenginlik şaşırtıcıydı. Mobilyalar işlemeli brokarlarla döşenmişti. Yerler kalın yün halılarla kaplıydı ve çok sayıda som gümüş aplik ve şamdan, yolculara ve masalara ışık sağlıyordu. Bir katta, geminin bir yanından diğerine uzanan devasa bir yemek masası, ince beyaz ketenlerle döşenmişti ve altına saçılan döküntülere bakılırsa, yemek beklentisiyle som altın tabaklarla donatılmıştı. Ağır hasardan kaçınmak için gövdede yeterince alçakta yer alan bir diğerinde, kamaralar açıkça kadınsı bir el tarafından dekore edilmişti; mobilyalar narin ve saten fırırlarla süslüydü, yatak köpüklü beyaz bir bulutta asılı gibi görünmesini sağlayan ince ağ katmanları ile örtülü süslü bir dört posterdi.

Geoffrey Pitt, İspanyol subayın peşinden giderken tüm bunları gözlemliyordu, kattaki son kamaraya yaklaştı ve bir kapıdan içeri girdi o vardı olmuştur çaldı kapalı onun menteşeler. Bu çeyrek vardı büyük bir saraydaki kadar özenli ve konforlu bir salona dönüştürülmüştü. Lentoyu temizlemek için başını eğmek zorunda kaldı ve doğrulurken salonun dört sakininin uzak duvara karşı bir araya toplandığını gördü. İspanyol da kısa bir süre durdu. Gözleri bir solgun, şok olmuş yüzden diğerine atladı, onların suçlayıcı bakışları, ziyaretinin amacına ilişkin kendi utancıyla birleşerek renginin solmasına neden oldu küllerden.

Kadınlardan birinin başhemşire olduğu belliydi. Diğerlerinden daha yaşlı ve şişman, yüzü kış rüzgârı kadar sert ve göğsü dimdikti

Bir geminin pruvası gibi çıkıntı yapıyordu. Bir kadına göre güzel bir bıyığı vardı ve bu seferki gibi gerilimin yüksek olduğu anlarda ter damlacıklarıyla parlıyordu. Diğer iki kişi de benzer şekilde, Kral'ın yeğenine eşlik eden yüce mevkilerine yakışacak kadar zengin, mütevazı, yüksek yakalı korsajlar ve etekler giymişlerdi. Grubun dördüncü üyesi arkada koruyucu bir şekilde konumlanmıştı ve geniş, ürkütücü mavi gözleri kapıda duran adamlara odaklanmıştı.

Sıradan bir dökümhane işçisinin oğlu olan Pitt'in damarlarında aristokrat kanı -her ne kadar geçmiş nesiller boyunca droit du seigneur ile seyreltilmiş olsa da- bir gram bile yoktu. Dante de Tourville ile yaşadığı maceralar ve yakın dostluğu, her zaman metal talaşı ve ter kokan bir demir tüccarının oğlu olarak geçmişini unutmamasına neredeyse izin vermiş ve üst sınıfların görgü kurallarını benimsemek için çok çalışmıştı. Okumayı ve yazmayı, zekâsını ve kıvrak zekâsını kullanarak konuşmayı, cazibesini kullanmayı, blöf yaparak hemen her durumdan kurtulmayı öğrenmişti.

Ama hiçbir şeyin onu top namlusunun yanında doğmuş kömür karası bir deniz keşanesi gibi hissetmekten alıkoyamadığı zamanlar vardı ve bu da onlardan biriydi.

Doña Maria Antonia Piacenza o güne kadar gördüğü en güzel yaratıktı. Baharın ilk tomurcukları kadar ufak tefek ve kırılıyordu. Saçları koyu renkti, ne tam siyah ne de tam kahverengiydi; yüzü kalp şeklindeydi ve krem gibi solgundu, teni o kadar narin ve pürüzsüzdü ki neredeyse yarı saydamdı. Gözleri gökyüzünün parçaları gibiydi, büyük, geniş ve vakurdu ve göğsünde ve karnında geminin hareketiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kayma hissi başlattı.

Gözlerinin mavisini, altındaki gül kurusu ipek kombinezonun sadece bir ipucunu gösteren düşük, kare yakalı elbisesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Zaten son derece küçük olan beli, korsajın derin V'sinin farthingale'in abartılı genişliğiyle buluştuğu yerde daha da küçülmüştü. Omuzlarından bir kabuk iniyordu; o kadar ince bir malzemeden yapılmıştı ki neredeyse görünmüyordu. Gerginlik, yere kadar uzanan peçenin kenarlarını omuzlarının etrafında toplamasına ve göğüslerinin körpe yarım aylarının üzerinde bir kalkan gibi tutmasına neden olmuştu. Elleri öylesine titriyordu ki, bu titreme şeffaf kumaşın parıldamasına ve titremesine neden oluyordu.

İspanyol'un dili çözülür gibi oldu ve onları bu kadar kaba bir şekilde rahatsız ettiği için özür dileyerek sertçe eğildi. İspanyol

Hızla fısıldadığı İspanyolcasıyla, İngiliz köpeklerinin çok saygıdeğer Don Alonzo de Moncada'yı vurduklarını ve kraliyet koğuşuna zarar gelmeyeceğine dair verilen teminatlara rağmen, herhangi birini ya da hepsini vurmaktan çekinmeyeceklerinden emin olduğunu ekledi.

"Neden buraya geldi?" diye hırladı iki hizmetçiden daha genç olanı. "Ne istiyormuş?"

İkincisi, kahverengi gözleri spekülatif bir şekilde parıldarken, Pitt'in geniş omuzlarını ve zayıf belini uzun, yavaş bir şekilde inceledi. Düşes kadar minyondu, binlerce gemiyi denize indirebilecek bir yüzü vardı.

-Ters yönde. Cadaloze, yırtıcı yüz hatları daha da sıkışmış bir halde Pitt'in korsesinin çıkıntısına cesaretle baktı ve düşesin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Güven ne olursa olsun, Doña Maria'nın yüzü peçesi kadar solgunlaştı. Gözleri ve ağzı yuvarlaklaşan ve ıslanan birinci hizmetçi, kendisinden daha bilge olan arkadaşına dehşet içinde baktı.

"Bu doğru, seni masum pislik," diye fısıldadı kibirle. "Bu İngiliz köpeklerinin yaptığı ve karşılığında *senin* de onlara yapmanı bekledikleri şey bu."

Bekçi kadının kaba gözlemine kulak misafiri olan siper göğüslü duenna burun deliklerini açarak odanın öbür ucuna uçtu ve geniş eteklerini arkasına atarak Pitt'in karşısına dikildi.

"Buradaki varlığınızla havayı kirletmeye nasıl cüret edersiniz! Siz kim oluyorsunuz da Navarre Düşesi Dona Maria Antonia Piacenza'nın refahını tehdit ediyorsunuz?"

"Benim adım Geoffrey Pitt. Gemimiz *Egret*, kaptanı da Kaptan Jonas Spence. Sizi temin ederim ki kimsenin refahı için bir tehdit oluşturmuyoruz."

Duenna yumruğunu düğümledi ve sosis gibi bir parmağını Pitt'in burnunun altına soktu. "Gemimize saldırdınız! General kaptanımızı vurup öldürdün! Benim küçük bıldırcın odama davetsizce girdin ve orada kızışmaya hevesli bir aygır gibi nefes nefese ve ter içinde duruyorsun... yine de tehdit oluşturmadığını söylüyorsun!"

Pitt kızgın duenna'ya biraz da şaşkınlıkla baktı. "Siz İngiliz misiniz?"

Göğsü kalktı ve gururla öne doğru kabardı. "Şu anki sonsuz utancıma rağmen, evet. Ben gerçekten de İngilizim. Aynı zamanda Katolik'im ve meşru kraliçe ve varisi Mary Stuart hapisten çıkıp tahttaki haklı yerine oturana kadar o kâfir ülkeye asla dönmemeye yemin ettim!"

Pitt kaşlarını çatdı. "Zaten on dokuz yıldır hapiste olduğuna göre, uzun süre beklemeniz gerekebilir."

"Kâfir! Kafir! Katil! *Korsan!*"

Pitt alaycı bir gülümsemeyle kaptanının sözlerini tekrarladı. "*San Pedro* ilk atışı yaptı, bu yüzden bize saldırdı. Cinayet suçlamasına gelince, övündüğünüz kaptan generaliniz vücudunda en ufak bir çizik bile olmadan bayıldı. Eğer artık orada olmayan bir kapıyı çalmayarak kraliyet protokolünü bozduysam... en içten özürlerimi sunarım, ama"- duenna'nın başının üzerinden baktı ve düşesin gözlerinde parlayan korkuyu yatıştırmaya çalışarak kendi dilinde ekledi, "Şerefim ve hayatım üzerine yemin ederim ki kimseye zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Kaptanım beni kişisel korumasını sağlamak üzere gönderdi ve buna, Dona Maria Antonia Piacenza'ya ne kadar küçük olursa olsun hiçbir zarar gelmeyeceğine dair kendi kanım üzerine ettiğim yemini de ekliyorum."

Düşes bir an adamın bakışlarını üzerinde tuttu ve o kadar güzel ve belirgin bir şekilde kızardı ki, Harpy onu azarlarcasına omzundan tutup geri çevirdi.

"Gerçekten de öyle." Duenna alaycı bir şekilde homurdandı. "Sana neden inanalım ki?"

Pitt'in yeşil gözleri tekrar aşağıya indi, "Yapmak zorunda değilsin elbette, ama alternatifleri biraz daha az çekici bulabilirsin."

Bir şey, Pitt'in gözlerindeki bir pırıltı ya da arkasındaki gölgeli koridordaki belli belirsiz bir hareket, duenna'nın dikkatini Lucifer'in durduğu yere çekti; pırıl pırıl parlayan, şişkin siyah gövdesi ve uzuvlarının genişliği, sadece peştamalinin yetersiz genişliği ve kıvrımlara sıkışmış ikiz pala ile kırılmıştı. Çenesi sarktı ve ağzından dehşetle öyle bir hava çıkardı ki, bunun şoku gözlerinin yuvalarından fırlamasına ve vücudunun topuklarının üzerinde sallanmasına neden oldu.

Pitt, yere yığılmadan önce onu yakalamayı başardı ve Billy Cuthbert kapının dışında soluk soluğa durduğunda yükün yarısını İspanyol subaya devretmek üzereydi.

"Spit büyük kamaraya dönmeniz gerektiğini söylüyor efendim!" diye soluk soluğa Pitt'e bağırdı. "Ateş edildi ve kaptan öldü!"

Pitt'in cevabı, duenna'yı İspanyol'un ellerine tutuşturmadan önce bir anlık gecikmeyle geldi. Billy ve Lucifer'a oldukları yerde kalmalarını, kendisi dönene kadar kimsenin kulübeye girip çıkmasına izin vermemelerini bağırdı. Silahını çekti

tabancasını aldı ve üst taraftaki basamakları ikişer ikişer çıkararak refüje doğru koşmaya başladı.

Beau yavaşça kendine geldi. Uzunları ağırlaşmış, tüm vücudu yüzeye çıkmasına izin vermeyen ağır bir sıvının içine batmış gibi hissediyordu. Sesler uzak ve boğuktu. Biri onunla konuşuyordu, diye düşündü ama kelimeler bozuk ve çarpıktı, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Başını çevirip gözlerini açmaya çalıştı ama donuk bir acı zonklaması onu gafil avladı ve onun yerine kendisini tutan kas duvarına tutunup kendini sıcaklığın daha da derinlerine gömmeye çalıştı.

"Isabeau? Isabeau, her şey yolunda. Her şey bitti."

O sesi tanıyordu. Babasının sesi değildi ama o boğuk, derin sesi tanıyordu. Ve bir şey ona kollarının onu kimin tuttuğunu ve kimin parmaklarının yanağını ve boğazını hafifçe yumuşatarak onu ışığa geri döndürmeye çalıştığını bildiğini söylüyordu.

"Isabeau, beni duyabiliyor musun?"

İnledi ve başını salladı.

"Benim, Simon, ve sen iyisin. Güvendesin." "Ne oldu?" diye nefes nefese kaldı.

"Vuruldu, *mon enfant*. Moncada kahramanı oynamaya çalışıyordu ve ben arkamı dönene kadar bekledi, sonra da ..." Saçlarını, yanağını ve boğazını tekrar okşadı. "Bu benim içindi. Sanırım bugün herkesin hedefi şaşı."

"Atışınız kasıtlıydı," dedi zayıf bir sesle.

"Gerçekten de öyleydi. Hem de ikinci kez."

"İkinci kez mi?"

Başını kaldırdı, irkildi ve bir acı bıçağı onu kesip geçerken tekrar titredi. Dante'nin omzunun genişliğinden ötesini göremiyordu, çünkü Dante onun yanında yerde yatıyordu ve onu kucağında tutuyordu. Görebildiği tek şey masanın köşesinden çıkan iki çizmeli ayakta -oncada'nın gevşek ve hareketsiz yatan çizmeli ayakları.

Simon Dante'nin yüzüne baktı. "Onu sen mi vurdun?"

"Bana fazla seçenek bırakmadı."

Gözlerini kırıştırdı ama adamın gümüş mavisi gözlerini dayanılamayacak kadar yoğun buldu ve onun yerine güçlü, tunç çenesine baktı.

"Kanaman var," diye fısıldadı.

Dante onun bakışlarını takip etti ve uzanıp kulak memesine dokundu. Atış o kadar yakınından geçmişti ki, taktığı altın halka etinde daha geniş bir delik açmıştı.

"Senin de kanaman var," diye dikkat çekti. "Her tarafın ve Ben."

Beau bakışlarını isteksizce onun geniş, şehvetli dudaklarından ayırdı ve şunları gördü

Kan gömleğinden aşağıya abartılı bir şekilde sıçradı. Bakarken bile şakağından aşağıya doğru ılık, ıslak bir damlanın yeniden başladığını hissedebiliyordu. Doğrulamaya çalıştı ama Dante başını tekrar omzuna yasladı.

"Neyse ki sadece bir kırıksıklık ve neyse ki kafan babaninki kadar sert, ama henüz çok aceleci davranmanı tavsiye etmem."

Beau'nun başı hâlâ tartışamayacak kadar dönüyordu. Acısı azalıyordu ya da daha iyi kontrol etmeye başlamıştı ve koridorda koşuşturan adamların bağırıışlarını ve ayak seslerini duyabiliyordu. Birkaç saniye sonra Geoffrey Pitt kabine daldı.

"Billy ateş edildiğini söyledi. *Yüzbaşının* öldüğünü söyledi, ben de öyle sandım... Tanrım! Adamın kafası yok."

Dante kuru bir sesle, "Bir anlık dikkatsizlik sonucu kaybetti," dedi. Beau'nun kollarındaki ağırlığını ayarladı ve yardım almadan ayağa kalktı "Beau'yu *Egret*'e geri götürmek üzereydim."

Pitt tüm kana baktı. "O iyi mi?"

"Olacak; sadece bir sıyrık." Durakladı ve Beau aşağı bakarken boynundaki güçlü kordonların kaydığını hissedebiliyordu. "Lanet olası küçük aptal kendini benim için yapılmış bir atışın önüne attı."

"Lanet olası küçük aptal," diye onayladı Pitt, tabancasını tekrar kemerine sokarken. "Hayatını kurtardı, değil mi?"

Dante kaşlarını çatı. "Düşesi bulmayı başardınız mı?"

Pitt başını salladı. "Daha çocuk denecek yaşta ve korkudan ne yapacağını şaşırmış durumda. Yanında iki hizmetçisi ve acımasız bir başhemşiresi var ama... onun zaten olduğundan daha fazla korktuğunu görmek istemem. Ne yazık ki yanlarında sadece Lucifer ve Billy vardı, eğer burada her şey kontrolünüz altındaysa -ki öyle görünüyor- geri dönmek istiyorum."

"Bunu yaptığında" -Dante gizli dolabı göstermek için başını eğdi- "Billy'ye söyle tüm bu kağıtları *Egret*'e getirsin."

"Grafikler," diye

mırıldandı Beau. "Ne?"

"Grafikler. Haritalar. Kaptan kamarasını arasın" -başını tekrar kaldırdı- "ya da daha iyisi, bırakın ben arayayım. Bu büyüklükte ve önemde bir geminin İspanya kıyı şeridindeki tüm akıntı ve sığlıkların doğru haritalarına sahip olması gerekir. Eğer İspanya'yla savaşa gireceksek, Kraliçe'nin Donanması böyle şeyleri çok değerli bulabilir."

Dante ona baktı, bunu daha önce düşünemediği için kendinden iğreniyordu. "Kesinlikle haklısın... elbette. Ama henüz hiçbir şey aramayacaksın. En azından düzgün bir çizgide yürüyene kadar."

"Yürüyebilirim... eğer beni yere

bırakırsan." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Daha fazla yorum yapmadan kadının ayaklarını indirdi, ancak bir kolunu gevşekçe kadının beline doladı.

Beau dengesini bulana kadar bir an sendeledi. Parlak bir acı başını çılgınca döndürdü ve duvarların, zeminin, mobilyaların mide bulandırıcı bir düzensizlikle ileri geri kaymasına neden oldu. Kendini sabitlemek için bir elini uzattı ve eli Dante'nin göğsüyle buluştu. Neyse ki bütün gün bir şey yememişti, yoksa erin gömleğinde kendi kanından daha fazlası olurdu.

Dante homurdandı ve bir de baktı ki tekrar Dante'nin kollarına atılmış, kapıdan çıkarılıp gün ışığına doğru götürülüyor. İnce bir bulut tabakası ve kalan duman güneşi örtüyordu ama hâlâ çalışılabilir iki üç saatlik doğal ışık vardı. Kalyonun güvertesi hareketliydi ve Dante geçerken bazı adamlar durdu. Kaptan-ı Derya'nın kamarasında olanlarla ilgili haberler çoktan yayılmıştı ve aralarında Spit McCutcheon'ın da bulunduğu birkaç kişi Beau'nun ciddi bir zarar görmediğini bizzat görmek için iskeleye doluşmuştu.

Uzun, geniş kalaslardan oluşan dik eğimli bir köprü aracılığıyla *Egret*'e geçtikten sonra, Dante onu doğrudan kamarasına götürdü. Onu yatağın kenarına oturttu ve yüzündeki ifadeyi görünce kanlı gömleğini çıkarıp *Virago*'dan kurtarılan yetersiz malzemedен bir tane daha giydirdi. Sonra bir leğen su getirip Beau'nun yanağındaki ve boğazındaki kırmızılıkları yıkadı, tüfek kıvrımına hafifçe dokunarak bunun bir kesikten daha fazlası olmadığını teyit etti.

"Doktor olmadığınıza emin misiniz?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Hayır, ama böyle devam edersen," dedi, günün erken saatlerinden beri hâlâ sargılı olan eline bakarak, "ben de öyle olmak zorunda kalabilirim."

"Bu yolculukta sekiz aydır tek bir arı sokması bile yaşamadım," dedi kızgınlıkla. "Sen de gemiye gel ve bak başıma neler geliyor."

"Bakın, eğer kurşun bir santim sola isabet etseydi başınıza neler gelebilirdi. Bir gözünüzü kaybedebilirdiniz, mam'selle ve büyük olasılıkla eve dönüş yolculuğunda size eşlik etme zevkinden mahrum kalırdık."

Adam yarasını yıkarken ve sararken sıkıca kapalı tuttuğu kirpiklerini kaldırmak için çaba sarf etti. "Eğer hiç hareket etmemiş olsaydım, umutsuzluğa kapılacağımız kişi siz olurdunuz."

"Bunu neden yaptığını sormayacağım bile," diye mırıldandı.

Başını öne eğdi. "Söyleseydiniz bile muhtemelen bir cevabım olmazdı."

"Biliyorsun" -bir parmağını çenesinin altına soktu ve yüzünü yukarı doğru eğdi, bir kez daha karışık saçlı kestane ve yumuşak dudaklı cadalozun rahatsız edici kombinasyonuna çarptı- "Mağribi olsaydım, seni ölümcül tehlikeden kurtararak sana aynı şekilde geri ödeyebileceğim zamana kadar şimdi hayatımın sahibi olurdun."

"Sen Mağribi değilsin," diye işaret etti.

"Hayır. Ama yine de kendimi size borçlu hissediyorum. Ve ben borçlarımı her zaman öderim."

Beau çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bu yüzden mi ağzın acı biber doluymuş gibi görünüyorsun? Hayatını kurtardığı için kendini sadece bir kadına borçlu bulduğun için mi?"

Çenesini bıraktı, rahatsızlığını başka bir şey arzulamak yerine bir ağız dolusu acı biber barındırdığı şeklinde yorumladığı için minnettar oldu.

"Kendimi bir kadına borçlu hissetmiyorum," dedi dikkatle. "Bu gemide sadece mürettebatın bir parçası olduğunuzu, ne eksik ne fazla olduğunuzu kendiniz söylemediniz mi?"

Beau'nun gülümsemesinin dış görünüşü değişmedi, ancak içten içe neredeyse tuzağa düştüğü için kendini azarladı. Böyle bir endişe. Böyle bir şefkat. Aptal olduğu için, neredeyse Beau'nun sızan cazibesine, kolay gülümsemesine, sesinin yumuşak, boğuk tınısına yenik düşecekti. Hatta neredeyse onun bedeninin sıcak cazibesine yenik düşecekti. Elinin hemen altında kalbinin atışıyla o güçlü kollara sarıldığında, kendini bataklıkta hissetmişti

Adamın sıcaklığı ve katıksız hayvanlığı yüzünden. Adam yarasını yıkadığı süre boyunca başını kaldıramadı, vücuduna yağın serin ve ürpertici heyecan karşısında kıpırdıyamadı. Karnı lapaya dönmüştü ve göğüsleri o kadar gergin ve hassaslaşmıştı ki, en ufak bir nefes onları gömleğine sürtüyordu.

"Kesinlikle haklısınız Kaptan," dedi sakın bir sesle. "Sadece bir *uşak* demeliydim. Bu nedenle bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, çünkü hayatınızı kurtarmak için yaptığım gibi bir hareket, bir gemi mürettebatının herhangi bir sadık üyesinden beklenirdi."

Kaşlarını çattı. "Tam olarak kastettiğim bu değildi." "Ama tam olarak gerçek bu."

Dante'nin elleri, onu omuzlarından tutup sarsma isteğini bastırmak için iki yana kıvrıldı. *San Pedro*'dan aldığı bir kol dolusu kâğıt ve belgeyle kamaraya gelen Billy Cuthbert'in gelişi onu kurtardı. On sekiz yaşlarında genç ve iri yapılı bir delikanlı olan Billy'nin bitmek tükenmek bilmeyen bir gücü ve coşkusu varmış gibi görünüyordu, ama bu ikisi de o anda ne Beau'yu ne de Dante'yi eğlendiriyordu.

"Bunun kadar büyük bir yük daha yok," diye hesapladı, "Sonra iki ya da üç kez navigatörün kamarasına gittim. Hızlıca bir göz attım ve eğer aralarından seçim yapabileceğim koca bir harita ve çizelge kütüphanesi yoksa gözümü kırıştırdım."

"Belki de onunla birlikte geri dönmeliyim," dedi Beau, yataktan inmeye başlarken, "Ne arayacağını bilemez."

"Yapacağım," dedi Dante, onu durdurmak için elini uzatarak. "Eğer istiyorsan ve bir işe yaramak istiyorsan, yan kapıya git ve babanı sakinleştir. Bana söylenene göre son bir saattir dikkat çekmek için bağırıp duruyormuş. Ya da biraz dinlenmeyi deneyebilirsin; iki saat önce ayakta duracak halin yoktu."

"Siz dinlendiğinizde ben de dinleneceğim Kaptan," dedi kararlı bir şekilde, "Ve mürettebatın geri kalanı da aynı şekilde ölü gibi ayaklarının üzerinde durup gözlerini kapatma fırsatı bulduğunda. Şimdilik, evet, babamın yanına gideceğim. *Sanırım* ona *San Pedro de Marcos*'un kaptanını öldürdüğü söylenmeli." Kapıya doğru birkaç adım attı, sonra durdu ve arkasına baktı. "Gitmeden önce size bir şey sorabilir miyim?"

Tereddütü zar zor fark edilebiliyordu. "Elbette yapabilirsiniz."

"Gemiye ilk çıktığımızda neden adınızı Jonas Spence olarak verdiniz? Bu kadar zengin bir ödülü aldığınıza göre, övgüyü kendiniz için isteyeceğinizi düşünürdüm."

"Adımı Jonas Spence olarak verdim çünkü övgüyü o hak ediyordu, ben değil. Gelecek hafta bu saatlerde tüm İspanya onun kuklasını yakıyor, bir deniz şahini olarak zekâsını ve cüretini lanetliyor olacak. Rahipler onu Şeytan'ın vücut bulmuş hali, Kutsal İnancın başına bela olmuş bir sapkın ve mürettebatıyla birlikte sadece Tanrı'nın gazabını değil, Okyanus Denizi'nin her iki yakasındaki Tanrı'dan korkan tüm Hristiyanların gazabını hak eden biri olarak övüyor olacaklar."

Dante, Billy'nin geniş sırtışını yakaladı ve göz kırptı.

"Bunun, ölümden diriliş haberinin senden önce İngiltere'ye ulaşmasını istememenle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Ağzı ani bir kızgınlıkla inceldi. "Senin gözünde hiçbir şeyi doğru yapamaz mıyım? Gizli bir niyetim olduğuna dair şüpheler uyandırmadan hiçbir şey yapamaz mıyım? Her zaman ağaçtaki kurdu aramak zorunda mısın?"

"Eğer oradaysa, evet. Üzerinde yürümek için inancımı ortaya koymadan önce bir kirişin altımda sağlam ve güvenilir olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Adam eğleniyormuş gibi tek kaşını kaldırdı, ama kız onun çenesinin gerginliğinde bir kas sızraması görebiliyordu.

"O zaman nihayet ortak bir noktamız var, hanımefendi, çünkü ben kimseye güvenmem, hiçbir şeye inanmam ve arkamdaki gölgeleri kontrol etmeden hiçbir yere gitmem."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Şaşkın görünüyorsun kızım. Başın mı ağrıyor?"

Beau, hâlâ elini saran bandajın yıpranmış kenarını çekiştirmekle meşguldü. Babasının telkinleriyle şakağındaki kesiğe dokundu ve her ne kadar hassas olsa da, asık suratının kaynağının bu olduğunu dürüstçe söyleyemezdi. Kemik yorgunluğu vardı ve bu ona fazla bir çekicilik katmıyordu. Dante de Tourville'e söylediği o aptalca, dik kafalı söz olmasaydı, saatler önce o sefil, küçük yelken dolabına girmiş olurdu.

Görünüşe göre yorulmak bilmeyen Fransız *San Pedro*'ya dönmüştü ve son duyduğuna göre yükün bir gemiden diğerine aktarılmasını denetliyordu. Bu büyüklükte bir hazine gemisinin yüklenmesi bir hafta ya da daha uzun sürmesi alışılmadık bir durum değildi; Dante yağmanın büyük kısmının ertesi gün öğlene kadar aktarılmasını istiyordu. Gemilerin boyutları arasındaki büyük fark ve devasa İspanyol kalyonunun yelkenlerini ve donanımını çalıştırmak için neredeyse iki yüz adamın gerektiği gerçeği göz önüne alındığında, gemiyi İngiltere'ye kadar yelkenle götürmek ya da çekmek mümkün olmayacaktı ve bu yüzden Dante sadece en zengin yükün seçilip *Egret'in* ambarlarına istiflenmesini emretmişti. Bu amaçla Spit periyodik olarak Jonas'ın kapısından içeri dalıp yeni bir "seçim" listesini burnunun dibinde salladı. Ve Spence, başındaki bandaj yamuk yumuk sarılmış, tek bacaklı bir kral gibi yatağına uzanmış, *Egret'in* manifestolarına eklenen her yeni yükün şerefine taze bir kadeh birinci sınıf Madeira şarabıyla kadeh kaldırıyordu.

İki kez güverteye çıkma cesaretini göstermiş ve kendisini taşımaları için birkaç cesur tayfanın yardımını istemişti. Ama işe yaramak için yapabileceği hiçbir şey yoktu ve kendisine yardım edecek bir koltuk değneği ya da bir kol olmadan gidebileceği hiçbir yer yoktu ve aslında kamarasında gördüğü tüm ilgiden hoşlanıyordu.

Spit'in adamlarının *San Pedro*'dan çıkardığı en değerli eşyalar arasında altın levhalar, şamdanlar, çatal bıçak takımları, haçlar, altın ve gümüş paralarla dolu fiçılar vardı. Büyük bir sandık, altın halkalardan yapılmış halatlarla doluydu - toplamda yüz elli üç zincir, bir adamın parmağı kadar kalın halkalar. Panama'daki hazine dairesinin resmi mührüyle damgalanmış iki bin külçe som altın ve dört bin gümüş vardı. Otuz teneke Madeira şarabı, yirmi kakao çekirdeği ve çeşitli sayıda çivit ve ada baharatı da daha az önemli değildi.

Subayların ve askerlerin kişisel eşyaları arasında, kabzaları altın ve değerli taşlarla kaplanmış, Toledo çeliğinden yapılmış kılıçlar vardı.

Sade, süssüz keskiler bile üstün kalitedeydi ve Londralı tüccarlardan iyi bir fiyat getirebilirdi, ama artık bunların pek bir değeri yoktu ve aşırı sarhoş adamların rahatlığıyla denize atılıyordu.

Farklı türden bir hazine için tuzlanmış sığır eti, domuz pastırması ve pirinç fiçıları; peynir tekerlekleri ve toprak zeytin çömllekleri vardı. Ciyaklayan bir domuz ve koyun sürüsü kalasların üzerinden geçirilmişti ve daha şimdiden yarın için planlanan kutlama şöleninin heyecanlı konuşmaları yapılıyordu.

"O güzel gözlerini buna dik; uykunu kaçırarak," dedi Spence, bir kolyeyi hipnotik bir şekilde önünde sallayarak. Zincirin ucunda tavuk yumurtası büyüklüğünde bir inci asılı duruyordu ve yüzeyi donmuş bir mum gibi parlıyordu.

"Kraliçe Bess'in incileri sevdiğini duydum. Onlardan ipler örür, hatta saçlarına takarmış. Sence bunu beğenir mi? Bu ve şimdiye kadar bir kenara ayırdığım diğer biblolar?"

Spence, şarabın ısıtıcı etkisiyle alevlenen bir yardımseverlikle, mücevherlerle birlikte en zarif şekilde işlenmiş kılıcı, en iyi tabaklardan bir seçkiyi ve en parlak ipek parçasını hükümdarına hediye olarak gönderme niyetini açıklamıştı.

"Sanırım ona gönderdiğin her şey için kalbinde sıcak bir yer bulacaktır. Ticaretinizi basit bir tüccarlıktan cehennemde yaşayan bir korsanlığa dönüştürme konusundaki aceleciliğinizi affedecek kadar sıcak."

Spence ona doğru baktı ve yavaş, geniş bir gülümseme sakalının kırmızı köpüklerini ayırdı. "Kutsal İnancın Başına Bela Bir Kafir mi? Bana gerçekten böyle mi dedi?"

"Gerçekten." Beau başını salladı. "Enkarne Şeytan'la birlikte - ki bunu zaten biliyorduk."

Spence içtenlikle kıkırdadı. "Söylemekte sakınca görmüyorum, kızım, sen, ben ve fenerler arasında, bu şeytan o domuzun büyüklüğünü yakından gördüğünde neredeyse kıcını kirletecekti. Tanrı şahidim olsun, yarın ölebilirim ve bundan daha gururlu bir an yaşayamam. Kadehini kaldır kızım ve Okyanus Denizi'ndeki en iyi geminin ve mürettebatın şerefine kadeh kaldır!"

Beau onun sözlerini yankıladı ve fincanını Spence'in yaptığı gibi acımasızca devirdi, ancak kendi fincanını çenesinden aşağı dökmeden boşaltmayı başardı ve yüksek sesle, coşkulu bir hırıltı çıkarmadan bitirdi.

"Bağnaz kalplerine lanet olsun, ama İspanyolları suçlayamayacağınız tek şey Madeira'larıdır. Kan kadar kırmızı, günah kadar tatlı; bir kayma gibi yalanlar

Dilinde kıpkırmızı kadife." Beau'nun sırttığını gördü ve yüzünde acı dolu bir ifadeyle bacağının kütüğünü ovuşturdu. "Evet, harika bir tıbbi özelliği de var. *Bu gemide kaptanlarına yeni bir uzuv takmaktansa paralarını saymayı tercih eden bazı adamların beceriksizliğini neredeyse unutturuyor, böylece bu iğrenç yataktan kalkabiliyor!"*

Bağırışı boş koridorda yankılandı, tıpkı beklediği gibi ve sargıyı kulağının üzerine doğru iterken sırtarak bir yemin daha etti. Çok yukarı itti ve kalın siyah ipliklerle dikilmiş, şişmiş ve benekli çirkin yarık ışığı yakaladı.

"İyi bir çift olduk," dedi Beau, tekrar kendi şakağına dokunarak. "Öyle değil mi," diye kahkaha atarak kabul etti. "Evet, ve eğer Annen burada olsaydı, kafamızı kırdığımız için şanslı olduğumuzu söylerdi, çünkü bu ikimizin de en zor kısmı."

Küçük bir branda yığınının üzerine tünemiş, marangozun keyfini beklemek zorunda kalmaktan yakınan Beau, babasının bugün ne kadar şanslı olduğunu düşünmek istemediğini tahmin ediyordu. Bir adım daha yavaş atsaydı, diğer bacağı da kolayca altından çekilip alınabilirdi. Babasının gemiden iner inmez iki tekerlekli bir arabanın içinde eve getirildiği geceyi çok iyi hatırlıyordu, ateşten yanıyordu, bacağının kütüğü kanlı, iltihaplı bir karmaşaydı. Doktor geceyi atlatabileceğine dair pek umut vermemişti ve o sırada sadece on yaşında olan Beau gece boyunca, ertesi gün, ertesi gece ve ondan sonraki iki hafta boyunca onun yanından ayrılmayı reddetmişti. O anda kararını vermişti; eğer Beau hayatta kalırsa, kıyıda durup onun tekrar denize açılmasını izlemeyecekti. Onsuz olmazdı.

Beau bandajın iplerini tekrar çekti.

"Onu hiç hatırlıyor musun, genç kız?" Spence kızının yüzündeki melankolik ifadenin yeniden belirdiğini görünce usulca sordu.

"Anne? Her şeyi hatırlıyorum. Nasıl görüldüğünü, nasıl koktuğunu, tarçın gibi, her zaman."

"Evet. Onu güneş ışığına benzetirdim, sıcak ve temiz, alev gibi parlak. Neden benim gibi biriyle kaldı, asla bilemeyeceğim."

"Anlattıklarınıza bakılırsa, bu konuda çok az seçeneği varmış." "Çünkü istediğim kişinin o olduğunu biliyordum. Daha ilk dakikadan O ateşli gözlerini bana dikti ve beni de istediğini söyledi." "Sana bakışlarından mı anladın?"

"Şey, bu ve birkaç şey daha." Başındaki bandaj aşağı kaydı ve parmağının ucuyla bandajı yerine itti. "Derimin vücuduma iki beden küçük gelmesine neden olan komik bir yöntemi vardı ve saçlarım -saçlarım varken yani- parmağımı yıldırım çarpmış gibi diken diken olurdu." Bir kaşını kaldırdı. "Bunu sormanızın özel bir nedeni yok, değil mi?"

"Hayır. Özel bir nedeni yok."

Spence bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Dante denen adam seni rahatsız etseydi bana söylerdin, değil mi?"

"Beni rahatsız etmiyor ve evet, öyle olsaydı kesinlikle size söylerdim."

"Sana musallat olmasını mı *istiyorsun*, o da bunun bir parçası olmayacak mı? Bu hakaret için onun taşaklarını da şişleyeceğim."

"Hayır! Hayır, hiç de öyle bir şey değil, sadece..."

"Sadece ne, kızım? Çıkar ağzındaki baklayı!"

Kehribar rengi gözleri tepe lambasının ışığında buluştu. Birbirlerinden çok az sır saklıyorlardı. Beau bekâretini ne zaman kaybettiğini ve bu işi kiminle yaptığını onunla açıkça ve özgürce konuşmuştu. Buna karşılık, Beau onun tüm metreslerini, en sevdiği fahişeleri ve onları onun favorisi yapan şeyin tam olarak ne olduğunu biliyordu.

"Sadece... bazen beni o kadar sinirlendiriyor ki patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ve diğerleri ..."

"Evet? Diğerleri?"

"Diğerleri... beni hiç kızdırmadığında, ama yine de patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Spence dudaklarını büzdü ve ona başının üstünden çizmelerinin aşınmış parmaklarına kadar uzun, düşünceli bir bakış attı. "Belki de ceketin çok dardır."

Nefesini tuttuğunu fark etmeyen Beau, Spence'in beklediği kadar rahat olmayan bir küfürle nefesini bıraktı ve hemen geri çekildi.

"Bah, üzgünüm, kızım. İçki yüzünden. Böyle konularda tavsiye vermekte iyi olmadığımı bilirsin. Bir erkek için durum farklıdır. İsteddiği bir şeyi görür, rahatlar ve sabah temiz bir kafayla oradan uzaklaşır. Bir genç kız içinse, ne tür bir baba kızına kaşıntısı varsa gidip kaşınmasını söyler?"

"Kaşıntı mı?"

"Kaşıntı, genç kız, kaşıntı." Telaşlı bir şekilde elini kasıklarına doğru salladı ve kaşlarını çattı. "Sen bakire değilsin, Tanrı aşkına, ne demek istediğimi anlamış olmalısın. Bunu inkâr etmeye çalışarak kendini bir köylü gibi şişirme. O bu dünyadaki en çirkin piç değil, sen de değilsin ve eğer sana sürekli elbiselerini çıkarmak istiyormuşsun gibi hissettiriyorsa, o zaman ona karşı bir kaşıntın var demektir, bu kadar basit."

Beau gözlerini dikti ve Spence bir ekleme yaptı. "Sadece bir kaşıntı olduğu sürece sorun yok. Ondan daha fazlasını beklemiyorsun, değil mi?"

Beau'nun ağzı cevap vermek için açık kaldı ama kısa kesildi.

"Çünkü zaten evcilleştiremediği bir karısı vardı, bir başkasını arayacağından da şüpheliyim. Evli olduğunu biliyordun, değil mi?"

Sesini ve öfkesini buldu. "Evet, biliyordum ve bilmiyordum da..."

"Ayrıca, o daha çocukken üzerine iki piç doğurduğunu da biliyor muydun? denizde mi?"

"Hayır," diye itiraf etti usulca. "Ben yapmadım."

"Evet, onun gibi bir adamın çok rahat konuşacağı türden bir şey değil, ne de çok çabuk unutacağı ya da affedeceği türden bir şey. Görünüşe göre iki kez bacakları çok geniş ve karnı çok doluyken yakalanmış ve bunların kendisine ait olduğunu söylemeye çalışmış. Her ikisinde de denizde olduğu için öyle olmadıklarını biliyordu. İlkinde onu affettiğini, hatta çocuğa kendi adını vermeyi teklif ettiğini duydum. İkincisinde ise evlatlıktan reddetmiş, boşanmak için mahkemeye başvurmuş ve eve dönmeden yaklaşık iki yıl önce denize açılmış. Muhtemelen tekrar kandırılma korkusuyla kendini başka kadınlardan uzak tutacaktır - tıpkı o soylu yalaka Nate Hawethorne'un sana yaptıkları yüzünden, sana gülümseyen bir adamın ciğerini söktüğün gibi."

"Ben pek de açgözlü bir kadın değilim," dedi kızgınlıkla. "Ve içime kapanmamın tek nedeni Nate Hawethorne değil."

"Belki de değil. Ama sıkışınca aklına gelebilecek en iyi bahane o. Tanrı aşkına kızım, bütün erkekleri Nate Hawethorne'un ölçüleriyle yargılayamazsın. O bir piçti ve sana vermeye hiç niyeti olmadığı şeyleri vaat ederek seni kandırdı. Onu sondaj yapmak için kullanın ve tuzlanmış bir balık parçası gibi kuruyana kadar bağırın."

"Bana kamaramın kapısını her zaman açık tutmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, değilim!" Öne doğru atıldı ve parmağıyla kıza işaret etti. "Sana hiçbir şekilde dışarı çıkmanı ve sana el sallayan her erkeğin üzerine atlammanı söylemiyorum, çünkü kızıma fahişe denmesine izin vermeyeceğim!" Kendini minderlere yasladı ve ters ters baktı. "Ama diyorum ki, kendine zor bir hayat seçmişsin ve bazen bulabildiğin yerde zevk almalısın. Bah!" Çenesini göğsüne indirdi ve şarabının son tortularını kadehinin etrafında döndürdü. "Annen sana böyle şeyler söylediği için küpelerimi alırdı, ama bazen ona hayattaki en büyük zevklerden birini veren şeyden bu kadar korktuğunu görmek bana acı veriyor -onun da acı vereceğini biliyorum."

"Korkmuyorum," diye zayıfça itiraz etti.

"Öylesin! Seni Mavis teyzene geri götürüp elini ayağını direğe bağlamam gerekirken bunu yapmadığım için kendimi suçluyorum! Şuna bak..." Elini darmadağın kulübenin içinde dolaştırdı. "Genç bir kız için nasıl bir hayat bu?"

Beau bir dakika daha geçerse kadehine bakıp ağlayacağından korkuyordu. Ayağa fırladı ve yatağın yan tarafına geçti, bunu yaparken şarap şişesini de yanında getirdi.

"Gstediğim tek tür bu," diye ısrar etti. "Ve eğer beni Mavis Teyze'nin yanında bırakmak gibi bir düğün varsa... *asla...* küpe olarak topuklarını takacaksın!"

"Bah!" dedi tekrar, bu sefer daha az inanarak homurdandı. Yine de fincanını uzattı ve sadece yarısına kadar doldurduğunda onu sertçe azarladı.

"Başka bir şişe getirmem gerekecek."

"Getirin o zaman," diye homurdandı, "bir ceset susuzluktan ölmeden önce."

Spit son ziyaretinde düşünceli bir şekilde yarım düzine getirmişti ve Beau bıçağını çıkardı, balmumu mührü soymak üzereydi ki başını kaldırıp kapıda duran Simon Dante'yi gördü.

Kolunun altına sıkıştırılmış birkaç rulo çizelge ve elinde dengede duran büyük bir tahta sandıkla orada öylece duruyordu. Daha önce giydiği gömlek siyahtı ve koyu renk hortumu, koyu renk çizimleri ve saçlarının koyu zenginliğiyle gölgelerin arasına karışmıştı. İfadesindeki hiçbir şey konuşmalarının herhangi bir kısmına kulak misafiri olacak kadar uzun süredir orada olduğunu göstermiyordu ama yine de Beau ensesinde bir örümcek ağından çıkan iplik gibi havasız bir gıdıklanma hissetti.

Dante'yi Beau ile aynı anda fark eden Spence, "İçeri gel, içeri gel, içeri gel," diye ısrar etti. "Bir fincan getir ve bize katıl."

"Aslında"-Dante sırttı ve daha parlak ışık çemberine adım attı
-"Sana getirdiğim fincanlardı."

Ağır sandığı Spence'in masasının üzerine koydu ve sapları ve kâseleri mücevherlerle kaplı som altından kadehleri çıkarmaya başladı. Başparmağının tırnağı büyüklüğünde elmas ve safirlerle kaplı bir kadeh, ardından yakut, turmalin ve topazlarla süslü başka bir kadeh uzatıldığında Spence'in gözleri büyüdü.

"Zaferinize kadeh kaldıracaksanız, bunu uygun kaplarla yapmanız gerektiğini düşündüm."

Spence gülümsedi ve elindeki sade gümüş fincanı yere çarparak kırdı. "Kızım, ellerin şişenin üzerinde dondu mu? Kırıp aç ve buraya getir. Yukarıda işler nasıl gidiyor?"

"Çocuklar canla başla çalışıyor. Sabaha kadar hazır oluruz."

"Ne kadar iyi tamir edilmiş?" Spence gözlerini kısarak sordu.

"Kabaca bir tahmin? Altmış bin. Muhtemelen dörtte biri kadar daha fazla, altın ve gümüşün Londra'da ne kadar edeceğine bağlı."

Spence'in çenesi sarktı ve başındaki bandaj gözünün üzerine düşerken bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

"Altmış bin ... duka altını mı?" Beau nefes nefese sordu.

Dante bir kadeh kaldırdı ve Beau'nun gözlerinde tutuşan kıvılcımlara karşı değerli taşlardan parlayan ateşin derinliğini ölçtü ve kadehi ona uzattı. "Manifestolardan duka altını okuyabiliyorum ama ben İngiliz sterlini cinsinden düşünüyorum."

"Altmış bin pound," diye fısıldadı Jonas.

"İstersen *Egret*'ini altınla yaldızlamaya yetecek kadar." Dante güldü.

"Altmış bin," diye mırıldandı Spence. "Neden, bu -kabaca- Bana otuz bin, mürettebatın geri kalanına da otuz bin, tabii sen ve seninkiler de dahil," diye ekledi, başını Dante'ye çevirerek, "çünkü herkes eşit derecede sıkı savaştı ve eşit derecede pay almayı hak ediyor."

Dante hem iltifatı hem de Spence'in cömertliğini onaylamak için kadehini kaldırdı. Şişenin Beau'nun elinde donup kaldığını gören Dante onu yavaşça kaldırdı ve hepsinin fincanlarına birer bardak doldurdu.

"*Egret'e*," dedi, "ve onun korkusuz mürettebatına!"

"*Egret'e!*" Spence kükredi, boğazından aşağı döktüğü kadar Madeira'yı sakalından aşağı da döktü. "Ve Simon Dante'nin, Tourville Kontu'nun, piç Fransız'ın, korsan kurdun ve... unvanlarınızdan birini unuttum mu lordum?"

Dante gülümseyerek, "Kabul edilmiş kâfir ve serbest gezen," diye ekledi.

"Oh, evet, evet. Papacıların gözünde hepimiz kafiriz, öyle değil mi? Dünyevi günahlarımız için cehennemde çürüyecek olsak da, buradayken onların tadını çıkaracağız!"

Beau tostı paylaştı ve başının ağırlıksızlığa doğru lezzetli bir dönüş yaptığını hissetti.

"Tanrı aşkına, McCutcheon, Pitt ve senin şu diğer kara şeytan nerede?" Spence sordu. "Bugün silahlar konusundaki becerileri bize iyi bir pay kazandırdı, bunu paylaşmak için burada olmalıydılar."

"Lucifer İspanyol mürettebatın başında nöbet tutuyor -Tanrı onları korusun- ve McCutcheon'un ayak bileklerine yüz kiloluk bir zincir sarsanız bile onu kargo ambarından çıkaramazsınız. Bay Pitt korkarım yine aşık oldu, bu yüzden bu gece onu göreceğimizden de şüpheliyim."

"Eh?" Spence bir ağız dolusu şarabı çenesinden aşağı tükürdü. "Sen mi dedin
... aşık mısın?"

"Küçük İspanyol düşesi oldukça nadir bulunan bir güzelliğe sahip ve Pitt'in karşı koyamayacağı bir şey varsa o da siyah saçlı, mavi gözlü, cılız fısıltılarla konuşan ve kirpiklerini kelebek kanatları gibi çırpın büyüleyici bir genç masumdur. Onu görür görmez vuruldu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ikimize de pek yararı dokunacağından şüpheliyim."

"Onu hâlâ bizimle İngiltere'ye getirmeyi mi planlıyorsun?" Beau sordu.

"Düşes ve onun küçük ipek flaması. *San Pedro* limana yanaştıktan bir gün sonra bütün İspanyollar peşimize düşecek. Güvenli geçişe karşı bir rehine, burada olduğu kadar denizde de fena olmaz."

"Evde mi? Neden evde bir rehineye ihtiyacımız olsun ki?"

"Drake'in iki yıl önce limana çektiği ödül gemisini unuttunuz mu? Örümcek kral korsanlık çığlıkları atarak geminin iade edilmesini ve El Draque'in işlediği suçların hesabını vermek üzere İspanyol mahkemesine çıkarılmasını talep etti. Tesadüfe bakın ki, gemi aynı zamanda kraliyet ailesinin bir üyesini de taşıyordu ve Bess ile Sir Francis'i uzun bir diplomatik savaştan kurtaran tek şey geminin Sevilla'ya sağ salim dönmesiydi. Bu durumda pazarlık yapmamız gereken sadece senin değil, benim de zavallı postum var."

Şarap Spence'in düşüncelerini bulandırıyordu. "Senin mi?"

"Veracruz," diye ekledi Beau kuru bir sesle. "Ve Victor Bloodstone. Yüzbaşı Dante, Walsingham'ın yeğenini hırsız ilan edip içeri tıktığınızda, genç bir düşes ve birkaç İspanyol belgesinin Kraliçe'yi yatıştıracağını mı sanıyorsunuz? Bloodstone'un kazancından ona çoktan cömertçe ödeme yapmadığını ve Veracruz'daki belgelerde bulduklarınız hakkında amcasına her şeyi anlatmadığını mı düşünüyorsunuz?"

Dante'nin gözleri kısıldı. "Sizi temin ederim ki Kraliçe, onun nasıl olup da Thames Nehri'nde bu kadar görkemli bir şekilde yelken açtığını, ambarlarının *benim* gümüş ve altınlarımla dolup taşıdığını öğrendiğinde ilk kanlı hamleyi talep edecektir. Sarayında ihanetten nefret ettiği kadar evlilikten ve tacını bir erkekle paylaşmak zorunda kalmaktan da nefret eder.

"Walsingham'a gelince, casus ağıyla gurur duyuyor ve yüzlerce küçük köstebeğinden aldığı bilgilerin doğruluğuna büyük önem veriyor. Victor'un Veracruz'dan aldığımız mektupların içeriğini rapor ederek hem amcasının hem de Kraliçe'nin gözlerini kamaştırdığına şüphe yok, ancak çeviri konusunda yetenekli olan tek kişi ben olduğum için, raporlarını yalnızca onunla paylaştığım şeylere dayandırabilirdi."

"Gerçeğin tamamı bu değildi," diye tahmin etti isteksiz bir hayranlıkla.

"Hata yapmak her insanın doğasında vardır, ama hatada ısrar eden yalnızca aptaldır," diye alıntı yaptı. "Sanırım Cicero'dan. Her neyse, ben de bir keresinde birine tamamen güvenerek bir hata yaptım ve hatamın bedelini çok ağır ödedim."

Beau onun yanağındaki kasların yeniden titrediğini gördü ve Spence'in karısı hakkında söylediklerini hatırladı.

"Ama ya yeterli değilse?" diye sordu sessizce. "Ya bir düşes ve birkaç belge Kraliçe'yi Bloodstone için planladığınız ölümün sadece intikamcı, soğukkanlı bir cinayet olmadığına ikna etmeye yetmezse?"

"Eğer değilse, sanırım celladın bıçağının boynumu öperken keskin olması için dua etmem gerekecek, çünkü o piçi her halükarda öldürmeyi planlıyorum."

Beau kendini buz gibi soğuk gözlere bakarken buldu ve omurgasında bir ürperti hissetti. Bunu düşünmesi imkansız olsa da, parıltı yoğunlaştı ve bir an sonra sıırıyordu. "Öte yandan, ikimizin de boyunlarını ve ödül paralarımızı sağlam tutmak için tam da ihtiyacımız olan şeyi bulmuş olabilirim."

Fincanını boşaltıp masanın üzerine koydu, sonra da kulübeye yanında getirdiği kalın rulo halindeki çizelgelerden birine uzandı. Sayfaları açtı -üç tane vardı- ve köşelerini altın kadehlerle ağırlıklandırdı.

Beau gölgelerin ötesini görebilmek için boynunu hafifçe büktü, Dante onu hemen yanına çağırdığı için bu gereksiz bir egzersizdi.

"İspanya Kralı Philip övünüp duruyor," dedi, ona tam bir görüş sağlamak için kenara çekilerek.

Beau aşağı baktı ve birkaç dakika boyunca ne gördüğünü tam olarak anlayamadı. Gemiler, kesinlikle. Direklerden ve büyük yaldızlı kıçlardan oluşan boyalı bir orman, tanımlanamayan bir limanda demirlemişti.

Onun kaşlarını çatıldığını gören Dante, küt uçlu bir parmağını parşömenin alt kısmında gezdirerek gözünü ressamın imzasına çekti. İsim onun için bir şey ifade etmiyordu ama yanındaki tarih çok belirgindi.

"Bu ... Nisan, değil mi?" dedi tereddütle. "Tabii..." "Hayır, o kadar uzun süredir denizde değilsiniz, ben de öyle."

Ağırlık olarak kullandığı kadehlerden ikisini hareket ettirdi ve üstteki resmin kıvrılmasına izin verdi. Altta daha fazla direk, çok daha büyük bir limanda daha fazla gemi vardı ve yine senaryoyu okudu, bu sefer yüksek sesle.

"Maius-May-anno 1587."

"İlk limana aşına değilim, ama bu liman" - kalaylı gözler Beau'dan Spence'e baktı - "Cadiz."

"Cadiz mi?" Jonas sordu. "Neden şeytan-?"

"Kral filusunun hazırlıklarını gösteriyor," dedi Beau hayranlıkla. "Donanmasıyla gösteriş yapıyor."

Dante yine sıırttı. "Sana bunu yapmayı bırakman gerektiğini söylemişim: çok zeki olmak."

"Ama..." Resimlere baktı. "Bunların doğru tasvirler olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Bunların sadece palavra ve hüsnükuruntu olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Dante bir an ona baktı, sonra parmağının ucunu boynuna doğru kıvrılan yumuşak kumral saç tutamlarında gezdirdi.

Bunlar sayesinde biliyorum. Ayakta dikiliyorlar. Ve bunlar yüzünden-" Tekrar sandığa uzandı ve ince bir tomar kâğıt çıkardı. Ağır bir şekilde cilalanmış ve Kral'ın Veracruz'daki elçisinin damgasıyla mühürlenmişlerdi. Kadehinde taze şarap parıldarken, lamba ışığının altına bir sandalye çekti ve sayfaları gözden geçirmeye başladı, dinleyicilerinin ilgisini çekebilecek küçük bölümleri okurken İspanyolca'dan tercüme etti.

"Şahinler gibi bir anda ortaya çıktılar, vurdular ve gecenin içinde tekrar uçup gittiler, Şeytan'ın kendisi kanatlarında esiyordu. Bize saldırının Fransız köpeği tarafından yönetildiği söylendi," Okumasına ara verdi ve kaşlarını çattı. "Köpek mi? Ne zaman kurtluktan köpekliğe indirildim? Her neyse, '... saldırı Fransız köpeği De Tourville tarafından yönetildi, bazı ölçülebilir başarılarla, üzülmek istemem ki, Ekselansları, hazineye yaklaşık beş yüz bin duka zararı verdi." Dante yine durdu. "Hırsız haydut. Kelleme konan ödülü on beş bin dükaya çıkarmasına rağmen, Tanrı şahidim olsun ki dörtten fazla değildi. Beş bin daha koyarsa, kahramanınız Sir Francis Drake kadar değerli olacağım."

"On beş bin yeterince cazip," dedi alaycı bir ifadeyle. "İnanın bana."

Bir ağız dolusu şarap yuttu ve kâğıtları tekrar kaldırdı. "Bir de bu var."

"Ne?"

"Tam olarak bilmiyorum; şifreli."

"O zaman önemli olduğunu nereden biliyorsun?" "Yoksa neden şifreli olsun ki?"

Beau küfretme dürtüsüne direndi ve onun yerine elindeki kâğıdı kapıp hızla taradı. "Bana tamamen masum bir yazı gibi göründü."

"İspanyolca mı okuyorsun?"

"Haritaları ve akıntıları okuyabilirim ve *bu*" -parmağını belgeye sapladı- "hava raporlarından daha uğursuz bir şeye benzemiyor."

"Onlar da tam olarak öyle. Hava durumu raporları, hasat tahminleri, rüzgar hareketleri..."

"Ne kadar korkunç bir önsezi."

Şarabından bir yudum daha aldı ve sandalyede arkasına yaslandı. Gömleğinin siyah ipeği tepeden gelen küçük sarı ışık birikintilerini hapsediyor ve onu sanki yaldızlanmış gibi gösteriyordu. Parmağının boynuna çizdiği çizgiyi hâlâ hissedebilen Beau, gömleğinin boğazına kadar hiç tam olarak bağlanmamış gibi görüldüğünü fark etmemek için çok uğraştı. Başarısız oldu ve kendini, ellerini içine gömmek istemesine neden olacak kadar gür ve kalın, koyu, pürüzsüz kıllarla kaplı, kaslı göğüs kafesine bakarken buldu.

"Veracruz'a varmadan önce," diyordu, "Barbados açıklarında bir İspanyol'a silahlarımızı doğrultma fırsatımız oldu. Gemide Kral'dan Panama valisi Diego Flores'e gönderilmiş mektuplar vardı. Ayrıca hava durumu raporları ve hasat tahminleriyle doluydular.

Ta ki Victor Bloodstone" - mümkünse bu ismi öncekinden daha büyük bir kinle tükürdü - "amcasının casuslarla ve benzeri şeylerle olan ilişkilerini bildiği için bana İspanya Kralı Philip'in tüm önemli yazışmalarını şifreli yapmak gibi bir eğilimi olduğunu söyleyene kadar."

"Hasat ve benzeri şeyler mi?" Jonas konuşmaya geri dönmek isteyerek tahmin yürüttü.

Dante başıyla onayladı. "Veracruz'dan aldığımız gazetelerde bunun gibi bir düzine var ve San *Pedro*'da iki katı daha var. İki hafta boyunca denizde sürüklenirken yapacak pek bir şeyim yoktu, bu yüzden benimkilerin çoğu tercüme edildi. Eğer orada bir şifre varsa, ben henüz bulamadım. Gemide İspanyolca okuyabilen ve belki de benim kaçırdığım bir şeyi görebilecek biri olsaydı, taze bir çift göz yardımcı olabilirdi."

"Tükür," dedi Beau.

Dante'nin karanlık başı kaşlarını çatarak tekrar döndü. "Bunun nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Spit McCutcheon," diye açıkladı bıkkın bir iç çekişle. "İspanyolca okuyor ve yazıyor. Latince de. Bir zamanlar kilisede din görevlisiymiş."

"Tanrı'nın bir bakanı mı?"

"Bir ara sabrını dene ve ilahiler okumasını sağla." "Kürsüden silahlığa geçiş, bir silahşor için hala ilginç bir sıçrama. hayal gücü."

"Bir Fransız şatosundan bir korsan gemisinin güvertesine olan da öyle."

Gözlerinde bir gülümseme belirdi ve bir an sonra bu, kızın söylediği herhangi bir şeye olduğu kadar kendisine de yöneltilmiş sessiz bir kahkahaya dönüştü.

"Touché, mam'selle. Nadiren böyle lezzetli bir incelikle kendini beğenmiş bir keçi olarak adlandırılırım."

Spence de güldü ve bir kadeh daha kaldırmak için elini kalçasına götürdü. "Resimlerin canı cehenneme! İspanya'nın canı cehenneme! Philip'in ve onun tüm papazlarının canı cehenneme! İkiniz de buraya gelin ve elimi tutun. Yüzbaşı! Denizlerdeki yeteneğiniz hakkında ne düşündüğümü zaten biliyorsunuz; bugün sizinle aynı güverteyi paylaşmaktan onur duyduğum dışında buna ekleyebileceğim bir şey yok. Ve Beau! Bir denizcinin isteyebileceği en iyi dümenciye sahip olduğumu unutmuyorum! Seninle gurur duyuyorum, Isabeau Daria Spence. Kalbimi göğsümden söküp atacak kadar gururluyum!"

Spence elini tutup Dante'ninkiyle birlikte kendi kocaman pençelerinin arasına sıkıştırırken Beau aptal aptal onun eline baktı. Her şeyden çok sevdiği babası tarafından övülmek ve düzenli olarak tehlikeyi küçümseyen ve kaderini rüzgâra bırakan bir adam tarafından kadeh kaldırılmak onu heyecanlandırmış ve gururlandırmıştı.

Bakışları yukarıya, Dante de Tourville'e doğru kaydı. Ona hayatının bu noktasına onu neyin getirdiğini, bir ocağın başında ipek elbiseler giyip küçük porselen fincanlardan çikolata yudumlamadığı için pişmanlık duyup duymadığını sormuştu.

Son sekiz yıldır hayatı yudumluyor ve evde güvende olanların hayal bile edemeyeceği maceralar yaşıyordu. Yanaklarına pirinç tozu değil tuz serpilmişti ve bir ateşin başında sıcacık oturmak yerine, ana direğin tepesine tırmanıp mehtaplı bir denize bakmış, gökyüzüne uzanıp bir avuç yıldızı yakalayabilecek kadar yakın durmuştu. Gün doğumunda erimiş bir denizin yarısı kadar güzel ya da tropik bir adadan gelen baharat yüklü bir esintinin kokusu kadar sarhoş edici bir şey var mıydı? Tortuga açıklarındaki kristal mavisı sularda yüzmüş ve Grönland yakınlarındaki bir buz kütlesini yontmuştu. Yeni Dünya'da Kızılderililerle dostluk kurmuş ve İspanyol kalyonlarındaki topçularla düşman olmuştu. Yoldaşlığı ve tehlikeyi, heyecanı olduğu kadar korkuyu da paylaşmıştı.

Ve her ne sebeple olursa olsun, Kraliçe'nin yanında çikolata yudumluyor olsaydı ona ikinci kez bakmayacak olan bir korsan kurt tarafından öpülmüştü.

O anın büyüüne bir kahkaha karıştı ve garip bir kopuş hissiyle Jonas'ın artık Dante'nin elini tutmadığını fark etti; eli kendi isteğiyle orada duruyordu. Uzun, sivri parmakları hafifçe onunkilerin etrafına dolanmış, onu avucunun sıcaklığıyla sarmış, vücudunda şiddetli bir ısı dalgası yaratan bir samimiyetle okşamıştı. Göğüsleri bu sıcaklıkla kabardı, karnı bu sıcaklıkla parıldadı ve kanı, sıcaklık şarap kadar sarhoş edici olana kadar hızlandı.

Dante'nin gözlerinin yüzünü terk etmediğinin farkındaydı ama onlarla karşılaşmak için duyduğu zorlayıcı dürtüye direndi. Bu delici gümüş mavisı her zaman tehlikeliydi, ama Dante'nin zaten şüphelendiği bir şeyi kabul etmesi için ona meydan okuduğu şu andan daha fazla değil: görüldüğü kadar güçlü olmadığını, bağımsız olmadığını, kendinden emin olmadığını, duygularına kayıtsız olmadığını

ortaya çıkmaması için çok uğraşmıştı. Spence'in övgüsünün onun duygularını altüst ettiğini görebiliyordu; bu altüst oluşun ne kadar derin ve ne kadar uzağa uzandığını merak ediyor muydu?

Beau elini geri çekti ve yanında sıkıca kavuşturdu. Jonas kim bilir neyin şerefine bir kadeh daha kaldırıyor ve yeni bir şişe şarap istiyordu.

"Benim için daha fazlası yok," dedi çabucak. "Başım şimdiden daireler çizmeye başladı. Sanırım ikinize de iyi geceler dileyeceğim."

Jonas burnu kıpkırmızı olmuş bir halde geçirdi ve Beau'nun yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Saatler ayarlı ve silahlı mı? Bir düşman gemisinden yirmi adım uzaktayız ve kığımız açık, çişimiz dışarıda yakalanmak istemeyiz."

Beau'nun düşüncelerini yeniden yönlendirmesi, nöbetler, geminin ve mürettebatın güvenliği gibi pratik bir konuya konsantre olması bir iki saniye sürdü ama bir cevap oluşturmak için gereken soğuk ve sert duyu için minnettardı. "Lewis gece yarısına kadar güvertede, sonra Hubbard ve Simmonds hayalet nöbetinde, hepsi de tam mürettebatlı."

"Evet." Kel kafa, fıçı boynunun üzerinde hafifçe sallandı. "Hepsinin gözü üzerlerinde. Bu gece rahat uyuyabiliriz."

Dante'ye bir kez daha bakma riskini göze aldı ama o ışık çemberinin dışına çıkmış ve bir şişe şarap daha açarken arkasını dönmüştü.

"İyi geceler, Kaptan Dante."

"Dormez-vous bien, Isabeau, et revez du plaisir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İyi uykular, demişti ona, ve rüyanda zevk al. Beau babasının kamarasının kapısını arkasından kapattı ve Dante'nin veda sözlerinin yankısını kafasının içinde duyarak refüjün karanlığında durdu. Zevk rüyası mı?

Masum bir ifade mi yoksa başka bir ince alay mı?

Bir erkek kahkahası gözlerini kapının altındaki aralıktan yayılan dar ışık dilimine çekti ve bu gece ne hakkında rüya göreceklerini merak etti. Muhtemelen İspanya ile savaşa girmenin zevkini.

Sir Francis Drake ve diğerlerinin aylardır Kraliçe'yi İspanyol limanlarında bir inşaat çılgınlığı olduğu konusunda uyardıkları doğru olsa da, Elizabeth'in aşırı vergilendirilmiş tebaasının parasını sadece söylenti ve spekülasyonlara dayanarak bir donanma inşa etmek için çarçur edemeyeceği de doğrudu - ve tüm müzakere yolları tüketilmedikçe savaşa girmek istemeyen her hükümdarın ikilemiydi. Eğer Dante İspanya'nın niyetlerine dair kanıt bulmuşsa, o zaman savaş kaçınılmazdı ve Kraliçe'nin İngiltere kıyılarını istiladan korumak için tüm sadık ticaret gemilerine ve korsanlara ihtiyacı olacaktı. *Egret* de buna dahildi ve ne kadar erken dönerse o kadar iyiydi.

Beau koridor boyunca kendi kapısına baktı. Alttan zayıf bir ışık huzmesi daha sızıyordu ve Billy'nin İspanyol kalyonundan kalan harita ve çizelgeleri aktardığını tahmin ediyordu. Sabah için kendi haritalarına ihtiyacı vardı ve şafakta kalın bir kafayla tökezlemek yerine onları şimdi bulmak muhtemelen en iyisiydi.

Kendi kulübesinin eşiğinde tereddüt etmek, içerideki eşyaların çoğu kendisine aitken kendini izinsiz girmiş gibi hissetmek garip geliyordu. Belki de Dante'nin daha önce üzerinden çıkardığı gömleğin hâlâ köşede bir yığın halinde buruşuk durması ya da arkasında kalan güneş ışığı ve derinin hafif kokusu onu ürkekleştiriyordu. Daha da büyük olasılıkla, derisinin karıncalanmasına ve boğazının aldığı her nefesin farkına varmasına neden olduğu için şarabı ve kaşınma ve çizilmeden bahsetmeyi suçlayabilirdi.

Harita masasının üzerindeki cam lambanın içinde tek bir mum titriyordu. Eğimli pencerelerden daha parlak bir ay ışığı süzülüyordu ve taze bir nefes alma düşüncesiyle galeri kapısına doğru ilerledi ve dar balkona çıktı.

Sancak tarafında *San Pedro*'nun iri gövdesi ufku kapatıyordu. *Egret* onun kış tarafında demirlemiş, hafif dalgaların üzerinde hafifçe ilerliyor, halatlarla güvenli bir mesafede tutuluyordu. Yukarıdaki güvertelerden gelen gürültüleri ve testere seslerini duyabiliyordu; ziftin, dumanın ve kullanılmış barutun metalik kokusunu alabiliyordu. Galeriye geçip yanlarında demirlemiş olan alçakgönüllü devi daha yakından görmek isterdi ama bunu yapmak için geminin Spence'in tarafındaki pencerelerinden geçmesi gerekecekti ve bir hırsız gibi eğilmezse onları gözetlediğini düşüneceklerdi.

Onun yerine, ayın ufka yakın bir yerde parıldadığı ve *Egret*'e doğru erimiş bir gümüş nehri akıttığı sancak tarafına doğru yürüdü. Daha önceki bir bulut kütlesi doğuya doğru dağılmış, alt kısımlarında mavi-beyaz parlıyordu. Ayın parlaklığı küçük yıldızların çoğunu gökyüzünden silmişti ama karanlıkta Beau'nun dirseklerini küpeşteye dayamasına ve çenesini ellerinin beşiğine koymasına yetecek kadar göz kırpan yıldız vardı.

Sert tokalı korseleri ve telden osurukları mı tercih ederdi? Ya da saçını nasıl yapacağını söyleyen ya da burnunda bir çil çıktığında onu azarlayan karga suratlı matrons mu? Hiç sanmıyorum.

Kaşlarını çatarak çenesini tekrar yukarı kaldırdı ve elindeki keten şeritleri çekti. Avuç içi hâlâ hassastı ama neyse ki ip yanıklarının en kötüsünü emecek kadar nasırı vardı. Ve muhtemelen geriye kalan hisleri köreltecek kadar da şarap içmişti.

Bandajları denize attı ve daha da huzursuz bir dürtüyle saçlarını örgünün daraltıcı sıkılığından kurtardı. Şakağındaki kırıksıklığı uyandırmamaya dikkat ederek kafa derisine birkaç çizik attı ve gerginliği yüz kat hafifletti. Yirmi metre aşağıdaki suyun mürekkep karalığına baktı ve daha önce savaşın sıcaklığından ve kirinden kurtulmak için göstermelik bir yıkamadan daha fazlası için zaman bulmuş olmayı diledi. Uzun, yavaş ve sıcak bir banyo şu anda cennetle kıyaslanabilirdi. Sıcak bir banyo, yağlı bir ovma ve yumuşak, derin bir kuş tüyü yatak.

Beau'nun başı dikleşti ve gözleri açıldı. Yelken dolabında onu bekleyen bir hamak vardı. İsteksizce küpeşteden uzaklaşarak kapıya doğru ilerledi.

Kamaranın içinde bir hareket görüp donup kaldığında tam olarak oraya varmamıştı. Simon Dante kamaranın dış kapısını kapatıyordu; bir kalp atışı sonra ayak parmaklarını topuklarına geçirmiş, botlarını sıyrıyor ve

Her türlü kısıtlamadan hoşnut olmayan bir adamın zevkiyle onları bir kenara bıraktı. Gömleğinin kayışları   oktan gevşemiş ve sallanmaya başlamıştı. Beau'nun dudaklarından bir nefesin çıkmasından daha kısa bir süre içinde kemeri         p yere fırlatıldı ve siyah ipek gömleği başının üzerinden yukarı çekildi.

şok olmuş ve kıpırdayamayacak kadar sarsılmış bir halde adamın kollarını iki yana a  p g      bir şekilde esnemesini izledi. Ellerini boynunun arkasında kavuşturdu ve şişkin pazularını gerdi, sonra gövdesini bir yandan diğerine eğdi, kasları mum ışığında dalgalanıyordu, saçları hareket ettikçe her iki omzunun üzerinden dalga dalga d  k    yordu. Ellerini         yukarı doğru uzandı ve bir tavan kirişinin tepesinde kolayca kıvırdı.   ne doğru eğildi, göğsünü ve karnını gerdi, sonra parmak uçlarına tutunup topuklarının üzerinde dengede durana kadar geri çekildi.

Beau'nun şakağındaki yara, başına aniden hücum eden kanla birlikte bir kez daha zonkladı. Yanakları yanıyordu, boğazı kurumıştı ve çılgınca görünmeden galeriden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştı.

Başını hafifçe çevirdi, ay ışığının arkasında olduğunu ve siluetini belirginleştirdiğini biliyordu. Tekrar arkasına baktığında, adam deniz sandığının üzerine eğilmiş, tıpalı bir şişe çıkartıyordu. şişeysi dişleriyle açtı ve içindekilerden bir kısmını eline döktü; birkaç saniye sonra g      kafur yağı kokusu kapıdan dışarı süzüldü.

Beau istese de kıpırdayamazdı. Kolları boyunca uzanan g      kaslara parıltılı bir yağ tabakası sürmesini, omuzlarının kare şeklindeki kütlesine, boynuna, kaburgalarına ve göğsüne ve sırtında ulaşabildiği her yere masaj yapmasını izledi. Onun her bir kası yoğuruşunu ve her bir siniri   alıştırışını izledi ve bitirdiğinde, ışıkta yanmış bir savaş tanrısı gibi duran Beau'nun uzuvları zayıflamıştı. Karnı hareket eden, sıvı bir ısı k  tlesiydi. Kendi derisinin iki beden k       ğ  ne ve en ufak bir harekette patlamakla tehdit ettiğine yemin edebilirdi.

Taze, keskin bir kafur kokusu aklını başına getirdi. Galeriden çıkması gerekiyordu ama nasıl? İçeriye açılan tek bir kapı vardı ve cesaretini toplayıp o kapıdan içeri girebilse bile, bunu yapmak için bu kadar uzun süre beklemiş olmasının nasıl bir açıklaması olabilirdi? Üst güverteye tırmanmak için fazlasıyla el ve ayak dayanağı vardı ve ilk oyma oluğu bulmak için başını kaldırarak yaptığı hata, Dante'yi karanlık bir davetsiz misafirin dış hatlarına karşı uyardı.

Galeri.

Beau mum ışığının avantajını kullanarak, pencere camlarının elmas ızgaraları arasından onu gören yüzündeki şaşkın ifadeyi ona gösterdi. Uzun bacakları ve hızlı refleksleri onu kapıdan geçirip dar galeriye çıkarırken, kız ayağını raylara koyup ilk tutamağa uzanamadan Beau'nun avantajı vardı.

Güçlü eller, kaba eller, onu ortasından yakaladı ve geriye doğru sürükleyerek geminin eğik gövdesine sertçe çarptı.

"Sen!" diye nefesi kesildi. "Kutsal olan her şey adına, *burada* ne halt ediyorsun? Karanlıkta böyle gizlice dolaşarak öldürülebilirdin, seni küçük aptal, yoksa yanımızda demirlemiş bir düşman gemisi olduğunu ve yüzlerce kızgın adamın yüzüp boğazımızı kesmek için can attığını unuttun mu?"

Beau yere baktı ve elindeki bıçağın parıltısını gördü. "Ben... unutmadım. Ve gizlice kaçmıyordum. Sabah için çizelgelerimi almaya geldim ve sonra biraz hava almak istedim ve *burası* benim kamaram, biliyorsun. İçinde bir başkasının olmasına ya da içeri girmek için bir başkasından izin istemeye alışık değilim."

Dante'nin gözlerindeki öldürme niyeti biraz kayboldu ve hançeri bir kenara bırakacak kadar rahatladı. "Neden bir şey söylemedin? Neden kendini hemen göstermedin?"

"Ben... bilmiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum. Orada olduğunu fark ettiğimde zaten yarı çıplaktın ve-ve-..." Sertçe yutkundu ve elini bilinçsizce şehvetli bir hareketle kaldırdı, boğazının dibinde atan hızlı nabza karşı serin parmaklarını bastırmak için gömleğinin kenarlarını kenara itti.

"Eğer şimdi kenara çekilir ve geçmeme izin verirsiniz, Kaptan, size mahremiyetinizi geri vermekten mutluluk duyarım."

Ama kenara çekilmek yerine ilerledi, onu galerinin pencerelerine hapsederek kendi çerçevesinin muazzam gölgesinde gizledi. "Henüz değil, mam'selle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani" -elleri yukarı kalktı ve parmaklarını kızın saçlarının zengin bolluğu üzerinde gezdirdi- "henüz değil."

Adam ensesini okşarken kadın gerildi. Adamın ağır kaslı omuzlarının, göğsünü kaplayan koyu renkli saçların, en ufak bir hareket istediğinde kolları boyunca esneyen sert etin kalıplanmış bantlarının her zamankinden daha fazla farkındaydı.

Gözleri onunkilerle buluşacak kadar değil ama dudaklarında oynayan yarım gülümsemeye odaklanacak kadar yükseldi.

"Umarım beni öpmeyi düşünmüyorsunuzdur," diye fısıldadı, boğazı neredeyse sözcükleri çıkaramayacak kadar daralmıştı.

Sırttı ve kısık gözlerle onu inceledi. "Beni çırılçıplak soyarken izlemenin adil bir karşılık olduğunu düşünüyorum."

"Sen... çıplak değilsin," diye işaret etti.

"Kılı kırk yarmayalım, *küçük hanım*. Siz benim görebileceğiniz her şeyimi gördünüz, bense... sadece hayal gücüme güvenerek biraz cehalet içinde kalıyorum. İyi bir hayal gücüm olduğunu kabul ediyorum ama itiraf etmeliyim ki kemer ve tokalarınızın ardında neleri bu kadar dikkatle sakladığınızı bilmek ilgimi çekiyor. Örneğin burada-" Parmakları gömleğinin yakasını kenara itti ve omzunun pürüzsüz beyaz eğimine dokundu. "Ve burada," diye mırıldandı, aynı küstah parmağını gömleğinin kıvrımlarına göndererek göğsünün kabarıklığını izledi.

Beau uyuşma noktasına kadar kızardı. Daha önce onu neredeyse felç eden sıcaklık, sanki onu hareketsiz kılmak için neye ve nasıl dokunması gerektiğini biliyormuş gibi, rahatsız edici bir hassasiyetle vücuduna doğru yayılıyordu. Aynı zamanda o ellerdeki ihmalkâr gücün de farkındaydı - onun işbirliği ya da onayı olmadan istediklerini kolayca alabilecek eller.

Şu anda bıçağı kemerinden, diğerini de kalçasına taktığı gizli kılıftan çıkarıyorlardı; daha aşağıya iniyorlar ve bacağından botunun paçasına doğru kayıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" "Babanın tavsiyesine uyuyorum." Şaşkınlıkla onun yüzüne baktı.

"Pazar gününe kadar seni on şekilde aramam ve o zaman bile sana sırtımı dönmemem konusunda beni uyardı."

Beau itiraz etmek için ağzını açtı ama adamın dudakları şakağındaydı, yanağındaydı, kulağının yumuşak pembe kabuğunu arıyordu. Elleri hareket etmeyi bırakmamıştı, kollarını, belini, kalçalarını okşuyor ve yumuşatıyordu. Kalbi güm güm atıyordu, adamın bunu duyabildiğinden emindi. Kesinlikle hissedebiliyordu, çünkü vücudu sıcak bir şekilde ona doğru yaklaşıyor, sırtını galerinin çıkıntısına doğru bastırıyordu. Ve ağzı -Tanrı onu korusun, ağzı boynunun kıvrımlarını keşfediyor, boş zamanlarında geziniyor, dili teninde sıcak, nemli desenler çiziyordu.

"Tanrım," diye soludu, "eğer beni öpeceksen, bunu yapıp bitiremez misin?"

Sözcükler daha ağzından çıkmamıştı ki, adamın dudakları onun kileri kapladı ve sabırsızlığı yüzünden onu azarlayan kaba bir buyurganlıkla onlara sahip oldu. Yine de onunki de daha az zorlayıcı değildi ve soluğunu ağzının içinde kovaladı, diliyle doldurdu, ayak tabanlarına kadar yankılanan bir müdahaleyle onu şok etti.

Elleri kadının saçlarını tarıyor ve yağmacı cüretkârlıktan kaçınmak için kımıldamasına ya da dönmesine izin vermiyordu. Dudakları aç ve talepkârdı, onunkilerin üzerinde sıcak ve emin bir şekilde hareket ediyor, onu güçsüz bırakan ve şaşkınlıktan sersemleten şiddetli bir ısrarla onları tahrip ediyordu. Bundan zevk almıyordu. Hoşlanmıyordu! Yine de titriyor, her yeri sarsılıyordu. Adamın göğsüne yapışmış olan elleri kapana kısılmış olmaktan çok kısıtlanmış hissetmeye başladı ve esmer kasların genişliğinde dolaşmak için serbest bırakılmayı arzuladı.

Dante bir elini kızın sırtına indirdi ve onu vücudunun giderek artan sertliğine karşı ileri doğru iterek onu başka bir sarsıcı hisle tanıştırdı. Kız itiraz etmediğinde, bu yeni cesareti yumuşak, düzensiz bir inlemeyle karşıladığında, başını geriye doğru eğdi ve boğazının kıvrımını tekrar yağmalamak için ağzını aşağı gönderdi, en hassas sinir uçlarını buldu ve kuşattı.

"Isabeau, Isabeau," diye mırıldandı ellerini, vücudunu ve niyetini değiştirerek. "Senin daha yumuşak bir yanın olması gerektiğini biliyordum. Daha yumuşak. Daha tatlı. Baştan çıkarıcı."

Beau'nun gözleri titreyerek açıldı. Elleri gömleğinin altından yukarı doğru uzanıyordu ve penisin inanılmaz uzunluktaki sert shaftı kalçalarına, aniden çiğ, sıvılaştırıcı hislerle canlanan etine bastırıyordu.

"Dur," diye güçsüzce soludu. "Lütfen..."

"Neden?" Sesi kalın ve boğuktu, kadının boğazında boğuklaşıyordu. "Bir kadının arzularına, ihtiyaçlarına sahip bir kadın olduğunu kabul etmekten neden bu kadar korkuyorsun?"

"Bir kadının ihtiyaçları," diye bağırdı, başparmakları göğüslerinin yuvarlak alt kısmını okşarken ürperdi. "Kendi ihtiyaçlarını kastediyorsun, değil mi?"

"En azından bu gece için ikisinin aynı şey olabileceğini umuyordum."

"Sana ihtiyacım yok," diye ısrar etti kırık bir fısıltıyla.

Elleri aşağı indi. Kadının kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti, öyle vahşice ki ikisi de küçük bir inilti çıkardı. "Ama sen beni *istiyorsun*. Neredeyse... ve bunu itiraf ettiğim için Tanrı ruhumu lanetlesin- neredeyse benim seni istediğim kadar."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Hayır."

Ona yalancı deme dürtüsüne direnerek, ağzını daha güçlü bir şekilde onunkinin üzerine eğdi. Yumuşak bir çığlık dudaklarını tekrar ayırana kadar dilini kadifemsi przszlkte gezdirdi ve derinden, sahiplenerek iine soktu. Kadının boynundaki gerginlik geri geldi ama adam buna hazırdı. Onu sıkıca, sımsıkı, vücuduna yasladı, oyunların bittiğini bilmesini sağladı, rumbullion'un, ay ışığının, teninin kokusunun onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu tam olarak bilmesini sağladı.

Yine de bunların hiçbiri ağzının ipeksi sıcaklığı kadar potansiyel olarak yıkıcı değildi. Ne bu kadar tahrik edici bir şey beklemişti ne de dilinin her girdabında çıkan küçük, boğuk inlemelerin sesi kadar baştan çıkarıcı bir şey. Vücudunun diğer bölgelerinin de onun kadar pürüzsüz ve ipeksi, sıcak ve ıslak, her hareketine karşı bu kadar gr ve hassas olacağını hayal ederek, yarı yarıya derisinin dışına çıkmayı beklemiyordu. Ham, cinsel sıcaklık duyularını alevlendirdi ve daha da derinlere inmesini, ağzını bir o yana bir bu yana çevirmesini, böylece keşfedilmemiş, dokunulmamış hiçbir yerinin kalmamasını sağladı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı. "Bekle! Dur...."

Onun yarı fısıltılı yalvarışlarına karşılık vermeyi, uzak durmayı ya da aralarına bir kol boyu mesafe koymayı kesinlikle beklemiyordu.

Gördüğü şey çenesinin kenetlenmesine ve vücudunun inanılmaz bir baskıyla ağrımasına neden oldu. Kadının saçları ay ışığını hapseden parlak dalgalardan oluşuyordu; daha yumuşak, daha dolgun, daha bereketliydi. Gömleği göğüslerinin üzerinde gergin bir şekilde duruyordu; bu da göğüslerinin gururlu, kalkık şeklini ve uyarılmışlığının küçük, yuvarlak boncuklarını vurguluyordu. Gömleği sıyırıp atma, o küçük, sert boncukları ağzına alma ve zevkten inleyene kadar emme düşüncesi neredeyse alnında bir ter kızarmasına neden oluyordu. Ve gözleri, lanet olsun onlara. Gözleri. Gözlerinde onu evcilleştirmeye çalışmasına meydan okuyan bir vahşilik vardı ama aynı zamanda yumuşak bir belirsizlik pırlıltısı, neredeyse son duyularının da onu terk etmesine neden olacak bir kırılğanlık vardı.

Kız titriyordu. Ama o da titriyordu.

"Eğer istediğin bu değilse," dedi kısık sesle, "buradan defolup gitsen iyi olur... ve bunu yapmak için fazla zamanın yok."

Beau'nun kirpikleri neredeyse kaldırılamayacak kadar ağırdı ama kaldırdı ve için için yanan Arjantinli gözlerin onu beklediğini görünce şaşırmadı. Onun karanlık arzularını hafife almasının ne kadar aptalca olacağını söylemek için bekliyordu. Orada hiçbir vaat yoktu, bir sonraki net düşüncenin ötesine geçecek bir zorunluluğa dair hiçbir ipucu bile yoktu. Sadece şu anda içinde bulundukları an vardı, sadece en çılgın hayallerinin ötesinde bir sıcaklık, günah ve zevk teklifi vardı.

Elini uzattı - bu her şeyden çok içgüdüsel bir hareketti, ne yapmak niyetindeydi? Özür dilemek mi? Aptalca yapılmış bir hatayı tekrar açıklamaya mı çalışacaktı?

Bunun yerine, parmak uçları adamın ön kolunun yağa bulanmış yüzeyiyle karşılaştığında, bu bir tür harikulade yolculuğa, yasak bölgenin utangaç bir keşfine dönüştü. Eli anında alev ve kor halinde patlamadığında, biraz da büyülenmişçesine elini düzleştirdi ve koyu renkli tüylerin ipeksi tüyleri üzerinde gezdirdi, yukarı doğru dirseğinin kıvrımına, sonra da sert kasın katı çıkıntısına doğru kaydırıldı. Yağın kalıntıları adamın tenini saten gibi pürüzsüz bırakmıştı ve eli kendi isteğiyle adamın omzuna ve göğsünün üst kısmındaki yontulmuş platoya doğru kayıyor gibiydi.

Küçük bir kaş çatma hareketi onu daha fazla araştırmaya itti ve parmaklarını hafifçe kıvrımlı tüylerin arasından geçirdi, onları araladı ve *Virago*'nun güvertesinde onu ilk gördüğünden beri düşüncelerine işkence eden sert yüzeyli etin tüm ihtişamını hissetmek için tekrar düz bir şekilde yatırdı.

İkinci, kararsız bir el birincisine katıldı ve onun meme uçlarının koyu renkli disklerini buldu, onları uyandırdıklarını ve çevrelerindeki yumuşak kadife adada sertleştiklerini hissettiğinde şaşırdı. Daha önce tüm bu erkek sıcaklığına dokunmak, parmaklarını koyu renkli kürkte gezdirmek, hayal gücünün uçsuz bucaksız, keşfedilmemiş düzlemlerini keşfetmek istemişti ama tüm bunların ulaşamayacağı şeyler olduğunu düşünmüştü.

Artık ulaşamayacağı bir yerde değildi ve zarifçe titreyen bir nefesle gözlerini onunkilere kaldırdı ve başka hangi ihlallere izin verilebileceğini merak etti.

"Neye karar verirsen ver," diye usulca uyardı onu, "bir daha duramayacağımı bil."

Geçip giden bir esintinin karıştırdığı saçlarının ince telleri yanaklarında ve boğazında süzülüyor, dudaklarına değiyor, soluk neme yapışyordu.

nefesiyle.

"Muhtemelen... istemeyeceğim," diye fısıldadı.

Dante her kelimenin ensesinde dalgalandığını hissetti. Sesi alçaktı, sakın ve tarafsız görünme çabasıyla titriyordu, ama omurgasından aşağıya şok dalgaları gönderecek kadar gerginlikle doluydu. Arzu kasıklarında sıcak ve ağır bir şekilde birikti ve aralarına koyduğu mesafenin bir kısmını geri aldı. Parmaklarını kızın karışık saçlarına daldırdı ve onu öne doğru çekti. Yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve uzun bir süre onu öylece tuttu, ağızları soluk soluğa ayrılmıştı, onu öpmeden önce gözlerindeki kalp atışlarını sayana kadar bekledi.

Vahşi, amansız bir öpücüktü bu, ağzını istila eden, dolduran ve şiddetli bir tutkuyla kendi ağzıyla şekillendiren bir öpücük. Dudakları acımasız, dili yakıp yıkıcıydı ama bu onu korkutmak ya da şoke etmek yerine, kollarının arasında ezilmesine neden oldu. Ellerini adamın geniş omuzlarına doladı, vücudunu adaminkine doğru istekle gerdi, adamın kalçalarının sertliğine öyle bir aceleyle bindi ki, adamın bir eli aşağıya inip kadının poposunu kavradı ve onu kabaca kendine doğru çekti.

Onu galeri pencerelerinin garip eğiminden kaldırdı ve meşe parmaklığın üzerine oturttu, cesurca kalçalarının arasına girdi, iki ateşli merkez bir araya geldiğinde neredeyse nefesi kesiliyordu. Beau'nun elleri saçlarının kalın, dağınık yelesini itti ve gömleğinin bağlarını aramaya başlarken bile ağzını onunkine sabitledi. Sabırsızlığı çabalarını beceriksizleştirdi ve giysiyi ön dikişinden yırttı; yırttı ve bir başka gizli bıçaktan kurtulurken gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kemerinden çekip çıkardı. Kemer, gömlek ve bıçak yirmi metre aşağıdaki denizin mürekkep gibi karanlığına gömüldü, sıçrama sesi diğer gece sesleri arasında kayboldu.

Ay ışığında kalay gibi parlayan gözleri şaşkınlıklarını ve zevklerini kaydediyordu. Kızın göğüsleri küçüktü ama elini dolduracak kadar mükemmel bir şekle sahipti, başını eğip büzüşmüş eti ağzına götürürken boğazından bir takdir iniltisi çıkaracak kadar gürdü. Baş döndürücü yakınlık sessizce katlanılamayacak kadar fazlaydı ve boğazından, durmaması, onu sıcaklığın ve ıslaklığın daha da derinlerine çekmesi için yalvaran gergin bir yakarış yükseldi. Kısmen parmaklıktan, kısmen de adamın ereksiyonunun devasa çıkıntısından destek alarak başını geriye attı ve ay ışığının çıplak omuzlarını yıkamasına, adamın dalgalanan gücünü gümüşlemesine izin verdi.

ve ağzının onu titreyen, ürperen bir zevk kütlesine dönüştürmek için çok ustaca, çok kararlı bir şekilde çalıştığı yeri ona göster.

Kadının beline sıkıca kenetlenmiş olan elleri, tahrik olmuş tutkularının gücüyle titremeye başladı ve Dante boğuk bir yemin daha ederek onu tekrar kollarına aldı, ağzına yumuşak bir tehdit savurarak kadının uzuvlarının beline sıkıca sarılmasını sağladı. Onu kulübenin içine ve doğrudan yatağa taşıdı, her adım aralarındaki sürtünmeyi ve aciliyeti artırıyor.

Altında çıplak uzanmadan önce giysilerinin son dayanıksız bariyerlerini de yırtarak bir anını harcadı, daha fazlasını değil. Uyluklarının arasında duruyordu, sert, kalın ve istekle titreşiyordu ve sonra onun içindeydi, vücudunun hızlı, istilacı sıcaklığıyla son şüphelerini de ihlal ediyordu. Dudakları bir solukta aralandı; adam onu doldururken, öylesine dolu, gergin ve derin bir şekilde doldururken, ilk zevk dalgası içinden geçip daha önceki tüm zevk algılarını paramparça ederken kendini tutacak zamanı yoktu.

Tekrar ve tekrar itti ve sıcaklık o kadar şiddetliydi, hisler o kadar şok edici derecede açıldı ki, kollarının sert kaslarına yapıştı. Ama hâlâ yağdan kayganlaşmışlardı ve elleri kalçalarına doğru kayarak onu sıkıca tuttu, birbiri ardına gelen zengin bir zevk seline doğru hararetle eğildi.

Dante'nin vücudu onun her kasılmasını yankıladı. Esnek ve sıcaktı, inanılmaz derecede zarif ve açgözlüydü, onu seksinin sıkılaştıran yumruğunun içine daha da derine çekiyordu. Kadının içinde ateşli bir tutku uyandırdığını fark ettiğinde şaşırmadı; kendi beline akan sıcaklığın yoğunluğu, her hamlesini besleyen çaresiz aciliyet onu şaşırttı. Alayları, meydan okumaları, oynadığı kedi-fare oyunu kasıtlıydı. Bunu oynamıştı çünkü o bir erkekti ve çok uzun zamandır kadınsız kalmıştı ve bunu sadece vahşi ve evcilleştirilemez bir şeyi takip etmenin ve onu altında yere indirmenin zevki için oynamıştı. Hızlı, göstermelik bir serbest bırakılmadan daha fazlasını istemeyi beklemiyordu. Daha fazlasını *hissetmeyi* beklemiyordu. Ama yine de hissetti. Gevşek bir tuval gibi titriyordu; bağlı ve sağlamlaştırılmış kenarları çözülüyor, dudaklarından kopan her irkiltici çığlıkla daha da yıpranıyordu.

Hatırlayamayacağı kadar uzun yıllardır hissetmediği bir acı, her vuruşunu, boğazından kopan her hırıltılı havayı yönetmeye başladı. Onun kendisine sarıldığını hissetmek istiyordu, onun tutkuyla kızardığını görmek istiyordu,

zevkten çatlıyordu. Onu coşkunun en yüksek doruklarına ve ötesine götürmek istiyordu ve bu coşkuyu onunla paylaşmak, kendini onun içinde ıslatmak, kendini onun içinde boğmak istiyordu.

Kalbi göğsünde gümbürdüyor, kanı damarlarında çarpıyor ve dudaklarında onun adının tekrar tekrar fısıldandığını duyabiliyordu. Vücudunun kendi üzerine toplandığını, tüm ısıyı, gücü, ateşli açlığı kalçalarının vahşi yükseliş ve düşüşünden daha asil bir şeye kanalize ettiğini hissedebiliyordu.

Beau onun altında yükselirken, başını arkaya attı ve uzattığı kollarına dayandı, sertleşti, o kadar parlak ve parlak bir orgazmın sancıları içinde titriyordu ki, zevkini yüksek sesle kükrememek için yapabileceği tek şey buydu. Kendini onun içinde bembeyaz ve sonsuz gibi görünen bir doruğa ulaştırırken, en küçük bir parçasını bile zapt etmekte çaresizdi.

Beau eriyordu. Titriyordu. Rüzgârda titreyen ipek bir flama gibi titriyordu. Dante'nin katı varlığı hâlâ içindeydi, şoktan gevşemiş ve tereyağı gibi olmuş etin nemli kıvrımlarına çarpıyordu. Elleri hâlâ Dante'nin kalçalarını kavramıştı ve bacakları Dante'nin bacaklarına sıkıca kenetlenmişti. Nefesi boğazında ılıktı, vücudu ağır ve nemliydi ve kalçalarının arasına sıkıştığı yerde, onları yavaşça gerçekliğe döndüren nazik sallanma hareketlerinden vazgeçmek konusunda en az onun kadar isteksizdi.

Son bir doygun inilti onu durgun bir hale getirdi. Göğsü, kolları ve kaya gibi sert kalçaları vardı ve onun altında hafifçe kaymaya çalıştığını hissetmiş olmalıydı ki başını omzunun kıvrımından kaldırdı ve düşünceli bir şekilde ağırlığının bir kısmını dirseklerine aktardı.

Dışarıdayken ve içeri girdikten bir süre sonra mum sönmüştü ve sadece ay ışığı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Yüzü soluk ışık ve gölgenin bir karışımıydı, çoğunlukla ikincisi, kendisinininki kadar vahşi ve karışık hale gelen saçları yüzünden.

"Şey," diye mırıldandı ve sonra yine sadece "Şey," dedi.

Beau söyleyecek aynı derecede derin bir şey aradı ama dili dişlerine eşlik etmekten fazlasını yapamayacak kadar beceriksizleşmiş gibiydi. Saçları yatağın her tarafına yayılmıştı ve bacakları -biri kabinin duvarına sıkışmıştı, diğerinin ise yatağın kenarından başka gidecek yeri yoktu- uyluklarının iç kısımları boyunca sürtünmüş ve şefkatle istismar edilmiş hissediyordu. Göz ucuyla bir hareket dikkatini çekti ve döndü

Dante'nin de bu hareketi takip etmesiyle başını hafifçe kaldırdığında, masanın köşesine takılmış bir çift hortum gördü.

Kadının gözlerindeki şaşkınlığı okuyan Dante başını eğdi ve ağzının kenarlarını hafifçe ısırıldı. "Biraz fazla hevesli davrandıysam beni affedin, hanımefendi. Uzun zaman oldu ve benim... görgü kurallarım... biraz eksik kalmış olabilir."

"Gömleğimi yırttın," dedi kaşlarını çatarak. "Ve onu denize attın."

Dudaklarını çenesinde ve boğazının esnek uzunluğunda gezdirirken, "Bir yenisinin fiyatına değdi," diye mırıldandı.

"Bir kemer ve bir de bıçak."

"Sana bir düzine daha alacağım. Artık varlıklı bir genç kadınsın, kendine de alabilirsin ve her giyişinde onları denize atabilirsin."

Beau onun şakağını, yanağını, kulağının altında uzanan sıkı, nemli bukleleri okşarken duyularının ağzının ilerleyişini izlemesine izin verdi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve çılgın, mantıksız bir an için ona teşekkür etmek istedi, çünkü elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve hayatta kalmış, tüm yetileri sağlam bir şekilde ortaya çıkmıştı. Nefes alabiliyor, düşünebiliyor, tepki verebiliyor, mantık yürütebiliyordu. Kontrolünü tekrar kazanabilirdi.

O an geçti ve gülümseme ağzı açık bir iç çekişe dönüştü. Dudakları kadının göğsünün etrafındaydı ve küstahça göğüs ucunu sıyrıyordu.

"Hiç mi... uykunuz yok, Kaptan?" diye sordu hülyalı bir şekilde.

"Gerçekten mi?" Durakladı ve dilini yavaşça yuvarlayarak tenini ısıttı. "Hayır. Ya sen?"

Beau onun cevabını düşünürken bir yandan da ağzının pembeleşmiş bir meme ucundan diğerine dolambaçlı bir seyir izlediğini gördü. Birkaç saniye önce vücudundaki tüm kasların ve kemiklerin eriyip yok olduğuna yemin edebileceği halde, kendini oldukça neşeli hissediyordu.

Koyu renkli başı yukarı kalkmadan önce dili son bir ıslak devir yaptı ve düşünceli bir şekilde kızın ağzının gürlüğüne baktı.

"Çünkü eğer öyleysen" -elleri saçlarının ipeksi kurdelelerine dolanmıştı ve vücudunun sıcaklığı öne doğru bastırıyor, içinde geriliyor ve şişiyordu- "korkarım yine benim kötü davranışlarıma tahammül etmek zorunda kalacaksın. Ve muhtemelen bundan sonra da."

Beau'nun büyük altın gözleri ona doğru parıldadı. Elleri hafifçe boynunun güçlü sütununun etrafında gezindi ve kendilerini

parlak siyah yelesine eşit bir inançla baktı. "Babam iyi davranışların sadece Kraliçe'nin sofrasında gerekli olduğunu söylerdi."

"Baban bilge bir adam."

"Evet," diye fısıldadı. "Biliyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

RÜZGAR BIZE EMREDİYOR

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Egret ile *San Pedro de Marcos* arasındaki halatlar gün doğumundan iki saat sonra çekildi. İspanyol kalyonunun ambarlarında daha pek çok yük vardı, Londralı tüccarlara küçük bir servet kazandıracak değerli yükler. Ama *Egret*'te yer kalmamıştı. Daha ağır olan gümüş külçelerini İspanyol kralının yararına *San Pedro*'da bırakmak yerine denize dökmek gibi zor bir karar vermişlerdi. Altın yüklendikten sonra geriye kalan az miktardaki depolama alanı daha hafif, daha egzotik ve dolayısıyla daha kârlı olan biber ve karanfil balyaları için ayrılmıştı.

Gün doğumu ufukta turuncu ve pembe bulutları yaydığında Jonas Spence çoktan güverteye çıkmıştı. Spit onu almaya geldiğinde, gemideki son boşluk da doldurulmuş ve kapatılmıştı. Mürettebat gece boyunca onarımlar üzerinde çalışmıştı; ambarları şiştiğinden, bir sonraki öncelikleri iki gemi arasına mümkün olduğunca çok açık deniz koymaktı.

Marki de Moncada öldüğüne göre, *San Pedro*'nun komutası bir sonraki kıdemli subaya düşmüştü; bu subay, kaptan-ı deryanın büyük kamarasındaki ilk teslimiyet tartışmalarına katılmış olan iki subaydan biriydi. Adı Recalde'ydi ve Dante'nin kurşunu İspanyol'un yüzünün büyük bir kısmını parçaladığında Moncada'dan bir adım bile uzakta durmuyordu. Ne Jonas Spence'in -Dante'nin verdiği isimle- ne de *Egret*'in adını kısa sürede unutacaktı.

Spence güverteye çıkarma işlemini denetlemek için taşınmıştı. Thomas Moone hâlâ yeni bir uzuv yapmamıştı ve huysuz kaptanın zaten gözleri kan çanağına dönmüş ve dili tutulmuş olduğu için, yüzü sakalı kadar kızarana kadar emir yağdıran boğa gibi kaptanlarının küpeşte boyunca topallayarak yürüdüğü ön güverteye çıkmaya cesaret edebilecek çok az adam vardı.

Babasının öfkesine alışkın olan Beau, Jonas'tan on ya da on beş dakika sonra güvertede belirdi ama Billy Cuthbert ve haritalarıyla birlikte olmayı tercih etti. Onun görevi, Jonas tarafından engellenme olasılığı en düşük rotayı çizmek olacaktı.

İngiltere, Portekiz ya da Fransa'dan gelen ve kolay av bulmak için düzenli olarak deniz yollarında dolaşan çok sayıda avcıdan bahsetmiyorum bile. Dante'nin silahları bir nebze caydırıcı olabilirdi, tıpkı zorlu bir savaşın kazanıldığına dair bariz işaretler gibi. Yine de Beau, yollarına devam etmeleri için biraz daha sert bir havayı ve daha güçlü rüzgârları tercih ederdi.

İspanyol'la karşılaşmadan önce Plymouth'tan üç hafta uzakta olduklarını tahmin etmişti ama bu da balastlarına birkaç ton yağma eklemekten önceydi. Hızları da manevra kabiliyetleri gibi zarar görecekti; *Egret*'in dümendenden gelen emirlere yanıt verme biçiminde gözle görülür derecede ağır bir fark olacaktı. Ama yeke için ilkinden daha sağlam ve güçlü yeni bir kol ve yeni buldukları servetle İngiltere kıyılarına ulaşmaya kararlı bir mürettebatla tamir edilmişti.

San Pedro ve *Egret* arasındaki son transfer parasal tazminat açısından en değerli transfer olmayabilirdi ama İngiliz kalyonundaki bazıları için Doña Maria Antonia Piacenza'nın varlığı Dante'nin demi-topu kadar rahatlatıcıydı. Yanında sadece duayeni ve Geoffrey Pitt olduğu halde geminin güvertesini geçti. Diğer iki hizmetçisi, onları barındıracak rahat bir oda olmadığı için geride bırakılmıştı. Kişisel eşyalarının bulunduğu yirmi üç deri sandıktan sadece üçünü getirmesine izin verilmiş ve korunması için kendisine kaptanın büyük kamarasının karşısında aceleyle temizlenmiş ve yeniden düzenlenmiş bir kamara tahsis edilmişti. Beau'nun küçük yelken dolabı ve silah deposu tek bir kamarada birleştirildi ve *San Pedro*'dan alınan bir yatak, bir lavabo ve İran halılarıyla yenilendi.

Bu, Beau'nun başını listelerinden kaldırdığı nadir anlardan biriydi. Küpeştenin yanında durdu ve Geoffrey Pitt'in minik düşesi kalasların üzerinden geçişini izledi. Tepeden tırnağa kapüşonlu kadife bir pelerinle sarılmıştı ve kürk süslemeli çemberden sadece kocaman korkmuş gözleri ve solgun yüzü görünüyordu. Eldivenli eli Pitt'in koluna sanki bir can simidiymiş gibi tutunmuştu. Aynı derecede zarif saten terlikli ayakları, kaderine doğru çırpınan bir kuşun tüm güveniyle *Egret*'in güvertesine adım attı.

Dante, Pitt'in onun güzelliğine vurulduğunu söylemişti, bu yüzden onu bu kadar korumacı ve dikkatli davranırken görmek şaşırtıcı değildi. Bununla birlikte, bazı yıpranmış ziftlerin keplerini indirip ağızlarıyla baktıklarını görmek şaşırtıcıydı.

Navarre Düşesi geçerken aval aval baktılar ve her zamanki müstehcen ve kaba çılgınlıkları boğazlarında düğümlendi.

Şans eseri kamarasına gidebilmek için Beau'nun durduğu yerin tam altından geçmek zorunda kaldı. Korku içinde sağa sola bakan iri gözler başını kaldırdı ve bir an için gemide başka bir kadın görmenin şokunu yaşadı. Başlık geriye kaydı ve krem beyazı, kalp şeklindeki yüz ortaya çıktı. Ve tüm bu tatlılık, masumiyet ve bakir saflık yeterince iğrenç değilse, hain bir esinti düşesin pelerinin kenarlarını kenara itti ve altındaki cilalı lavanta ipeğinden bir elbiseyi ortaya çıkardı. Elbisenin etek ucu bir karış kadar altın işlemeli bir şeritle süslenmişti; eteği neredeyse beline kadar ayrılmış ve koyu, zengin gül rengindeki zarif brokarlı kombinezonunu göstermek için arkadan tutturulmuştu. Boynuna, haçı tam kalbinin üzerine gelecek şekilde yerleştirilmiş bir haç takmıştı; inanılmaz derecede dar olan belinin etrafına, uçları dalgalanan altın halkalardan oluşan bir şelale şeklinde düşen uzun, mücevherli bir kemer takmıştı.

Beau kendi donuk hortumuna, gömleğine ve ceketine baktı, hiçbiri mükemmel derecede temiz veya mükemmel derecede bütün olarak adlandırılmazdı. Saçları bir kez daha geriye çekilmiş ve bir örgü halinde toplanmıştı, alnındaki büyük mavi morluğu ya da kafa derisine doğru uzanan kabuk bağlamış kırıksıklığı kamufle edecek hiçbir şey bırakmamıştı. Küpeştenin üzerinde duran elleri bronzlaşmış ve hava şartlarından dolayı pürüzlenmiş, tırnakları yontulmuş ve lekelenmişti. En azından avuç içleri birkaç kat nasırdan kurtulmuştu ama ip yanıkları onları sanki ezilmiş meyvelere batırmış gibi kırmızı bırakmıştı. Gecenin büyük bir bölümünde emilmiş ve öpülmüş olan ağzı da muhtemelen daha iyi durumda değildi. Çenesi ve boğazı da hassastı, kaba kıllarla mavi-siyah kesilmiş saygısız bir çene tarafından yıpratılmıştı.

Vücudunun geri kalanına gelince... *narin, narin* ve *bakire*, nasıl hissettiğini tanımlamak için kullanacağı kelimeler değildi. Dante'nin kokulu yağıyla her bir kasına, cildinin her bir santimetrekaresine masaj yapmak için aşırı miktarda zaman harcamış olmasına rağmen, sadece onları düşünmek bile yanaklarına sıcak bir renk getiren yerleri ağrıyor ve hassaslaşıyordu.

Neredeydi peki?

Kadın şafak vakti yataktan inleyerek kalktığında kamarada değildi. Spence'le birlikte ön güvertede ya da Pitt'i ve onun narin küçük düşesini karşılamak için ana güvertede değildi.

Egret'in kaptanı olduğu iddiası, *San Pedro*'dan kalaslar çekildiği anda sona ermişti.

"Günaydın."

Beau yerinden bir santim kadar sıçradı ve etrafında döndü. Temiz beyaz bir gömlek ve dar siyah bir hortum giymiş, sanki üç gün daha uyumuş gibi taze ve çapkın görünüyordu. Tıraş olmuş ve saçlarının dalgalarını deri bir tangayla arkadan bağlamıştı. Her bir saç telinin ucu, denizden yeni çıkmış olduğunu düşündüren suyla parlıyordu.

"Günaydın," dedi ve aceleyle dosyalarına geri döndü.

"Herkesin şansına, planlanandan birkaç saat önce yola çıkacağız gibi görünüyor."

Bu bir sorudan çok bir gözlemdi ve o da bunu onaylamak için zar zor bir bakış attı.

"Pitt ve prensesi gemide, görüyorum. Oldukça sevimli küçük bir şey, değil mi? Yapraklarında çiğ olan bir gül goncası gibi, o kadar taze ki, bir erkeğin koruması için yalvarıyor. Zavallı Pitt. Bir hafta dolmadan bir okul çocuğu gibi kekelemeye başlayacak."

Beau elindeki kömür çubuğunu yere bıraktı ve doğruldu. "İsteddiğiniz özel bir şey mi vardı Kaptan? Yapmam gereken okumalar ve çizmem gereken bir rota var. Eğer onun *tazeliğinden* bu kadar etkilendiyseniz, neden aşağı inip daha yakından bakmıyorsunuz?"

Azarlaması ya da ruh hali onu şaşırttıysa bile, hiçbir işaret vermedi. Aslında verdiği tek yanıt gözlerinden geliyordu ve Beau'nun orada gördüğu şey nefesini tutmasına neden oldu. Adam ona zaten bildiği bir şeyi söylüyordu: tamamen ve tamamen sefiğ göründüğünü, dublörünü iki kat daha sıkı bağlayabileceğini ve yine de altında ne olduğunu bilebileceğini, cildini sodalı sabunla ovabileceğini ve yine de kafur ve misk kokusunu algılayabileceğini. Her kelimesini kükürt ve korditle süsleyebileceğini ve yine de yalvaran nefeslerinin yankısını duyabileceğini.

"Hayır," dedi sessizce. "İstedğim özel bir şey yok. En azından şu anda."

"O zaman lütfen" -bastırdığı nefesini yumuşak bir rüzgarla serbest bıraktı- "beni işimle baş başa bırakın."

Dumanlı, gümüşü gözleri kısıldı. "Bu küçük bir gemi, Isabeau. Sonsuza kadar işinin arkasına saklanamayacaksın."

"Deneyebilirim."

Onun bakışlarını bir süre daha üzerinde tuttuktan sonra küçük bir selam verdi. Dönüp merdivenden inerken dudaklarında hâlâ çapkın bir gülümseme vardı. Beau onu izledi, kendini tutamadı. Büyük, zarif bir kedi gibi hareket ediyordu, iyi beslenmiş ve memnun olmanın getirdiği tembel kayıtsızlık havasıyla şık bir panter gibi. Ve neden bu kadar memnun görünmesin ki? Geceyi onunla tam olarak istediği şeyi yaparak geçirmiş ve uyarısına sadık kalarak ondan izin istemek için bir daha durmamıştı... hiçbir şey için.

Şu anda özel bir ihtiyacı yok mu? Bu daha sonra bir şey beklediği anlamına mı geliyordu? Bu gece, belki? Dün gece olanların şehvetli bir tekrarı için tekrar kendisine gelmesini mi bekliyordu?

Beau'nun teni bu düşünceyle ürperdi ama bu fikri, hatta olasılığı bile kararlılıkla zihninin olabildiğince gerisine itti. Bir kez zayıflamıştı ama hepsi bu kadardı. Bu sondu. *San Pedro*'ya karşı kazandıkları zaferin heyecanını, içtiği şarabın miktarını, yorgunluğunu, kendi merakıyla daha fazla mücadele edememesini... ya da babasının ustaca söylediği gibi kaşınınsını suçlayabilirdi.

Tüm bunlar tek bir hatayı açıklayabilirdi ama tekrar yapmak? Onun kollarına istekli ve ayık bir şekilde gitmek, yürüyüşüne memnuniyetten daha fazlasını katacağı. Bu onu onun merhametine bırakacak, onun gözünde bir kez daha sadece bir dişiye indirgeyecekti... ve *Egret* gemisindeki diğer tüm erkeklerin gözünde.

Güvertede yavaşça etrafına bakındı ama kimsenin ona bakmadığını ya da ellerini kaldırıp mırıldandığını göremedi. Ama görecektir. Tourville Kontu'nun cinsel hünerlerine yenik düştüğünü öğrenirlerse, yıllar boyunca zorlukla kazandığı tüm itibarını kaybedecekti. Bir ırgattan sakarca düşmesi, yıllarca arma üzerinde yaptığı ince ve dengeli çalışmaların unutulması için yeterliydi.

Bunun olmasına izin veremezdi. Vermeyecekti.

San Pedro de Marcos'un ufukta bir lekeye dönüşmesi yaklaşık dört saat sürdü. Bu süre zarfında *Egret*'in mürettebatının önemli bir kısmı çok ihtiyaç duydukları uykuyu almaları için rıhtımlarına gönderilirken, sadece sinirleriyle ayakta durabilenler onarım çalışmalarına devam etti. Yedek brandaların çoğu tersaneye gitmiş, geriye yamanacak ve takviye edilecek hasarlı, yırtık ve yanmış örtüler kalmıştı. Erkekler devrilmiş fiçilerin üzerine oturmuş, tıpkı bir yorgan dikme arısında olduğu gibi dikiş dikiyor, kesiyor ve savaşa kendi katılımlarını anlatıyorlardı. Hasarlı halatlar

ve kablolar eklenmiş, toplar oyulmuş ve arabaları yağlanmıştı. Spit McCutcheon kullanılmış mermilerin çoğunu İspanyol'un güvertesindeki enkazdan tasarruflu bir şekilde toplamış, ayrıca kalyonun depolarından barut ve füyeleri de temin etmişti; böylece herhangi bir akbabanın dikkatini çekmeleri durumunda ateş gücünden yoksun kalmayacaklardı.

Aşçı ihtişamlıydı. Artık bolca erzağı vardı ve günün büyük bir bölümünü kazanlarının başında mutlu bir şekilde çalışarak geçiriyordu. İki büyük domuz kesilmiş ve etler, içi tahta parçaları ve kırık kerestelerle dolu uzun metal bir teknenin üzerinde kızartılmaya başlanmıştı. Gün boyunca çeşitli zamanlarda erkekler bir araya gelip ağızları sulanarak, avuçları terleyerek, karınları guruldayarak bir beklenti korosu halinde ete bakıyorlardı. Yemek zamanı herkesin tenceresi ağzına kadar doluyordu. Çenelerden ve ellerden yağ damlıyordu ve gün boyu Cook'un yavaşlığına meydan okuyan alaycı sesler yerini çiğneme, içme ve geçirme seslerine bıraktı.

Spence bir fiçı bira istedi ve her katran için normal ölçünün iki katı sipariş verdi. Başı hâlâ sargılıyken ve hortumunun alt kısmı boş havaya düğümlemişken, tayfasının ortasında oturuyor, içiyor, yiyor, yalaktan her taze et tabağı geçtiğinde diğerleri gibi içtenlikle neşeleniyordu.

Kedi Clarence'ın bile kurnazlığa başvurmasına gerek yoktu. Cook'un topuklarının dibinde oturuyor, kuyruğu tahtada ileri geri sallanıyor, yüzü yukarı kalkık ve gözleri parlıyor, önüne düşen kalın et parçalarını yakalamak için sabırla bekliyordu.

Beau kasıtlı olarak sıradan denizcilerin yanına oturmayı tercih etti. Spence kaşlarını ona doğru kaldırarak yanında boş bir yer olduğunu işaret etti ama o sadece omuz silkip gülümsedi ve kadehini sessiz bir selamla kaldırdı. Dante Spence'in diğer tarafına oturdu ve Lucifer da onun yanındaki güvertede bacak bacak üstüne attı. Yemek sırasında Beau'nun Cimaroon'un gözlerinin kendisine dikilmiş olduğunu görmesi pek çok rahatsız edici andan birini oluşturdu. Daha sonra onun genellikle geceleri Dante'nin kapısının karşısında uyuduğunu hatırladı ve eğer öyleyse, muhtemelen dün akşam kamaranın içinden gelen horlamadan daha fazlasını duymuştu.

Pitt iki güzel porselen yemek tabağı taşıyarak kısa bir süre için görünmüştü ama tabaklar dolar dolmaz esmer kafası hızla güvertenin altında kayboldu. Düşes hâlâ şoktaydı ve kamarasından çıkamayacak kadar hastaydı, bu nedenle Pitt kendisini onun özel koruması ve habercisi olarak görevlendirmişti.

Sonunda Spence'ten gelen uzun ve güçlü bir geğirme sesi eğlencenin sonunu getirdi. Yeni nöbetçiler, ufukta osuran bir kuş bile olsa rapor etmeleri emriyle tepelere gönderildi. Teknedeki kömürler bir buhar bulutu içinde söndürüldü ve kalıntılar dikkatlice denize döküldü. Alışkanlık gereği, adamlar bir günlük fazlalığın başka bir günün eksikliği anlamına gelebileceğini çok iyi bildiklerinden, kemiklerini ve artıklarını çorba tenceresine geri katıyorlardı.

Yelken altındaki ilk tam günü kazasız belasız tamamladılar. Öğleden sonra rüzgâr şiddetlendi ve deniz sertleşti ama Beau *Egret*'in verdiği tepkiden memnundu. Dikişlerini test etmek için kalyonu birkaç tramola manevrasından geçirdi; bunlardan biri Geoffrey Pitt'in tökezleyerek güverteye çıkmasına neden oldu, kül gibi solgun ve ağzı gergin bir halde

-Ve gerektiğinde geminin cesaret ve ruhla kendini idare edebileceğinden emindi. Gökyüzünün mavisini yerini pembelere ve grilere bırakmaya başladığında, Beau görünen ilk yıldızdan bir işaret aldı ve nöbeti devralmak üzere gelen yeni dümenciye emir verdi. Haritalarını kolunun altına aldı ama kış taraftaki kamaralara yaklaşmak yerine mürettebatın kamarasının en karanlık köşesinde boş bir hamak buldu, keyifli bir top gibi kıvrıldı ve uyudu.

Gecenin bir vakti iki büyük gölge asılı, sallanan kozalardan oluşan labirentin içinden ve etrafından ilerledi. Billy Cuthbert, elini bir çakmağın zayıf alevine götürerek önden gitti ve Beau'yu tutanı bulduğunda kenara çekilerek Simon Dante'nin önden geçmesine izin verdi. Fransız onu dikkatle kollarına aldı ve iki adam adımlarını geri çekerek yıldızların aydınlattığı güvertede fısıltıyla teşekkür ederek ayrıldılar.

Dante tek başına kış kamaraya doğru ilerledi ve uyuyan bohçasını kendi yatağına bıraktı. Eli, kızın yanağında öne doğru kıvrılmış kestane rengi saç tutamının üzerinde gereğinden uzun süre kalmış olabilir, ama aklından geçen her türlü düşünce ya da istek daha yerleşmeden yok olup gitti. Battaniyeyi çenesine kadar çekti, sönmekte olan mumu söndürdü ve çıkarken kapıyı arkasından sessizce kapattı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Egret kuzeye yaptığı yolculukta iyi zaman geçirdi. Çoğu zaman fark edilmemeyi başardı; ufukta iki kez yelkenliler görüldü, birinin bir Fransız'a, diğerinin bir İngiliz'e ait olduğunu belirlemekten fazlasını yapamayacak kadar uzaktaydılar. İkisi de *Egret'e*, silüetini okuyup önemsiz olduğunu düşünerek göz ardı etmek için gerekenden fazla ilgi göstermedi.

Spence yeniden tamamen hareketliydi. Thomas Moone ona yeni bir uzuv oydu, ancak şekilli baldırı ve sağlam ayağıyla bir önceki kadar özenli değildi. İngiltere'ye varıp iyi ve sağlam bir Norfolk çamı buluncaya kadar yapabileceğinin en iyisinin sağlam bir çivi olduğunu söyledi.

Fazladan kırk mürettebat taşıyan gemideki kamaralar sıkışık ve boş alan son derece sınırlıydı. Normalde en iyi zamanlarda sadece şakayla söylenen bir kelime olan mahremiyet diye bir şey yoktu. Adamlar gruplar halinde, bazen de kalabalıklar halinde yemek yiyor, uyuyor ve bedensel işlevlerini yerine getiriyorlardı. *Egret'in* ambarlarındaki altın ve hazinenin ağırlığı olmasa, mevsimsel sıklıkta esen fırtınalarla birlikte öfkelerin de alevlenmesi muhtemeldi. Özellikle Nisan ayının onuncu gününde meydana gelen bir fırtına, ana yelkeni yırtacak ve bir sereni denizcinin kafatasının arkasına çarparak kavun gibi yarılmasına neden olacak kadar güçlü dişlere sahipti.

Havanın açık olduğu günlerde adamlar hâlâ güvertede toplanıyor ve hikâyeler anlatıyorlardı. Arada bir Spence de onlara katılıyordu ama Dante de Tourville'in yokluğu dikkat çekiyordu. Gündüz saatlerinin çoğunu İspanyol gemisinden kurtarılan mektup ve belgeleri inceleyerek ve Kral'ın şifresinin anahtarını arayarak geçiriyordu. Hepsi elinden geldiğince tercüme edilmişti ama bir anahtar varsa bile onu bulamamıştı. Spit McCutcheon'ın sınırlı İspanyolca bilgisi de bunu kanıtlıyordu. Bir fahişeye bir içkinin fiyatını sormayı, yiyecek ve bira için nasıl takas yapılacağını biliyordu ama Kral ve valileri tarafından konuşulan ve yazılan zarif Kastilya dili, levazım subayının dikenli gri sakalını kaşımaya ve soyluların vebasası karşısında kaşlarını çatmasına neden oluyordu.

Lucifer'in kaburgası, tavuk ayağı olsun ya da olmasın, mucizevi bir hızla iyileşiyordu. İkiz palalarıyla pratik yaparken her gün en az bir kez geniş bir özel alana hükmeden tek kişi oydu. Adamlar iyice geriye çekilir ya da karıncalar gibi örtülere ve donanımlara üşüşür, kollarından ve bacaklarından asılarak devasa siyah

Adam temizlenmiş güverte çemberinin etrafında zarifçe hareket ediyor, kılıçlar parlıyor ve görünmez düşmanlara kesikler atıyor.

Birkaç gün izledikten sonra cesur bir delikanlı çembere girmeye cesaret etti, yeni İspanyol kılıcı güneş ışığında parlıyordu. Lucifer'in gözleri, adamın avuçlarındaki teri silmesi ve Cimaroon'a dostça bir maç için meydan okuması için geçen süre boyunca ihtiyatla kısıldı. Arkadaşlarını bu işe sokan adamlar bahislerini açıkladılar ve kısa süre sonra yeni bir öğleden sonra eğlencesi olacakmış gibi görünüyordu. Talihsiz meydan okuyucunun kılıcını Lucifer'e yaklaştırma umudu yoktu ve Cimaroon çocuğun beceriksizliği karşısında o kadar sinirlendi ki ona talimatlar vermeye başladı. O andan itibaren, günün çeşitli saatlerinde, Lucifer'in parıldayan abanoz vücudu, kendisini yenilmez gösteren karmaşık adımlar ve kol hareketleriyle her seferinde bir düzine kadar adamı yönlendirirken görülebiliyordu.

Farklı gruplar ağır silahlar üzerinde talim yaptı. Geoffrey Pitt ve Dante, McCutcheon neredeyse onun kadar yetkin hale gelene kadar bu alıştırmaları denetlediler, bunun üzerine mürettebatı bileme görevi onun istekli omuzlarına düştü. Beau'ya gelince, Simon Dante'den kaçma konusunda kedi Clarence kadar kurnazdı. O ne zaman güvertede olsa, Beau başka bir yerde olmayı başarıyordu ve ilk birkaç günden sonra Dante onu arama zahmetine bile girmede. Kendini tamamen görünmez kılamadığı tek zamanlar, Spence'in akşam yemeğinde herkesin hazır bulunması için ısrar ettiği zamanlardı. O zaman uzun sehpa masasının karşı ucuna oturur, Dante her konuştuğunda ya da güldüğünde ya da sabırsız parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradığında omurgası boyunca sıçrayan sıcak ve soğuk kızarmaları rahatsız edici bir şekilde görmezden gelmeye çalışırdı.

Bunlar, Pitt ve Navarre Düşesi'nin, duenna'nın büyük kısmı araya girmeden nispeten yakın oturabildikleri aynı nadir zamanlardı. Bunlar, aynı zamanda, bir dövüş horozunun azmiyle sorumluluğunu korumaya başlayan Bayan Agnes Frosthip'in, çiftin değiş tokuş ettiği bakışlardan, şarap kadehinin doldurulma sıklığından daha az endişeli görüldüğü zamanlardı. Günler ve fersahlar hızla geride kaldığında ve ne iri yarı kaptanın ne de mürettebatın küçük kuzusuna karşı yıkıcı bir niyeti olmadığı anlaşıldığında, duenna biraz yumuşamış ve Jonas Spence ne zaman eğlenceli bir anekdot anlatsa bıyıklarını gülümsemeye hazır hale getirmiş gibi görünüyordu.

Geoffrey Pitt, Dante'nin tahmin ettiği gibi, küçük düşese umutsuzca kapılmıştı. Gözleri ne zaman ona dikilse cilalı yeşim taşı gibi parlıyordu; elleri ne zaman kollarına değse sinirden titriyordu.

Kazara göz göze geldiklerinde ya da gök mavisi gözleri onunkilere bakma riskini aldığında. Agnes Frosthrip yüzünden ikisi nadiren yalnız kalıyordu, ama orada burada çalınan o birkaç dakika Pitt'e Dona Maria Antonia Piacenza'nın duenna'nın dikkatini dağıtacak yollar bulmasına aldırmadığını düşündürmeye yetiyordu.

"Çok kötüydünüz senyor," diye fısıldadı düşes, gecenin serin esintisinden korunmak için pelerinini boynuna daha da yaklaştırmak. "Senyora Frosthrip sabaha çok büyük bir kafaya sahip olacak ama çok çabuk öfkelenecek."

Pitt alaycı bir kıkırdamayla suçunu kabul etti. Yemek boyunca Duenna'nın kadehinin dolup taşmasını sağlamış ve şimdi de Spence'in komplocu yardımıyla el sallayarak kovulmayı ve Doña Maria Piacenza'ya emekli olmadan önce son bir nefes almak için güvertede eşlik etme iznini kazanmıştı.

"Eğer seni azarlamak için sesini yükseltirse, bana söylemen yeterli, onu denize atarım."

Düşes irkilmiş görünüyordu, sonra onun geniş, yakışıklı gülümsemesini görünce biraz rahatladı. "Benimle alay ediyorsunuz, Senyor Pitt. İngilizcem çok iyi olmadığı için bu çok kaba bir davranış."

"İngilizceniz mükemmel ve senyora için bir övgü. Ama evet, sizi kızdırmakla kabalık ettim."

Onun iltifatını ve özrünü utangaç bir gülümsemeyle kabul etti ve Pitt'in kalp atışları göğsünde kekeledi. Kız yüzünü kış taraftaki binicilik fenerinin yumuşak kehribar ışığına çevirmişti ve her tatlı yarı saydam kıvrım altın ışığın soluk bir parıltısıyla fırçalanmıştı. Karnı, göğsü, kolları, uzanıp ona dokunmak, parmaklarının ucunu yanağında gezdirip teninin hayal ettiği kadar sıcak ve pürüzsüz olup olmadığını görmek için ağrıyordu. Bir kez olsun onun gözlerindeki ürkek ve korkak bakışların silindiğini ve kendisine sadece güven ve sevgiyle baktığını görmek için yanıp tutuşuyordu.

Bu doğrudu: Pitt kadınları severdi ve yoluna çıkan neredeyse her güzel kadına aşık olurdu. Bu onun tek zayıflığıydı ve Dante bu konuda onunla acımasızca alay ediyor, bir kadınla asla yatamayacağını ve gün ışığında sevgiyle vedalaşamayacağını söylüyordu. Kadının kalbine girmeli, ona kur yapmalı, onu kazanmalı ve her sevişme eylemini ruhun bir taahhüdü gibi görmeliydi.

Dona Maria Antonia Piacenza'nın kaymaktaşı mükemmelliğine bakarken ruhundan daha fazlası gözlerindeydi, boğazında düğümlemişti, karnında düğümlemişti. Bunlar sıradan düğümler de değildi, derindi ve iliklerine kadar işliyordu ve bunun sıradan bir şövalye aşkı olmadığını bilmenin umutsuzluğuyla ağrıyordu. Kadın İspanya Kralı'nın yeğeniydi ve adam da bir demir tüccarının oğluydu. Onun kim olduğu, soyu, kraliyet soyu, yollarını düzeltse, sürdüğü hain hayatı terk etse, sonsuz itaat yemini etse, hatta Katolik haçını alsa bile.... ona asla sahip olamayacağını bilmeyi çok daha dayanılmaz hale getiriyordu.

Onu sevebilirdi ama ona asla dokunamazdı.

Ona dokunduğunu fark ettiğinde kolunda bir şok hissi oluştu. Eli parmaklığın üzerindeydi ve pelerinin kenarı parmaklığa sürtünüyordu. Denizin uçsuz bucaksız siyah boşluğuna bakıyordu ve bu yüzden aşağıya bakıp baş ve işaret parmağıyla kumaşın küçük parçasını okşayan adamın yüzündeki ifadeyi göremedi.

"Sinyor" -birdenbire yine oradaydı, yüzü onunkine dönüktü, gözleri geniş ve karanlıktı ve nemle doluydu- "cennete ve cehenneme inanıyor musunuz?"

Soru onu şaşırttı ve cevap dilinden dökülmeden önce zorlukla yutkunmak zorunda kaldı. "Sanırım öyle. Yani, yapmalıyım."

"Ama emin değilsiniz."

"Elbette eminim. Demek istediğim, cennet ya da cehennem diye bir şey olmasaydı... iyiyi kötünden ayıracak hiçbir şey olmazdı. Uyulması gereken kurallar, öldürmemek, aldatmamak, çalmamak, yalan söylememek için hiçbir neden olmazdı." Durakladı ve ağzını alaycı bir gülümsemeye dönüştürdü. "Benim gibi günahkârlar için kurtuluş umudu olmazdı."

"Çok kötü bir günahkâr mısınız, senyor?" diye sordu nefes nefese fısıltıyla.

Pitt bu soruya normalde verebileceğinden daha fazla önem verdi, bunun nedeni kısmen kadının yüzündeki ciddi ifadeydi, kısmen de yirmi dokuz yıldır bu konu üzerinde fazla düşünmemiş olmasıydı. Elbette, hile, entrika ve yalandan payına düşeni yapmıştı; hayatının geri kalanını turba ateşinde demir döverek geçirmemek için bu gerekli bir kötülüktü. Öldürmekten de payına düşeni yapmıştı; seçtiği hayatla el ele gidiyordu. Ama hiçbir zaman kasten başka bir adamın güvenine ihanet etmemiş, bir kadına ya da çocuğa el kaldırmamış, bir köpeği tekmelememiş ya da sırf zevk için bir adamın boğazını kesmemişti.

"Bazıları kadar kötü değil," dedi sonunda. "Muhtemelen diğerlerinden daha kötü. Ama geceleri rahat uyuyorum ve bana dost diyen pek çok insan tanıyorum."

"Yüzbaşınız Dante ve Yüzbaşı Spence de dahil mi?" Kirpikleri gözlerini korumak için aşağıya indi. "Bu gece size yardım ettiler, değil mi?"

Pitt boğazını temizledi. "Bana yardım mı etti?" "Senyörün dikkatini dağıtmak."

Bunu inkâr etmeyecek kadar sağduyuluydu ve kaşlarını çatmasına neden olan ikileme boğuşurken hiçbir şey söylemeyecek kadar da akıllıydı.

"Hepiniz çok nazik görünüyorsunuz. Ve bir İngiliz'den beklediğimden çok daha onurlusunuz. Hizmetçim... *San Pedro*'dan alınmadan önce bizi uyarmıştı... Senyora ve bana muhtemelen ilk güneş batmadan önce mürettebatın her üyesi tarafından tecavüz edilecekti."

"Hizmetçiniz sizi gereksiz yere korkutmuş," diye güvence verdi Pitt ona. "Bu gemide korkacak hiçbir şeyiniz ve hiç kimseniz yok."

"Ayrıca İngiltere'nin yılanlar ve engereklerle dolu bir çukur olduğunu söyledi; çocukları kurban eden ve kurbanlarının kanını içen sapkınlar. Güneşin hiç parlamadığı ve korkunç fırtınaların tüm yıl boyunca ülkeyi kasıp kavurduğu soğuk, karanlık, veba ve hastalık dolu bir yer olduğunu söyledi."

"Yağmurdan payımıza düşeni aldık ama-"

"Yağmurun Tanrı'nın gözyaşları olduğunu ve Tanrı'nın İngiltere'yi kafirlerin ve şeytana tapanların elinden kurtarmaktan ümidini kestiğini söylüyor. Ayrıca İngiltere'de güzellik olmadığını, orada yaşayan insanlarda güzellik olmadığını söylüyor." Kirpikleri kalktı ve göz kamaştırıcı berraklıktaki mavi gözleri adamın saçlarının altın sarısı dalgalarında, yüzünün yakışıklı düzlemlerinde, omuzlarının sağlam genişliğinde gezindi. "İnsanların küçük ve çarpık olduğunu, günah ve yozlaşma koktuklarını söylüyor. Birine dokunmak, biriyle yatmak, sadece rahimde daha fazla yozlaşma doğurabilir ve ölümsüz ruhu sonsuz cehennem ateşine mahkum edebilir."

"Bütün bunları söyledi, değil mi? Yolculuğunuzda sizi neşelendirmek için teselli sözleri mi?"

"Ben... daha önce hiç İngiliz görmemiştim," diye itiraf etti utangaç bir şekilde, gözleri tekrar onunkileri bulduğunda. "Sadece senyora, o da bana bir zamanlar köyünün en güzel kadını olduğunu söylemişti."

"O sırada çok fazla Madeira içmiş olabilir mi?" Pitt kaşlarını çatarak sordu.

Düşes yüzünü ışığa doğru eğdi ve Pitt'in yüreğini ağzına getirecek şekilde gülümsedi. "Öyle olması gerektiğine inanıyorum, çünkü sen çirkinliğin en küçük parçası değilsin. Ya da korkutucu. Ve harika kokuyorsunuz."

Pitt'in dili birdenbire taranmamış bir yün yumağı gibi kuru ve keçeleşmiş hissetti. Tüm zekası ve duyularının çoğu onu terk etti ve karşılığında söyleyecek büyüleyici ya da eğlenceli bir şey düşünemedi. Sadece o umutsuz anda nelerden vazgeçebileceğini düşünebildi - bir kolundan, bir bacağından, tüm dişlerinden, kulaklarından, ayak parmaklarından - sadece onun yay şeklindeki ağzını bir kez öpebilmek için.

O an gülümsemesiyle birlikte soldu. "İngiltere'ye geldiğimizde bana ne olacağını düşünüyorsunuz? Hapse mi gönderileceğim?"

"Yüce Tanrım, hayır. Bir kraliyet ziyaretçisine gösterilmesi gereken tüm nezaket ve saygıyla muamele göreceksiniz. Hizmetçinizin size İngiltere hakkında anlattıklarına bakılırsa, Kraliçemiz hakkında duyduğunuz hikayeleri ancak hayal edebilirim, ama size söz veriyorum, hiçbirisi doğru değil."

"Zayıf ve yaşlı değil ve saçları olgunlaşmamış kiraz renginde değil mi?"

"Majesteleri ince, olgun ve saçları... şey, kırmızımsı, evet, ama Yüzbaşı Spence'in sakalının yanında önemsiz kalır."

"Rahipleri asmıyor ve Katolik inancını takip edenleri yakmıyor mu?"

"O... onları açıkça pratik yapmaktan vazgeçiriyor, ama korkarım ki ateşler sizin Engizisyon Mahkemenize ait."

Kaşlarında ince bir kırışıklık yeniden belirdi. "Ve tek kız kardeşini on dokuz yıl boyunca bir hapisane hücrelerinde kilitli tutmadı mı?"

"Mary Stuart onun kuzenidir ve Elizabeth'e suikast düzenleyip tahtı zorla ele geçirmek için durmaksızın planlar yapmıştır. İskoçya tahtına sahipti ve tüm çılgın ilişkileri ve entrikaları nedeniyle onu elinde tutamadı. Kraliçemiz birçok kez bir uzlaşma sağlamaya çalıştı, ancak başka bir komployu, tahtı çalmak için başka bir girişimi, gölgelerde gizlenen başka bir suikastçıyı ortaya çıkardı. Kralınız, defalarca açıkça ihanet eylemlerinde bulunan birine farklı bir tepki verir miydi?"

"Kralımızın nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, ben sadece-" Durdu ve dudağını ısırarak yüzünü tekrar gölgelere teslim etti. "Saray tartışmalarından haberdar değilim."

Bu, Doña Maria'nın konumunun masumiyetinin ve cehaletinin arkasına sığındığı ilk sefer değildi. Aslında çoğu zaman, yemek masasındaki tartışmalar hararetlendiğinde - ki Spence, Dante ve Beau'nun fikirlerini akan su gibi özgürce ifade etmeleriyle sık sık yaptıkları gibi - düşes gözle görülür bir şekilde solgunlaşır ve onu konuşmaya çekmeye yönelik herhangi bir girişimden korkarak sinerdi. Pitt bunun nedeninin bir manastırda yetişmiş olması ve zengin bir aileyle evlenmekten başka bir şey yapmamak üzere yetiştirilmiş olması olduğunu düşünüyordu. Yine de Beau Spence gibi aklından geçenleri açık sözlülük ve otoriteyle söyleyen biriyle keskin bir tezat oluşturuyordu ve bu da İngiltere'nin kendi kraliçesiyle çok da uzak olmayan bir paralellik gösteriyordu.

Ama sonra Doña Maria Piacenza ile ilgili her şey Beau Spence ile keskin bir tezat oluşturuyordu. Ve Pitt, kaptanın kızına zekası ve zekası için hayranlık duymaya başlamışken - bir geminin dümenindeki becerisinden bahsetmiyorum bile

-Asılsız korkuları ve kırılganlığı şövalyeliğin ruhuna dokunan bir kadının cazibesini göz ardı edecek değildi.

Eve güvenli bir şekilde dönmesini sağlamak için rehin alındığı doğrudu ama Manş Denizi'nin her iki yakasında da sık sık siyasi rehinerler alınır ve düzenli olarak, neredeyse dostane bir şekilde takas edilirdi. Rehine ne kadar değerliyse, takas da o kadar hızlı olurdu.

Pitt tekrar düşesin ellerine baktı; bu eller şimdi kolunun manşetindeki özenli bağcıkla ilgileniyordu. İnce, narin ellerdi, çoğu soylunun zenginliklerini göstermek için takmayı sevdiği türden şatafatlı mücevherlerden yoksundular. Tek takısı, bir ucu minik bir el, diğer ucu da aynı derecede minik bir kalp şeklinde kalıplanmış, ikisi birbirine dolanarak halkayı kapatan sade bir altın halkaydı.

Evli miydi? Yüzük, kalbinin bir başkasına ait olduğunu göstermek için mi takılmıştı?

"Maria," diye mırıldandı, ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu, "Maria, birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı politika tartışarak ya da-

Düşes adının tanıdık bir şekilde kullanılmasına olduğu kadar, adamın ellerinin ve bedeninin sıcaklığına da tepki verdi. Yana doğru geri çekildi ve tamamen ışığa doğru döndü, elleri beyaz boğazının dibine dayanmak üzere havalandı.

Pitt her iki ihlali de aynı anda kabul etti. "Özür dilerim. Çok özür dilerim, Dona Maria, saygısızlık etmek istememiştim-"

"Birlikte vakit geçiremeyiz, senyor. Bu gece buraya sizinle yalnız gelmemeliydim; sizinle bir daha yalnız kalmamalıyım." Dönüp güverte boyunca koşmaya başladı ve Geoffrey Pitt onu takip etmek için ayaklarını yerden kesmeden ambar kapısının gölgeleri arasında kayboldu. Kadın kamarasına doğru koşarken pelerininin eteklerine bir an için göz attı ama kapının suratına çarpma sesinden fazlasını duyamayacak kadar geç kalmıştı.

Ellerini ahşabın pürüzlü yüzeyine dayadı ve kapıyı açıp zorla içeri girme dürtüsüne karşı yumruk yaptı. Arkasında Spence'in kamarasının kapısı açıktı ve geniş bir parlak ışık huzmesi refüje yayılıyordu. Düşesin kapısının çarpılması sohbete gözle görülür bir ara verilmesine neden olmuştu ve Agnes Frosthip aceleyle dışarı çıkarken bir sandalyenin gıcırdadığını duydu.

Pitt bir süre daha kapalı kapıya baktı, sonra kendini uzaklaştırdı. Duenna ile karşılaştı ama Dante'nin soran gözlerle kaldırdığı kaşını görmezden geldiği aynı gergin kayıtsızlıkla onun kızgın ifadesini de görmezden geldi. Koltuğuna döndü ve şarap şişesini kaptığı gibi bardağına bir yudum doldurduktan sonra Dante, Beau ve Spence'e, o araya girmeden önce yaptıkları tartışmaya devam etmeleri için ters ters baktı.

Aslında duenna da oradayken ne Beau ne de Simon Dante'nin ilgisini çekecek bir şey konuşuyorlardı ve ikisi de geceyi bitirmek için bir bahane bulmaya çalışırken Spence'in gözlerindeki, onu Agnes Frosthip'le yalnız bırakmamaları konusunda uyaran bakıştan çekiniyorlardı. Ama şimdi Pitt geri dönmüş ve Frosthip gitmişti, yine de bir asık suratın diğeriyle yer değiştirmesinden duyulan zevkte kayda değer bir artış olmamış gibi görünüyordu.

Spence kadehini masaya vurdu. "Bu morina suratlının İspanya'daki güzel hayatını anlatıp durmasını engellemeye çalışırken ağzım kurumadıysa ne olayım. Kıyıya biraz daha yakın olsaydık, seve seve kışına bir yelken takar ve yüzmesine izin verirdim."

"Sanırım size ısındı, baba," diye önerdi Beau. "Belki de sizi etkilemeye çalışıyordu."

"Beni etkilemek mi?" Sakalının kırmızı tüyleri aralandı. "Tanrı'nın ciğeri, kızım. Onun önerdiği herhangi bir şeyi dürtmektense çam budaklarından kıymık kopmasını göze alırım. Evet, Kaptan, Francis Drake kadar değerli bir adama çok yardımcı oldunuz. Bir ya da iki kez araya girip, biraz zekân ve cazibenle drone'un gözlerini kamaştıramaz mıydın?"

"Bugünlerde ne zekâmın ne de cazibemin bir değeri var gibi görünüyor," diye cevap verdi Dante, kadehinin kenarındaki nem damlasıyla oynayarak.

"Evet, buna şaşmamalı, bütün gün o kâğıtlar üzerinde düşündüm. Hesaplarıma göre Plymouth'a daha iki hafta var, bir şifre bulmak için bolca zaman var... eğer varsa."

"Orada," dedi Dante sakın bir sesle. "Sadece ben görmedim."

"Evet, düşünecek daha iyi şeylerim var. Birincisi, geri kalan günlerimi olabildiğince kolay geçirmemi sağlayacak hazine dolu bir ambarım var. Bir diğeri, New Street'te şu sıralar her gün limanı gözlüyor olması gereken, demir atmamı bekleyen güzel bir dul kadın var. Bir kiriş kadar geniş, ama gözlerim yuvalarından fırlayana kadar beni sıkıştıracak kadar da güçlü. Ve dişleri yok. Bir tane bile. Boş gevezeliklerle ne bir nefesini ne de bir ritmini boşa harcamaz. Bunun gibi değil-" Başparmağıyla Duenna'nın boş sandalyesini işaret etti. "Sanki bir erkek, onu ölümüne konuşmaktan alıkoymak için ağzını fanila ile doldurmak zorunda kalacakmış gibi."

Spence kendi esprisine sırtarak önce masadan kopardığı bir tahta parçasını parçalayan Beau'ya, sonra da hâlâ kadehinin kenarındaki boncuk boncuk terleri kovalayan Dante'ye baktı. Pitt sanki ağır altın kadehi ellerinin arasında ezmek istiyormuş gibi ellerine bakıyordu.

"Kaptan... döndüğünüzde sizi bekleyen bir arzu yok mu? Bloodstone'la, Kraliçe'yle ya da Kraliçe'nin danışmanıya olan işinizi kastetmiyorum. Geleneklere göre... limandaki ilk gecenizde normalde yaptığınız bir şey yok mu?"

Dante dudaklarını büzdü ve koyu renk başını kaldırdı. Spence'e gülümsemeden önce gözleri belli belirsiz Beau'ya kaydı. "Kalbimin arzusu, eğer bir isim vermem gerekirse, et suyunda yüzen, yumuşak, kalın ve tereyağı ile kaygan bir bisküvi yatağına yastıklanmış, çiğnememe gerek kalmayacak kadar şişman, yumuşak bir sığır eti olurdu. Evet, bir de sarımsak ve hardalla kavrulmuş soğan tabağı, kendi suyunda boğulan kömürleşmiş bir kaponun yanında servis edilir. Ve bir turtta. Kolum kadar bir beктаşi üzümü turtası, çıtır çıtır bir şeker kabuğu ve yarım kürek kaymak." Konuşurken şarabını yudumladı ve sanki kokular duyularını doyuruyormuş gibi burun deliklerini genişletti. "Ondan sonra, eğer hâlâ bir arzum varsa, uzun bir İngiliz birası eşliğinde seçeneklerimi değerlendirdim."

Konuşma sırasında ağzı gevşemiş olan Jonas çabayla ağzını toparladı ve kadehini kaldırarak içtenlikle kadeh kaldırdı. "Kaptan... sen benim kalbimden sonra gelen bir piçsin. Bu yemeği ve buradan Plymouth'a kadar aklınıza gelebilecek her şeyi sizinle paylaşmaktan onur duyarım. Orada bizimle kalacaksın, elbette, istediğin kadar. Beau ve ben, senin alışık olduğunla kıyaslandığında mütevazı bir konaklama yerimiz var, ama bir çatı, bir yatak ve işine başlamadan önce derindeki tuzu temizleyebileceğin bir yer."

Dante, Beau'nun boğazından çıkan boğuk sesi belli belirsiz fark etti. "Davetin için teşekkür ederim Jonas, ama benim... işim... Plymouth'ta uzun süre oyalanmama izin vermiyor. Özellikle de çok fazla erkek yüzümü tanırsa."

"Evet, evet. Bloodstone'un adını çok yüksek sesle duymasını istemezsin, en azından rüzgarın hangi yönden estiğini öğrenene kadar. Her şey bir yana, bir süre daha ölü kalmana yardım edecekse, *San Pedro*'nun tüm övgüsünü memnuniyetle üstlenirim. En azından kardeşlikten biri için bunu yapabilirim."

"Beni yine sana borçlu bıraktın," dedi Dante nazikçe.

"Bah! Herkesin bardağına bir damla daha şarap koyun, bu yeterli bir ödeme olacaktır."

Beau parçalanmış kıymığı bıraktı ve ayağa kalktı. "Artık saldırıya karşı güvende görüldüğünüze göre, Baba, sanırım hepinize iyi geceler dileyeceğim."

Nöbeti kontrol edeceğine söz vererek ayrıldı ve güverteye çıktı, bayat yemek ve mum kokusunu ciğerlerinden uzaklaştırmak için derin nefes aldı. Rüzgâr doğudan sert esiyordu ve sancak tarafının beş yüz mil açığında yetişen İspanya'nın zeytinliklerinin tadını ve kokusunu alabildiğini hayal etti. Bir ya da iki gün sonra ülkenin en kuzey ucunu geçmiş ve Biscay Körfezi'ne paralel ilerliyor olacaktı. Şansları yaver giderse iki hafta içinde Manş Denizi'ni geçip Plymouth Sound'a demir atacaktı.

Ak balıkçıl, kızın şüphelerine meydan okurcasına, dalgaların üzerinde birbiri ardına zarif adımlarla sıçradı. Gece aysızdı, gökyüzü sayılamayacak kadar çok yıldızın geniş bir alana yayıldığı siyah kadife bir tuval gibiydi. Dümen Billy Cuthbert'teydi ve Beau bir bakışta yelkenlerin rüzgârdan en iyi şekilde yararlanmak için mükemmel bir şekilde ayarlandığını görebiliyordu. Gemi hızla ilerliyor, pruvalarından kayda değer bir beyaz su tüyü fırlatıyordu. Beau izlerken bile ön yelkenler kırılmış ve

Ana yelken ve mizana yelkenleri yavaşça döndürölüp sıfırlanıyor, rüzgârı alıp tekrar ileri doğru gerilene kadar büyük yarasa kanatları gibi çırpınıyorlardı.

Beau sessizce onaylayarak başını salladı. Billy, *Egret*'in mürettebatına dört yıl önce katılmıştı; gemicilikte hiçbir becerisi olmayan ve bir meyhaneciyle geçirdiği sözleşmeli hayat yüzünden iliklerine kadar yara bere içinde kalmış, çelimsiz, asık suratlı bir yetimdi. Çok fazla dayak yedikten sonra tavernacının kafasına vurmuş ve onu öldürdüğünü düşünerek gemiden kaçmıştı. Billy şimdi on sekiz yaşındaydı ve iyi bir denizciydi, çabuk öğreniyor ve özellikle Beau yanındayken daha da çabuk gülümsüyordu. Beau'nun ona vurulduğunu biliyordu -tüm mürettebat biliyordu- ama bunu daha önce hiç düşünmemiş ya da önemsememişti. Aralarında sadece iki yaş fark olmasına rağmen, kendini çok daha yaşlı ve bilge görüyordu, gözlerinde böylesine yavru bir özlemle birine baktığını hayal bile edemezdi.

Huzursuzluk içinde küpeşteden döndü ve kendini ana kefene attı. Tırmanmaya başladı, elleri ve ayaklarıyla halatları buldu, ana serenin devasa hayalet kıvrımını, ardından daha küçük olan topgallant ve royal'i geçti. Daha da yüksekte, hemen altındaki ağaççığa tüneyecek cesareti olan herkes için uygun bir şekilde adlandırılmış küçük moonraker vardı. Muhtemelen Cuthbert'in gereksiz bulması nedeniyle yelkenin kendisi bu gece kırılmıştı ve Beau geminin hareketinden kaynaklanan daha belirgin eğimi atlatmak için kendini direğe sıkıca tutunurken buldu.

Ön direğin üzerindeki karga yuvasında nöbet tutan tayfayı selamladı ve onu rahatlattı. Bu Beau için alışılmadık bir şey değildi ve bir sonraki nöbet değişimine aşağı yukarı iki saat kala, aşağıdaki hamağına inerken teşekkürlerini el sallayarak ilettiler.

Güverteden kırk metre yükseklikteki sehpanın üzerinde rahatça otururken, üzerinde gökyüzü ve yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu, yelkenlerin arasından uğıldayan rüzgâr ve omurganın altındaki suyun uzaktan gelen sesi dışında hiçbir ses yoktu. Yelkenlerin devasa kabarması, *Egret*'in dümen suyunda ilerleyen parlak, kıvrımlı köpük kuyrukları dışında aşağıdaki her şeyi gizliyordu. Burası onun gemideki en sevdiği yerdii, meraklı gözlerden uzakta düşünmek ya da endişelenmek için geldiği özel yeri idi.

Ne yazık ki bugünlerde başka birinin gözlerinin görüntüsünü aklından çıkarmak daha zordu. Yıldız ışığı suyun yüzeyinden yansıyacak kadar parlaktı, yer yer gümüş, dalgaların tepesinden açık mavi: Simon Dante'nin gözlerinin tam rengi. Akşam boyunca gözlerinin kendisine baktığını görmüştü, bu kasabada geçirdikleri her akşam boyunca.

Spence'in kulübesinin yakın sınırlarında. Bazen onların derinliklerinde anlayış, bazen alay, bazen de basit bir öfke gördüğünü sanıyordu. Onun kollarına kilitlendiği o tek mutluluk gecesini geçirdiğinden beri kendi zihni bir kargaşa içindeydi. O zamandan beri her gece, her öpücüğü, her okşamayı yüzlerce kez tekrarlayarak hamakta huzursuzca sallanmıştı.

Masada oturmak daha da kötüydü, kaçınılmaz olarak gözleri yaşlı Navarre Düşesi'yle olumsuz kıyaslamalara maruz kalıyordu. Beau'nun kirpiklerini bu kadar ağırbaşlı bir şekilde nasıl kırıştıracağını bilmediği kesindi; hızlı hızlı göz kırpmak sadece başını döndürüyordu. Kendini bir korseye ve dolgulu bir bumroll'a nasıl bağlayacağını biliyordu; tekerlekli bir farthingale içinde ayak parmaklarını halkalara takmadan nasıl yürüyeceğini bile biliyordu. Ama bu aletlerin içinde nefes alamıyor, morarmadan uzun süre oturamıyordu ve boğazını sıkan, tabağından ağzına giden yemek yolunu tıkayan sert ve kaşındırıcı bir boyunluğa kesinlikle tahammül edemezdi.

Nate Hawethorne evlendiği kadından tüm bunlara ve daha fazlasına katlanmasını beklemişti. Zarif bir sosyal zarafet ve doğru ya da yanlış her konuda onun her fikrine boyun eğecek bir kadın bekliyordu. Daha da önemlisi, damarlarında birkaç nesildir saf, aristokrat kanı akıyordu. Tek bacaklı bir tüccarın kızının donuk kırmızı teklifleriyle asla karışmayacak kadar saf ve aristokrat. Hawethorne'un bunu açıkça ortaya koyduğu gece, Beau'nun çoğu erkeğin bir kadından sadece tek bir şey istediğini ve onu elde ettikten sonra da hiç düşünmeden ya da umursamadan onu başından savdığını fark ettiği geceydi.

De Tourville'in kanı daha da maviydi. Fransa'da şatoları, İngiltere'de mülkleri, hatta söylentilere inanılacak olursa Portekiz'de küçük bir dükaliği vardı. Tüm bunların yanında kadınlara karşı sağlıklı bir güvensizliği vardı. Hoş bir oyalanmadan fazlasını istediğini düşünmek bile gülünçtü.

Pantolonunu etek ve kombinezonla değiştirmeye razı olsa bile -ki değildi- ya da eski, cereyanlı bir şatoda lüks bir hayat için denizden vazgeçmeye razı olsa bile -ki kesinlikle değildi- ya da saygın bir genç hanımın davranışlarına uymak için yollarını düzeltmeye razı olsa bile -böyle bir düşünceye lanet olsun! Dante ve Hawethorne gibi adamlar yine de olabildiğince hızlı bir şekilde ters yöne koşarlardı. O bir tuhaftı. Bir uyumsuz.

Eğlenceli bir oyalama, başka bir şey değil.

"Beni dinle," diye mırıldandı boş denizin ucsuz bucaksız, kasvetli güzelliğine bakarak. "Sadece beni dinle. Sanki benim hakkımda ne düşündüğü önemliymiş gibi. Sanki hiç önemi yokmuş gibi. O kendi eğlencesini yaşadı, sen de kendininkini yaşadın, şimdi bırak bu işi. Bırak artık!"

Tam da *Egret* geniş bir dalış yaparken direğe öfkeli bir tokat attı. Parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmekten başka bir şey yapamayacak kadar geç bir zamanda yelken halatını yakaladı. Dengesini kaybederek ağaçtan kayd ve baş aşağı düştü, üst royal ve topgallantın yanından geçerek, bir halata takılıp inişini yavaşlatamayacak kadar hızlı bir şekilde gergin brandadan sıyrıldı.

Batıdan esen rüzgârı yakalamak için donatılan üst yelkenler, sabit ve kare olan ana yelkene keskin bir açı yapıyordu ve kadın geniş üst sereni tam karnının üzerine vurarak ciğerlerindeki havayı içi boş bir *vuhuff*'tan daha fazlasıyla dışarı attı. Ayağı bir misinaya takıldı ve sarsılarak durdu, ama havası alınmış bir halde baş aşağı asılı duruyordu, ayaklarının dibindeki yıldızlar ve tepesindeki deniz yüzünden ne yapacağını şaşırmıştı. Sadece ayak bileğine dolanmış olan misina, ağırlığı yelkeni bastırdıkça gevşemeye başladı. Çılgılık atabileceğini düşündü ama yelken tekrar öne doğru şişerek yüzünü brandaya boğdu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Simon Dante rahatlamak için güverteye çıktı ve küpeştede kalarak esintinin saçlarını geriye doğru taramasına ve gömleğinin gevşek kıvrımlarını doldurmasına izin verdi. Ellerini tahtaya dayadı ve başını omuzlarının arasına sarkıttı, Beau'nun bu gece hangi gizli deliğe çekildiğini merak ederken bile kendi aptallığına lanet okudu. Kulübesinde onu beklediğini umabilirdi ama kendini olduğundan daha büyük bir aptal durumuna düşürmenin ne anlamı vardı ki? Geçen hafta hiçbir gece oraya gitmemişti. Ondan iltihaplı bir çıbandan kaçır gibi kaçıyor.

Bir bakıma memnundu. Bu ona kafasını toparlaması ve önündeki rotaya odaklanması için zaman kazandırmıştı. Kız onun dikkatini dağıtmıştı. Onu huzursuz etmişti. *Egret'e* bindiğinde öfke ve hiddet doluydu, intikam arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Isabeau Spence onu yumuşaklık ve cinsel sıcaklık dolu bir dünyaya geri çekmiş, vücudu onu ipeksi kıvrımlarına çekmiş ve orada kendini kaybetmişti. Adam hiçbir şey teklif etmemiş, kadın da o bir gecenin ötesinde hiçbir şey talep etmemişti. Şimdi ondan hiçbir şey istemiyordu, konuşmak bile istemiyordu, öyle görünüyordu ve bu ona gayet uygun olmalıydı.

Öyleyse neden gözlerini kapatıp onun ay ışığında solgun ve parlak bedenini görmeden hiçbir şeye uzun süre konsantre olamıyordu? Neden her zamanki kopukluğu olmadan ona bakamıyor ya da geceleri karanlığa bakıp nefesinin boğazında bıraktığı yumuşak sese hasret kalmadan uyuyamıyordu?

Ve neden soğuk ve rüzgarlı bir güvertede durmuş, Beau Spence'i sisteminden atmayı umuyordu?

Ona duyduğu çekimi hâlâ mantıklı bir şekilde açıklayamıyordu. Kaba ve görgüsüz bir kadındı; züppece bir düşünce olduğu kesindi ama bu düşünce, unvanlarından ve sorumluluklarından ne kadar kaçınmaya çalışırsa çalışsın, onu Tourville Kontu'ndan başka bir şey olmaktan alıkoyan tavır ve davranışlar kadar köklüydü. Eski karısı ideal, uygun bir eşi; kusursuz sosyal zarafetlere sahip göz kamaştırıcı bir güzellik ve her erkeğin nefesini kesecek kör edici bir hırs. Gerçekten de gözleri kamaşmış ve kör olmuştu ve kadın onu damarlarında dolaşan soğukluk ve ihanet karşısında nefessiz bırakmıştı. Onu alaycı ve güvensiz biri haline getirmiş, ruhunu bir daha herhangi bir kadına teslim etme konusunda temkinli davranmasına neden olmuştu.

Yine de Isabeau Spence daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Eğer bir düşüncesi varsa bunu açıkça söyler ya da yüzüne yansıtırdı. Son derece bağımsız ve özgürlüğüne son derece düşküncü ve onu tamamen evcilleştirebilecek ya da evcilleştirmek isteyen bir erkek olduğundan şüpheliydi.

Kendini kafese hapsedilmiş bir kedi gibi hissediyor ve onları İngiltere kıyılarına daha çabuk ulaştırabilecek daha güçlü rüzgârlar diliyordu. *Egret*'ten ve o altın kaplan gözlerinin cazibesinden ne kadar çabuk uzaklaşırsa, daha rahat bir kayıtsızlık durumuna o kadar çabuk dönebilirdi. İhtiyacı olan şey bir genelevde sarhoş, anlamsız bir geceydi. Hem onun hem de Pitt'in kafalarını temizlemek ve gerçekliğe geri dönmek için ihtiyaç duydukları şey.

Dante bir elini demi-toplardan birinin soğuk bronz gövdesinde gezdirdi. Üst yelkenlerin halatlarının nereye bağlı olduğuna bir göz atması, yukarıdaki karanlığa bakmasına gerek kalmadan rotayı belirlemesini sağlamıştı ve onu yukarı bakmaya iten şey tamamen alışkanlıktı. Ne de olsa bu onun gemisi değildi, emretmek onun rotası değildi, rüzgârın yönüne meydan okumak onun haddi değildi....

İlk başta yıldızlar ve gökyüzünden oluşan tabloyu bölen soluk tuval çiçeklerinden başka bir şey göremedi. Ama sonra aşağı sarkan, ana yelkene doğru sallanan, bir ayağı seren halatlarına dolanmış, diğer ayağıyla daha güvenli bir yere tutunmak için çılgınca çırpınan bir adam figürü gördü.

Çılgılık kısa ve boğuktu, sahibinin kimliğine dair havada titreyen belirgin bir izlenim bırakıyordu ve Dante, rüzgârın ve denizin sesleri onu tamamen yutmadan önce kefenlerin içindeydi, tırmanıyordu. Sağlam üst avluya ulaştı ve kendi ayakları ya da dengesi hakkında neredeyse hiç düşünmeden karşıya geçti.

"Beau? Beau! Beau! Sıkı tutun, neredeyse geldim!" "Ayağım kayıyor!"

Bir koluyla direğe demir atarak aşağı kaydı ve seren direğine bindi, aşağı uzandı, tam rüzgâr dindiğinde ve yelken gevşediğinde giysisinden bir avuç almak için hamle yaptı. Ayağı kurtuldu ve tekrar çılgılık attı, kısa, panik dolu bir çılgılıktı bu ama atletinin üzerindeki baskının arttığını hissettiğinde kesildi.

"Kolumu tut! Uzan ve kolumu tut!"

Beau onun koluna tutunmayı başardı. Adam onu yukarı doğru çekerken güçlü bir kuvvet dalgası kaslarını gerdi ve kadın kendini yukarı doğru savrulmuş hissetti

ve direği arkasına, göğsünün büyük kısmını da önüne alarak direğin üzerine oturacak şekilde seren direğinin üzerinden kaldırdı.

Dante, belini daha güvenli bir şekilde sarmak için kızın atletini bıraktı. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Toparlayabildiği tek cevap başını hızlıca sallamak oldu. "Emin misin? Bir yerini kırmadın ya da bükmedin mi?"

Tereddüt etti ve adam onun ayak bileklerini çevirdiğini, dizlerini ve kalçalarını test ettiğini görebiliyordu. Başını tekrar salladı ve öne doğru eğilerek yüzünü adamın omzuna gömdü.

Uzun bir iç geçirdi ve göğsündeki çarpıntının azalmasını bekledi. "Burada ne aradığını sormalı mıyım?"

"Ben... buraya her zaman gelirim," diye cevap verdi, kelimeleri boğazında boğuklaşmıştı. "Düşünmek için."

"Düşünmek için mi?"

"*Düşünmek için!* Bazen herkesten ve her şeyden uzaklaşıp *düşünmeye* ihtiyacım oluyor. Bu çok mu kötü? Anlaması çok mu zor?"

"Hayır, ama böyle bir gecede daha az riskli bir yer bulamaz mıydınız? Saat hangi cehennemde?"

"Onu rahatlattım."

"Sen-?" Nefesinin altında tekrar küfretti. "Bu benim gemim olsaydı ve sen de mürettebatımdan biri olsaydın, ne kadar iyi ya da değerli olduğun umurunda değil, ben-"

Başını kaldırdı, gözlerini yavaşça onunkilere dikti ve adam kirpiklerinde parıldayan, köşelerde kabarmaya başlayan parlak bir film tabakası görünce irkildi.

"-Boynunu böyle riske attığın için sana hayatının dayadığını atarım," dedi nazikçe.

"Sana söyledim," diye fısıldadı. "Daha önce hiç elimi kesmedim ya da ... ayak parmağımı çarptım... siz gemiye gelene kadar."

"Beni affet," diye mırıldandı, "eğer bu kötü talihi sana ben getirdiysem."

Uzandı ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra başını tekrar omzuna doğru itti. "Devam et. İstersen ağlayabilirsin, kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Anlatacak bir şey yok, çünkü ben asla ağlamam! *Asla!*"

"Beni tekrar affet," dedi usulca, elini saçlarında gezdirerek. "Işığın bir oyunu olmalı."

"Kes şunu."

"Neyi
durdurayım?"

"Şunu."

Saçlarını okşamayı bıraktı ve elini çekti. "Bu mu?" Kadın küçük bir nefes aldı. "Hayır, o değil."

Elini geri koydu. "Bana
gülmeyi kes." "Yemin
ederim gülmüyorum."

"Öylesin," diye ısrar etti. "Bana *hep* gülüyorsun. Kadın olduğumu öğrendiğinde güldün ve geminin pilotu olduğumu söylediğinde yine güldün. *Virago*'da seni vurmaya çalıştığımda bunu eğlenceli buldun ve beni öpersen seni küçük parçalara ayıracağımı söylediğimde beni zerre kadar ciddiye almadın. Ve o gece kamarada-" Başı adamın omzundan ayrıldı ve sadece gözleri değil, yanakları da şüpheli bir şekilde nemliydi.

"Evet? O gece kulübede mi?"

"Cahilliğime gülüyordun," diye fısıldadı. "Güldüğünü biliyorum."

Belki az önce yaşadığı kötü korkudan, belki de yıldız ışığının algılama gücüyle oynamasından kaynaklanıyordu ama ona baktığında gardını indirmiş ve savunmasızlığının tüm ölçüsü aniden, farkında olmadan gözlerinde ortaya çıkmıştı. Gemi hâlâ bir o yana bir bu yana savruluyor, her yeni kabarışta bir ileri bir geri kayıyordu ve bir elini direk desteklerinden birine, diğerini de Beau'nun beline sıkıca kenetlemek zorunda kalıyordu, ama onu kendi kendine ısrar etmeyi başardığından daha da yakına çekebilirdi ve çekti de.

"Hayır, hanımefendi," dedi yavaşça. "Eğer birinin cehaletine gülüyorsam, bu benim cehaletimdir. İnan bana Isabeau... o benim cehaletimdi."

Dudaklarından küçük bir nefes kaçtı ve *yalancı* kelimesini şekillendirmiş olsa da, suçlamaya başka kelimelerle itiraz etmedi. Yıldızlar baş döndürücü bir şekilde yer değiştirdi ve rüzgâr saç tutamlarını yakalayarak öne doğru savurdu, böylece ağzını kendi ağzına doğru sürüklediğinde ipeksi siyah teller aralarında sıkışıp kaldı.

Neredeyse hiç fark etmedi. Ya da umursamadı. Adam onu öpüyordu, önemli olan da buydu ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak çaresizliğe varan bir arzuyla onu öptü.

Birbirlerinden ayrıldılar, her ikisi de hızlı ve sık nefesler alıyor, sanki bir tür reddedilme bekliyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Hiçbiri gelmeyince, ağızları açık ve gözleri açık bir şekilde tekrar birbirlerine karıştılar ve vücutlarındaki sarsıntılar direkte dolaşan sarsıntılara rakip olma tehdidinde bulunana kadar birbirlerini rehin tuttular.

Onu daha yakına çekmeye çalıştı ve bunun imkânsızlığına lanet etti. Onu öpücüklerle boğarak kendini yatıştırmaya çalıştı, bunun onları armadan indirene ve onu başka şekillerde yiyip bitirene kadar işe yarayacağını düşündü. Eli o kadar inançlı değildi ve onun yerine pantolonunun altına girdi, hortumunu belinde sıkıca tutan kemeri çözdü. Yünü sertçe çekerek dikişi belden kasıklara kadar yırttı ve ağzı her türlü itiraz çabasının üzerine daha kararlı bir şekilde eğilerek parmaklarını ustalıkla aralıktan geçirdi.

Pürüzsüz ve kaygandı ve adam onun etinin sıcak kıvrımlarına doğru okşadı, ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar sıkı olduğunu, ne kadar yumuşak ve ıslak olduğunu ve saldırıya ne kadar çabuk tepki verdiğini hissettiğinde inledi. Elleri adamın omuzlarını kavrarken ve başı inkâr içinde bir o yana bir bu yana sallanırken bile, ilk ürpertici zevk dalgası tüm kavrayıcı küçük kasları sıkılaştırmaya başlamıştı. Spazmlar onu daha fazla sıcaklıkla ıslattı ve birdenbire, sadece onun adını inanmayan fısıltılarla haykırdığını duymak yeterli olmadı. Parmaklarını geri çekti ve kendi giysisinde de benzer bir boşluk açtı, sonra, vücudu hâlâ şoktan ve zevkten titrerken, bacaklarını kalçalarına bağladı ve onu kucağına kaldırdı.

"Sen delisin," diye soluk soluğa kaldı. "İkimiz de düşeceğiz."

"Dayanırsan olmaz," diye hırladı vahşice, "ve bana güven."

Beau güverteye, hâlâ otuz fit aşağıda olan güverteye bir göz attı ve sonra hiçbir şeyi esirgemedi, çünkü etinin katı gövdesi onun içinde çatlıyordu, o kadar sert, kalın ve boyun eğmezdi ki, kollarını omuzlarına kilitlemekten ve onun çılgınlığına güvenmekten başka seçeneği yoktu. Adamın iki eli de direğe dayanmış, ayakları arma iplerine bağlanmıştı. Kollarındaki ve sırtındaki tüm kaslar ve sinirler, kızın yapışan sıcaklığına doğru itilirken sertleşti ve boğazından ilkel bir ses çıktı.

Gemi derin bir çukurda çılgınca bir sıçrayış yaptı ve ayaklarından biri kaydı, kendisini ve değerli yükünü bir ağaç gövdesinden daha geniş olmayan bir seren üzerinde dengelemek için bir an çırpınmak zorunda bıraktı.

"Bekle," diye umutsuzca emretti. "Bekle. Orada kal, yoksa yemin ederim-"

Beau boynuna doğru hafifçe nefes alıyordu, vücudu felç olmuştu, korkudan değil ama penetrasyonunun neredeyse akıl almaz derinliğinden.

"Haklı olabilirsin," diye hıçkırığa hıçkırığa itiraf etti. "Bu delilik. Hareket edemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Ve seni incitmek istemiyorum."

"Bana zarar vermiyorsun," diye güvence verdi ona bir nefes daha verirken. "Ve hareket etmek zorunda değilsin. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Bunu kanıtlamak için sırtını kamburlaştırdı ve geminin hareketinin kalçalarını öne doğru bastırmasına izin vererek onu iliklerine kadar yuttu. İkisi de inledi, sonra *Egret* geri sallandığında ve baskı hafiflediğinde tekrar inlediler.

"Sakın... bunu bir daha yapma," diye usulca uyardı. "Yoksa patlarım."

"Ben... elimde değil," diye bağırdı, yarı gülerek, yarı hıçkırarak, *Egret* tekrar dalarken. Güvertede daha az belirgin olan sallanma hareketi, yelkenlerin ağırlığı ve çekişi, rüzgârın acelesi ve direğin gövdesini sallayan titreşimlerle büyüdü. Her baş döndürücü hamle onu daha da derine, kalbine dokunacakmış gibi görünene kadar içine sokuyordu.

Dante'nin kolları titriyordu, dişleri çenesini ağrıtabilecek kadar sıkılmıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vücudu gerildi, bedeni şaha kalktı ve aldığı zevk gerçekten de şaşırtıcı bir ustalıkla patladı. Beau her haşlama patlamasının zonklamasını hissetti ve kendinden geçme dalgaları eşit derecede şiddetli ve acımasız bir acımasızlıkla onu süpürmeye başladığında çılgılık atmamak için omzunu sertçe ısırdı.

"Aklıma geldi," dedi bir süre sonra, sesi kısık ve boğuk bir şekilde kadının boğazına dayandı, "ikimizin de kurtarılmaya ihtiyacı olabilir."

Beau usulca ürperdi ve göğsünün devasa kütlesine daha da yaklaştı. Yakıcı sıcaklık dalgaları geçmişti ama zevk geçmemişti. Aksine, sabit ve tehditkâr kalmaya devam ediyor, omurgası boyunca ve uzuvlarına küçük sıcak heyecan spiralleri gönderiyordu.

"Ayakta durmayı denemeliyiz," diye nazikçe önerdi.

Gözlerini açtı ve bu soruyu, kendisinin de bu soruyu sorup sormayacağı açısından tartıştı.
ayağa kalkmak *istedi*.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı. "Hareket edebileceğimi bile sanmıyorum."

Dante risk alarak bir elini direk halkasından kurtardı ve kadının çenesini tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. Gözleri buğulu ve ağır kapalıydı. Ağzı nefis bir şekilde kabarık ve nemliydi ama Dante onu öpmekten kaçındı, öperse asla çözecek gücü bulamayacaklarından şüpheleniyordu.

ve güvenli bir şekilde aşıya tırmandılar. Şu anda bile *Egret*'in hareketi yine yaramazlığını yapıyor, vücutlarının hala birleştiği yerdeki şık, erimiş sürtünmenin farkına varmasını sağlıyordu.

"Saatler değiştiğinde güzel bir manzara oluşturacağız."

Beau kaşlarını çattı ve öne doğru eğilerek sağduyusunu dudaklarıyla susturdu. Dili Beau'nun davetini reddedemeyecek kadar cesurdu ve Beau onu durgun bir iç çekişle ağzına aldı, on parmağını da Beau'nun saçlarında gezdirdi ve uygun bir şekilde azarlanana kadar onu bırakmayı reddetti.

Adam inledi ama yine de onu isteksizce uzaklaştırdı. Kadın bir süre daha gönülsüzce direndi, sonra adamın onu kalçalarından kaldırmasına ve sırtını avluya yaslamasına izin verdi. İkisi de utanç verici bir şekilde ıslanmıştı, ancak adam tükenmiş tutkularının kanıtını kızdan biraz daha az utançla görüyor gibiydi.

"*Mon petit corsaire féroce*" diye düşündü. "Ne?"

"Benim küçük vahşi korsanım. Sadece sen beni böyle umutsuz önlemler almaya teşvik edebilirdin."

"Yani itiraf ediyorsun. Sen delisin." Altlarındaki şişen yelkene baktı. "Tanrı aşkına, bir seren üzerinde. İkimizin de sonu deniz olabilirdi." Buruşuk ve yırtık giysilerine baktı ve içini çekti. "Biraz itidalli olmayı öğrenmekten zarar gelmez."

"Ben mi?" Kara kaşları havaya kalktı. "Son bir haftadır olağanüstü bir itidal gösteriyorum. Seni o sefil hamağından kaç kez çekip çıkarmak istediğimi bilemezsin ve- Bu arada, bana hiç teşekkür etmedin."

"Ne için?"

"İyi bir gece uykusunun tadını çıkarmanıza izin verdiğim için... yalnız... kendi yatağınızda."

Adamın ağzının şekli ve kelimeleri şekillendirmek için kullandığı ilgi çekici yol bir anlığına dikkatini dağıttı, gözlerini adamın gözlerine dikti ve kendini aldatılmış mı yoksa suçlu mu hissetmesi gerektiğini düşündü.

"Peki... bunu neden yaptınız?"

"Bir kere çok yorgundun. Bir diğeri... Seni gerçekten istemediğin bir şeye zorlamak niyetinde değildim. Aptalca bir düşünceyle - bana inandığın o kibirli piç gibi - sen bana gelene kadar bekleyeceğimi düşündüm."

"Bu gece sana gelmedim," dedi sessizce.

"Tasarlayarak değil, hayır. Ama sen de beni uzaklaştırmadın. Ne de deliliğimi reddettin. Ve bu geceden sonra, ben sana gelsem de, sen bana gelsen de, sonuçta pek bir şey fark etmeyecek."

Bir rüzgâr Beau'nun başını çevirip denizin enginliğine bakmasına neden oldu. Hareket halindeki bir geminin güvertesinin otuz fit yukarısında bir seren direğinin üzerinde, kalçaları kaygan, vücudu akan ve sıcak, seksi somurtarak, daha fazlası için titreyerek durmak tüm mantığa meydan okuyordu. 'Bu geceden sonra' diye bir şeyin olmasına izin vermek bile sağduyu ve muhakemenin her kırıntısına meydan okuyordu... yine de ne yapabilirdi? Ondan saklanmak için nereye gidebilirdi? *Egret* küçük bir gemiydi ve o daha da küçük bir aptaldı.

"Elbette biliyorsunuz ki... bu durum İngiliz topraklarına attığımız ilk adımdan sonra devam edemez."

"İngiltere'ye iki haftadan daha uzun bir süre var. Bu süre içinde birbirimizden oldukça sıkılabiliriz -galeri balkonlar ve sallanan avlular bir yana."

Başını direğe yasladı, aniden adamın uzanmış kolları arasındaki dar alanda sıkışıp kaldığını hissetti. "Peki ya o zamana kadar birbirimizden sıkılırsak?"

Umursamazca omuz silkti. "O zaman sen tek başına hamağına, ben de tek başıma yatağıma."

"Ve Plymouth rıhtımında medeni bir ayrılığa mı?" diye ekledi kuru bir sesle.

"O kadar medeni olacak ki, melekler ağlayacak." Onun bu ifadesine güldü ve kendini yukarı çekerek avlu kolunun üzerinde durdu. Giysilerini düzeltti, sonra bir elini uzatarak onun ayağına kalkmasına yardım etti ve bir dürtüyle onu göğsüne doğru çekti, vücudunda yeniden yükselen sertliği hissetmesine yetecek kadar uzun süre orada tuttu.

"Ama şimdilik, *ma petite*, ve önümüzdeki iki hafta boyunca, onları başka şeyler için ağlatacağız, değil mi?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonraki üç gün boyunca Beau'nun sıkıcı olarak tanımlayabileceği tek bir an bile geçmedi, mevsimsel fırtınalar ve güçlü akıntılar boyunca aşırı yüklü bir kalyona rehberlik etmenin normal, biraz sinir bozucu olsa da rutinleriyle meşguldü.

Agnes Frosthip'in gözünü Spence'e diktiği kesinleştikten sonra, akşam yemekleri herkesten çok Spence için bir sınav olmaya devam etti; hatta yemek masasına bıyıklarını kesmiş olarak geldi, bu da Jonas dışında herkese onun lanetli bir adam olduğunun açık bir göstergesiydi. Duenna'nın dikkati Spence'e gittikçe daha fazla yönelirken, kraliyet görevine doğru daha da kayıyordu. Düşes istekli olsaydı, Pitt'in çalınan anları, refakatçisinin fark ettiği gibi düpedüz erdem hırsızlığına dönüşebilirdi. Ancak Doña Maria, yakışıklı usta topçuyla bir daha asla yalnız yakalanmamaya özen gösterdi, ancak yarım zekâyâ sahip olan herkes için açık olmasına rağmen - ki bu noktada Pitt hariç - Hırsızlığa başvurmak zorunda kalmayacaktı; almak istediği her şeyi ona memnuniyetle verecekti.

Beau akşam yemeklerinden erken ayrılmaya devam etti, ne sözle ne de hareketle babasının gözünde zaten var olandan daha fazla şüpheli bir parıltı yaratmak istemiyordu. Dante ne zaman ona doğru baksa kızarmamayı başarıyordu, ki Dante bunu pervasız bir sıklıkta ve tercih edeceğinden daha fazla samimiyetle yapıyordu. Diğer zamanlarda ise, özellikle de ışık gülümsemesini belli bir şekilde yakaladığında ya da elleri o uzun, becerikli parmakların hain becerisini akla getirecek bir şekilde hareket ettiğinde, onun keskin ve şehvetli yüzüne açıkça bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Dante ona katılmadan önceki politik çeyrek saat boyunca galeri balkonunda volta atarak sinirini çıkarmaya başladı. Bazen konuşuyorlardı. Bazen de tartışıyorlardı. Her zaman Beau'nun kendisini nasıl bir ruh haline soktuğuna, birlikte yaptıklarını sıradan, sonlu ve geceleri geçirmek için zevkli bir yol olarak kabul edip etmediğine ... ya da bunun onun açısından aptalca, pervasız, duygusuz ve yırtıcı, kendi açısından anlamsız ve potansiyel olarak yıkıcı olduğuna ikna olup olmadığına bağlıydı.

Her iki durumda da, terden kayganlaşmış kollar ve bacaklardan oluşan bir karmaşa içinde çıplak ve nefessiz kaldılar ve Beau kendi kendine bunun son kez olduğunu söyledi. Bu son kez olmalıydı. Adam Beau'nun kanında çok güçlü bir sarhoşluk etkisi yaratmaya başlamıştı,

Tutkusuyla onu uyuşturuyor, hüneri ve gücüyle onu tüketiyordu. Bu hiç adil değildi.

Bir kez. Sadece bir kez, adamın gözleri, elleri, ağzı onu şehvetli bir   k ş n i ine çekmeden önce kulübeden kaçmayı başarmıştı. O da uzak kalmayı başarmıştı... adamın neden peşinden gelmediğini merak edecek kadar uzun süre. Adamın gerçekten de sıkılıp sıkılmadığını merak edecek kadar.

Kadın sudan bir bahaneyle kulübeye dönmüş ve onu yine mum ışığıyla aydınlanmış yakışıklı yüzüyle cehennemi belgelerin üzerine eğilmiş bulmuştu. İfadesi kayıtsız olduğunu düşündürecek kadar soğuktu ama gözleri, ikisinin de kelimelerle harcayamayacağı kadar rahatlamış olduğunu gösteriyordu. Kadın ona gitmişti ve adam da onu ilk gün almak istediği gibi almıştı; dağınık k ğıtlardan oluşan bir yatağın üzerine çırılçıplak uzanmış, saçları kâğıtların altında kumral bir döküntü halinde dağılmıştı.

Dördüncü günün sabahı, şafak ufuktan sızan inci grisi bir ipucundan başka bir şey değilken uyandı. Dante gerçekten de yanında uyuyordu, bu onun alışkanlıklarını inceleme firsatı bulduğu kısa süre içinde takdir etmeye başladığı nadir bir durumdu. Sanki o kadar zamanı bile boşa harcamaktan, mutlak kontrol, mutlak hakimiyet olmadan hayatın geçip gitmesine izin vermekten hoşlanmıyor gibiydi.

Onu rahatsız etmek istemediğinden, kolunun altından sıyrıldı ve yalınayak sandalyeye doğru ilerledi, karanlığın içinde el yordamıyla aceleyle atılmış bir yığın giysiye aradı. Gömleğinin ikiye ayrılmış olduğunu fark ettiğinde şaşırmadı ve dudaklarından boğuk bir küfür döküldü. Dante'ninki de yanındaydı ve onu başının üzerine çekti, kısa bir süre için kendini hacimli kıvrımların içinde kaybetti. Galeriye  ıktı ve parmaklıklara yaslanarak rüzgârın saçlarındaki düğümleri taramasına izin verdi. Yıkama sesinden ve arkalarında kıvrılan dümenin yüksekliğinden hızlarının sekiz ila on deniz mili arasında olduğunu tahmin etti; tepedeki  anın cılız sesi sabahın beşinci saatini çalıyordu.

İ  çekti ve çenesini ellerinin arasına aldı. Denizin uzak ucunda asılı duran yumuşak, belirsiz ışık t l gibi şeritler halinde yayılıyor, pembelere, altınlara ve grilere dönüşüyordu. Yakında deniz geniş, pırıltılı bir bronz su birikintisine dönüşecek ve güneşin ilk ışıklarıyla parıldayacaktı.

Havada bir serinlik vardı ve o da bu serinliğin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Cildi kaz tüyü gibi dalgalandı ama kollarına sarılıp Dante'nin gömleğinin serin ketenini biraz ısıtamadan

Bir çift büyük, sıcak el beline dolandı ve onu vücudunun sıcaklığını paylaşmaya davet etti.

"Uyuduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Mmm." Bir tutam bukleyi buruşturarak kenara çekti ve dudaklarını kadının ensesine bastırdı. "İçeri gel ve beni düzgünce uyandır."

Arzu omurgası boyunca kıpırdandı ve yavaş, yuvarlanan bir dalga gibi dışarıya doğru yayıldı. Birbirlerinin bedenlerini keşfettikleri üç gecenin ardından, en azından adamın sesinin tınısına karşı daha bağışıklık kazanmış olmayı beklerdi ama bu küçük kontrol ölçüsü bile onu terk etmişti. Alçak, gırtlaktan gelen titreşimler günahın kendisi kadar cazipti ve kendini onun kollarında hafifçe kayarken buldu, ellerini dolgun, şiş göğüslerini avuçlamaya davet etti.

"Hâlâ uyumadığına şaşırdım," diye mırıldandı onun omurgasının kıvrımına doğru.

"Ben... güneşin doğuşunu izlemek istedim."

"Gerçekten mi? Altında kızarıp pembeleşmeni izlemeyi tercih ederim.

Ben."

"Dün gece yeterince ayağa kalktım," dedi sesinin kısıklığından.

"Çok teşekkür ederim."

Yumuşakça güldü ve elleri aşağı doğru kaydı. Karnının üzerinde buluştular, sonra aşağıya doğru devam ettiler, uyluklarının birleştiği yere bastırarak onu göğsüne daha da yaklaştırdılar. Hava ne kadar serin olsa da, adamın iri vücudu bir mangal kadar sıcaktı. Teni ısıtılmış kadife gibiydi, kasları pürüzsüz ve sertti, büyüyen ışıpta deniz gibi bronzlaşmıştı. Adam arkasında son derece iri görünüyordu ve kadın her zamanki gibi kendini çok kısa, çok küçük, tüm bu devasa güç ve kuvveti kaldıramayacak kadar yetersiz hissediyordu.

Yine de bunun doğru olmadığını biliyordu. Ona bir eldivenin ele uyduğu gibi uyuyordu, rahat, şık ve sıkı.

"Gündoğumundan başka bir şey düşünüyorsun," diye geçirdi içinden. söyle."

Parmakları onu ketenin üzerinden baştan çıkardı ve bir başka sıcaklık şeridi

Kalçalarının arasında kıvrılıyor, bu kadar kısa sürede fazlasıyla bilgili hale gelen etinin yanından kayarak geçiyordu. Utanmazcaydı, olan buydu. Utanmaz ve arsızdı ve ...

"İşte," diye fısıldadı, "lütfen."

Dante onun ensesine gülümsedi ve giydiği gömleğin eteklerini yakaladı. Sert kaslı bir bacak uyluklarını ayırmaya zorladı, yeterince genişti.

Kısmen uyarılmış bedenini sıcaklığın içine doğru kaydırđı. Beau bu yeni eziyete, repertuarına eklediği bu yeni kötölüğe usulca lanet okudu. Parmakları hâlâ dans ediyor ve okşuyordu, şimdi eti geriliyor ve genişliyor, eşit ilgi için yarışuyordu.

Beau onun mırıldanarak çağırması üzerine öne doğru eğildi ve bir kolunu kadının beline dolayarak onu sıkıca kendine doğru tuttu. Yemyeşil, inci gibi kıvrımları yokladı, içine girecek kadar derin değildi ama başını bir ürpertiyle öne eğmesine neden olacak kadar alaycıydı.

"Sabah nöbeti bende," diye inledi. "Daha saatler var."

Hızlı bir nefes çekti ve adamın iri vücudu gerilip zonklayıp kısa, hızla geri çekilen bir hamleyle onunla alay ederken ürperdi.

"Konumumdan utanç verici bir şekilde faydalanıyorsunuz Kaptan," diye fısıldadı.

Dante'nin elleri göğüslerini çevreledi ve sert boncuklara dönüşmüş meme uçlarını buldu. Onları yoğurdu, okşadı, nazıkçe sürttü, ta ki kadın sabırsızlıkla kıpırdanarak onu geri itene kadar.

"Eğer öyleysem, sadece kendini suçlayabilirsin. Burada dururken, gömleğimi giymişken, altında o uzun, tatlı bacaklar çıplakken" -dudakları onun boynunu okşadı ve teklif ettiğinden daha fazlasını esirgedi- "nasıl karşı koyabilirdim?"

Dudakları bir iniltiyle aralandı ve ellerini parmaklığa dayadı.

"Nasıl olur," diye suçladı nefes nefese, "seninle savaşıacak gücüm olmadığını bildiğın halde?"

Kısık, boğuk bir kahkaha attı. "Bir erkeğe asla böyle bir itirafta bulunmamalısın, *mon enfant* Ama bunca zaman sonra bile neden hala benimle savaşmanın gerekli olduğunu düşünüyorsun?"

"Neden," diye soludu, "her zaman ilginin bir kadına zevk verdiğini düşünüyorsun? Canın her istediğinde bir kadının senin şehvetini paylaşmak istemeyeceğini düşünmek bu kadar akıl almaz bir şey mi?"

"Yani, örneğın, onun yerine gün doğumunu izlemek istese?" "Bazı insanlar bunu yapar, bilirsin."

Vücudu hareket etmeyi bıraktı. Kendini tamamen geri çekti ve bir adım geri giderek resmi bir selam verdi. "O zaman centilmence bir davranış sergiler ve onun izlemesine izin veririm."

Beau ağzı açık ve vücudu titreyerek durdu. Onun **k u l ü b e y e** geri dönmesini izlemenin şoku, aniden gelen

ısı yokluğu, sonunda onu onu takip etmeye teşvik etti, ama o zamana kadar lavabonun üzerinde duruyordu ve kendi kendine hafifçe mırıldanıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Bir bıçağın keskin kenarını yanağına dayadı ve sakalının gölgesini kazımaya başladı. "Gün doğumu nasıldı?"

Beau dudağının etli kısmını sertçe ısırdı ve galeri kapısından uzaklaştı. Aralarında ihtiyatlı bir mesafe bıraktı, Beau'nun bu kadar kolay pes ettiğine tam olarak inanmıyordu, çünkü onun da hâlâ kendisi kadar tahrik olduğu son derece açıktı.

"Elinizin boğazınızı kesmeyecek kadar sağlam olduğuna inanıyorum."

Tam da bunu yaptığı için yüzünü buruşturdu ve odanın öbür ucundaki kadına ters ters baktı. Parmakları bıçağı daha sıkı kavradı ve ayna görevi gören küçük cilalı metal kareye geri döndü, büyük damarlardan kaçınmaya odaklanırken acımasızca gülümsedi.

Beau harita masasının arkasındaki sandalyeye huysuzca oturdu ve parmaklarını ahşap tablaya vurdu. Çıplak ayakları dün gece yere süpürülmüş olan kâğıtların üzerinde hışırdadı ve gözlerini korsan kurttan ayırmadan eğilip onları toplamaya başladı. İspanyolca orijinal belgelerin yanı sıra Dante'nin çevirileri de vardı ve onları toplarken iki yığına ayırdı. Diğer sayfalarda karalamalar ve kızgın siyah mürekkep çiziklerinden başka bir şey yoktu ve en az bir düzine sayfa buruşturulup top haline getirilmiş ve hayal kırıklığıyla yere atılmıştı.

"Umarım," dedi kadın, kıymetli parşömenin geniş israfına kavgacı bir tavırla bakarken, "değerli kâğıtlarımın hepsini karalamalarınız için israf etmiyorsunuzdur."

"Plymouth'a vardığımızda sana bin sayfa daha alacağım. Ve bunlar karalama değil. Kendine bir imparatorluk kurmak için dini bir kılıç gibi kullanan hırslı, kana susamış, acımasız bir fanatiğin zihnini çözmeye yönelik gayretli çabalaradır."

Beau narin bir kaşını kaldırdı. "Oysa biz dünya sapkınları açgözlülüğümüzde ve hırsımızda daha mı dürüstüz?"

"Biz Tanrı'yı fethetmek için bahane olarak kullanmayız," diye öfkeyle çıkıştı. "Bütün köylerin yakıldığını, insanların işkence gördüğünü ve sakat bırakıldığını gördüm, hepsi de Katolik arınması adına. Bunlar" -sırtını boydan boya kesen yara izlerini işaret etti- "beni Katolik yapmak için bana verilmedi.

din değiştirdim. Yirmi kırbaçtan sonra beni dinleyen herkese dua etmeye hazırdım."

"Yani... siz kelimenin gerçek anlamıyla bir kafir misiniz?"

"Bu düşünce karşısında şok olmuş gibisiniz. Sizin gözünüzde kendimi daha da alçaltmış olabilir miyim?"

Beau'nun kaşları çatıldı. "Gözle görülür bir düşüş sayılmaz."

Alaycılığı iğneleyici bir bakış kazandı. "Bu durumda kendimi savunmak için ne önerebilirim? Annem, ruhu şad olsun, İngiliz ve dindar bir Protestandı. Babam, şeytan ve tüm müritleri eski kontun arkadaşlığından zevk alsınlar, her yıl Papa'nın ayaklarını yıkamak için Roma'ya hacca giderdi. Ağabeyimin Yahudilere büyük miktarda borcu vardı ve borcunu temizlemek için bir Yahudiyle evlendi. Kendi karım altından yapılmış olduğu sürece her puta tapardı ama onun tercihi beş köşeli yıldızlar, koç boynuzları ve siyah örtülü sunakların önünde diz çökmekti."

"Şeytana mı tapıyordu?"

"*Tam tersine*, mam'selle. O bir şeytandı ve insanların ruhlarını kurban etmekten zevk alırdı."

Beau onun bedenine ve ruh haline ne kadar aşına olsa da, adamın kendisi her zamanki gibi bir muammaydı. Kendisi hakkında konuşmayı sevmezdi. Fransa'daki hayatından nadiren bahsederdi ve eski karısından, dilini bir küfür üzerine sivrilmeden asla bahsetmezdi. Bu yüzden Beau kendini tutamadı, sormak zorunda kaldı. "Onunla neden evlendin?"

"Neden?" Dante sanki cevabı verebilecekmiş gibi aynadaki çarpık yansımaya dik dik baktı. "Çünkü Tourville Kontu olarak bunu yapmak benim görevimdi. Çünkü çok güzeldi. Ve büyüleyiciydi. Ve çünkü hâlâ bir ruhum, hatta muhtemelen bir vicdanım vardı. Ancak o her ikisini de kısa sürede halletti, ben de onu kısa sürede hallettim."

"Ondan boşandın mı?"

"Onu başıboş bir kedi gibi boğmayı tercih ederdim, ama evet, cebime ve itibarımdan geriye kalanlara büyük bir masraf yaparak kendimi ondan kurtardım." Devam etmeden önce spekülâtif bir şekilde Beau'nun yansımasına baktı. "İşin içinde çocuklar da vardı. İki tane: bir oğlan ve bir kız. İkisi de benden değildi, bu gerçek hala adımları sarayda dilden dile dolaştırıyor."

Bu itirafı çok rahat bir şekilde yapmıştı ve Beau bunu yapmadan önce kendisini ne kadar güçlü bir şekilde desteklediğini merak ediyordu. Çünkü unvanlarının ve sorumluluklarının kendisi için hiçbir şey ifade etmediği izlenimini vermeye çalışıyordu.

Onun için, karısı gibi onların da bir zamanlar çok önemli olduğunu fark etmek herhalde şok edici olmamalıydı. Alaylar, onun aleyhine yapılan şakalar, bir değil iki kez boynuzlandığı bilgisi, gururunu bir kırbaç yarası kadar derinden yaralamış olmalıydı ve kibrini neden bir zırh gibi taşıdığını anlayabiliyordu. Tekrar kesilme riskini göze almak istemiyordu.

"Sevgililerine ne yaptın?" diye sordu aynı derecede rahat bir sesle.

"Bildiğim ikisi mi? Onları vurdum, sonra da parçalarını sevgili Annalise'e gönderdim.

en çok sevdiği."

Gözlerindeki gerilim, sertlik, delici yoğunluk, bıçağı kaldırıp tıraş olmaya devam etmeden önce bir an daha onunkilere kilitli kaldı.

Beau tuttuğunun farkında olmadığı nefesini serbest bıraktı ve ona yaralarını göstererek bir şekilde onu test edip etmediğini merak etti. Kendi zihninde kadınların doğuştan acımasız ve güvenilmez olduğunu onaylayabilmek için ona kasten bir fırsat mı veriyordu? Bir hafta önce onu hayal kırıklığına uğratmaz, neşeli bir küçümsemeyle karşılık verir, aşağılanmasını gururunu bıçak gibi kesmek için bir silah olarak kullanırdı. Ama şimdi... tek yapmak istediği -ve bunu itiraf etmek şeytanı bile şaşırtmıştı- ona gitmek, kollarını ona dolamak ve bunun önemli olmadığını söylemekti.

Elbette bunu yapamazdı, çünkü muhtemelen kurallarını kendisinin koyduğu başka türden bir sınavı geçememiş olacaktı. Bu birlikteliğin sadece İngiliz topraklarına ilk ayak basana kadar sürmesi konusunda ısrar eden oydu. O zaman adam da özgür olacaktı, kadın da özgür olacaktı ve hiçbir varsayım, hiçbir talep, hiçbir zorunluluk olmadan yine kendi yollarına gideceklerdi.

Beau ellerine baktı. Tuhaf, nasıl da titriyorlardı.

Onlara yapacak bir iş verdi ve zaten bir kez topladığı kâğıtları yeniden düzenledi. Kâğıtlardan biri düştü ve onu almak için eğildiğinde gözü Dante'nin düzgün, kesin yazısıyla dolu sayfayı taradı... kendini diğer hayatından ne kadar ayırmaya çalışsa da bir korsan kurdun değil, bir aristokratın yazısı. Kendi stilize yazısı üzerinde saatlerce çalışmış ve Siyah Kuğu'yu pantolonlu bir tüccarın veledi olarak değil de bilgili bir haritacı olarak sunma çabasıyla mükemmelleştirmek yıllar almıştı.

Dalgınca sayfaya göz gezdirirken ironi gözünden kaçmamıştı. Hasat tahminlerini, yulaf, tahıl, baklagil, hatta kümes hayvanları ve kümes hayvanlarının listelerini önümüzdeki dönemde İspanyol limanlarına teslim edilmek üzere tercüme etmişti.

aylar. Anlamsız bir kelime karmaşası, özellikle de zihni başka türlü meşgulken.

Yine de gözüne bir şey takıldı.

Aslında hiçbir şey aramıyordu, hatta sayfadaki kelimeleri özümlediğinin bile farkında değildi. Simon Dante'nin geniş sırtının kendisine dönük olduğunun ve onu dışarıda bıraktığının farkındaydı.

Ancak *zeytin* kelimesi, dikkat dağınıklığının en kalın sisini yaracak kadar rahatsız ediciydi.

"Tanrı aşkına neden İspanya'ya zeytin göndermek istesinler ki?" diye mırıldandı kendi kendine. "Ülke şu anda onlarla dolu. Bunu doğru tercüme ettin mi?" diye sordu daha yüksek bir sesle. "Şöyle yazıyor: Zeytin gemisi en geç Azizler Günü'nde limana varacaktır."

Ona öyle bir bakış fırlattı ki, bitmek bilmeyen bir labirentte saatlerce süren sinir bozucu araştırmalardan sonra doğruluğunu sorgulasalar çoğu erkeği soldururdu. "Büyük bir sevinçle beklenen zeytin, tavus kuşu, hatta tespih sevkiyatları var. Bundan ne çıkarırsanız çıkarın."

"Tavus kuşları mı?" Sandalyede arkasına yaslandı ve bir elini ensesinde gezdirdi. Jonas ve Spit, çok önemli bir şey olmak üzereyken enselerinin karıncalandığını ve taşaklarının büzüştüğünü söylemişlerdi. O anda Beau'nun boynu kaşınacak kadar acımıştı ve meme uçları o kadar sertleşmişti ki buzdan tepecikler gibi hissediliyordu.

"Simon-?"

Bıçağın ucu sol kulağının hemen altında, şahdamarını koruyan etin en ince olduğu yerde duruyordu. Ona ilk kez Dante, Kaptan ya da piç dışında bir şey diyordu ve nedenini bulana kadar hareket etmek ya da nefes almak zorunda hissetmedi.

"Bir şey mi buldun?"

"Bilmiyorum. Limanların resimleri nerede?"

Dante'nin gözlerindeki titreşimi takip ederek dosyalarının bulunduğu bölmeye gitti. İspanyol parşömenleri diğerlerinden farklıydı ve onları aldığı anda Dante yanındaydı, masanın üzerine düz bir şekilde yuvarlanmalarına yardım ediyordu.

Gözleri ilkini taradı ve istediğini göremedi. İkincisi daha iyi bir şey sunmuyordu ama üçüncüsü dudaklarının arasından muzaffer bir hava akımı geçirdi.

"İşte," dedi bir parmağını aşağı doğru saplayarak.

Dante daha yakına eğildi. Güneş henüz tam olarak açmamıştı ve mücadele etmesi gereken gölgelerin yanı sıra Beau'nun gömleğinin açık, aralık kenarları vardı. "Neye bakıyorum ben?"

"Bunun hangi gemi olduğunu bilmiyor musun?"

Ani gülümsemesini sorgularken yüzü onunkiyle aynı hizadaydı. Pek çok İspanyol kalyonu boyutları, silüetleri ve top bataryalarıyla tanınabilirdi, özellikle de on yıldır Main'i yağmalayan biri için. Kalyonların hepsi, her iki yanından çıkıntı yapan kürek sıraları, bin tonluk *rata*lar, Portekiz arabaları ve -Çünkü *San Pedro* gibi altı ila dokuz yüz tonluk hazine gemilerinin İngiliz deniz şahinleri için kendi gemileri kadar tanıdık olduğunu bilmek onların da çıkarımaydı.

Dante'nin yazılı belgeleri incelediği kadar özenle incelediği her üç resimdeki gemiler de sıradan ve birbirinin aynısıydı; ressamın limanın derinliğini ve boyutlarını verme çabası dışında hemen göze çarpan hiçbir fark yoktu; ön plandaki gemiler daha büyük, kıyıya daha yakın demirlemiş olanlar ise orantılı olarak daha küçüktü. Hiçbirinde birkaç göstermelik siyah top iskelesinden fazlası yoktu.

Beau kendini beğenmiş görünüyordu. "Bu *Sancta Maria Encoronada*"

Kaşları bölünmemiş siyah bir çizgiyle birbirine yaklaştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Birincisi -ve sizin de daha önce belirttiğiniz gibi- özel detaylar istediğimde tek tüylü fırça kullanacak sabra sahip olduğum için; ikincisi, çizelgelerimi siyah kuğu ile işaretlediğim için. Bu da ticari markalar ve tavus kuşu tüyleri gibi küçük şeyleri fark etmemi sağlıyor."

Dante onun parmağının ucunu takip ederek en öndeki kalyonlardan birinin gövde galerisi boyunca boyanmış küçük ayrıntıya ulaştı. Küçük bir tavus kuşu tüyü yelpazesiydi bu, o kadar silik ve geminin cesur görüntüsüne o kadar ustaca işlenmişti ki, ancak başka bir ressamın gözüyle -ya da neye bakacağını bilen biri tarafından- fark edilebilirdi. Şimdi görebiliyor olmasına rağmen, dudaklarına bir lanet getirecek kadar açık bir şekilde, Dante hala şüpheliydi; ama Beau dikkatini çoktan diğer kıçlardan birinin üzerindeki işaretlere çevirmişti.

Parmağı tekrar saplandı. "Buğday demetleri: *Santa Catalina*. Ve orada... *Nuestra señora del Rosario*." Başını kaldırdı. "Tanrı aşkına, tespihler."

"Zeytin mi?" Dante zorlukla bakmaya cesaret ederek sordu.

Beau, Kral Philip'in donanmasının amiral gemisi olan elli toplu *Napolitana*'nın tepesinin bir parçasını oluşturan küçük, narin yaprakları bulana kadar diğer iki tabloyu da aramak zorunda kaldı.

Beau, "Sadece tahmin ediyorum ama hasat tahminlerinizin belirli bir tarihe kadar hangi gemilerin hangi limanlarda hazır olacağına dair ayrıntılı bir hesap olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Ve eğer bu doğruysa" -en üstteki iki resmin tekrar kıvrılmasına izin verdi ve üçüncüsüne, Dante'nin daha önce tanımladığı limana baktı- "eğer bu doğruysa... Tanrım... sadece Cadiz'de en az kırk, elli gemi var, yarım düzine *ratas* da dahil"

Dante acımasızca başını salladı. "İçlerinden herhangi biri bir istila filosuna liderlik edebilir."

"O zaman bir donanma hakkındaki söylentiler...?"

"Onlar asla söylenti değildi, mon *enfant*, onlar Kraliçe'nin inanmamayı seçtiği gerçeklerdi."

"Eminim artık onlara inanmak zorunda kalacak?"

"Gerçekten de öyle olacak ve İspanyollar bir domuzun etrafındaki süt emen domuzlar gibi bir araya toplanmışken şimdi saldırmak, sert ve hızlı saldırmak zorunda kalacak." Adam resme baktı ve gözleri kadının anlayamadığı korkunç bir ironiyle bulutlandı. "Cadiz, Tanrı aşkına. Biliyordum!"

Bakışları onun omzunun üzerinden geçip masanın köşesinde duran som altından kalyona kaydı. "*Virago*'m ve bir düzine gemim olsaydı ... *yarım* düzine gemi... Veracruz'da başladığımız işi memnuniyetle bitirirdim. Örümcek kralı kıvrandırmak ve kendi ihanetinin bedelini ödetmek en büyük zevkim olur."

Beau ellerini Dante'nin kollarında gezdirerek onu önünde diz çökmeye davet etti. "Yapacağınızdan hiç şüphem yok, Kaptan Dante. İnsanları kıvrandırmak ve terletmek gibi bir hüneriniz var gibi görünüyor... ve bunu yapmaktan büyük zevk alıyorsunuz."

"Öyle mi, şimdi?" Adamın gözleri kısıldı ve avuçlarını kadının iç bacaklarında gezdirerek gömleğinin eteklerini yukarı doğru itti.

"Ve *genellikle* bir işe başladığınızda sonuna kadar götürürsünüz."

"Genellikle mi? Ne zaman başarısız oldum?"

Dudaklarını ıslattı ve adamın, teninin beyazlığı üzerinde bronzlaşmış ve cesur bir şekilde duran ellerine baktı.

Gülümsemesi yumuşak bir kurda dönüştü. Kızın bacaklarını birbirinden ayırdı ve başparmaklarını kumral buklelerin tüy gibi yumuşak salkımlarında dalgın dalgın gezdirdi,

dokunuşuyla parıldayan yumuşak pembe yüzeyleri ortaya çıkarıyordu.

"Güneşin doğuşunu izleyerek bitirmek *istemediğinize* emin misiniz?"

Beau parmaklarını saçlarının parlak yelesinden geçirdi ve karanlık başını kalçalarının arasına indirirken cevabını iç çekti.

Sadece birkaç dakika sonra güverteden gelen bağırışlar ve koşan botların sesi keyiflerine kaba bir son verdiğinde, belki de yanlış bir seçim yaptığını düşünecekti. Onlardan elli metre yukarıda, gözlerindeki inançsızlığı bastırmaya çalışan ve uykuya daldığı için gevşekliğine lanet eden gözcü, ufukta süzülerek kendilerine doğru gelen bir savaş gemisi filosuna dehşetle bakıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"İngilizler," diye açıkladı Spence hayretle. "Hepsi de lanet olası İngilizler. Saydım... on altı kalyon ve... Tanrı günahkârı sevsin... arkalarında yarım sandal var. Savaşta olduğumuzu mu sanıyorsun?"

McCutcheon yan tarafa tükürdü, ama cevap veremeden arkalarında bir kargaşanın ayak sesleri duyuldu. Hem yüzbaşı hem de levazım subayı tam zamanında dönerek beline kemerini bağlamakta olan Simon Dante'yi ve iki adım ötesinde, saçları örülmemiş ve yanakları elma gibi kızarmış Beau'yu selamladılar.

Tükürük anlamlı anlamlı homurdandı ve denize dönmeden önce Jonas'la göz göze geldi. "Görünüşe göre birileri bir şeylerin peşinde, bu bir gerçek."

Dante küpeştenin yanında Spence'e katılırken bir elini kefenin iplerine doladı. Hızla yaklaşan gemilerin arkasında kuzey göğü hâlâ donuk gri bir duvardı ve yelkenleri ufukta kirli bulutlardan oluşan alçak bir kabuğu andırıyordu. Gemi ya da kaptanlarını tanımak için çok uzaktaydılar ama alçaktan yüklenmiş İngiliz silüetlerinden şaşmak mümkün değildi.

"Bundan ne anlıyorsun?" Spence sordu.

Dante başını salladı. "Bilmiyorum. Ama İngiltere ve İspanya savaştaysa, iki gün önce yanından geçtiğimiz Flaman tüccarın bundan bahsettiğini duymuş olmamız gerekirdi."

"Yeterince doğru." Spence homurdandı. "Öte yandan, orada basit bir girişim için çok fazla yelken var ve Veracruz'a baskın yapmak için iki geminizin onayını kazanmak için neredeyse üç ay tartıştığınızı kendiniz söylediniz."

"Öyle de oldu. Gloriana'mız tek bir madeni parayı kendi isteğiyle vermektense tırnaklarının sökülmesini tercih ederdi. Sonunda bunu yaptı çünkü başarılı olursak büyük kârlar elde etme ihtimali vardı. Ancak Richard Grenville hariç diğer şahinler kısa bağlarla bağlı tutuluyordu. Ondan ayrılmaktan da memnun değildi ama Virginia'ya nakledilmesi gereken birkaç kolonist uğruna Walter'ın ateş gücünü kaybetmek istemediği için Raleigh'in yerine o gönderildi. Yine de, Richard'ın yola çıkmasını söyleyen emirlerin mürekkebi kurur kurumaz muhtemelen onun yola çıkmasına verdiği izni geri çekti... tıpkı benimkini geri çektiği gibi."

Jonas gözlerini Beau ya da Spit McCutcheon'dan daha uzun süre ufukta tuttu.

"Veracruz'a yelken açmanız için verdiği izni geri mi çekti?"

"O ... kararında tereddüt etti. Bu da Kraliçe'nin muzdarip olduğu başka bir hastalıktır: bir eliyle emir verir, diğer eliyle iptal eder. Benim durumumda, gemilerimi limandan çıkarma iznimi reddeden belgeler tam limandan çıktığımız sırada geldi. Kurye, zavallı çocuk, onları teslim etmeye çalışırken içkiye bile yuvarlandı."

Spence'in fiçı göğsü derin bir nefesle kabardı. "Kellene İspanyol dukasından başka bir para biçilebileceğini söylemenin tam zamanı."

"Bess'in tutuklama emri çıkaracak kadar ileri gideceğinden şüpheliyim. Yapsa bile Bloodstone'un öfkesini altınla yatıştırmak için iki, belki de üç haftası olmuştur. Aslında, dilinde ne kadar yağ olduğunu bildiğimize göre, muhtemelen tüm ülke onu bir kahraman olarak övüyordur ve Bess de onun yoluna gül yaprakları atıyordur."

Spence kaşlarını çatı. "Bana söylemeyi unutmuş olabileceğin başka küçük ayrıntılar var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok, şimdilik." Dante Spence'in omzunun üzerinden baktı ve Pitt'le göz göze geldi. "Bu geminin ya da mürettebatın güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yok."

"Evet. Sanırım bu **tüm** mürettebat için geçerli."

Dante'nin bakışları tekrar Spence'e kaydı. İkisi de yakınlarda durup saçlarını aceleyle örmekle meşgul olan ve Billy Cuthbert'in rüzgârlar ve akıntılar hakkındaki raporunu dinleyen Beau'nun farkındaydı.

"Spence kısık bir sesle, "Beau'nun kulübesiyle benimki arasındaki tahtaların göründükleri kadar sağlam olmadıklarını bilmiyor olabilirsin," dedi.

Dante dikkatle, "Bunu aklımda tutacağım," diye karşılık verdi.

"Evet. Öyle yap." Kızıl sakalı yüzünü buruşturdu. "*Dümençi!*" Beau ellerini bıraktı, saçlarının sadece bir kısmı düzelmişti. "Emredersiniz, efendim." "Bayrakları kaldırın. Aulde George'u öne koyun ki

ziyaretçilerimiz

uzun uzun bakmak."

"Emredersiniz, efendim."

"Bu sözün kulaktan kulağa yayılmasını istiyorum, elimizdekilerle ilgili övünerek ya da başka bir şekilde bir ipucu veren ilk adamın son nefesi bu olacaktır."

"O bir ticaret gemisi. Bayrağına bakılırsa İngiliz."

Kaptan başını salladı ve elini parlak mavi gözlerinden indirdi. "Yazık oldu. Silahlarımız için biraz pratik yapabiliydik."

Ön güvertede toplanan subaylar, liderlerinin silahlarını ateşlemek ve İspanyolların kendisine verdiği unvanı hak ettiğini kanıtlamak için her zaman mücadele ettiğini bildiklerinden, bu duruma gülüyorlardı.

Kahramanlarını yürekten seven birkaç kişi Kıyamet Ejderhası'nın görünüşünün daha heybetli olmasını dileyebilirdi, buna Elizabeth de dahildi, etrafını uzun boylu, yakışıklı erkeklerle çevrelemekten hoşlanırdı. Sör Francis Drake kısa boylu ve bodurdu. Saçları ve abram sakalı her türlü sert ışıktaki turuncu renkte yanıyordu ve gözleri keskin, sivri burnunun üzerinde kesinlikle birbirine çok yakın duruyordu, bu da onu bir ejderhadan çok bir av köpeğine benzetiyordu. Ama sıradan insanlar onu severdi. Emrinde hizmet etmek için savaşan denizciler onu çok severdi. Hiç kimse onun dünyanın en iyi denizcisi, Elizabeth'in özel ticaret donanmasının en gözü pek üyesi, Kraliyet'in en cesur ve en korkusuz sadık tebaası olduğundan şüphe duymuyordu

.. Francis Drake'in kendisi de dahil.

Kaptanlar gemilerini İngiltere'nin dört bir yanından getirip Plymouth Sound'a demirlediler ve Drake'in seçkin maceraperest grubuna -Kathay'a kuzeybatı geçidi arayışında üç ayrı sefere liderlik ederek cesareti, becerikliliği ve denizciliğiyle haklı bir ün kazanmış olan Martin Frobisher gibi deniz şahinlerine- katılabileceklerini umdular. John Hawkyns de bir diğeri idi. İspanya'nın köle ticareti üzerindeki tekeline ilk meydan okuyan kişiydi ve daha da önemlisi kraliyet donanmasının hazinedarıydı. Walter Raleigh, Richard Grenville, Effingham Lordu Howard, John Seymore, Robert of Essex ve Sir Humphry Gilbert - hepsi Drake'in akranlarıydı ve Kraliçe'den aldıkları, herhangi bir Hristiyan prensin ya da halkın sahip olmadığı uzak, barbar ve putperest toprakları keşfetme ve ele geçirme yetkisini yürekten benimsemişlerdi.

Patentin kasıtlı muğlaklığı deniz şahinlerini cezbetmişti ve çoğu şöhretlerini ve servetlerini İspanya'nın bir asırdan fazla bir süredir hâkim olduğu "barbar, kâfir ya da Hristiyan olmayan" sulara yelken açarak kazanmıştı. Philip'in filolarından milyonlar yağmalamışlardı ve açık denizlerde yollarının kesiştiği Fransız, Hollandalı ya da Portekizli herhangi bir gemiyi ganimet olarak almakta tereddüt etmiyorlardı.

O halde, *Egret* gibi bir ticaret gemisinin hazine yüklü olduğuna dair hiçbir işaret vermemesi akıllıca bir önlemdi, her ne kadar gövdesindeki yara izleri ve tersanelerinde yapılan ve devam eden onarımların kanıtları

Drake'in gemisi *Elizabeth Bonaventure* menzile girdiğinde raylar yakın ilgi gördü.

Drake iki kardeş gemisine kendisine eşlik etmeleri için işaret vermişti: *Altın Aslan* ve *Thetis*. İlk geminin komutanı, Baltık'ta cesur bir hizmet siciline sahip, asık suratlı ve mizahtan uzak bir deniz subayı olan William Borough'ydu. *Thetis*'in kaptanı Robert Flick'ti ve gemisinde Yüzbaşı Anthony Platt liderliğinde on bölük piyade vardı.

Filonun geri kalanı yelkenleri indirip alarm durumunda sürüklendi ya da tramola manevraları üzerinde talim yapma fırsatını değerlendirdi.

Elizabeth Bonaventure gemisinde Drake ve yardımcısı Christopher Carleill küpeştede durmuş, ticaret gemisine yaklaşmak için bekliyorlardı. Genç ve yeni yüzlü üçüncü bir subay kendini kanıtlamaya hevesliydi ve iki tecrübeli subay arasındaki mırıltılı konuşmayı böldü.

"Affedersiniz efendim ama sanırım onu tanıyorum. Plymouth yakınlarındaki Tor Körfezi'nden geliyor. *"Egret"*. Sahibi Kaptan Jonas Spence."

"Kulağımın bu isimle çınlaması mı gerekiyor, Bay Finnerty? Günde bin tane duyuyorum."

Carleill eline öksürdü ve Finnerty'ye doğru bir kaşını kaldırdı.

"Evet, efendim. Kel bir adam, oldukça sağlam. Tahta bacak. Sakalları ... gibi kırmızı.

... şey, kırmızı. Kızı olan o; Sheepwash adında bir denizciyi hadım eden kötü huylu fahişe... şey, o zamanki görünüşünü garanti etmiyor... bir yıl kadar önce onu bir kasap bıçağıyla hadım etti. Adam onu suçladı ama hiçbir şey çıkmadı."

Drake başını salladı. "Aşına değilim-"

Carleill, "Kendisi aynı zamanda geminin kılavuz kaptanı, efendim," diye önerdi. "Sanırım bir zamanlar onun çizelgelerinden birini kopyasını yaptıracak kadar beğenmiştiniz."

"Yaptım mı? Bir *kadıncıdan mı*? Ne diyorsun sen?"

"Elbette biliyorum efendim," dedi Carleill, işi bu tür şeyleri bilmek olan biri olarak. "Siyah Kuğu'nun işareti."

"Ah. Ah, evet. Kızı olmasa da adamı şimdi gözüme kestirdim."

"Uzun bacaklı küçük bir kısrak," dedi ikincisi mırıltıyla. "Görsen unutamayacağın gözleri var."

Drake parıltıya karşı gözlerini kısarken elini tekrar kaldırdı. *Egret* baş tarafın üç yüz metre kadar açığındaydı ve iki gemiyi kısa süreliğine yan yana getirecek bir rotada suyun içinde yavaş ve zarif bir çizgi çiziyordu.

"Söyleyin bana Bay Carleill, size ağır mı geliyor?"

"Yanılmıyorsam, Hint Altını ticareti yapıyor, efendim. Rumbullion. Bir seferde bin quintale kadar para kazanıyor."

"Bu bir gerçek. Belki de yükünü hafifletmek için bizimle bir ya da iki teneke şarap paylaşır." Durakladı ve gözlerini kısarak baktı. "Görünüşe göre demir olarak da epey ağırlık taşıyor. Culverinler, baş ve kış, anlıyorum, ama... belinde ne taşıyor?"

"Görünüşe göre... demis, efendim. Otuz pounder."

"İmkânsız." Mavi gözleri büyüdü. "Ve bir rom tüccarı için çok küstahça. Trompetiniz var mı?"

Finnerty, "Evet efendim, burada," diye geveledi. Bir an el yordamıyla yan tarafını karıştırdı, sonra huni şeklindeki pirinç konuşma borusunu kaldırdı.

"Onları selamlayın o zaman, lütfen. Kendimizi Majesteleri Kraliçe adına tanıtalım ve herkesin sağlıklı olup olmadığını soralım."

~~~

"Sör Francis Drake'in ta kendisi." Spence metalik yankının suyun üzerinde yuvarlandığını duyarak hayretle soludu. "Tanrı aşkına, nereden geldi bu adam?"

"Daha iyi bir soru," dedi Dante, "kendi kibirli taşaklarındaki sirkeyle, bu pancar gibi ithalatla nereye gittiği olabilir?"

Spence aynı derecede şaşkın olan Spit McCutcheon'a dirsek attı. "Onlara bir selam ver dostum, yoksa gücenir ve bize terbiyemizi hatırlatmak için bir atış yapar."

Spit konuşma trompetini kaldırdı ve isimlerini, kaptanın adını ve kendilerinin de İngiltere Kraliyet Majesteleri Elizabeth'in bayrağı altında sadık bir şekilde yelken açtıklarını söyledi.

"Denizde ne kadar kalacaksınız?" diye boş bir soru geldi.

Spence başını salladı ve Spit, "Takvime göre sekiz ay, iyi Devon birasının eksikliğine göre seksen ay!" diye öğüt verdi.

Spence ona tekrar dirsek attı ve Spit omuz silkerek mizah girişimini savundu.

Elizabeth Bonaventure'un güvertesinde yeniden havaya kaldırılan piriç trompet güneş ışığında parıldıyordu. "Sör Francis adil bir takas olup olmayacağını soruyor: Hint Altını karşılığında bira?"

"Kıçımın adil ticareti," diye mırıldandı Jonas, sonra da Tükürük'ün kolunu yakaladı. "Hayır, lanet olsun, tekrarlamasını istediğim şey bu değildi. Söyle ona... söyle ona, 'Bu adil bir takas, mutlulukla verildi.'"

Spence, Drake'in gemisi güvertedeki turuncu saçlı ve turuncu sakallı lekeyi ayırt edebilecek kadar yaklaştığında, memnuniyetini pekiştirmek için bir el salladı. El Draque'i tanımaya yardımcı olan şey, gemisinde her zaman siyah giydiğine dair genel bilgiydi. Siyah çiftetelli, siyah balon pantolon, siyah hortum, siyah çizmeler. Bu ve başıyla omuzlarının üst küpeşteyi zar zor geçtiği gerçeği.

Sir Francis selama karşılık vermedi. Bununla birlikte, *Elizabeth Bonaventure Egret*'in uzunluğu boyunca yavaşça ilerlerken öne doğru eğildiği ve iki eliyle küpeşteyi kavradığı görüldü. Tam karşı karşıya geldiklerinde döndü ve selamlama borusunu subayının elinden kaptı ve bir haykırıyla kendi ağzına kaldırdı.

"Dante? Simon Dante? Sen misin, seni orospu piçi şeytan?"

Dante trompetten kaçındı ve ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. "Evet, benim, seni solgun ciğerli orospu çocuğu! Ve bu güzel sabahda daha çirkin bir köpek yüzü görmeyi umamazdım! Bess sonunda tasmanı bıraktı, değil mi?"

"Beni tasmamdan kurtarın ve bana sizi cehenneme gönderecek kadar barut verin ve gidin!"

"Taşaklarınızın yeterince büyük ve fitilinizin yeterince uzun olduğunu düşünüyorsanız, denemekte özgürsünüz!"

Drake'in cevabı, *Elizabeth Bonaventure* süzülerek yanından geçip rüzgâra doğru dönerken denizin gürültüsü ve yelkenlerin patırtısı arasında kayboldu.

Dante güldü ve ellerini indirdi, sonra Jonas ve McCutcheon'ın ve ön güverteden solgun ve ağzı açık Beau Spence'in dehşet dolu bakışlarını yakaladı.

"O ölümlü bir insan, tıpkı diğer ölümlü insanlar gibi. Yiyor, içiyor ve hatta bazen diğer ölümlüler gibi rüzgâra işemek gibi bir hata yapıyor. Eğer sizin huzurunuzda hala şimşek çaktırıyorsa, onu çırılçıplak hayal edin - hoş bir manzara değil, size söz veriyorum."

Kimse kımıldamadı. Spit McCutcheon'ın bacaklarından birinin diğerini sıkıştırması dışında *hiçbir şey* hareket etmedi.

Geoffrey Pitt öne doğru eğildi ve Spence'in ensesine doğru mırıldandı, "Sir Francis'in ikinci karısı... Elizabeth Sydenham... Simon'un ilk kuzeni. Aslında onları o tanıştırdı ve düğünde sağdıç olarak yer aldı. Birbirlerinden nefret ediyormuş gibi davranmayı severler; bu bağırsaklarını gevşetir ve onlara üzerine bahse girecekleri bir şey verir."

"Şimdi söyle bakalım," diye yakındı Tükürük.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım!" Sir Francis haykırdı. "Cennetteki güzel Tanrım, bu sensin!" İskele merdiveninin son basamağına tırmandı ve doğrudan Simon Dante'nin yanına gitti, kolunu bir kargı gibi uzattı. Bir eliyle Dante'nin elini kavrayıp diğer eliyle omzuna vuran El Draque güldü, küfretti ve tekrar güldü, gözlerine inanamıyormuş gibi sürekli gözlerini kırıştırdı.

"Elizabeth senin öldüğünü duyduğunda bir hafta boyunca ağladı. İkisi de ağladı - benim Elizabeth'im ve İngiltere'nin Elizabeth'i. Ship's Inn'in sahibi mübarek gün boyunca bedava bira dağıttı ve Londra'daki çanların yarısı yas için çaldı! Newgate'teki genelevlerin çoğu da kapılarını kapattı ya da yataklarını siyah çarşaflarla örttü; Bess'in üzüntülerini bastırmak için bir kadeh şarap bile isteyemediğini duydum, göz yaşlarıyla sulanmadan, Curt hanımları o kadar perişandı ki."

"Özlendiğimi bilmek gururumu okşadı."

"Kaçtın mı? Tanrı aşkına, ıskaladın mı? Hangi cehennemdeydin? Bize Azor Adaları açıklarında bir yerde tüm mürettebatla birlikte battığınız söylendi."

Dante'nin gözleri soğuk, düz bir griye döndü. "Belli ki sana söylenenlerin sadece bir kısmı gerçeği yansıtıyor. *Virago*'m ne yazık ki yok oldu, ama gördüğünüz gibi hayattayım, bu da uygun bir anda ortaya çıkıp beni ve mürettebatımdan geriye kalanları içkiden çıkaran Kaptan Spence sayesinde oldu."

Sir Francis Drake'in *Egret*'in güvertesine yaptığı ziyaretin şerefine Jonas aceleyle yüzünü yıkamış ve en güzel kıyafetlerini giymişti. İşlemeli kızıl şeritleri olan orman yeşili bir çiftetelli giymişti. Aynı ateş kırmızısı astar kollarındaki kesiklerden ve balon pantolonundan da görünüyordu. McCutcheon'dan gelen panik dolu bir dolu onu deniz göğsüne geri döndürmeden önce kolalı bir boyun firkasıyla tam on dakika savaşıyordu. Dışlarındaki tüyleri kaba, tuzlu bir bezle temizlemiş, sonra da parmak uçları dolgulu eldivenlerini giymişti. Botları dizlerinin üzerine kadar yükselmiş ve tahta mandalını yerinde tutan hantal kayışı gizlemek için kelepçelenmişti. Göğsü, patlayan düğmelerle gözlerini çıkarma riski olmadan idare edebileceği kadar acı verici bir gururla dışarı itildi.

Drake'in boyu bir baş ve bir boyun daha kısaydı ama bu onu iri yarı kaptanın yanına gidip elini uzatmaktan alıkoymamıştı.

"Benim için bir zevk, Kaptan Spence. Ve en içten teşekkürlerimi sunarım. Bu kara ruhlu hain gerçekten de lanet olası bir İspanyol sürüsü tarafından alt edilmiş olsaydı, hiçbirimiz için umut kalmazdı."

Christopher Carleill neşeli teknede Drake'e eşlik etmiş ve tanışma faslından sonra ilginç bir gözlemde bulunmuştu.

"Kaptan Bloodstone geminizin battığını gördüğünü söyledi."

Dante hafifçe, "Kafasının arkasında gözleri olmalı," diye cevap verdi.

"İkinizin zabralar tarafından nasıl saldırıya uğradığınızı ve kendisinin ve mürettebatının kaçabilmesi için geminizi nasıl cesurca feda ettiğinizi dinleyen herkese anlatıyor."

"İlginç bir versiyon; bana daha fazlasını anlatmalısınız."

Carleill orta yapılı ve uzun boyluydu, en fazla beş yirmi yaşlarındaydı ama şakaklarındaki koyu kahverengi saçlarının arasından gümüş iplikler geçiyordu. Drake'le birlikte Hint Adaları'na yapılan birkaç akında bulunmuş ve son zamanlarda kendi küçük gemisi *Scout*'un komutasını almıştı. Temkinli ve keskin bir karakter yargıcıydı ve sık sık komutanının ateşli öfkesi karşısında diplomat rolü oynamak zorunda kaldığı için, birinin bir şey söyleyip başka bir şey kastettiğini anlayabiliyordu. Dante de Tourville'in gösterişli üslubuna ve cesaretine her zaman hayranlık duymuştu; Victor Bloodstone'da bu özelliklerin eksik olduğunu düşünüyordu.

Carleill, Dante'nin yumuşak tonuna uyararak, "Ölümden döndüğünüzü duyunca şüphesiz sevinecektir," dedi.

"Bess'in de öyle olacağını garanti ederim," diye araya girdi Drake. "Mary Stuart'ın kafasının sepetten çıkıp boynuna yeniden takılması gibi olacak!"

"Mary Stuart'ın kafası mı?" Pitt, kendi elinin pompalanması ve omzunun alkışlanması sürecinde sordu.

"Evet, Stuart kaltağı. Tabii ki bilemezsiniz. Başı omuzlarından ayrılalı oh... altı hafta oldu. Yediye yaklaşıyor. Walsingham onu gizli notları şarap fiçilerine doldururken ve bunları Kraliçe'yi öldürmek için suikastçılar kiralayan bir grup komplocu arkadaşına gönderirken suçüstü yakaladı. Bunları Bess'e gösterdiğinde, Bess'in bunu vatana ihanet olarak damgalamaktan ve cadıyı baltayla öldürmekten başka çaresi yoktu."

"Tanrı aşkına," dedi Spence. "İspanya haberleri duydu mu?"

"Onlar gelene kadar beklemek için oyalanmadık. Kraliçe de artık ihtiyatlı davranmayı göze alamazdı. Bu amaçla, dediğiniz gibi bizi serbest bıraktı... İspanyol gemilerini bulduğumuz yerde sıkıntıya sokmak, onları yakalamak

ve Kral'ın sözde *Grande Armada Felicissima*'sının bir araya gelmesini engellemek için elimizden geleni yapacağız."

"Emirleriniz bunlar mıydı?" Dante merakla sordu. "Özgürce verilen?"

"Pazartesi günü serbestçe, evet. Salı günü kefaretle ve şüphesiz Çarşamba günü pişmanlık duydum. Ancak Perşembe günü Plymouth'u çoktan terk etmişim ve beni yakalamaya çalışan kuryeler olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden geriye bakmadım. Rüzgâr bana uzaklaşmamı emretti ve ben de itaat ettim."

Dante, Jonas Spence'le bakıştı, çünkü eğer bu doğruysa, kaptanın *San Pedro de Marcos*'a saldırıp yağmaladığı için para cezası ya da azarlanma konusunda korkacak bir şeyi yoktu.

"Görünüşe göre rüzgâr birçok geminin peşinizden gelmesini emretmiş."

"Göründüğü kadar aceleyle değil." Drake gülümsedi. "Her gemi, her kaptan, benim tarafımdan yüreklilikleri ve silahlar üzerindeki çabuklukları için seçildi. Aramızda neredeyse üç yüz elli namlumuz var ve olabildiğince ortalığı kasıp kavurmaya çalışıyoruz."

"Aklınızda bir saldırı mı var?"

"Gözlerinizde öyle şehvetli bir parıltıyla soruyorsunuz ki, bir şekilde Kral'ın kendi güzergahına rastladığınızdan şüpheleniyorum."

"Planın tamamı değil, hayır. Ama elimizde ilginizi çekebilecek bir şey olabilir."

Drake'in gözleri kısıldı. "Her zamanki gibi, benim şifreli dostum, meraktan köpürmeme neden oluyorsun. Şimdi yalvarayım mı yoksa teğmenin bana bahsettiği şu meşhur Hint Altını ile boğazımı ıslatana kadar bekleyeyim mi?"

Spit, Spence'in boğazını ıslatacak bir şeye ihtiyaç duyacağını tahmin etmişti ve kalaylı kadehler ve bir sürahi rom taşıyan bir tayfayı öne doğru salladı. Her adamın bir kadehi olduğunda ve her kadeh dolduğunda, Drake Kraliçe'ye kadeh kaldırdı ve uzun, yavaş bir yudum aldı, eli kalçasındaydı, gözleri karnındaki sıcaklıkla birlikte yükseliyordu, ta ki kendini baş güverteye bakarken bulana kadar.

Lucifer orada duruyordu, devasa siyah vücudu güneş ışığında parlıyordu.

Drake fincanını indirdi ve dudaklarına bir manşet yapıştırdı. "Görüyorum ki hâlâ yamyamlarla arkadaşlık ediyorsun. Henüz seni yememiş olmasına şaşırdım."

"Onu İspanyollarla iyi besliyorum."

Drake'in bakışları dövmeli devin solunda hafifçe dolaştı. "Ve bu... kaptanın kötü şöhretli kızı olmalı? Çizelgelerini siyah bir kuğuyla imzalayan ve kendisiyle uğraşan erkekleri hadım eden kız mı?"

Duyuma mesafesindeki tüm gözler Beau'ya çevrilmişti ve Spence ona hızla ana güverteye inmesini emretmeseydi, Beau arkasındaki denizci duvarına doğru geri çekilecekti.

"Evet! Bu benim kızım, Isabeau. Isabeau... Sör Francis Drake ile tanışma şerefine ve zevkine nail oldu."

Beau, kanvas pantolonun içinde reverans mı yapmalıydı yoksa saçlarını mı çekmeliydi emin değildi. Erkeklerin yaptığını yapmaya karar verdi ve önce ürkmüş bir ejderhaya, sonra da gülümseyen Christopher Carleill'e elini uzattı.

"Memnun oldum lordum, Bay Carleill."

Drake dudaklarını büzdü ve ona yeni bir ilgiyle baktı. "Elimde sizin çizelgelerinizden biri olduğu söylendi - hangisi demiştiniz Bay Carleill?"

"Grand Canaria, efendim. Daha geçen gün ona hayranlık duyuyordunuz."

"Öyleydim, öyleydim. Mükemmel iş, Bayan Spence. Ayrıntıları çok iyi görüyorsunuz."

Dante, "Ben de bir saat önce tam bu konudan söz ediyordum," dedi ve Spence'e baktı. "Kral'ın şifresini kırdı. Ne de olsa mektuplarda değil, resimlerdeydi. Bir yıl boyunca arayıp bulamayabilirdim; Beau bir bakışta her şeyi anladı."

"Tablolar mı?" Drake soran gözlerle baktı. "Resimleriniz var... neyin resimleri, sorabilir miyim?"

"Kralın En Mutlu Filosu. *Armada Felicissima*."

Drake sandalyesinde arkasına yaslandı, elleri kafasını rahatlatmak için şimdi birayla doldurduğu kadehinin etrafını sararken heyecandan hafifçe titriyordu. Spence'in kamarasına geçmişler ve masanın etrafında toplanmışlardı. Sabah güneşi galerinin pencerelerinden içeri giriyor ve Sör Francis'in saçlarının turuncunun ötesinde parlamasına neden oluyordu. Kulübenin havası tozla bulanıktı ve en yoğun olduğu yer güneş ışığının masanın üzerine düştüğü yerd.

Drake resimleri ve belgeleri görmek için ısrar etmişti. En ince ayrıntısına kadar incelemişti ve Dante, Beau'nun İspanyol kalyonlarının tanımlanmasındaki rolünü kabul etmekte kararlı olduğu için, üç resmi de gözden geçirip şifrelerini çözdükleri gemilerin bir listesini çıkarırlarken Drake'in yanında oturmuştu.

"Bunun *Girona* olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu. "Ama o bir kalyon ve küreklere dair hiçbir iz göremiyorum."

"*Girona'nın* kaptanı Alicante Dükü. Aile arması bir aslan, bir haç ve"- Beau bir parmağının ucuyla geminin kış tarafına işlenmiş grotesk oymaya dokundu-"bir koç başından oluşuyor."

Drake baktı ve Spence sırttı.

"Babam iyi şaraba değer verir," diye açıkladı. "En iyi bordo şaraplarından bazıları Alicante Dükü'nün arazilerinde üretilir. Şişeleri onun armasını taşır."

Sir Francis yavaşça başını salladı ve derledikleri gemi listesine baktı. Kendisi de *San Marin*, *Saragoza* ve *Magdalena*'ya katkıda bulunmuştu.

"Tanrı aşkına, hepsi burada," diye mırıldandı. "İspanyol limanlarında toplanan gemilerin tam bir envanteri. Hem de savaştan başka ne sebeple? Dahası, eğer 'hasat' tarihleri doğruysa, Kral Haziran'da denize açılmayı planlıyor." Başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Bu sulara bir gün bile erken yelken açmayacağız. Umarım bir gün geç de kalmayız."

Dante ayaktaydı, kabinin duvarına yaslanmıştı. "Ateş gücüne sahipsiniz, tek yapmanız gereken ilk saldırınızı dikkatli ve amaçlı bir şekilde seçmek. Yeterince hasar vererseniz, tüm İspanya'yı topuklarından geri döndürebilirsiniz."

Drake beklentiyle ona baktı. "Sanırım aklınızda mükemmel bir hedef var?"

Korsan kurt sırttı. "Cadiz."

"Cadiz mi? İspanya'nın başlıca limanı mı?" Drake bir kaşını kaldırdı. "Neden Tagus'a doğru yelken açıp Madrid'e saldırmamızı önermiyorsun... tabii önce Lizbon'u yerle bir ettikten sonra?"

"Çünkü herhangi bir şekilde bir saldırı bekliyorlarsa, bunu Lizbon'da bekliyor olacaktı. Cadiz ise kendi sularının derinliklerinde." Durakladı ve bakışları Beau'nun altın gözlerine değdi. "Cadiz'de de Veracruz'da olduğu kadar gevşek davranacaklardır."

Drake kaşlarını çatı ve parmaklarını masanın üzerine vurdu. "İlgi çekici bir öneri Simon ve her zamanki gibi cüretkâr, ancak hangi savunmalarla karşı karşıya kalacağımız konusunda net bir fikrimiz yok."

Dante tabloları bir kenara itti ve masanın üzerine eğilerek tahtanın üzerine görünmez bir harita çizdi.

"Liman, geniş bir dış limanı ve daha küçük, yuvarlak bir iç limanı olan bir huni gibi şekillenmiştir. Şehrin kendisi de müstakil bir

Kara, ana limana taş bir köprüyle bağlanır. Dış limandaki savunmalar oldukça güçlüdür, çünkü iç limana girebilmek için bir geminin önce bu kanaldan geçmesi gerekir" -görünmez hunisinin boynuna bir çizgi çizdi- "ve kale surlarının toplarına meydan okuması gerekir.

"Kalenin kendisi kanala bakmaktadır. Yaklaşık bir asır önce Cezayirli korsanların tekrar tekrar yağmalamalarına karşı şehri savunmak için inşa edildi. Her ne kadar hafife alınacak bir şey olmasa da, limanda bu kadar gemi varken Kral'ın filosunun işini kısa sürede bitirmek için topları ya da kayalıkları riske atmamıza bile gerek kalmayacağını düşünüyorum."

"Shoals?"

"Evet, kanalın leeward tarafı boyunca uzanıyorlar, masum bir omurgayı koparmayı bekleyen dişler gibi. Eğer iç limana girmeye çalışacak olsaydım, sığılıkları yoklamak ve rüzgâr ile akıntıları test etmek için önce pinnace'leri gönderirdim - her ikisi de limanın içinde ruhunu kaybetme eğilimindedir."

Drake, Dante'nin kare şeklindeki çenesine, sıkıca bastırılmış dudaklarına, gözlerindeki ani mavi parlıtya dikkatle bakıyordu. "Nereye götürüldüğünüzden hiç bahsetmediniz," dedi sessizce, "oto- da-fe'ye maruz kaldığınızda. Cadiz olduğunu varsayabilir miyim?"

"Dayak arasında hücremdeki duvarın bir çatlağından dışarı bakıp limanı izlemekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Zihnimde yüzlerce kez saldırdım ve her biri başarılı oldu."

Drake, "Sadece bir kez saldırmamız gerekiyor," dedi. "Ve başarılı olmak zorundayız."

"Neredeyse benim kadar cüretkâr olduğunuz göz önüne alındığında, bunun nasıl başarısız olacağını anlayamıyorum."

Drake meydan okumayı yavaş bir gülümsemeyle savuşturdu ama yemi çoktan yuttuğu belliydi. Gözleri parlıyor, teni heyecandan kızarıyordu ve Dante'nin çizdiği görünmez haritaya, sanki limanın yandığını, gemilerin alevler içinde kaldığını görür gibi bakıyordu.

Şimdi huzursuzdu, ayağa kalktı ve pencerelere doğru yürüdü. Siyah saten gömleği mücevherli işlemelerle süslüydü, kadife ceketinin kolları kabarık ve kesikti, ceketin kendisi omuzlarına hacim katmak için cömertçe doldurulmuş ve şık bir şekilde büyütülmüş bezelye göbeği oluşturmak için öne doğru alçaltılmıştı. Hortumu, bacaklarındaki kavisi pek göstermese de, sıradan bir denizcinin bir yıllık maaşından daha değerliydi.

"Walsingham," dedi, olasılıklar üzerinde düşünmeye devam ederken yüksek sesle, "çabalarımızı daha küçük bir bölgede yoğunlaştırmamızı önerdi."

kıyı limanları. Saint Vincent Burnu açıklarındaki bir ablukanın Lizbon'un ikmalini ciddi şekilde engelleyeceğini düşünüyordu. Önerisini, İspanyol kralının, yaşlı savaştının yaşına ve sağlık raporlarına rağmen, Santa Cruz Markisi Alvaro de Bazan'ı filosunun amirali olarak seçmesi beklentisiyle yapmıştır.

"Öte yandan, şu anda sarayın gözdesi olan Medina Sidonia Dükü var. Karun'dan daha zengin, Endülüs'ün yarısına sahip ve geri kalanına göz dikmiş durumda. Ancak ne bir asker ne de bir denizci. Boğaları neşterle mızraklıyor ve atlara havada koşmayı öğretiyor. Yıllar önce Navarre'dan çocuk gelinini almaya gittiği bir sefer dışında, bir geminin güvertesine bile çıktığından şüpheliyim. Düşes ondan daha iyi bir denizcidir, sanırım adalardan birinin valisi olan babasını ziyaret etmek için Hint Adaları'na birkaç yolculuk yapmıştır. Babası hasta olduğu için şimdi orada olduğundan söz edildiğini duydum. Ya da babası öldüğü için dönüş yolunda olduğundan."

Dante'nin yüzü kayıtsız kalırken Pitt'inki boğuk bir kırmızıya dönüştü ve Spence yutkunurken çıkardığı ses kulübede yankılandı. Drake gerginlikteki ince artışı fark edemeyecek kadar düşünceleriyle meşguldü ama Carleill meraklı gözlerini Pitt'ten Spence'e, oradan da aniden küçük bir kare şeklinde katlayıp açtığı bir kâğıt parçasıyla meşgul olan Beau'ya çevirdi.

"Medina Sidonia halkın favorisi olacaktır," diye karar verdi Drake, dinleyicilerinden onay ararken, "çünkü onu cehennemin derinliklerine kadar takip etmeye hevesli elli bin adam bulmak için parmaklarını şıklatması yeterli olacaktır. *Saray* da Cadiz'de bulunuyor."

"Bu durumda," diye gözlemledi Carleill, "kendi eyaletinde yenilgiye uğramak onun itibarını artırmaz."

"Drake, "Kraliçe'nin gemileriyle düşüncesizce hareket ederken görülmek benimkini ne kadar güçlendirecekse," diye karşı çıktı.

"Talep edilen şey acelecilik, efendim. Kraliçe, İngiltere'nin savunmasını üstlenecek amiralini seçme zamanı geldiğinde bunu bilecektir."

Drake sırtıttı. "Kraliçe, ruhu şad olsun, içinde büyük ölçüde Yaşlı Henry var ve savaş stratejileri söz konusu olduğunda bir erkek gibi düşünüyor. Ama o aynı zamanda Kraliçe ve siyaset stratejileri söz konusu olduğunda kendi konumunu da düşünmek zorunda. Charles, Effingham Lordu Howard İngiltere'nin Yüksek Amirali'dir ve şüphesiz Özel Konsey'in ihtiyaçlarını karşılayacaktır. Ne yazık ki ben sadece sıradan bir vaizin oğluyum ve beni asil kana sahip adamların başına getirmek doğanın her kanununa aykırı olur ve

Senyörlük. Öte yandan"-gülümsemesi komplocu bir hal aldı-"her zaman sağduyunun galip gelmesini umabiliriz ve eğer Cadiz'e yelken açıp Kral'ın sakalını yakma cesaretini gösterebilirsem..."

Carleill, "Seni atamaktan başka çaresi yok," diye ısrar etti. "Asil kana lanet olsun."

Drake, Carleill'in tüm kalbiyle paylaştığı zekice algısını onaylamak için hafifçe eğildi ve bakışları tesadüfen Beau'ya takıldı. Küçük, kapalı gözleri daralarak Beau'nun pantolonunu, pantolonunun paçalarını ve düzeltilmemiş saç örgüsünü şaşkınlıkla inceledi.

"Aklımda Bess'in seni hemen kabul edeceği var, çocuğum. Öyle zamanlar oluyor ki, bir kerecik rüzgâra kapılıp bir geminin armasına tırmanabilse, tacından vazgeçeceğine inanıyorum."

Beau nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Neyse ki Drake kaba bir tavırla masaya geri döndüğünde buna gerek kalmamıştı.

"Bay Carleill, tüm kaptanlarla bir savaş konseyi toplamak zorundayız. Eğer Cadiz onların hoşuna giderse -ki ben zaten kararımı verdiğim için uzun süre tartışacaklarını sanmıyorum- rotamızı belirleyip rüzgâra göre yelken açacağız. Tahminimce iki hafta sonra zeytinlikleri ve deve gübrelerini kokluyor olacağız."

"Diğer kaptanlarla ilgili soru, efendim...?"

"Şimdi olmaz, Carleill."

Teğmen Dante'ye baktı. "Ama, efendim-"

"Şimdi değil." Drake gülümsemesini sabitledi ve dinleyicilerine rahat bir açıklama yaptı. "Borough. Fikirlerinin bir anlamı olmasını ister. Ayrıca şatafatı ve töreni sever ve kapıyı çalıp gelişimizi duyurmak anlamına gelse bile düşmanın kendini savunmak için cesurca bir fırsat bulması için her türlü özeni gösterir. İspanyolların en az beklediği nitelikler olan sürpriz ve gizlilikten hiç hoşlanmıyor. Benim de en çok hayran olduğum özellikler, tabii ki" - parlak mavi gözleri Spence'e kaydı

-"Kendi karakterimi lekelemeye çalışıyorlar. Gerçekten de ambarlarındaki mallara el koyacak kadar acımasız olacağımı mı sanıyordunuz Kaptan? Hint Altını dışındaki mallara yani."

Spence'in boğa gibi boynunda yavaş yavaş sıcak bir kızarıklık belirdi ve Dante araya girdi. "Eğer annenin ağzındaki dişlere el koyacak olsaydın kendi eksiklikleri vardı. Ve Jonas'ın hem ağzını hem de yük ambarlarını sıkıca kapalı tutması benim güçlü tavsiyem üzerine oldu."

"Kuzenim, kuzenim, beni hayal kırıklığına uğrattınız."

"Sizi de tanıyorum ve akşam karanlığı *çöktüğünde*, yoldan geçen bir İspanyol'dan iyi niyetle aldığımız yükün bir kısmını bizden almak için bir bahane bulacağınızı biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Spence, şimdi bir metre kalınlığındaki kalasın arkasını görebildiğinden şüphelendiği keskin mavi gözlerini çekerek soluk soluğa kaldı.

Drake, "Gövdenizde yeni hasar belirtileri var," diye söylendi. "Ve Dante de Tourville de gemide. Bir aptal bile bu denklemi kurabilirdi."

Carleill, komutanının gözlerindeki parıltıdan çekinerek, sesini kasıtlı olarak iş gibi tuttu. "Yükünü hafiflettiğiniz geminin adını öğrenebilir miyiz? Ve belki de rotamızın etkilenmemesi için nerede ve ne zaman olduğunu?"

"Altı gün kadar önce. Lizbon'a gitmeye çalışan bir kaçıktı. Onu yakaladık" -Dante alıntı yaparken Spence'e sırtı- "morinası açıktı ve sidiği dışarı sarkıyordu."

"Umarım değerli bir takas olmuştur?"

"Yeterince değerli. Tam zamanında, çünkü bu tabloları ve mektupları efendisinin kamerasında bulduk; kaptanlarınızın ikna edilmeye ihtiyacı olması halinde, hepsini memnuniyetle size emanet edeceğiz."

Drake bir nefes aldı ve ellerini arkasında birleştirdi. "Peki ya gemi?"

"*San Pedro de Marcos*"

Carleill'in başı döndü. "*San-*? Ama o- o bir ons bile olsa altı yüz ton!"

"Büyüktü," diye itiraf etti Dante umursamazca - o kadar umursamazdı ki, Spence'in fincanını tekrar ağzına götürdü ve neredeyse Pitt'in bakışlarını son beş dakikadır sabitlendiği yerden yukarı çekiyordu.

"Ne kadar hararetle itiraz etti?" Teğmenin sesinde bir huşu vardı İçinde.

"Onu dört yüzden fazla mermi ile vurduk. renkleri aşağı."

"Yine de onu ödül olarak talep etmediniz mi?"

"Bırakın bir İngiliz limanını, bir İspanyol limanına bile ulaşma şansı olduğunu düşünmüyorduk."

Drake boğazını temizledi, boğazında gizlenemeyen bir kıskançlığın yükselen kızıl dalgası vardı. "Kargosu mu?"

"Tabak ve külçe." Dante durakladı ve aşçının depolarına yaptığı başarılı bir baskından sonra kedi Clarence gibi gülümsedi. "Altmış bin ya da o civarda.

Gemide lonca tüccarı olmadığı için sadece kaba bir tahminde bulunuyorum."

Drake başını salladı, bu hareket önce zorlukla hissedildi, sonra boğazından çıkan ani kahkaha sesini tamamlayacak kadar güçlendi. "Seni kara kalpli piç! Önce Veracruz, sonra mucizevi bir diriliş, sonra da bir İspanyol hazine kalyonu. Eğer umursamazsan Kraliçe seni İngiltere'nin savunmasından sorumlu Lord Amiral olarak atayacak."

Sözlerinin arkasında tavırlarının ima ettiği kadar şaka yoktu ve iki adam da bunu biliyordu. Drake komuta için can atıyordu. Bunu istiyordu, bunu hak ediyordu, halk bunu talep ediyordu. Ama şu andan Haziran'a kadar olağanüstü bir şey başaramazsa, Kraliçe büyük olasılıkla protokolü onaylayacaktı.

Ve eğer Cadiz daha önce aklına iyice yerleşmemişse bile şimdi yerleşmişti, çünkü Cadiz'e yapılacak bir saldırı şimdiye kadarki en görkemli darbesi olabilirdi.

"Bu gece *Bonaventure*'da konsey toplantısı yapacağız," dedi Drake sert bir sesle. "Elbette siz de bize katılacaksınız," diye ekledi ve daveti Dante ile Jonas Spence'i de kapsayacak şekilde genişletti.

"Bu benim için bir onur olacak," diye kabul etti Dante.

Drake sabırsızlıkla Carleill'in belgeleri toplamasını bekledi. Spence'in onları takip etmek için sandalyesinden fırlamasıyla birlikte, iki adam kabinden dışarı çıktılar ve yukarı döndüler.

O geçerken Spence Dante'nin kolunu çekiştirdi ve tısladı, "Ona düşesten bahsetmeyi düşünmüyor musun? Ya o" -sesini alçaltarak havasız bir fısıltıya dönüştürdü- "biliyorsun... düşes?"

"Konuğumuzdan bahsetmedim, çünkü öncelikle Medina Sidonia'nın düşesi olup olmadığını henüz tespit edemedik; ikinci olarak da değerli yoldaşımla, ihtiyaç duyulması halinde her zaman bir kozu geride tutmanın faydasını hafife alamayacak kadar çok kez whist oynadığım için. Zaten kendisi de nadiren bir ya da iki kozu geride tutmadan oynar."

"Sence bize her şeyi anlatmıyor mu?"

"Bence bize bir şey söylemiyor. Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

Beau adamları güverteye kadar takip etmedi. Onun yerine kendi kamarasına gitti ve galeri balkonunda durarak ünlü deniz şahininin *Elizabeth Bonaventure*'a geri götürülüşünü izledi. Onu daha önce birçok kez uzaktan görmüştü -Plymouth'tan geçip de görmeyen var mıydı? Ayrıca, biliyordu ki

Denizcilerin konuşmalarından, neşeli olduğu, ilk önce bir bira aldığı ve Kraliçe'sini ve ülkesini sözle ya da kılıçla savunmak için ilk önce ayağa kalktığı anlaşılıyordu.

Yine de onda garip bir huzursuzluk hissi uyandıran bir şeyler vardı. Sanki Dante gemide olmasaydı San *Pedro*'dan yağmaladıkları mallara el koymaktan çekinmeyecekmiş gibi.

İçini çekti ve arkasından gelen sesleri duydu, Dante ve Geoffrey Pitt'inkileri tanıdı. Pitt'inki en keskin olanıydı ve Doña Maria Antonia Piacenza'nın kaderini ve tam adının bu olup olmadığını tartışıyor olmaları gerektiğini tahmin etti. Eğer değilse, Medina Sidonia Dükü'nün karısıysa, Pitt'in küçük düşesi on gemi dolusu hazineden daha değerli olabilirdi ve Drake'i onu almaktan hiçbir şey alıkoyamazdı.

Sesler aniden kesildi ve Dante birkaç öfkeli adım sonra galeride ona katıldı.

"Aşk," dedi suratsızca. "Bu kadar uzun süreli bir acıya karşılık bu kadar kısa süreli bir zevk; biri diğerini pek haklı çıkarmıyor."

Ona yan gözle baktı. "Eminim bazı insanlar bu takası adil buluyordur."

"Bazı insanlar aptaldır."

Beau başını tekrar öne çevirdi. "Anladığım kadarıyla Bay Pitt'ten düşesin isminin arkasında başka unvanlar olup olmadığını öğrenmesini istemişsiniz?"

"Ona kendim soramam. Sağlığıyla ilgili en ufak bir soru sorduğumda korkuyla eriyip gidiyor."

"Kadınlarınızdan beklediğiniz tepkinin bu olduğunu hayal ediyordum. Uysal, korkak, her emrinize boyun eğen...."

Ona ters ters baktı. "Öyle olsaydı, seni her gece yatağıma almazdım, değil mi?"

Beau uzun bir süre onun bakışlarına karşılık verdikten sonra bir küfür savurarak parmaklıklardan uzaklaştı. Dante'nin kolu uzanıp onu belinden yakalamadan ve geri çekmeden önce bir ya da iki adımdan fazla ilerleyemedi.

"Bırak beni, seni çekilmez derecede kibirli-"

Onu dudaklarından sertçe öptü ve bıraktığında sırtıyordu. "Sen bir barut fıçısı gibisin, bunu biliyor muydun? En küçük bir kıvılcım fitiline dokunur ve *bam!* Patlarsın."

Kıpırdandı, kıvrandı ve kendini kurtarmaya çalıştı ama adam sadece tutuşunu sıkılaştırdı ve onu göğsüne daha da hapsetti.

"Eğer gerçekten patlamamı istiyorsanız, Kaptan-"

Tekrar güldü ve *Elizabeth Bonaventure*'dan izliyor olabilecek gözlerden sakınarak onu kaldırdı. Hâlâ bir kedi gibi çırpınan ve tüküren onu kulübeye taşıdı ve galeri kapısını arkalarından kapattı. Onu köşeye doğru çevirdi ve ellerini serbest bırakıp boynunu kavrayıp ağzını kendi ağzına doğru eğerken bile iri vücuduyla onu orada sabit tuttu.

Onu ısırmağa çalıştı ve o da onu ısırıldı. Nefes nefese kalması, dilinin kadının savunmasını kısa sürede yok etmesini sağladı ve birkaç gönülsüz ve öfkeli itirazdan sonra kadın bir su birikintisine dönüştü.

"Piç kurusu," diye nefesini tutabildi. "Adil oynamıyorsun."

"Seninle mi? Tanrı şahidim olsun, hiç şansım olmazdı. Beni hadım ettirirsin, hem de bıçak kullanmadan."

Ağzını onun dilinin ve dudaklarının hareketlerine açtı ve kollarını onun omuzlarına doladı.

"Ayrıca," dedi emici okşamalar arasında, "seninle konuşmam ve tüm dikkatini bana vermen gerekiyor."

"Sende," diye mırıldandı. "Konuş bakalım."

"Cadiz'e yapılacak baskına Drake ile birlikte gitmeyi planlıyorum. Burnunu çok fazla sokmadıysam muhtemelen bana soracaktır, ama sormasa bile biriyle gidebileceğime eminim."

Beau'nun gözleri açıldı ve ağzı onunkine karşı hareket etmeyi bıraktı. Koyu renk başını kaldırdı, ancak vücudunu duvara yaslamaya dikkat etti.

"Peki ya *Egret*?"

"Ne olmuş ona? O eve gidiyor... ve sen de öyle."

"Görevden aldığınız için çok teşekkür ederim ama kaptan olarak atandığınızı hatırlamıyorum."

"Olmama gerek yok; tek ihtiyacım olan şey gözler. Birkaç ton külçe taşıyorsunuz -gerektiğinde denize atmak için oldukça pahalı bir balast. Hızınız ve manevra kabiliyetiniz kısıtlı ve dümeniniz de olması gerektiği kadar sağlam değil. Limandan aşağı yukarı bir hafta uzaktasınız; adamlarınız yorgun ve ailelerini görmek ya da paralarını harcamak için endişeliler. Zaten gereksiz bir çileden geçtiler ve her şeyden çok şansları sayesinde hayatta kaldılar. Onları kendi seçimleri olmayan, doğalarına uygun olmayan başka bir çatışmanın içine atmak adil olmaz. Kendiniz de söylediniz, *Egret* bir ticaret gemisi, savaş gemisi değil ve kaptanı ve mürettebatı cesur olsa da -*tüm* mürettebatı," diye altını çizerek tekrarladı, "-Cadiz onun için uygun bir yer değil. Sizin de olmanız gereken bir yer değil. Bu bir savaş.

Drake ya da Kraliçe ne demeyi tercih ederse etsin, ben senin güvende olmanı istiyorum Isabeau. İngiltere'deki evinde güvende olmanı istiyorum."

Kadının iri, kahverengi ve sıvı altın havuzları gibi parlayan gözleri, tek bir kelime etmeden ona baktı ve adam boğazından alçak ve yumuşak bir sesle küfretti.

"Drake ne olursa olsun senin gelmene asla izin vermezdi. Onu duydun: kaptanlarını ve gemilerini özenle seçti. En hızlıları, en şık olanları, en fazla ateş gücüne sahip olanları ve en iyi savaş koşullarında olanları."

"Hepsi değil. En az bir tanesi Ak *Balıkçıl* kadar kötü durumda, muhtemelen daha da kötü."

"Isabeau-"

"Var!" Kadın onu itti ve galerinin kapısını açtı. Adam yine küfretti ama kadının balkona çıkma ve oraya vardığında da parmağının dışa dönük ucunu takip etme emrine itaat etti.

İlk başta onu göremedi, çünkü *Elizabeth Bonaventure*'un yakınında pozisyon almak için sürüklenen on ya da daha fazla kalyon vardı. Ama sonra beynine yakıcı bir damga gibi kazınan bir siluet gözünü aldı ve onu tuttu; göz kapakları yanana ve nefret kanında asit gibi yükselene kadar tuttu.

Victor Bloodstone'un gemisiydi. *Talon*'du.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Beau'nun bu ismi tısladığını duyunca çenesi açıldı. Vücudu kaskatı kesilmiş, göğsündeki ve kollarındaki büyük kas yığınları taş gibi sertleşmişti. Bunu biliyordu çünkü ilk tepkisi uzanıp ona dokunmak oldu.

"Kesinlikle emin misiniz? Nasıl bu kadar çabuk geri dönüş yapabildi?"

"Yapabilirdi. Açgözlü piç böyle bir fırsatı kaçırmazdı. Ve evet, bunun *Talon* olduğundan kesinlikle eminim. Bu gövdeyi, onun gibi binlercesiyle karıştırmazdım."

Beau, "Bin metre ötede duruyor," diye itiraz etti.

"İki bine dayanabilir. Üç bin. Onun silahlarını her yerde tanırım."

Beau güneş ışığının parıltısını geniş su alanının üzerinde izledi ve bronz namluların metalik yansımaları yakaladı. Pitt'in bir akşam sohbeti sırasında bahsettiği bir şeyi hatırladı: Victor Bloodstone'un gemisini, *Virago* için özel olarak Marsilya'dan sipariş ettiği aynı demi-toplardan bazılarıyla donatmıştı. Kendisi de bu topların eşsizliğine dikkat çekmişti; zarif ve uzun burunları, kanatlarını açmış yaldızlı kartallarla süslenmişti.

"Bu Victor Bloodstone'un dümende olduğu anlamına gelmiyor," dedi güçlkle. "O orada. Onu *hissedebiliyorum*."

Dante'nin gözleri çiğ, öfkeli bir maviydi, yüzü yontulmuş bir öfke maskesiydi, çenesinin kare kenarı o kadar belirgindi ki, Beau ona bir çizgi çizebilirdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu fısıltıyla.

"Ne yapmamı önerirsiniz? Onu bir kadeh romu paylaşmaya mı davet ettin?" "Hayır, elbette değil, ama-"

"Ama *ne?*" Alev alev yanan mavi gözler onu mızrakladı. "Ne, Isabeau? Bana ne olduğunu söyle! Ölmeyi hak etmediğini mi düşünüyorsun? Kefenlere bağlanmayı ve mürettebatımdaki her adam tarafından ezilmeyi hak etmediğini mi düşünüyorsun? Kaçtı, Tanrı ruhunu lanetlesin. Gece vakti açgözlü, sinsî bir hırsız gibi döndü ve kaçtı. Yemeğimizi, suyumuzu, altınımızı çaldı, sonra da suçunu örtbas etmek için bizi zabralara bıraktı. Öldürmek onun için çok iyi. Delirene kadar çılgılık atana kadar kesilip yaralarının tuzla doldurulmasını hak ediyor."

"Olanların farklı bir versiyonunu anlatmış gibi görünüyor.
Carleill'e göre-"

"Carleill'e göre beni bir şehit gibi göstermiş, cılız boynu uğruna gemimi ve mürettebatımı feda etmiş."

"Gerçekten de Kaptan Dante, buna kim inanır?" Adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ama o devam etti. "Yaralı bir yoldaşının kaçabilmesi için zaman kazanmaya yardım etmek amacıyla kendini başka bir geminin önüne atacağına kim inanır? Seni savaşta görmüş biri olarak ben inanırdım. Jonas inanırdı. Bu gemideki herkes inanırdı."

"Anlatmak istediğin bir şey mi var?"

"Demek istediğim," dedi dikkatle, "Bloodstone'un arkadaşları var. Bazıları muhtemelen burada, onun yanında yelken açan önemli dostları. Dahası, kendisini ve mürettebatını kesin bir ölümden kurtardığın için seni günün kahramanı ilan etti."

"Kısa bir erteleme, sana söz veriyorum."

"Onu öldürmek istediğinden hiç şüphem yok-"

"Çıplak ellerimle," diye sözünü kesti sessiz bir hiddetle.

"Ama Sör Francis'in buna izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Bu k o n u d a söyleyecek pek bir şeyi yok; bu Bloodstone ile Ben."

Beau dudağını ısırды ve tereddütle kalyon filosuna baktı, İngiltere'nin geleceğini korumakla görevlendirilmiş, ölümcül devasa savaş gemileri. Drake'le tanıştıktan, gözlerindeki açlığı, hırsı ve güç arzusunu gördükten sonra, onun kenara çekilip iki adamın kişisel şikâyetlerinin güçlerini bölmesine ve görevini tehlikeye atmasına izin vereceğine tam olarak ikna olmamıştı.

"Bloodstone ve *Talon*'un burada olduğunu size neden söylemedi sanıyorsunuz? Bundan bahsetmek için yeterince fırsatı vardı."

"Belki de o piçi öldürmemi *istiyordur*."

"Belki de biliyordur. Belki de Bloodstone'u görür görmez, açıklama yapma zahmetine girmeden, bir jürinin yardımına başvurmada onu ezip geçeceğini tahmin edecek kadar öfkeli iyi biliyordur. Belki de onu öldürmene izin verecekti, böylece seni zincire vurup soğukkanlı bir cinayet suçlamasıyla İngiltere'ye geri götürmekte haklı olacaktı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Cadiz'in tüm sorumluluğunu üstlenmek için mi?" diye sordu sessizce.

Dante patlamadan önce uzun, inanmaz bir an boyunca ona baktı. "O Sör Francis Drake! İtibarını korumak için beni zincire vurmak zorunda değil!"

"Ona *San Pedro de Marcos*'tan bahsettiğinizde yüzündeki ifadeyi görmediniz *mi*? Veracruz'dan bahsederken dişlerinin nasıl gıcırdadığını duymadın mı? İspanyollara karşı son zaferi ne zamandı? En son ne zaman bir gemiyi yağmaladı ya da bir şehri yağmaladı? *Kraliçe'yi Donanma Amirali olmaya layık olduğuna ikna etmek istiyorsa İngiltere'ye kaç kahraman getirmeyi göze alabilir?*"

Dante'nin ağzı kapandı. Küpeşteyi kavradığı parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ve dudaklarını hırlayarak geriye çekerken dişlerinin kesikliğiyle yarışıyordu. "Bu sözler Drake'i dünyanın en büyük denizcisi ve kahramanı olarak savunan, aynı zamanda da beni fırtınada yelken açamayan bir Fransız boğa haydutuyla kıyaslayan aynı ağızdan çıkabilir mi?"

Gözleri ateşle parlıyordu. "Sana ettiğim *her* hakareti hatırlamak zorunda mısın?"

"Onları kastetmediniz mi?"

"Tabii ki onları kastettim," diye tersledi. "O zamanlar her kelimesinde ciddi dim."

"O zamandan beri, tabii ki, yatakta birkaç güzel takla attık ve sen benim ince noktalarımı takdir etmeye başladın?"

Beau yüzünü dikkat çekici bir şekilde boş tuttu, ancak elinin düzlüğüyle ona tokat atmış gibi acıdığını hissedebiliyordu. Uzaklaşmaya, kulübeye geri dönmeye başladı ama adamın eli uzandı ve onu kolunun üst kısmından sıkıca kavradı.

"Bırakın gideyim," dedi sessizce. "Isabeau-"

Onun gözlerinin içine baktı. "Victor Bloodstone'u öldürmek istiyorsan, elbette öldür; bu gemideki hiç kimse seni durduramaz. Sadece söylediklerimi düşüneneğine dair bana söz ver. Drake'in neden hiçbir şey söylemediğini kendine sor ve eğer hâlâ gidip Victor Bloodstone'u öldürmek istiyorsan, seni kendim karşıya geçireceğim ve sen bıçağı kalbine saplarken onu tutacağım."

Kolunu adamın kavrayışından kurtardı ve kamarasına doğru ilerlemeye devam etti. Adam yolda ona küfredip yumruğunu galeri kapısına indirdiğinde bile durmadı ya da arkasına bakmadı.

Bir düzine metre ötede, dar koridorun diğer tarafında, Geoffrey Pitt'in yumrukları da bir şeyleri parçalamak için ağrıyordu. Kapının dışında birkaç dakika dikildikten sonra Doña Maria'nın kamarasına gelmiş ve onun Medina Sidonia Dükü'nün karısı olduğu ortaya çıkarsa nasıl bir tepki vereceğini merak etmişti. Bir rehine olarak değeri ölçülemeyecek kadar artacaktı. Doğrudan Londra'ya gönderilecek ve orada bir kulenin penceresinden onu görebilirse şanslı sayılacaktı.

Küçük kulübenin içinden gelen hiçbir ses duymamıştı, kendini hazırlayıp kapıyı çaldıktan sonra bile. Kapıyı ikinci kez çaldı ve hâlâ yanıt gelmeyince mandalı test etti ve kapıyı bir iki santim iterek açtı.

Hem düşese hem de duenna'sına kamaralarında kalmaları ve ortalıkta görünmemeleri konusunda kesin talimatlar verilmişti -kendilerini Kıyamet Ejderhası'nın ellerinde bulmak istemiyorlarsa, kendi iyilikleri için olduğu söylenmişti. Doña Maria, Sir Francis Drake'i görme fikrinden bile ürkmüştü; Agnes Frostip ise İngiliz korsanla yüzleşmeye ve dünyadaki tüm kötülüklerin suçunu onun üzerine yıkmaya yemin etmişti. Bu amaçla bir şişe romla kendini güçlendirmişti ve Geoffrey Pitt kamaranın kapısını hafifçe araladığında, dar karyolada göbek üstü yatıyordu, kolları iki yana açılmış, bacakları yana sarkmıştı.

Bayan Maria arkası düz bir sandalyede oturuyordu, yüzü mum gibi solgundu, göz kapakları sabahtan beri ağılıyormuş gibi şişmiş ve parlamıştı. Elinde küçük kristal bir bardak tutuyordu ve Pitt kulübeye kadar gelirken kehribar rengi sıvının son birkaç damlasını da boşalttı ve titreyerek ayağa kalktı.

"Benim için mi geldiler, senyor? Beni tutuklayıp zincire vuracak olan askerler?"

"Hiç *soldado* yok. Kimse sizi tutuklamaya gelmedi."

"Sesler duyduk. Birçok ses. Ve El Draque'ın filosunda birçok gemi, birçok asker var."

"Kimse seni tutuklamaya gelmedi," diye ısrar etti sessizce, kapıyı arkasından kapatarak. "Önce benden geçmedikleri sürece kimse seni bir yere götürmeyecek."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve kirpiklerinden taşı. Ses çıkarmadan ağlıyordu ve alt dudağındaki hafif bir titreme dışında hiçbir hareket yoktu ama gözyaşları sıcak ve hızlı bir şekilde akarak yanaklarından aşağı süzülüyordu

O kadar çoktu ki, çenesinden damladılar ve korsajının zengin ipeğini lekelediler.

"Bilecekler. Gerçeği öğrenecekler ve benim için gelecekler ve siz bile onları durduramayacaksınız, senyor." Elini nafile bir hareketle salladı ve acınası bir şekilde hıçkırdı. "Beni öldürecekler. Bu kadar hilekâr olduğum için beni öldürecekler."

"Maria-" Adam ilerledi, ama attığı her adımda, sırtı duvara dayanana ve gidecek hiçbir yeri kalmayana kadar eşit bir mesafe geri çekildi. "Sana yemin ederim, ruhum üzerine-!"

Elleriyle yüzünü kapattı ve ince omuzları hıçkırıklarla titremeye başladı. "Hayır! Hayır! Beni öldürtecekler!"

Pitt onun bileklerini tuttu ve ellerini yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı. "Maria, beni dinle..."

"Hayır! Ben Maria değilim! Navarre Düşesi değilim!"

Pitt'in elleri bileklerinin etrafında sıkıştı ve yüksek sesle küfretmemek için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. İşte korktuğu an gelmişti. Eğer Navarre Düşesi değilse, o zaman gerçekten de ...

"Ben sadece zavallı bir hizmetçiyim! Zavallı, aptal bir hizmetçiyim ve Ejderha beni bu aldatmaca yüzünden öldürecek öyle mi?"

Pitt ellerini zorlamayı bıraktı ve ona bakarken sadece bileklerini tuttu.

"Ne," diye sordu boğuk bir nefesle, "az önce ne dedin?"

Tüm bunların çaresizliğiyle başını salladı ve ellerini indirerek kocaman, parlayan mavi gözleriyle Pitt'e baktı. "Yüzbaşı General'in fikriydi. Bana Doña Maria ile yer değiştirmemi emretti. Aynı bedendeydik ve kimsenin daha akıllı olamayacağını söyledi. Düşesin bu şekilde güvende olacağını söyledi, tecavüzden ve fidye için tutulma utancından. Bunun hanıma, ülkeme ve Tanrı'ya karşı görevim olduğunu, O'nun beni izleyeceğini ve başıma bir şey gelmemesini sağlayacağını söyledi. Başıma bir şey gelse bile, ruhumun cennette sadece en cesur ve en değerli olanlara ayrılmış özel bir yer kazanacağını söyledi."

Pitt hâlâ bakıyordu. "Siz Doña Maria Antonia Piacenza değil misiniz?"

"Hayır, senyor." Geoffrey Pitt'in yakışıklı yüzündeki iğrenme ifadesine bakarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, gözlerinden şelaleler akıyordu. "Benim adım Christiana ve mütevazı bir ailenin kızıyım."

Kral'a iyi hizmet eden bir *soldado*. Ödül olarak kraliyet muhafızlarında bir pozisyon verildi ve kraliyet ailesinin üyeleriyle ilgilenmeme izin verildi."

"Siz Navarre Düşesi değil misiniz? Kral'ın yeğeni değil misiniz? Siz ... Medina Sidonia Dükü ile evli değil misiniz?"

Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşları adamın gömleğinin ön kısmına sıçradı. "Hayır, senyor. Ben sadece mütevazı bir hizmetkârım. Ve bu Medina Sidonia Dükü'nü tanımıyorum. Benim hanımım Navarre Düşesiydi. Kocası yaşlı ve buruşuktu ve ellerini eteğime sokmasına izin vermediğim için beni bastonuyla dövdü."

Pitt onun nefesinde romdan kaynaklanan cesaretin hafif kokusunu yakaladı ve kendisi de bir kadeh içmeyi şiddetle diledi. Ancak şişe boştu ve iki elini saçlarının kalın, altın sarısı bukleleri arasında gezdirmekle yetindi.

"Neden... Tanrı aşkına... bunu bana daha önce söylemedin?"

"Korkuyordum," diye fısıldadı.

"Benden mi?"

"Ah, senyor-" Ellerini yüzünden indirdi ve göğüslerinin üzerinde birleştirdi. "Çok nazik, cesur ve asilsiniz. Düşündüm ki ... bu aldatmacayı size söyleseydim, yapardınız..." Sözcükler, onları söyleme becerisiyle birlikte, duraksamaya başladı.

"Ne yapacağımı düşündün?" diye sordu nazikçe.

"Düşündüm ki... seni aptal yerine koyduğum için benden nefret edersin."

Küçük, sefil bir feryatla kendini öne attı ve Pitt'in göğsüne gömüldü. Pitt hala hemen tepki veremeyecek kadar şaşkındı. Bir sürü işaret vardı ama hepsini yanlış okumuştı. Kendisiyle ilgili herhangi bir tartışmadan geri çekilme ve sinme şekli. Ailesi ve kraliyet çevrelerindeki yaşamıyla ilgili sorulardan kaçınma şekli -gerçek bir düşesin onun gibi denizci bir dilenciye kibirle geçiştireceği sorular. Agnes Frosthip'in sorumluluğuna olan ilgisini kaybetmiş gibi görünmesi ve onu bir düşman haydutun bakımına terk etmesi bile onu bir şeylerin yanlış gittiği konusunda uyarmış olmalıydı. Gerçekten de aptallık etmişti. Kör, kendini kaptırmış bir aptal.

Ve şimdi kendini onun merhametine bırakmıştı, ne bekliyordu? Onu bir dolandırıcı ve sahtekâr olarak bir kenara mı atacaktı?

Pitt ellerinden birini kaldırdı ve koyu kahverengi buklelerin tepesinde şefkatle düzeltti. Gözlerini kapadı, yumuşaklığın, ipeksiliğin ve ilk günden beri yapmak istediği bir şeyi yapma fikrinin tadını çıkardı.

San Pedro de Marcos gemisinde görmüştü. Diğer kolu kızın beline dolandı ve onu ezmekten korkmadan cesaret edebildiği kadar sıkı tuttu.

"Senden nefret etmeliyim," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan arınmıştı. "Son üç haftadır bana tam bir cehennem yaşattığın için senden nefret etmeliyim. Seni her gün görmenin, her gün seninle konuşmanın, her gün teninin kokusunda boğulmanın, sana asla dokunamayacağımı, sana asla sarılamayacağımı, asla ..."

Başını kaldırıp adamın yeşim yeşili gözlerinin içine bakarken gömleğinin üzerinde büyük bir ıslak leke bıraktı. "Anlamıyorum, senyor."

Pitt usulca küfretti ve parmaklarını kızın saçlarının arasına sokarak ensesini okşadı. Ağzını onunkine indirdi ve kelimelere dökemediği şeyi bir öpücükle açıkladı. Yaşadığı şokla nefesi kesildi ve geri çekilmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Bunu pek çok kez hayal etmiş, pek çok kez hayal etmiş, aralarında kendi eksikliklerinin utancı olmadan onu bir kez olsun öpebilmeyi umutsuzca dilediği pek çok işkence dolu gece geçirmişti.

Ama bir kez yeterli değildi ve onu iki kez, üç kez öptü, her biri bir öncekinden daha cesur bir tutkuyla. Çekinmeyeceğinden emin olana kadar elini saçlarına doladı, sonra boğazının pürüzsüz kıvrımına indirdi ve orada bulunduğu çırpınan nabız atışını ısıttı. Tekrar nefesini tuttu ve dudaklarını adamın ağılığına bıraktı, dilinin nazik hareketlerini, sonra da kanını hızlandıran ve uzuvlarını güçsüzlükten titreten derin, yiyip bitiren hamlelerini memnuniyetle karşıladı.

Kadın hâlâ ağlıyordu. Gözyaşları ağızlarını yıkıyordu ve adam bir keresinde, başarısız bir şekilde, ıslaklığı silecek kadar uzun süre ağılığını yatıştırmaya çalıştı. Ama sonra ağızları tekrar bir araya geldi ve kadının elleri adamın omuzlarına uzandı ve acı ve korku gözyaşları sınırsız sevinç gözyaşlarına dönüştü.

"Küçük aptal," diye soludu sonunda. "Benim sevgili küçük aptalım, senden asla nefret edemem. Hiçbir nedenle. Sana aşık olduğumu göremiyor muydun? Aşık... seni ilk gördüğüm andan beri."

Ağzı pembeleşmiş ve şişmiş olan Christiana yüzünü tekrar adamın omzuna gömdü. "Düşündüm... Umdum... Öyle olması için dua ettim, çünkü ben de sizi seviyordum, senyor. O kadar ki, sizi istemenin utancıyla her gece ağlayarak uyudum."

Pitt, göğsünün içinde gümbürdeyen kalbinin sesinden sağır olmuştu. Yatağa baktı, ama Agnes Frosthip'in hantal formu

Sonra ilk düşüncesinin bu kadar basit ve şehvet dolu olmasından dolayı göğsünün suçluluk duygusuyla daraldığını hissetti.

İkincisi ise rahatlamaydı. Eğer doğruysa, sıradan bir askerin kızıysa, bu aralarında hiçbir engel olmadığı anlamına geliyordu. Ondan istediği her şeyi yapmakta, söylemekte, istemekte özgürdü.

"Christiana..." Bir an durup dudaklarında onun adının tatlılığını tattı, sonra nefesini boğuk bir rüzgârla bıraktı. "Christiana"- kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve kocaman mavi gözlerinin derinliklerinde kayboldu- "İngiltere'ye gittiğimizde benimle kalmanı istiyorum. Ben... benimle evlenmeni istiyorum."

"Yapamam!" Nefes nefese kaldı, ağzı şokla gevşedi. "*Yapamam!*"

"Neden? Neden, Tanrı aşkına..." Aklına bir düşünce geldi ve başını onun omzuna çarptı. "Lütfen, lütfen bana çoktan evlendiğinizi söylemeyin yoksa yemin ederim İspanya'ya yelken açar ve onu öldürürüm."

"Ben evli değilim, senyor," diye zayıf bir sesle bağırdı.

Dudakları bir başka sessiz teşekkür duasının etrafında dolandı ve kızın kulağının yumuşak pembe kabuğunu buldu. "Geoffrey. Tanrı aşkına, bana Geoffrey de."

"Ben evli değilim, senyor, ama yine de sizinle evlenemem. Ben fakir bir hizmetçiyim, siz ise bir hidalgo, bir lordsunuz. Bu mümkün değil, uygun değil, doğru değil."

Kadının yüzü, gözleri bu kadar ciddi bir yoğunlukla dolu olmasaydı Pitt gülebilirdi. Yine de gülümsedi ve onu kollarında nefessiz ve sarkık bırakacak kadar kendi ciddiyetiyle öptü. "Ben lord değilim, tatlım. Ben bir topçunun oğluyum, tek soyluluk iddiası gururu olan alçakgönüllü bir demir tüccarının. Eğer birimiz diğerine layık değilse, bu ben olurum. Ben ve her zaman olmadığım biri gibi davranmama neden olan kendi kibrimin günahı."

"Numara yapmıyorsun," diye fısıldadı. "Asilsin, naziksin, tanıdığım en cesur, en onurlu adamsın."

"O zaman evlen benimle, çünkü ben de seni tanıdığın tüm erkeklerden daha çok seviyorum."

Parlak, gümüşü sevinç gözyaşları parıldadı ve tekrar taşıtı ve bunları onun cevabı olarak kabul etti.

"Önce kaptanlarla konuşup Kraliçe'ye ya da başka birine verecek rehineleri olmadığını bildirmemiz gerekecek. Sonra gemi demir alır almaz karaya çıkıp bir bakan bulacağız-"

"Bir rahip!" diye ciyakladı.

Pitt güldü. "Bir rahip, bir haham, gerekirse bir Kızılderili şefi. Sonra çok büyük bir odası ve çok küçük bir yatağı olan bir han, böylece hiçbir şey... hiçbir şey bir daha aramıza giremez."

Adam sözünü bir öpücükle mühürledi ve kadın onayını ve hevesini onun ağzına doğru inledi. Drake'in savaş gemileri filosundan kaptanlar savaş konseyi için toplanmaya hazırlanırken bile bu şekilde, birbirlerinin kucağında kilitli kaldılar.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Beau ana güvertenin enine doğru yürüdü, sonra tekrar geri döndü. Güneş batı ufkunda alçakta, yuvarlak, çamurlu turuncu bir toptu. Bulutlar kuzeyden aşağıya doğru ilerliyordu, uçsuz bucaksız kara bulutlar belirgin bir metalik yağmur kokusu getiriyordu. Babası iskele kapağının yanında durmuş, yaklaşmakta olan fırtına bulutlarına ve kızının fırtınalı yüzüne aynı endişeyle bakıyordu.

Elizabeth Bonaventure'a kadar ona eşlik etme isteği kesin bir dille reddedilmişti. *Egret*'i ilgilendiren konularda geride bırakılmaya alışık değildi ve Spence, Dante'nin Victor Bloodstone'la yüzleşmeye gitmesinin tüm gemiyi tehlikeye atabileceğini tüm kalbiyle kabul etse de, buna razı olmadı.

"Sana burada ihtiyacım var kızım," diye ısrar etti alçak, sert bir sesle. "Eğer *orada* bir şey olursa, yelkenleri suya indirmeni ve sanki şeytan topuklarına vuruyormuş gibi buradan çekip gitmeni istiyorum. Spit'e cephaneliğe ve barut deposuna da nöbetçi koymasını için emir verdim. Kaptan bu öğleden sonra adamlarıyla konuştu, ama rom ve nefretle dolu bir mideyle kimseye güvenmem, kendime bile."

Bonaventure'daki toplantı saat sekizde yapılacaktı. Spence hazırды ve bir saattir üzerine tam oturmayan elbisesinin üzerinde beceriksizce kıpırdanıyordu. Gergin bir el, sonunda yerine oturttuğu sert beyaz boyunbağını sürekli olarak düzeltiyor ve yeniden ayarlıyordu. Sakalını daha az korkutucu bir tel köpük haline getirmişti ama bu onu Beau'nun bir zamanlar gördüğü Kraliçe Elizabeth'in babası Henry VIII'in portresinin kel versiyonuna benzetiyordu.

Kadın usulca küfretti ve bir dürtüyle adamın yanına gidip elini boynundaki fırfırdan çekerek kendisi düzeltti ve kolalı sekiz kıvrımı düzenledi.

"Dikkatli olun ve biri etrafa ateş etmeye başlarsa kendinize bakın; daha fazla parça kaybetmeyi göze alamazsınız."

Spence kıkırdayarak onun yanağını çimdikledi ama o aldırmadı. Simon Dante güverteye çıkıyordu. Jonas'ın aksine, Spence'in kendi gardırobundan uygun bir şeyler önermesine rağmen, böylesine hayırlı bir olay için giyinmek için özel bir çaba sarf etmemişti. Dante, onu sinsin dolaşan bir panter gibi gösteren pırıl pırıl parlayan siyah ipek gömleğini giymişti. Belini geniş deri bir kemer sarıyordu ve kemerde göze batan herhangi bir silah olmaması dikkat çekiciydi.

türden. Kalçasında bir hançer bile kınında değildi. Ne tabanca ne de kılıç vardı ve Beau en azından bunun için rahat bir nefes aldı. Drake'in gemisine silahlı girmek, istense de istenmese de sorun çıkmasına zemin hazırlayabilirdi.

Dante'nin arkasındaki kapaktan Geoffrey Pitt ve Lucifer çıktı. Pitt suratsız görünüyordu, çünkü ona da *Egret*'te kalacağı söylenmişti. Talon'un varlığını duymanın şoku, küçük düşesiyle ilgili mutlu haberlerini etkili bir şekilde köreltmmişti ve Christiana'nın kamarasına yaptığı kısa bir ziyaret dışında, öğleden sonranın büyük bölümünü Dante ve *Virago*'daki adamlarla geçirmişti. Arkalarında siyah ve iri cüssesiyle duran Lucifer'in kocaman kolları göğsünde kavuşturulmuş, ikiz palaları sırtına bağlanmıştı. Dante ve babasıyla birlikte gideceği belliydi ve Beau, Cimaroon'un arkalarında olduğu düşüncesiyle rahatlasın mı yoksa telaşlansın mı bilemiyordu.

Dante sabahtan beri onunla konuşmamıştı ve şimdi de konuşacakmış gibi görünmüyordu. Bununla birlikte, Pitt'e söylediği her şeyi cümlelerin ortasında durduran, neredeyse sıradan bir bakış fırlattı ona doğru. Bakışları kadının beline soktuğu tabancaları ve omzundaki kemerde çapraz olarak asılı duran palayı taradı. Güverteye hızlıca bir göz attığında Spit McCutcheon, Billy Cuthbert ve benzer şekilde silahlanmış birkaç *Egret* erkeği daha gördü ve Beau ağzının kenarından hafif alaycı bir gülümsemenin kıvrıldığını fark etse de başını tekrar Pitt'e doğru eğdi ve düşüncesini tamamladı.

Neşeli tekne iskelenin altında bekliyordu ve Dante, Spence'e son bir kez başını sallayarak ambar kapısına doğru ilerledi.

"Korkak," diye mırıldandı Beau nefesinin altında.

Adam durdu. Onu duyabilmesine imkân yoktu ama yine de dönüp kasıtlı bir şekilde kadının durduğu yere doğru yürümeye başlamadan önce bir, iki yavaş nefes alış verişleriyle iri omuzlarının dalgalandığını gördü. Yüz ifadesi taş gibiydi ama gözleri öfkeyle mavi mavi parlıyordu ve kız tepki veremedi, adamın kolu yılan gibi uzanıp beline dolandı, onu kaldırıp göğsüne bastırdı. Etraflarını saran irkilmiş gözlerin ve gevşemiş çenelerin farkında olarak onu öptü, dolu dolu ve ağzı açık, ilk öfkeli çırpınışlarından habersiz, sonra yarı lanetli teslimiyetine dikkat ederek.

"Bana bir şey diyecekseniz hanımefendi, aptal deyin."

"Sen bir aptalsın, Simon Dante. Ve eğer bu gece aptalca bir şey yaparsan, senden nefret edeceğim."

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Her günün her dakikası."

"Yani sürekli aklınızda mı olacağım?" "Sadece nefret edilmek için."

"Yalancı."

Kelimeyi o kadar yumuşak söylemişti ki, neredeyse bir okşamaydı. Ve ona bakışı, onu gözlerinin, kalbinin ve ruhunun içine çekişi, boğazının arkasında sıcak, batıcı bir his yarattı.

"Lütfen Simon," diye fısıldadı. "Aptalca bir şey yapma."

"Korkarım çoktan öptüm, hanımefendi." Adam onu tekrar öptü, şefkatle ve sıcak bir şekilde ve bu sefer kadın kollarını adamın boynuna dolayıp onu geri öptüğünde, güvertedeki adamlar sırttı ve onaylarcasına kalçalarını tokatladı.

Onu tekrar yavaşça güverteye indirdi ve parmaklarının tersiyle yanağına dokundu.

"Bu tartışmayı daha sonra bitireceğiz," diye söz verdi boğuk bir sesle. "Benden saklanmaya bile çalışma ve"- bakışları gömleğinin açık V'sine düştü -"Artık kullanmadığınız çok eski kıyafetler giyin."

Drake, *Elizabeth Bonaventure*'ın galeri pencerelerinin yanında durmuş, filosunun kaptanlarıyla yavaş yavaş dolmakta olan büyük kamarayı inceliyordu. *Bonaventure*, Kraliçe'nin bu girişim için sağladığı dört Kraliyet Donanması gemisinden biriydi. Drake ve iş ortaklarının katkıda bulunduğu dört gemi daha vardı; Lord Amiral'e ait bir gemi (her zaman her işte parmağı olduğu için ona lanet olsun); ve korsanlık işinde önde gelen Londralı tüccarlardan oluşan bir konsorsiyumun tedarik ettiği diğer sekiz gemi, kısmen vatansever bir gereklilikten, kısmen de yağma ve kâr arayışından kaynaklanan bir filo oluşturuyordu. Cadiz, Hint Adaları'na yelken açan İspanyol filosunun ana ikmal limanıydı ve olası yağma miktarı, korsanların fikirlerini kendi davasına yöneltmek için fazlasıyla yeterli olmalıydı. Kraliçe'nin adamları bunun stratejik önemini görmeliydi.

Cadiz'e baskın yapma fikri dahiceydi. Tehlikeli, pervasız, cüretkâr ama zekice. Tıpkı De Tourville gibi Drake de Simon Dante'yi *Egret*'in güvertesinde gördüğünde şaşırması gerektiğini düşündü. Efsanevi Anka kuşu gibi ölümden dirilmek ve bir anda her zamanki gibi cesur ve gözü pek bir şekilde ortaya çıkmak tam ona göre idi. Drake, Elizabeth'in filosundaki diğer tüm deniz şahinleriyle birlikte, Fransız'ı Panama'ya baskın yapma planını hayal ettiği için bile deli, Victor Bloodstone'u da ona eşlik ettiği için ölümü arzulayan bir aptal ilan etmişti. Bunun yerine, Walsingham'ın

Blow, Londra'ya doğru yelken açmıştı, tüm bayraklar ve flamalar dalgalanıyordu. Yirmi bin pounddan fazla Panama altınını Kraliçe'nin kasasına teslim etmişti ve en yeni Korsanlar Prensi olarak lanse ediliyordu. Deniz şahinleri, De Vinci'ye katılmadıkları için geçmişe dönük bahaneler Tourville'in kaçıışı tüy gibi havada uçuşmuştu. Cartagena ve Nombre de Dios'taki başarıları artık Yeni Dünya'ya yapılan en cesur, en başarılı akınlar olarak övülmeyen Drake o kadar asabi bir hale gelmişti ki, sadece en sadık dostları ondan kaçınmamıştı.

Dünyanın en büyük denizcisinin katlanması gereken bir hakaret daha. Tek bacaklı, sekiz parmaklı bir korsanın komuta ettiği, kızına pantolon giydiren ve muhtemelen elde ettiği kârı içen bir ticaret gemisi... Main'deki en zengin ödüllerden birini almıştı.

Dante de Tourville'e bir kez daha teşekkürler.

Drake yumruğunu içki bardağının etrafına sıkıca sarmış, kanını kaynatan kıskançlık dalgasını kontrol etmek için savaşıyordu. Filo Amirali seçilmek gibi bir umudu varsa, İngiltere'ye sadece bayrakları ve flamaları dalgalanarak dönmemeliydi. İspanya'da ve tarihte İngiltere'nin kısa sürede unutamayacağı bir iz bırakmalıydı.

"Efendim?"

Drake kafasını çevirdi. Christopher Carleill, diğer kaptanlar kiraz ağacından yapılmış uzun masanın etrafında toplanıp içkilerini yudumlayıp sohbet ederken, amiralinin mahremiyetini gizlice koruyordu.

"Eee? Ne oldu?"

"Kaptan Bloodstone ve yardımcısı az önce geldi."

Drake, Carleill'in bakışlarını takip etti. Veracruz baskınından önce Walsingham'ın piçinden hoşlanmamıştı, Dante'nin beklenmedik dirilişi korsan kurdun ölümüyle ilgili yeminli ifadesine şüphe düşürdüğü için şimdi ondan hoşlanmak ya da ona güvenmek için daha az nedeni vardı. Drake de bu adamdan hoşlanmama konusunda yalnız değildi. Deniz şahinlerinin hiçbiri Bloodstone'un kendini beğenmiş tavırlarını hafife almıyordu, çünkü hepsi de konumlarını Kraliyet'e sadık ve cesur hizmetleriyle kazanmışlardı. Bloodstone saraya Walsingham'ın metresinin karnından girmişti. Bir geminin dümeninde sergilediği mütevazı beceriler, genellikle kibri, küstahlığı ve sarayda yükselmek için gizlemediği hırsının gölgesinde kalıyordu.

Drake'in ondan hoşlanmamasının ana nedeni buydu: yirmi yıl önceki haline bakmak, herhangi birine çarpabileceğini bilmek ve

öne geçmek için onu kendi omurgasının altına sürükledi.

"Belki de kulağına beklenmedik misafirlerimiz hakkında bir şeyler fısıldamalıyım?" Carleill sordu.

"Ve kardeşliğin iki üyesi için mutlu bir buluşmayı mahvetmek mi?" Drake sıkıca gülümsedi. "Sanmıyorum. Sanırım ikisinin de birbirlerine sürpriz yapmasını tercih ederim. Çok daha ilginç bir akşam olacak."

Victor Bloodstone yeterince uzun boyluydu, kapının karşısındaki alçak lentoyu aşmak için başını eğmesi gerekiyordu. Her zamanki gibi kusursuz giyinmişti; saten ekleri olan çikolata kahverengisi kadife bir dublör ve gözleri herhangi bir kusurdan uzaklaştırmak için kalçalarının etrafına dolgu yapılmasına gerek bırakmayan daracık bir hortum giymişti. Yüzükler her parmağında parılıyordu; kalın altın bantlar üzerine monte edilmiş zümrütler, safirler ve elmaslar. Kolalı beyaz bir boyunluk takmıştı ve bu boyunluktan farklı tarzlarda birkaç uzun altın zincir sarkıyordu. Belinde altın kabzalı bir elbise kılıcı ve kan kırmızısı yakutlarla kaplı bir hançer vardı.

Soğuk ela gözleri bir oda dolusu gemi kaptanını inceledi. Drake'in kendisi hariç, ona denk kimse yoktu. Bir yandan kendini Frobisher, Raleigh ya da Hawkyns'in sade arkadaşlarının arasında bulamamak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Diğer yandan, rekabet açısından çok az şey vardı. Bu küçük korsanların hiçbirisi birkaç küçük balıkçı teknesini yağmalamaktan ya da İspanya kıyılarında bir iki köyü yağmalamaktan fazlasını yapmamıştı. Hepsi de şöhretin ilk gerçek tadına varmak isteyen üç kuruşluk hırsızlardı.

Victor Bloodstone'un sahip olduğu şöhret. Sanki dün olmuş gibi, Talon'la Londra'ya yelken açmanın tatlı zaferini tadabiliyordu. Gözcüler onu oldukça uzaktan görmüş ve alarm vererek şehre koşucular göndermişlerdi. Dükkânlar ve evler boşalmış, erkekler ve kadınlar büyük ve coşkulu bir kalabalık halinde Queenhithe rıhtımına dökülmüştü. Talon'un bayrakları dikilmişti, tam tutuş sinyali veriyordu ve yürüyebilen, konuşabilen veya dik işeyebilen herkes o zamana kadar görevinin ne olduğunu farkında olduğu için, rıhtım o kadar kalabalıktı ki, kenardan devrilen ve denize sıçrayan cesetler vardı.

Talon ve kaptanı balıkçı tekneleri ve küçük liman teknelerinden oluşan bir filo tarafından karşılandı, ardından da kuşatıldı. Thames Nehri boyunca sallanan, neşeli bir eskort gibi hareket etmişler, mürettebatları taşıma ihalelerini kazanmak için takas ve çekişme yapmışlardı. Paralar bir çeşmeden akan su damlacıkları gibi havada uçuşuyordu, çünkü *Talon'un* tayfaları da aynı şekilde hazır para bulmaya hevesliydi.

Kraliçe'nin özel tüketim görevlilerinin meraklı gözlerinden uzak tutmayı umarak kişisel ödülleri için nakliye.

O keskin burunlu, keskin gözlü akbabalar da rıhtıma koşmak için hiç vakit kaybetmemişlerdi. Yırtıcı kuşlar gibi kasvetli siyahlara bürünmüş olan bu akbabalar, Kraliçe adına yapılan her türlü yağmanın adil bir muhasebesini yapmakla yükümlüydüler. Gemide yeterince hızlı olurlarsa, neredeyse dürüst bir çetele tutabilirlerdi. Gecikirlerse, gemilerden çıkan para ve mücevher dolu cepleri duyabilir ve aylarca denizde tuzlanmış balık ve bisküvi tayınlarıyla yaşamış olan bazı denizcilerin dikkat çekici derecede tombul vücutlarına hayret edebilirlerdi.

Talon kimseyi hayal kırıklığına uğratmamıştı. Ambarından alınan altın ve gümüş külçe sandıklar, Kraliçe'nin en tecrübeli adamları hariç herkesi şaşkına çevirmişti -Tanrı, onun ödülün yarısını özel zulasına boşaltmak için ilk önce durduğunu bilselerdi tepkilerinin ne olacağını sadece biliyordu.

Kahraman denizcilerden oluşan her grup karaya çıktığında kalabalıktan büyük kükremeler yükseliyordu, en büyüğü de Victor güvertede görüldüğünde gelmişti. Öğleden sonrasının son altın ışıkları altında duruyordu, yakışıklı yüzü bronzlaşmış, kum rengi saçları güneşe ve tuzlu havaya maruz kaldığı için sarıya boyanmıştı. Duygusal bir şekilde kukuletalanmış ve uzun kirpikli iri ela gözleri, aval aval bakan birçok kadını kendinden geçirmişti. Muhteşem görünüyordu. Her şeye meydan okuyan ve Kral'ın hazine deposunu yağmalamak için dünyanın öbür ucuna yelken açan bir adam gibi görünüyordu.

Umutlulardan bazıları *Virago*'yu ve gösterişli kaptanı Dante de Tourville'i görebilmek için ufuk çizgisini taramaya devam etmişti. Bloodstone, limandan ayrıldıkları gün Veracruz'da başarılı olacaklarını kimsenin tahmin etmediğini biliyordu. Ama Victor, Dante de Tourville'in yıldızının yükseleceğine dair kumar oynamıştı ve Tanrı'nın izniyle yıldız göklere yükselmişti. Hazine evinden yaklaşık dört yüz bin düka altını, yüz bin İngiliz poundu almışlardı ve Atlantik'te onları vuran fırtına olmasaydı, temiz bir şekilde kaçacaklardı. Elbette, fırtına ve Dante'nin gemisindeki hasar olmasaydı, kârını ikiye katlama, şöhretini ikiye katlama, İspanyol zabralarının o piçi ait olduğu yere, cehenneme göndermelerini izleme zevkini ikiye katlama fırsatı eline geçmeyecekti. Kibirli, lanet olası Fransız, her zaman emir verir, her zaman ona nasıl olacağını söyler, her zaman O soğuk mavi gözleriyle ona bakıyor, asil kanını sergiliyordu.

Muhtemelen son nefesini vermek için ıglık atarken, ağız ve ciğerleri suyla dolarken, gemisi altındaki deniz tabanına doğru spiral çizerken pek de asil görünmüyordu.

Korsan kurdunun öldüğü haberi yayıldığında, baygınlık geçiren kadın ve erkeklerden oluşan bir dalga daha oluştu, çünkü başarıya karşı yapılan fahiş bahislere rağmen, pek çok kişi korsanların dönüşünü bekleyerek Londra'da toplanmıştı. Çoğu *Talon*'a şaşkınlıkla bakıyor, meşhur *Virago*'nun, kaptanının ve mürettebatının gittiğine inanmakta zorlanıyor, hatta imkânsız buluyordu.

Elizabeth de buna pek inanmamıştı. Bloodstone'u hemen huzuruna çağırması ve baskının ve ardından zabralarla yapılan savaşın en ince ayrıntısına kadar dinlemek istemişti. Bloodstone'u o kadar yakından sorgulamıştı ki, Bloodstone onun olayları anlatışında bir yanlışlık aradığından şüphelenmeye başlamıştı; bu yüzden de sonunda Fransız'ı bir kahraman ve şehit olarak göstermişti. Dahası, o kadar muhteşem bir iş çıkarmıştı ki, o haydutun kaybına ağlamıştı -gerçekten ağlamıştı! Ve Walsingham, bir zamanlar kendisine "baba" demeye cüret ettiği için onu odanın ortasında tokatlayan aynı piç, gururla kabarmış ve *ona* oğul demeye cüret etmişti. Kraliçe Bloodstone'u Devon'da iki büyük mülkle ödüllendirdiğinde ilk kadeh kaldırmayı o istemiş ve neredeyse fincanlarının içine ağlayacaktı. İsteddiği şövalyelik değildi ama o da gelecekti. Drake'in peşinden yeterince ayrılmazsa geleceği kesindi.

Victor başını sallayıp diğer kaptanların saygılı selamlarını kabul ederken artık gülümsüyordu.

"*San Pedro de Marcos*'u aldığını duydun mu?"

"Ne dedin sen?" Victor'un kum rengi kaşları burnunun üzerinde keskin bir şekilde bir araya gelirken, yakındaki iki kaptan arasındaki konuşmadan bir kesit yakaladı. "*San Pedro*'yu kim aldı? Ne zaman?"

"Yüzbaşı Jonas Spence. Burada durdurulmamızın ve konsey için çağırılmamızın nedeni o. Görünüşe göre *San Pedro*'da ilginç bir istihbarat bulmuş - Drake'in üç ayağı üzerinde topallayarak dolaşmasına neden olacak kadar *ilginç*, ne demek istediğimi anladıysanız."

Bloodstone dudağını hafifçe kıvrarak bu kabalığı küçümsedi. "Bu ... Jonas Spence. Onu tanıyan var mı?"

Bunu takip eden kısa istişarelerde kimse korsanı şahsen tanımıyor gibi görünüyordu, ancak herkes dedikoduları duymuştu

kızının Siyah Kuğu'dan başkası olmadığını söyledi.

"Haritacı mı? Bir kadın mı dediniz?"

"Bana söylendiğine göre adı gibi çirkin ama yine de yetenekli bir eli varmış."

"Peki ya gemisi? *Egret* mi? O da aynı derecede çirkin," dedi başka bir ses. "Onun açıklarında demirlemiş durumdayım ve söylemeliyim ki, bir İspanyol karakoluna binmesi fikrini neredeyse fantastik buluyorum."

"Sence ne taşıyabilir? En fazla on ya da on iki culverin mi?" "Yirmiye yakın," dedi aynı bilgili komşu. "Ve demis taşıyor. Büyük bronz dişler... tıpkı sizinki gibi, Kaptan

Bloodstone."

Taş gibi bakışlar konuşmacının üzerinde gezindi ama yanıt Bloodstone'un yardımcısı Horace Lamprey'den geldi, vahşi gözlü ve dudağının yarısı olmayan çirkin bir hayvandı. "*Sıradan* bir tüccarın silahlarının Kaptan Bloodstone'unkiler gibi olabileceğini pek sanmıyorum. *Talon'un* demisleri Dante de Tourville aracılığıyla özel olarak satın alındı ve *dünyada* bir benzerleri daha yok."

Yorumu yapan kaptan Lamprey'nin alaycı bakışıyla karşılaştı. "Benzer olduklarına yemin edebilirim - namlularında kartallar olan kıvrık burunlular?"

"İmkânsız," dedi Bloodstone öfkeyle. "Benimkine benzeyen diğer silahlar *Virago* ile birlikte battı."

"Tabii ki, battığını gördüğünüzü söylüyorsunuz."

Victor arkasından gelen şaşkın sesi duymak için başını çevirdiğinde Drake'in küçük bir masa başında durduğunu ve dudaklarında bir bardak konyak olduğunu gördü.

"Etrafının sarıldığını gördüm," dedi Bloodstone dikkatle, "altı Hindistan muhafızının top atışları altında sendeliyordu. Kendi gemimin çatışmada aldığı hasar nedeniyle, son bordanın gerçekten de batmış olup olmadığını görmek için bir kez daha geçme riskini göze alamadım, ama hiçbir geminin benim tanık olduğum gibi bir darbeden sağ çıkamayacağını söyleyebilirim. Varlığımın her zerresiyle *Virago'nun*, cesur kaptanının ve mürettebatının hayatta kalabilmesini dilerdim, ama kalbimle biliyorum ki hayatta kalamadılar."

Drake gülümsedi ve parlak şahin gözleri Bloodstone'un omzunun ötesine bakarak kabin kapısının dışındaki gölgelere sabitlendi.

"Bir şeyi çok içten, çok tutkulu bir şekilde dileyin, Kaptan Bloodstone," diye mırıldandı, "ve o şey gerçekleşerek sizi şaşırtabilir."

Kaptanlar teker teker dönüp kapıya baktılar. Sesler uzaklaştı ve konuşmalar yarım kalmış kelimeler ve yarım kalmış düşüncelerle sona erdi. Uzun boylu, siyah saçlı, beyaz, kurt gibi gülümseyen hayaletler görmeye alışık olmayanlar, onlar da geriye çekilip bakmadan önce aceleyle mırıldandıkları bir küfür savurma ihtiyacı hissettiler.

Victor Bloodstone cilalı topuklarının üzerinde yavaşça döndü. Sakalının kıvılcık tüyleri arasından gergin bir selam veren iri yarı, kel kafalı kaptanda ilk başta kaygı verici bir şey görmedi. Ama sonra soğuk bir önsezi ürpertisi omurgasından aşağı süzüldü ve gözleri bir gölge çizgisini takip ederek koyu renkli, pırıl pırıl parlayan abanoz bir başın lentodan geçmek için eğilmek zorunda kaldığı için henüz doğrulduğu yere ulaştı.

Bir an sonra, nefessiz, boğucu, daraltıcı bir an sonra, kendini yakın zamanda ölmüş ve aramızdan ayrılmış olan Simon Dante, Comte de Tourville'in buzlu, kobalt mavisi gözlerine bakarken buldu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Dante daha parlak ışığa doğru yürürken gülümsemesini hiç bozmadı. Victor Bloodstone'a doğru yavaşça ilerledi, ancak İngiliz'in alnını nemlendirmek için anında sızan şokun kokusunu alabilecek kadar yaklaştığında durdu. Dante'nin elleri katı, patrisyen boynun etrafını sarma ihtiyacıyla ağrıyordu; kolları tüm gücünü ve kuvvetini hain hırsızın sefil bedenini sıkmaya, yırtmaya, boğmaya kanallı etme arzusuyla zonkluyordu.

Horace Lamprey elini anında kılıcının kabzasına götürdü ama kaptanından gelen beyaz dudaklı bir nefes tıslaması, Dante'den başkası tarafından fark edilmeden önce bu hareketi durdurdu. Ela gözleri kısıldı ve gergin bir "Simon" dedi.

Dante gülümsedi. "Victor. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla önceden uyarılmamışsın?"

Bloodstone'un çenesi gerildi. "Hayır. Değildim."

Sör Francis dostça omuz silkti. "Böyle mutlu bir olay için sürprizi bozmamayı düşündüm."

"Hangi cehennemden geldin sen?" Bloodstone gözlerini Dante'den ayırmadan sordu.

"Sormanız büyük incelik. Ve sanırım cevap vermesi gereken kişi şeytan olurdu, ama bugün burada bizimle olmadığına göre - her halükarda normal kılığında - kötü haberlerin taşıyıcısı olmak bana düşüyor."

Baykuş gözlerinin üzerlerine dikildiğinin farkında olan Bloodstone, takdire şayan bir şekilde aklını başına topladı ve öne doğru bir adım attı. "Kötü haber mi? Bence bu mucizeden başka bir şey değil. Sizi hayata döndüren ilk kişi olmama izin verin."

Dante, Victor'un omzuna dayadığı eli güçlkle itebildi, ancak duyguları gözlerinden yeterince belliydi ve bu davetsiz misafiri çabucak geri çekti.

"*Virago mu?*" Bloodstone gülümsemeye çalıştı. "O da hayatta kaldı mı?"

"Ne yazık ki hayır. Zabralar işlerini iyi yaptılar. O yatıyor dibinde Deniz."

"O zaman Tanrı'ya şükredelim ki onunla birlikte yatmıyorsun. Ama ... Nasıl kaçtın dostum? Son gördüğümde hiç umut olmadığını söyleyebilirdim."

"Belki biraz daha kalsaydınız daha fazlasını görebilirdiniz."

Birkaç nefes alındı, birkaç nefes daha yumuşak ısıklarla bırakıldı, ama bunun dışında kabin bir mezar kadar sessizdi.

"Dümenim yoktu," dedi Bloodstone sessiz ve eşit bir tonda. "Ana yelken çatlamıştı, dümen yarım yamalaklı. İlk hareket tarzımızı takip etmeye çalıştım ama rüzgâr sertleşti ve *Talon*'u döndüremedim."

Dante, "Bir orospu gibi idare ettiğine hiç şüphem yok," diye onayladı. "Özellikle de gemiye eklenen onca ağırlıkla. Yiyecek ve su fiçileri-?"

Lamprey kaba bir şekilde konuşmayı kesti. "Bunu ben yaptım Kaptan. Elimizden geldiğince zarar verip kaçmanız durumunda İspanyolların yararına olacak az sayıdaki erzağımızı geride bırakmamız gerektiğini düşünmedim. Adayı ve erzaklarımızı yenileyip peşimizden gelmek için kullanabilirlerdi."

"Gerçekten de," diye ekledi Bloodstone kayıtsızca. "Özellikle de başımızdaki belayı gördüğünüz halde, ayakta durup savaşacak kadar gözü kara olacağınızı hiç düşünmemiştim. Altı gemiye karşı bir gemi mi?" Orada bulunan diğer kaptanların mantığına hitap etmek için elini havaya kaldırdı. "Bunu kim beklerdi ki?"

"Ve rüzgâr kesilip dümeniniz güçlendiğinde, geri dönüp hayatta kalanları aramayı düşünmediniz mi?"

"Açıkça mı? Hayır. Eğer altı düşman gemisi beni paramparça etseydi ve son gördüğünüzde *kaçabilmeniz* için onları uzaklaştırıyor olsaydım, sırf vicdanınızı rahatlatmak ve 'Hayatta kalanları aradık ve hiçbirini bulamadık' diyebilmek için bu jestin boşa gitmesine ve geri dönmenize -muhtemelen yakalanmanıza ve öldürülmenize- izin verir miydiniz?"

Yumuşak ve ikna ediciydi. Mantıklı. Makul. Dante dişlerinin arasından yalan söylediğini biliyordu.

"Sanırım altını da tehlikeden uzak tutmanın en iyisi olacağını düşündünüz?"

Bloodstone'un gözlerinde küçük bir titreşim belirdi. "Onu Kral'dan çalmak için yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Sizce de en akıllıca yol bu değil mi?"

"Kraliçe memnun mu oldu? Yakından bakıyorum ama omzunuzda kılıç izi göremiyorum."

Bloodstone'un yüksek elmacık kemikleri kızararak ısındı. "En sevdiği Fransız'ı kaybettiği için başka bir şey düşünemeyecek kadar üzgündü."

Dante alaycı bir kakhaha attı. "Zamansız ölümüme nasıl ağlamış olabileceğini tahmin edebiliyorum."

Dante'nin belirgin mizahı diğerlerinin rahatlaması ve cesur bir ruhun değiş tokuşa katılması için bir işaret gibi görünüyordu.

"Büyük olasılıkla *Virago*'yla birlikte batan kâr payına ağladı. Yirmi bin daha alsa Leicester'ın mezarında dans ederdi."

"Yirmi bin mi?" Dante düşündü. Kolaylıkla bunun altı katını almışlardı; Kraliyet'in payı elliye yakın olmalıydı. *Yani beni kandırmakla kalmadın, seni küstah piç, Talon'u İngiltere'ye varmadan indirdin ve kargosunun bir kısmını boşalttın.* "Bu kadar para için kendi mezarımın üzerinde dans ederdim."

Bu tam zamanında yapılmış bir şakaydı ve diğer kaptanlarla aralarındaki gerilimi azaltmaya yaradı. Bir hayalet görmenin şoku yerini korsan kurdu tekrar aralarında görmenin keyfine bıraktı ve kaptanlar bir anda seslerini duyurabilmek için öne doğru itişmeye başladılar. Dante'nin sırtına vuruldu ve eline bir bardak tutuşturuldu. Her taraftan hevesli sorular yağıyor ve kadehler kaldırılıyordu. Kral'ın Veracruz'daki hazinesini basmaya cüret eden iki yiğit kaptanın başlarına övgüler yağdırıldı, ikisi de birbirlerinin gözlerindeki gerçek yolu görerek ve kabul ederek birbirlerine kararlı bir şekilde bakmaya devam ettiler.

Drake eğlenceyi yarıda keserek orada bulunan üçüncü bir kahramanı hatırlattı. Spence'i öne çağırdı ve kurtarma ve *San Pedro*'ya saldırı hikâyesini anlatması için ısrar etti. Spence de diğerleri gibi coşkuyla dinledi ve alkışladı, öyle ki hikayeyi ilk kez dinlediği düşünülebilirdi. Ama Sir Francis manipülasyon konusunda usta değildi ve üç İspanyol limanının resimleri ortaya çıktığında, adamlar masanın etrafında toplanmış, onun her sözünü özüksüyor, ilk saldırının Cadiz'e yapılmasını kabul ediyor, hatta *ısrar ediyorlardı.*

Tüm bunlar olurken Dante ve Bloodstone kulübenin karşı köşelerinde duruyordu. İkisinin birbirlerinin arkadaşlığını tekrar aramaya pek hevesli görünmediklerini fark eden olduysa bile, bu fark edilmedi. Odanın bir ucundan diğerine sık sık geçen, vaatler, tehditler ve keskin alaylarla yüklü bakışları fark eden biri olduysa da, başlarını öne eğip kendi bakışlarını kazara yakalanmaktan korumayı tercih ettiler.

Fırtına büyük bir ıslak battaniye gibi toplanmış filonun üzerinde yuvarlanıyor, ışıkları ve sesleri boğuyor, güvertelere öfkeli yumruklar gibi vuruyor ve

en yiğitleri hariç herkesi siper altına sürükledi. İzleyecek kimse yoktu, çılgınlıklarını duyacak kimse yoktu, Victor Bloodstone'u bıçaklarken Dante'nin bıçağından akan kan nehirlerini görecektir kimse yoktu. Hainin kendi mücevherli hançerini kullandı ve kasık kemiğinin hemen üstünden piçin yumuşak karnına sapladı, kasıkları, karnı, göğsü ve sonunda kalbi parçalayana kadar bıçağı yukarı doğru salladı. Ölerken Bloodstone merhamet için bağırdı, yalvardı ama Dante sadece *Virago*'da çok daha korkunç bir şekilde ölen adamların, sıradan bir hırsızın açgözlülüğü ve ihaneti yüzünden ölen adamların isimlerini mırıldandı. Sonra bıçağı daha derine sapladı, bıçağı biraz daha döndürdü ya da bağırsakları, dalağı ve karaciğeri oymak için küçük ama etkili bir yol izledi.

Dante gülümsedi ve kendi doldurduğu kutlama kadehi konyağa baktı. Memnun bir yudum aldı, en mükemmel likörün dilinin arkasına ve boğazından aşağı yuvarlanmasına ve ayak parmaklarına kadar onu ısıtmasına izin verdi.

Kulübeye baktığında Victor Bloodstone hâlâ orada durmuş, ikinci adamı Horace Lamprey ile kısık sesle konuşuyordu ve Dante onu tekrar öldürme zevkini tattı.

"Simon?"

Bu Drake'ti, yanında da Carleill vardı ve Dante onlara isteksizce dikkatini verdi.

"Fırtınayı izliyorsun, değil mi? Cehennem gibi bir şey. Dışarıyı kapkara."

Dante hava durumunun sadece belli belirsiz farkındaydı ve şimdi baktı, yanındaki galerinin pencerelerine vuran kalın beyaz sıçramaları gördü.

"Cadiz'de bulunarak bizi onurlandırıp onurlandırmayacağınızı resmen sormam gerektiğini düşündüm," dedi Drake. "Avın doğası ve her zaman cehennemin en sıcak yerinde olmaya çalışma eğiliminiz göz önüne alındığında, bize eşlik etmek isteyeceğinizi varsayarak haddimi aşmış olabilirim. Bununla birlikte, özellikle yorucu bir maceradan yeni çıktığınızı ve bu yükün size fazla geleceğini düşünmüş olabileceğinizi hatırlatırım."

Dante gülümsedi. "Sanırım dayanabilirim ama sağlığım konusundaki endişeleriniz için teşekkür ederim. Doğrusu" -Kanataş'na baktı- "kendimi oldukça dinç hissediyorum."

Drake onun bakışlarını takip etti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dante brendisinden bir yudum aldı ve omzunu duvardan uzaklaştırdı. "Beni uyarmak *aklına* gelebilirdi Francis. Sürprizlerden ne kadar hoşlanmadığımı bilirsin."

"Yine de kendinizi takdire şayan bir şekilde iyi idare ettiniz. Victor ise biraz rahatsız görünüyordu."

"Burası oldukça yakın," diye düşündü Dante. "Çok fazla retorik, çok fazla lanet olası gayret."

"Ve tek bir muhalif kelime yok." "Şimdiye kadar."

"Şimdilik," diye onayladı Drake. "Borough muhtemelen deniz savaşları hakkındaki cehennemi konuşmalarıyla başımı ağrıtabilecek ama diğerleri... istekli görünüyorlar."

"Genellikle *kâr* kelimesini duyduklarında öyle olurlar"

"*Büyük kâr*ların var olma ihtimalini inkâr mı ediyorsunuz? Hiçbir şey değilse bile Cadiz, Akdeniz ve Baltık'tan gelen malzemelerin deposudur. İtalya'dan gelen topraklar, halatlar, serenler, yelken bezleri... Sevilla'da ayın düzenleyen rahipler bile Lizbon'a Cadiz üzerinden gidecekler. Peki ya bir iki hazine gemisine daha rastlarsak...?"

Dante kuru bir sesle, "Bunu oldukça olası bir ihtimal gibi gösterdin," dedi.

"Ben sadece *San Pedro de Marcos*'un Atlantik'i tek başına geçmeyeceğini söyledim."

"Ayrıca Kral'ın gemilerinin karşı koyma ihtimalini de çok hafif geçiştirdiğinizi düşündüm. Ve rüzgar kesilirse körfezin bir tuzığa dönüşebileceği gerçeğini de."

"Bu gece burada hiç yumuşak diken görmedim. Hepsi risklerin farkında." Drake dudaklarını büzdü ve Simon Dante'nin önüne doğru rahat bir adım atarak kendisini doğrudan korsanla Victor Bloodstone'un görüş alanına yerleştirdi. "Ana direğinin hasar gördüğünü ve dümeninin düşmanı meşgul edemeyecek kadar dengesiz olduğunu söyledi."

"Ben de öyle duydum."

Drake'in gözleri iki kırık cam parçası kadar soğuk ve sertti. "Gördüğün şey bu muydu?"

"O sırada oldukça meşguldüm."

"Peşimden gelen her adama güvenebileceğimi bilmeliyim. Eğer bir düşman arkamdan yaklaşıyorsa, beni savunacak silahların orada olacağını bilmeliyim."

Dante konyağından ölçülü bir yudum daha alırken gözlerini Drake'in başının üzerinden kaldırdı ve Bloodstone'a dikti. "Bu durumda *Talon*'u senin önünde tutmaya meyilli olurdum."

"Ne diyorsun-?"

"Diyorum ki... arkanızda savaşta kalacağına güvenilebileceğiniz bir geminiz olmalı ve ambarları dolduğunda ve duman uygun hasarlar talep edecek kadar yoğunlaştığında kaçmamalısınız."

Drake'in dili ağzının içinde bir tur daha atarak aniden aldığı kötü tadı yok etti. "Anlıyorum. Olağanüstü bir itidal gösterdin kuzen."

"Öyle değil mi? Bu yüce bir şirket olmalı." "Eğer bir suçlamada bulunmak isterseniz..."

"Baştan savmayı tercih ederim, ama kendi zamanımda, Francis. Kendi zamanımda."

"Bu amaçla... Kaptan Spence'in teklifini düşündünüz mü?"

Dante, Jonas'ın etrafını sarmış bir düzine korsanın bira ve konyak içtiği, *San Pedro*'nun alınışını onuncu kez anlattığı yere baktı. Silahlarını Drake'in filosuna atmayı, onları Cadiz'e kadar takip etmeyi ve mütevazı yeteneklerinin elverdiği ölçüde Tanrı'ya ve Majesteleri Kraliçe'ye hizmet etmeyi teklif etmişti.

"Şu anda elde edebileceği kadar kâr ve şana sahip olduğunu söyleyebilirim," dedi Dante sert bir sesle. "O iyi bir adam ve altında sağlam bir gemi var, ama zaten kazanmış olduğu şeyi riske atmasının bir faydasını göremiyorum."

Drake dudaklarını büzdü. "Gururlu bir adama benziyor."

"Plymouth Sound'a yelken açtığı anda gururu yerine gelecektir." "Peki ya büyüleyici Siyah Kuğunuz? O da aynı hızla iyileşecek mi?" Dante dudaklarının arasından yumuşak bir nefes üfledi. "Başka seçeneği yok."

Ak Balıkçıl nereye *giderse* o da oraya gider."

"Yine de, belki darbeyi biraz yumuşatabiliriz. Pinnace'lerimizden biri elek gibi sızdırıyor. Onu eve gönderecektik ama kaptan bunu duymak bile istemedi. Şimdi ona *Egret*'e eşlik etme 'görevi' verilebilir, ya da tam tersi. Ne de olsa her iki gemiyi de Biscay açıklarında pusuya yatmış barbar Fransız alçaklarına kaptırmak yazık olur. Bunu doğrudan Kaptan Spence'e ileteceğim," dedi ve ekledi, "bana kişisel bir iyilik olarak ifade edeceğim."

Dante küçük bir selam vererek, "Beni sana borçlandırdın," dedi.

"Biliyorum. Ve bunu faiziyle tahsil etmeyi planlıyorum. Cadiz'deki liman hakkında bilginiz var, savunmalar hakkında bilginiz var. Carleill'in cömert izniyle bize yolu gösterecek bir geminiz de olacak."

Bütün konuşmayı dinleyen ve o ana kadar hiçbir şey söylemeyen teğmen biraz daha dik durdu ve yüzü biraz daha kızardı.

"Gemim, efendim, *Scout* Küçük ama sağlam bir gemi ve şu anda kardeşim Edward tarafından kullanılıyor. Konuyu kendisiyle görüştüm ve bu girişim sonuçlanana kadar onu kendi geminiz olarak görmeniz için komutayı size bırakmayı bir onur ve ayrıcalık olarak görüyoruz. Bu gemi... güçlü bir bordaya sahip efendim ve yolunuza çıkabilecek herhangi bir gemiyle boy ölçüşebilir."

Dante genç adamın gergin yüz hatlarını inceledi ve bunun ne kadarının bir onur, ne kadarının Sör Francis Drake'in doğrudan bir isteği olduğunu merak etti. Carleill onun tereddütünü yanlış yorumladı ve rengi tekrar dalgalandı.

"O *Virago* değil, biliyorum, ama-"

"Hayır, hayır, Teğmen, dilimin damağıma yapışmasının nedeni bu değil. Ben sadece..." Dante durdu, Carleill'in teklif reddedilirse daha fazla hakarete uğrayabileceği bir pozisyona sokulduğunu fark etti. Başını salladı ve gülümseyerek elini uzattı. "Onur duyan benim Christopher ve nazik teklifini teşekkür ederek kabul ediyorum."

Carleill adının dostça kullanılmasından ürkmüş görünüyordu ama bu istenen etkiyi yarattı. Yüzündeki nişastanın bir kısmı döküldü ve Dante'nin elini yoldaşlığa benzer bir duyguyla sıktı.

"*Egret*'te bana katılmak isteyebilecek bazı *Virago* adamları var."

"Sizi takip etmek isteyenlerin sayısı için gerekli düzenlemeler yapılabilir efendim.

Kendi pilotunuz var mı?"

Dante'nin nefesi bir an kesildi. "Hayır, hayır, o benim gemimle birlikte battı, ruhu şad olsun."

"Kardeşimin dümende çok yetenekli olduğuna dair size söz verebilirim. Eğer sizin için de uygunsa, bu onuru yaşamaktan mutluluk duyacaktır."

"Çok memnun olurum. Size tekrar teşekkür ederim."

"Peki o zaman." Drake Dante'nin omzuna vurdu. "Eğer her şey herkesi tatmin edecek şekilde hallolmuş görünüyorsa, Kaptan Spence'e gidip onu bana bu önemli iyiliği yapmaya ikna edip edemeyeceğime bakacağım. İzin verirseniz...?"

Drake, Jonas'ın mahkemeyi sürdürdüğü yere doğru yürüdü. Carleill, Dante'yle *Scout*'u konuşacak kadar oyalandı ama yukarıdan gelen bir çağrı araya girince, Dante'ye en kısa zamanda kendisini gemiyle ve mürettebatla doğru dürüst tanıştıracığına dair söz vererek ayrıldı.

Dante omzunu duvara yasladı ve kısa bir süre galerinin camlarına vuran yağmur damlalarını izledi. Sevimli küçük siyah kuğusu, dostane terimlerle ifade edilsin ya da edilmesin, bir çırpıda kovulma fikrinden hiç de heyecan duymayacaktı. Beau'nun *Egret*'in arka güvertesinde durduğu, silahlardan yükselen duman bulutlarından gözlerinin yaşardığı, ellerinin çiğ ve kanadığı, yüzünün korkudan solduğu bir görüntü aklına geldi ve onun gururuna indirilen darbeyi yumuşatmak için kendi yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Söylediklerinde ciddiydi. Onun İngiltere'de güvende olmasını istiyordu.

Eve dönecek birini istiyordu.

Bu düşünce onu şaşırttı ve camdan yansıyan ışıkların parıltısına karşı gözlerini kısıtı. Denizden başka bir yerin evi olduğunu düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Gri pelerinli muhasebecileri ona hem İngiltere'de hem de Fransa'da birkaç tane olduğunu hatırlatıp duruyordu ama bunlar onun zihninde sadece soğuk, kasvetli, şatafat ve törenlerle dolu, kiracılarının ödeyemeyeceği kiralarla yaldızlanmış şatolardı

...sadakatsizliğinin kanıtını yüzüne fırlatan karısının küçümseyici kahkahalarıyla yankılanıyordu. Garipti ama artık zar zor duyabiliyordu. Ve Beau yanındayken, ister ona küfrediyor, ister onunla kavga ediyor, isterse de yumuşak, aceleci nefesleriyle kulağını ısıtıyor olsun, hiç duymuyordu.

Isabeau Spence dört yüz odalı bir Fransız şatosuna ne yapardı?

Pencerelerdeki yağmur lekesinin ardını görmeye ve *Egret*'i bulmaya çalışırken bile bu soru ve cevabı dudaklarına bir gülümseme getirdi.

~~~

"Ukala herif," diye mırıldandı Victor Bloodstone. "Gerçekten de bana sırtıtıyor."

Horace Lamprey kaptanının yanan bakışlarını takip etti ve De Tourville'in galeri pencerelerinin yanında durmuş, birçok camda yinelenen yansımalara baktığını gördü.

"Sefil ruhu cehenneme gitsin, neden gemisiyle birlikte batmadı ki?"

"Ya da daha önce," diye düşündü Lamprey. "Onu neredeyse Veracruz'da yakalıyordum.

Eğer o lanet Cimaroon her zaman onun gölgesinde olmasaydı, ona sahip olabilirdi."

Bloodstone duyan var mı diye hızla etrafına bakındı ama Cadiz'i tartışmayanlar Jonas Spence'in her sözüne kulak kesilmişti.

"Ve şimdi de altını biliyor. Bir yere ilk bizim indiğimizi ve külçelerin çoğunu Kraliçe'nin tüketim vergisi memurları ellerini sürmeden önce boşalttığımızı biliyor."

"Belki de peşinde olduğu şey budur," diye önerdi Lamprey. "Kendi payının."

"Dante de Tourville mi? Tanrı'nın kendisinden bile daha fakir! Daha fazla altına ne ihtiyacı var? Hayır, onun peşinde olduğu şey kan. *Benim kanımın*. Ve saldırmak için doğru zamanın geldiğini düşünene kadar bir akbaba gibi sırtarak bekleyecektir."

Lamprey sinsi bir sırıtışla, "Öyleyse önce biz saldırmalıyız," dedi. "Dışarıda cehennem gibi karanlık bir gece var: Sör Francis bile kaptanları giderken dikkatli olmaları için teşvik ediyor. Bir adam kolayca ayağını kaybedebilir, kafasını çarpabilir ve daha ne olduğunu anlamadan yan yatabilir. Çılgılığı bile duymaz."

Bloodstone ikinci adamının düz kahverengi gözlerine baktı ve bir süre düşündükten sonra başını sallayarak iltifat etti.

"Ben de birkaç dakika içinde ayrılmayı düşünüyordum."

"Evet, efendim. Sör Francis ve diğerlerinin gittiğinizi görmesi en iyisi olur." "Ve en iyisi seni hiç görmemeleri."

"Dediğim gibi, efendim. Dışarısı cehennem gibi karanlık. İstemediği sürece bir adamın görülebileceğini sanmıyorum."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Yağmur tabakalar halinde yağıyordu. Sadece nöbet tutanlar ya da tatlı suyla ıslanmaktan hoşlananlar siperlerin altından çıkmaya cesaret edebiliyordu. En yakın kalyonlar hariç hepsi yağmurun ağır, sabit perdesinin ardında gizlenmişti ve o zaman da sağanakta sadece kış fenerlerinden gelen silik, sulu sarı lekeler görülebiliyordu.

Beau kamarasına çekilmişti. Tabancaları ıslanmıştı ve onları saatler önce çıkarmıştı. Kılıcı baş belasıydı, adım attıkça kalçasına çarpıyordu, bu yüzden onu da çıkarmıştı. Botları değerinden daha fazla ezici bir sıkıntıya dönüşmüştü, bu yüzden volta atarken yalınayak yürüyordu.

Dante ve Spence gideli düşünmek bile istemediği kadar uzun zaman olmuştu. Tam olarak beş saat ve bir savaş konseyinin gemide ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri olmasa da, ne kadar uzun süre uzakta kalırlarsa, sorun çıkma olasılığı da o kadar artıyordu. Periyodik olarak güverteye çıkıyor, yağmurun içinden bakmaya çalışmak yerine içinde durursa daha net görebileceğini düşünüyordu. İki kez ön güvertede Geoffrey Pitt'le karşılaşmıştı; ellerini gözlerinin üzerine siper gibi kaldırmış, saçları, giysileri, vücudu iliklerine kadar ıslanmıştı.

Fazla rüzgâr yoktu ve neyse ki şimşek de çakmıyordu. Sadece tepede ıslak bir bulut örtüsü ve denizin yüzeyine çarpan milyarlarca yağmur damlasının sert ve amansız sesi vardı. Daha önce, gökyüzü yarılmadan önceki ürkütücü, yüklü anlarda *Egret*'in *-aslında* Drake'in filosundaki tüm gemilerin-direk başları ve serenleri Aziz Elmo Ateşi'nin dans eden, mavi-beyaz akıntılarıyla yıkanmışlardı. Beau bu fenomeni daha önce sadece bir kez görmüştü ve bunun Drake tarafından iyi bir alamet olarak kabul edileceğini, kaptanlarını görevlerinin Tanrı tarafından onaylandığına ikna etmek için şüphesiz kullanacağını bildiğinden, o da diğerleri gibi huşu içinde durdu. Bazı yaşlı tarların bunu şeytanın dokunuşu olarak gördüğünü biliyordu ve bu durumda, *Talon* karanlıkta bir yerlerde gizlenirken, o da aynı fikirde değildi.

"Aşağıya inmелisiniz, ölümünüzü yakalayacaksınız!"

Beau, Pitt'in ön güvertede arkasından tırmandığını fark edinceye kadar yerinden sıçradı. Kamarasından üçüncü kez ayrılıyordu ve Pitt onu üçüncü kez neredeyse aynı uyarıyla karşılıyordu. Kendisi de yarı boğulmuş görünüyordu. Sarı saçları alnına yapışmıştı ve giysileri damlayan kıvrımlar halinde tenine yapışmıştı.

"İkimizin de burada olması aptalca," diye tekrarladı. "Herhangi bir şey görebiliyor musun?" diye sordu, yorumu görmezden gelerek.

Gözlerini karanlığa dikti ve başını salladı. "Bir balinanın ağzına doğru sürükleniyor olabilirdik ve ben bunu fark etmezdim."

Duymak istediği cevap bu değildi. Kendi devasa fenerleri titreyerek ve tıslayarak ışığı opaklaştırmaya yetecek kadar buhar bulutu gönderdi ama bir kısmı yüzünün hatlarında parıldadı ve endişesini gösterdi.

"O iyi olacak," diye Pitt ona güvence verdi. "Eğer kendi özel savaşını başlatacak olsaydı, bunu şimdiye kadar yapardı. Alarm zillerini duyardık ya da bir sülfür fişeği görürdük... ya da başka bir şey. Aşağı in, Beau. Eminim geri döndüğünde görmeye geleceği ilk kişi sen olacaksın."

Beau yağmurun ağırlığına karşı gözlerini kırpıstırdı ve bir süre yakışıklı yüzünü inceledi. "Ben sadece... bu kadar endişeleneceğimi tahmin etmemiştim."

"Başımıza gelene kadar hiçbirimiz bilemeyiz."

"Ama... bunun olmasını hiç *istemedim*. Bir parçam hala istemiyor. Bir yanımda her şeyin eskisi gibi basit olmasını istiyor... eskisi gibi..." Durdu ve neyi itiraf ettiğinden bile tam olarak emin olamadan itirafı üzerinde düşündü.

Pitt onun titrediğini gördü ve kolunu omzuna dolayarak onu ayırabileceği azıcık sıcaklığa doğru çekti.

"Gerçekten üzgünüm Beau, ama Simon Dante gibi bir adamı sevdiğinde, inan bana hiçbir şey bir daha asla basit olmayacak."

Beau yağmurun altından ona baktı ama tartışmanın ya da suçlamayı reddetmenin bir anlamı yoktu.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu umutsuzca.

"Hiçbir şey. Ama eğer teselli olacaksa, onun da kafasını karıştırmayı başardığınızı söyleyebilirim, sadece bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu."

"Şu anda hiçbir şeyi itiraf etmekten gurur duymazdım," dedi sesinde dürüst bir mutsuzlukla, "eğer geri dönseydi."

"Geri dönecek, sana söz veriyorum."

Beau yağmur ve sisin arasından son bir kez daha baktı, sonra teşekkür etmek için Pitt'in koluna dokundu. Merdivenden ana güverteye inmek üzereydi ki iskelenin yanında bir hareket bulanıklığı gördü. Bir ayağı en üst basamakta, elleri korkulukları kavrayacak şekilde durmuş, büyük ve siyah bir şeyin güvertenin kenarından kabarak korkunç boyutlara ulaşmasını izliyordu. Kıvrıldı ve yükseldi

Beau tam ıglık atmak için ağzını amıştı ki Lucifer'in palalarının kıvrımlı bıçaklarından ıslak bir şekilde yansıyan bir anlık ışık görüntüsü yakaladı.

"Bay Pitt! Geri döndüler!"

"Hemen arkandayım," dedi, onu merdivenden itemeyecek kadar centilmence, ama küpeşteyi atlayıp aşağıdaki kaygan güverteye inecek kadar da aceleci değildi.

Pitt yanına geldiğinde Lucifer homurdandı. Eğilmiş, ağır bir yükü gövdedeki ahşap basamaklardan yukarı çekmeye çalışıyordu. Beau nefesini tuttu. Elleriyle ağzını kapattı ve iki adamın birlikte Jonas Spence'i son iki basamağa kadar çekip güvertede yayılmış bir halde bırakmalarını izlemeye cesaret edemedi. Beau onun yanında dizlerinin üzerine kt ve başını kucağına kaldırdı. Gözleri kapalı ve ağzı gevşekti ama altındaki sıcak kucağı hissedince göz kapaklarını kaldırdı ve yağmura doğru ışıldadı.

"Ay-y-y-ye, ve' neşeli küçük bir kızdı, öyleydi; neşeli küçük bir kız, elini ... ha? Beau? Sen misin kızım?"

"Baba?"

"Taşaklarıma fle, kim olduğunu sandın?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, daha doğrusu adamın nefesindeki baskın içki kokusuyla geriye doğru itildi. "Sarhoşsun sen."

"Evet, o benim, geç kız. Sarhoş ve işe yaramaz." Başı kadının kucağına düştü. "Drake ve onun gibiler için işe yaramayacak kadar işe yaramaz, bana öyle söylendi. Bizi eve gönderiyor. Hastalarını ve huysuzlarını eve götürerek ona iyilik yapacağımızı söylüyor. Küçük gemisine göz kulak oluyormuşuz. Evet. Küçük teknesine. Sahip olduğu şey bu, tamam. "Küçük bir adam için küçük bir tekne."

Beau Lucifer'a baktı. "Neden bahsediyor bu? Ne olmuş böyle?"

"Olan şu," dedi iskelenin tepesinden bir ses, "onu neşeli tekneye bindirirken çok zorlandık ve doğru lanet gemiyi bulmakta daha da zorlandık." Dante anlamlı bir şekilde iini çekti, nefesi sis kadar yoğundu ve elini uzattı. "Zavallı, boğulmuş bir denizciye yardım eli uzatır mısınız, mam'selle?"

Beau ayağa fırladı, Spence'in başının tekrar güverteye düşmesine aldırmadı.

"Senin için çok endişelendik. Pitt ve ben senin için çok endişelendik. *Bir ileri bir geri gittik*" - her iki kelimeyi de

"Soğukta ve yağmurda! Hepinizi izliyor, bekliyor ve endişeleniyorduk. Öldüğünüzü sanıyorduk!"

Dante kendini son birkaç basamağa kadar çekti. "Öyle olabileceğimi bilmek seni memnun eder miydi? Her ne kadar kara olsa da, neredeyse gevşek bir mızrağın içine giriyordum. Şanslıyım ki Lucifer zamanında gördü ve onu geri savurdu."

"Dönüşte bir şeye çarptı mı?" Pitt kayıtsızca sordu.

"Olabilir. Ellerimiz Spence'le o kadar meşguldü ki kontrol edemedik." Beau'ya baktı. "Seni endişelendirdiysek özür dilerim. Baban sarhoşsa da özür dilerim ama Sör Francis'in *Egret*'i eve götürmesi için ısrar etmesini pek hoş karşılamadı."

"Sanırım bizim lehimize tartışmak için elinizden gelen her şeyi yaptınız."

"Ben de onunla aynı fikirdeyim," dedi Dante sessizce, "sana daha önce söylediğim nedenlerden dolayı. Ve bahsetmediğim birkaç endişem daha var."

Beau yağmurun altında durmuş, soğuğa karşı titriyor, ona bakarken yumruklarını sıkıp açıyordu. "Sebepleriniz beni ilgilendirmiyor Kaptan. İçten endişeleriniz de öyle."

Döndü ve kapaktan koşarak geçti, ayak parmağını bir basamağa çarptığında küfretti, kamarasının kapısını arkasından çarparak kapattığında yüksek sesle küfretti. Kapıya dönüp demir sürgüyü halkasına geçirmeyi düşünmeden önce odanın uzunluğunu iki kez topallayarak kat etti ama bir saniye bile geç kalmıştı. Dante güçlü bir rüzgâr gibi içeriye doğru ilerledi, her adımında su döküyordu.

"Nedenlerim sizi ilgilendirmiyor olabilir, ama yine de onları duyacaksınız."

Ona sırtını gösterirken anatomik olarak imkânsız bir karşılık verdi.

Dante elini uzattı, sonra vazgeçti ve onun yerine saçlarının ağır, ıslak dalgalarını karıştırdı. "Victor Bloodstone'u görüp görmediğimi bilmekle bile ilgilenmiyor musun?"

"Güvertede size vuran 'spar'ın o olduğunu varsayıyorum."

"Aslına bakarsanız, değildi; o zamana kadar çoktan gitmişti."

"Gitti mi?" Başını çevirdi, ancak fark edecek kadar. "Onu öldürmedin mi?"

"Hayır. Onu ben öldürmedim. Ona seninle şu anda olduğumuzdan daha yakın durdum -çok daha yakın, lanet olsun- ama onu öldürmedim. İstedim. Yaptım... içinde

... bir düzine farklı zamanda, bir düzine farklı şekilde, ama kulağımda 'aptal olma' 'aptal olma' diyen sesini duymaya devam ettim."

"Beni daha önce hiç dinlemedin."

Dante'nin boğazı bir an için çalıştı ama kelimeler gelmedi, gelemedi ve hâlâ saçlarına dolanmış olan eli yanında solmaya başladı.

"Çünkü artık nefretten başka bir şey hissetmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum," dedi sonunda. Bu gemiye geldiğimde hissettiğim tek şey buydu: nefret ve intikam. Saf, su katılmamış ve o kadar güçlüydü ki, yumuşak ya da güzel olan hiçbir şeyin bir daha içimde kendine yer bulabileceğini düşünmemiştim. Sonra bu gece"-nefes almak için durakladı-"Bloodstone'u gördüğümde, onu öldürme arzusu, *ihtiyacı* hala oradaydı... ama buraya geri dönme, kollarının beni sardığını ve vücudunun beni yumuşak ve güzel bir yere götürdüğünü hissetme ihtiyacı da öyleydi"-kare omuzlarına ve yanlarında sıkıştığı küçük beyaz yumruklara baktı ve sesi fısıltıya düştü-"ve güvenli. Ve eğer artık doğru kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorsam, bunun nedeni onları bir daha söylemek *isteyeceğimi* hiç düşünmemiş olmamdır."

Beau'nun omuzları çöktü ve içindeki öfke bir anda boşaldı. Elini kaldırıp yanağında gezdirdi, alnına düşen ıslak saç telini geri itti ve arkasını döndüğünde gözleri kocaman, karanlıktı ve mum ışığında parlıyordu.

"Umarım ... bana söylemeye çalışmıyorsunuzdur ..."

"Seni sevdiğimi mi? Korkarım seviyorum, mam'selle. Ve korkarım seviyorum.

Hem de çok."

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını eğdi ve hafifçe salladı.

"Yapamazsın. Sen sadece... yapamazsın."

Gerçekten meraklı bir kaşını kaldırdı. "Neden olmadığını sorabilir miyim?"

"Çünkü... bu hiç adil değil," diye fısıldadı. "Bana böyle bir şey söylediğinde senden nasıl nefret edebilirim ki?"

Aralarındaki boşluğu kapattı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Adını fısıldamak için gereken kısa nefes boyunca onu bu şekilde tuttu, sonra dudakları şakağını, gözlerini, yanaklarını, ağzının köşesini okşadı. Adamın gür sıcaklığı onu içine çekti ve öpücük derinleşti, morardı ve acil hale geldi, onu sahiplendi, onu kendisininmiş gibi damgaladı.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes nefese kaldı. "Ediyorum."

Elleri adamın omuzlarına dolandı ve adamın kolları onu kucağına aldı. Adam onu kaldırırken ayak parmakları yerden kesildi ve

Onu tekrar yere bırakmadan önce bir, iki kez yavaş bir daire çizdi. Elleri kadının belinden yukarı doğru kaydı ve kadın yırtılan kumaşın nemli sesini duydu. Adam bir özür daha homurdanırken sabırsızlığı hakkında yorum yapmamak için elinden geleni yaptı ama ağzı aç ve ısrarcıydı ve her türlü sabır aklından en uzak şey haline geldi.

Gömleğini çıkardı, pantolonunu sıyırdı ve ağzı her yerde ellerini takip etti, vücudunu kendisinininkine kadar acil bir ihtiyaçla alevlendirmeye niyetliydi. Kan şakaklarında, parmak uçlarında, tenindeki çığ sinir uçlarında dolaşıyordu ama kendi giysilerini çıkarmak için geri çekildiğinde, kadının elleri çoktan oradaydı.

Gömleğinin açık yakasını kavradı ve orta dikişinden aşağı doğru yırtarak beline kadar bir yara açtı. Ardından kemerinin tokasıyla uğraştı ve onu yere attı, sonra hortumunun büzüşmüş ıslaklığını, ağzından kurtulup dizlerinin üzerine düşene kadar kıpırdamayan inatçı, yapışkan yün bariyerini çekiştirdi ve inatçı giysiyi onunla birlikte uyluklarından aşağı sıyırdı.

Kadının elleri adamın demir gibi sert gövdesini çevreledi ve dili adamın üzerinde sıcak, ıslak bir alev gibi kaydı. Dante küfretti ve parmaklarını saçlarının arasına soktu, başlangıçta onu uzak tutmaya çalıştı, onu çok yakında derisinden çıkarmasını engellemeye çalıştı ... çok yakında ... Ama elleri uyluklarını okşadı ve dudakları etini okşadı ve tüm vücudu titremeye, titremeye başladığında sadece bir uyarı inleyebildi. Kalçaları baskıya karşı koymaya başladı ve boğazından çığ, düzensiz bir nefes koptu. Beline dolan sıcaklık patlamakla tehdit ediyordu ve patlamadan bir an önce onu kabaca kollarına aldı ve yatağa doğru birkaç adım taşıdı.

"Ve sen beni adil oynamamakla mı suçluyorsun?" diye homurdandı.

Önsöz söylemeden ağzını onun kalçalarının arasına gömdü. Beau yataktan doğruldu ama Beau buna izin vermedi; ellerini Beau'nun karnında ve göğüslerinde tuttu ve Beau haykırmaktan sesi kısılana ve zevk dalgaları o kadar acımasız ve güçlüydü ki, onları durdurmak, kesintiye uğratmak mümkün değildi, Beau onun üzerinde yükselip kendini sıcak, sıırılsıklam ihtişamın içine bıraktığında bile.

"Bana ihtiyacın var," diye fısıldadı bir süre sonra. "İhtiyacın olduğunu biliyorsun

Ben."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum," dedi, dişlerini hırıltıyla sıkarak.

"Edward Carleill'i tanımıyorsun, onun nasıl bir dümenci olduğunu bilmiyorsun. Hatta gemiyi ya da neler yapabileceğini bile bilmiyorsun. Bana ihtiyacın var Simon Dante ve Tanrı şahidim olsun ki" -ağızı meme ucunun koyu renkli diskinin etrafında kapandı ve onun bir küfür savurduğunu duyana kadar üzerinde çalıştı- "bunu sana itiraf ettirmek niyetindeyim."

"Açıkça itiraf ediyorum, mam'selle. Size ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var." Parmaklarını kızın saçlarında dolaştırdı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi, böylece ne demek istediği anlaşılmıyordu. "*Sana ihtiyacım var. Ama Scout'ta değil, çok tehlikeli.*"

Beau kendini dikleştirdi ve göğsündeki kasların hızla esnediğini gördü. Kadın adamın kalçalarına binmiş, adam kadının içine gömülmüştü ve her ikisinin de ince bir ter tabakasıyla kaplanmasına yetecek kadar uzun bir süredir *Egret*'ten ayrılmanın ince noktaları üzerinde düello yapıyorlardı.

"Babam ve benim sizin için yaptığımız onca şeyden sonra, Drake'in başımızı okşayarak bizi eve göndermesine nasıl izin verirsiniz?"

"Yağmalanmış hazinelerle dolu ambarlarınızla eve dönüyorsunuz."

"Kalçalarını öne doğru kaydırarak, "Yağmalanmış hazineye lanet olsun," dedi.

Tekrar küfretti ve başını yana çevirdi. Eğer yatak bir santim daha geniş olsaydı, onu kolayca üzerinden atabilir ve pozisyonlarını tersine çevirebilirdi -O zaman işkencenin gerçek anlamını öğrenmiş olacaktı. Hal böyleyken, dizlerini adamın kalçalarına sıkıca kilitledi ve adam kendini kurtarmak için herhangi bir girişimde bulunduğunda ellerini baş üstü kirişine dayadı, onun yukarı ittiği kadar sert bir şekilde aşağı itti. Dahası, olağanüstü bir kontrol gösteriyordu. Kendini sudan çıkmış bir denizyıldızı gibi yayılmış ve sıkışmış bulmadan önce onu yarım düzine kez doruğa çıkardığı için kendi hatası olduğunu düşündü. Eğer bu inanılmaz derecede tahrik edici olmasaydı, sinirlenebilirdi.

Adamın çenesini avucunun içine aldı ve onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Bu gece *Bonaventure*'da sizi pusuya düşürenin Bloodstone'un adamlarından biri olabileceğini düşündüğünüzü söylemiştiniz."

"Bunu ne zaman söyledim? Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman bunu düşünüyordun. Drake'in amiral gemisine pusu kurmaya cüret ediyorsa, açık denizde neye cüret edecek? Ya da savaşta? Ya da -"

Ağızını sertçe kendi ağzına götürdü ve onu öyle bir öptü ki, bıraktığında nefesi kesilmişti. Yüzü kızarmıştı ve gözleri

Altındaki sıcaklıktan başka bir şeye konsantre olmak için harcadığı çabadan dolayı alev alev yanıyordu.

"Onu çok yakından izleyeceğim," diye söz verdi.

Beau hafifçe nefes alarak parmaklarını göğüs kıllarının yay gibi siyah örtüsünde gezdirdi, ellerini kaslarının şekline göre şekillendirdi ve muhteşem bir şekilde yontulmuş her bir bandı göbeğine kadar takip etti. Kalçalarını ileri geri salladı, kendi sınırlarını test ederken onun sınırlarını da test etti ve kendini abartmaktan bir ürperti duyarak hareket etmeyi bıraktı.

"Nasıl olsa eve dönecek olan zeplinin üzerindeki altının bir kısmını boşaltabiliriz," dedi, hâlâ onun erkekçe mantığının etrafında bir yol bulmaya çalışarak.

"Pinnace gidiyor, *Egret* gidiyor ve sen de gidiyorsun. Ve eğer birinin yükünün hafifletilmesi gerekiyorsa, mam'selle" -elleri göğüslerinin etrafında dolaştı ve başparmakları gergin pembe meme uçlarını aşındırdı- "ikimize de onarılamaz bir zarar vermeden önce bu ben olmalıyım."

Geriye uzandı ve parmak uçlarının onun kalçaları boyunca hafifçe ileri geri gitmesine izin verdi. Onun gerildiğini ve içinde daha da gerildiğini hissetti, parmakları kalçalarının her durgun yuvarlanışına karşı zaten son derece hassas olan bir bölgenin üzerinde dans ettiğinde lezzetli bir zonklama verdi.

"Demek şimdi bir yük oldum," diye mırıldandı.

Nefesini içine çekti ve yumuşak bir yeminle bıraktı. Kadını belinden kavradı ve kadın kontrolü yeniden ele geçirip onu durdurmadan önce iki hızlı, sert vuruş yapmaya zorladı.

"Sen bir yük değilsin," diye söz verdi soluk soluğa. "Ama savaşta tehlikeli bir dikkat dağıtıcı olabilirsin. Düşmandan çok senin için, gözümü senden uzun süre ayırırsam neler olabileceği konusunda endişelenmeye meyilli olabilirim. Savaşta işlerin ne kadar hızlı ters gidebileceğini gördün. Babanın diğer bacağını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını gördün. Tanrım, Isabeau" -ellerini göğüslerinde, omuzlarında, kollarında, bacaklarında gezdirdi- "seni güvende ve bütün tutmak istediğim için beni suçlayamazsın."

Hayal kırıklığını bastırdı ve kararlılıkla öne doğru eğildi, ellerini başının iki yanına dayadı, gözleri onunkilerden sadece bir iki santim uzaktaydı. "Siz hayatıma girmeden önce kimse beni güvende ya da bütün tutmak zorunda değildi Kaptan ve bakın... Ben buradayım."

Bedeni tüm doluluğuyla zonkluyordu. "Demek öylesin."

"Öte yandan, *sizi* savaşta gördüm ve pervasızsınız. Gereksiz riskler alıyorsunuz-"

"Yemin ederim, sağduyunun ruhu olacağım."

"Tanımadığınız gemilerle dikkatsizce oyunlar oynuyorsunuz."

"Bin metre uzakta duracağım ve atışlarımı zararsız bir şekilde suya tüküreceğim... istediğiniz bu mu?"

Bir ürperti dikkatini tüm sorunlarının kaynağına, adamın ağzına yöneltti.

"Bana güvenmeni istiyorum."

"Anlıyorum."

"Tamamen."

"Deniyorum. İnanın bana, deniyorum. Ama benden doğanın, toplumun, aklın ve içgüdülerin tüm kurallarını bir kenara bırakmamı istiyorsunuz. Bu... biraz daha zaman alabilir."

"*Daha ne kadar* zaman var?" diye sordu.

Gözlerinin içine o kadar derin baktı ki, onun içine tırmandığını hissettiğini sandı. "Hayatımızın geri kalanı böyle mi geçecek sence?"

Nefesi bir anda kesildi. Adamın elleri kalçalarındaydı ve tıpkı sözlerinin niyetlerini manipüle ettiği gibi onları da sinsice manipüle ediyordu. Zevki karanlık, girdaplı seller halinde gelmeye başladı ve eğer aptalca bir şekilde bunu yapmaya meyilli olsaydı bile durduramazdı. Elbette değildi. Tartışmanın herhangi bir bölümünü kazandığından bile emin değildi. Daha sonra, ona tekrar meydan okuyacak zekâyı geri kazanma konusunda endişelenecekti, ama şu an için, anın eriyen sıvı sıcaklığı, onun adını haykırdığını duymak ve titreyen coşkusunun gücünün kalbindeki son boş yeri doldurduğunu hissetmek yeterliydi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Spence ertesi sabah güvertede bir direk kadar kalın bir kafayla belirdi. Dili kürklüydü ve on yıl önce Hint Adaları'nda bıraktığı ayağının kırmızı karınca yuvasının üzerinde duruyormuş gibi kaşındığını söyledi. Mutlu değildi ve Jonas Spence mutlu olmadığından tüm mürettebatın da mutlu olmadığından emin oluyordu. Spit McCutcheon bile kuyruğunun altına terebentin sürülmüş bir kedi gibi davranıyordu.

Beau'nun kimseye acıyacak hali yoktu. Bütün gece bir an bile uyumamıştı ve doğal olarak o an da sabahın erken saatlerinde gelmişti. Sonunda irkilerek uyandığında, Dante'nin adamlarının çoğu çoktan *Scout'a* transfer olmuştu ve eğer Beau zamanında güverteye çıkmasaydı, Dante muhtemelen bir veda bile etmeden mutlu bir şekilde yelken açacaktı.

Onun veda etmesini istememiş olması, bunu yapmamasını emretmiş olması ve veda ettiğinde de suratının asık olması, onu vücudunda dolaşan sıcaklık ve anlayıştan daha azıyla göndermiş olması önemli değildi. Sıcaklık, tutku, kulübesinin karanlık sıcaklığında verilen dokunaklı sözler yok olmuş, ardında sert gerçeklikten başka bir şey bırakmamıştı. Adam gidiyordu ve kadın geride kalıyordu. *Hayatlarının geri kalanı*, şafağın ürpertici gri ışığında yeni ve çirkin bir anlam kazanmıştı.

İzciyi ilk gördüğünde ruh hali pek de düzelmemişti.

Egret'ten daha küçük, üzgün görünümlü bir gemiydi; belki yüz ton ağırlığında, sekiz culverin ve altı sakerden oluşan bir bataryası vardı. Onun büyüklüğünde ve karakterinde bir gemi için yeterli bir silahtı ama Dante'nin *Virago'da -ya* da silahlarını demislerle desteklediğinden beri *Egret'te-* alışık olduğu sıcaklığın yanına bile yaklaşamazdı. *Scout'ta* geri çekilmekten ve altı yüz tonluk *Elizabeth Bonaventure* ile beş yüz tonluk *Revenge* ve *Golden Lion'*ın daha ağır silahlarının düşmanın bel altını yumuşatmasına izin vermekten *başka* seçeneği yoktu. Ve en azından bunun için, Beau kendini beğenmiş bir memnuniyet hissetti.

Ama sonra *Talon'un* da orada, Pitt'in yarı topuyla dolu olduğunu ve Dante de Tourville'in hayaletinden kurtulmak için her şeyi yapabilecek bir adam tarafından yönetildiğini hatırladı. Savaşlar, duman, gürültü ve çalkantı ile karışıklık için mükemmel yerlerdi. Karanlıkta pusular planlayan ve kaptan arkadaşlarını düşman gemilerinin toplarına terk etmekten çekinmeyen bir adam için mükemmel yerlerdi.

Drake'in filosu çoktan ufukta alçalmıştı. Şafak, tuvallerini çiçeklerle donatmış ve Dante'nin zamanı telafi etmekte zorlanmayacağına güvenerek güneye doğru bir rota çizmiş ve yelkenlerini gri, rüzgârlı gökyüzüne çevirmişti. *Talon* yola çıkan son gemilerden biri olmuş, neredeyse varlığını Dante'nin yüzüne karşı göstermişti. Sinsi gri boyası ve kirli kanvas elbisesiyle yanından geçip gidişini seyreden Beau, demilerden birini kendisi yükleyip onu düzgün bir şekilde uğurlama isteğine güçlkle karşı koyabildi.

Dante'nin şakağına silah dayama isteği de çok güçlüydü. O da fazla uyumamış gibi görünüyordu - harikalar harikası. Öfkesi kısa sürüyordu ve çenesi her iki kelimedede bir sıkışma eğilimindeydi. Vedalaşmak için de oldukça üzücü bir şeydi, konuşmanın çoğunu o yapıyordu -ve bunu hızlı yapıyordu, böylece tartışmaya çok az yer kalıyordu- ve göz kamaştırmanın çoğunu Beau yapıyordu. Spence, McCutcheon, Cuthbert ve *Egret*'in mürettebatının büyük kısmı yakınlarda asık suratlı bir sessizlik içinde duruyordu. *Virago*'nun son adamları da neşeli teknelere bindiğinde hiç tezahürat yoktu, hiçbir yerde tek bir gülümseme bile görülüyordu.

Sızdıran yelkenli de büyük kalkışı izlemek zorunda kaldı. *Sincap* yirmi tonluk küçük bir gemiydi, iki direği ve yelkeninin yanı sıra bir sıra küreği vardı. On sekiz kişilik bir mürettebat taşıyordu ve gemide ağır silahlar olmasa da, baş ve kış kovalayıcıları ve her kırışe monte edilmiş bir sıra ölümcül şahin vardı. Bu gemiler hızları nedeniyle kaçakçılar tarafından tercih edilir ve savaş gemileri arasında hızla seyredip emir ve mesaj iletebildikleri için donanma subayları tarafından kullanılırdı. Şu anda *Egret*'in gövdesine doğru yaklaşmış, direkleri ve armaları dul bir kadının kafasındaki gevşek dişler gibi takırdıyordu. Drake'in filosundaki diğer gemiler kadar sağlam ve denize elverişli görünüyordu ve kaptanı eve döndükleri için duyduğu rahatlamayı haykırmaktan mutlu görünüyordu.

Tükürük McCutcheon'ın yanıtı, büyük bir balgam sıçramasından kaçınmak için eğilmesine neden oldu.

"Peynir kışlı piç. Onu bir aylığına bana verin, omurgasını sertleştiririm."

Spence homurdandı ve neşeli teknenin *Scout*'a doğru son geçişini yapmasını izledi. Gözleri kısıldı ve sakalı bir lanetin etrafından dolandı. "Yarwood nereye gittiğini sanıyor? Ya Loftus?"

Spit yüksek sesle, "İspanyollarla savaşmak istiyorlar," dedi ve özellikle sert bir bakış fırlattı. "Ve ben de bunu yapmayacaktım."

Durdurun onları, gitmek istediler. Tüm mürettebat gitmek istedi ama sadece birkaç adamımız için yer vardı. Yarwood'un yüzündeki morlukları fark ettiyseniz, bir düzine adamı dövmek zorunda kaldı sırf o boşluklardan birini alabilmek için."

Scout halatlarını çözüp büyük ana yelkenini açarken Spence homurdandı ve başını salladı. Sıkışmış yağmur suyuyla doluydu ve branda çırpınıp kırıksıklıklarını silkeledikçe aşağıdaki güverteye yağmur gibi yağıyordu.

"Özensiz iş," dedi Spit küçümseyerek. "Yelkenler çok gevşek, sıkı ayarlanmalı, rüzgârda salınmamalı. Neredeyse bize çarpacak olmasına şaşmamalı."

Beau küpeştede onlara katılırken kuru bir sesle, "Neredeyse bize çarpıyordu," dedi, "çünkü dümencisi tam bir göt. Eğer yirmi yaşından bir gün büyükse, onun çocuğunu doğuracağım."

"Daha memeden yeni kesilmiş biri için cesur bir konuşma."

"Evet, ama en azından ben ne yaptığımı biliyorum. Bay Carleill'in Kanal'dan hiç çıkmadığını garanti ederim, hatta limandan bile çıkmamıştır. Dante" -yan tarafa baktı- "muhtemelen akşam yemeği için onu Lucifer'e yem edecek."

Spence homurdanarak, "Bunu söylerken gülümsemeni yüzünden uzak tutmaya çalış, genç kız," diye öğüt verdi. "Zavallı delikanlıya büyü yapabilirsin."

"Korkarım çoktan bir büyü kapmış olabilirler," dedi sessizce. "*Talon*'un nasıl sinsice geçtiğini gördün mü, neredeyse bir kasap dükkânının önünde sinsice dolaşan bir melez gibi?"

"Evet. Spit bir an için düşündü, belki de bize

."

"Biz mi?"

Tükürük Jonas'ın ç e v r e s i n i görebilmek için öne doğru eğildi.

"Unutuyor musun?"

elimizde ne var?"

"Hayır, unutmuyorum. Ama Drake'ten yüz çevirip peşimizden gelmeye cesaret edemezdi; hiçbiri edemezdi, çok fazla tanık vardı. Ayrıca Cadiz'de yeterince yağma yapacaklar."

"Evet," diye homurdandı Spence. "Cadiz."

"Riskli bir iş," diye mırıldandı Tükürük. "Ama bunu deneyecek cesarete sahip oldukları için Tanrı hepsini kutsasın."

"Elli gemiye karşı yirmi gemi mi? Ölümcül ihtimaller. Muhtemelen sudan çıkarılacaklar."

"Belki de değil, senyor," dedi arkalarından gelen sessiz bir ses.

Spence, McCutcheon ve Beau hep birlikte dönüp konuşmacıya baktılar. Beau'nun küçük düşesi tanınması bir an aldı (onu başka türlü düşünmek zordu), çünkü süslü elbisesini ve hantal farthingale'ini çıkarmıştı. Pitt'in gömleklerinden birine benzeyen bir şey ve birkaç beden büyük, belden kıvrılmış ve bir jüt parçasıyla sıkıca bağlanmış bir çift denizci kanvas pantolonu giymişti. Gözleri çerçeveli ve şişti, burnu kırmızıydı ve yüzü ağartılmış bir çarşaf rengindeydi. Kafasının hiçbir yerinde kıvrım yoktu; saçları geriye doğru kazınmış ve Beau'nunkinin bariz bir taklidi olarak örülmüştü, bu durum parmaklıktaki üç kişinin de bir an duraksamasına neden oldu.

"Cadiz'deki gemilerin çoğuna eyalet valisi tarafından el konuldu. Limandan gizlice kaçıp Kral'ın hizmetinden firar etmelerinden korkulduğu için, İspanyol mürettebat sağlanana kadar yelkenleri ve silahları sökülmüş durumda."

"Böyle şeyleri nereden biliyorsun, genç kız?" Spence sordu.

"Ben sadece bir hizmetçiyim, senyör. Düşes ve kocası konuşuyor ve ben yanlarında dursam bile sadece duvarları görüyorum."

"Bunu Pitt'e söyledin mi?" Beau sordu.

"Gemiler hakkında mı? Evet, senyora. Ve kanal boyunca iç körfeze çekebildikleri toplar ve ağlar hakkında."

"Top mu? Ağlar?"

"Kale duvarlarındaki toplar çok eski ve yerlerine sabitlenmeleri gerekiyor. Sadece limanın tam ortasına saldırabiliyorlar. Ve ağ, iç limanın girişini kapatmak için batırılabilen iki kadirga tarafından işletiliyor."

"Drake saldırıya geçmeden önce tüm bunları bilecek mi?" Spence heyecanla sordu.

Christiana bir an gözlerini indirdi, belli ki suçluluk acısı çekiyordu, ama tekrar kaldırdığında ve Beau'nun meraklı kaşlarıyla karşılaştığında, çenesindeki eğim kadar gururluydular.

Senyor Pitt'in bana geri dönmesini istedim," dedi basitçe. "Beni de yanında götürmesini istedim, ama o öfkeyle bunu yapmadı."

Tükürük nefesinin altından, "Etrafta bir veba salgını var," dedi.

"O benimle evlenmek istiyor ve ben de onunla evlenmek istiyorum, ancak henüz evli değiliz ve bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyememeli."

Beau, düşesin gemide bulunduğu onca zaman boyunca kendisine iki üç kelimeden fazla bir şey söylemediğini tahmin ediyordu ama şimdi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"O haklı," dedi Beau ve Spence'e baktı. "Kesinlikle haklı, biliyorsun."

İki çift kaplan gözü birbirlerinin düşüncelerini okudu ve Tükürük'ün boğazından bir inilti çıkardı.

"Ahh, Jaysus. Düşündüğüm şeyi düşünmediğini söyle bana".

Spence'in gözleri kısıldı. "Sadece düşünüyorum -bazen yukarıda dalgalandırdığımız bayrağa dikkat etmeniz gerekir. O İngiltere'nin bayrağı ve başı dertte, bu da bana göre yardım etmek için elimizden geleni yapmamız gerektiği anlamına geliyor, kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kısıtıp sıvışmak değil. Sen ne diyorsun kızım?"

"Birinin Jonas Spence'e gemisini nereye götürüp nereye götüremeyeceğini söylemesi gerçekten üzücü bir gündür."

Spence göğsünü şişirmek için derin bir nefes aldı. "Evet. Öyle olacak. Bunu tüm mürettebata söylemeliyiz. Bunu yapmamak doğru olmazdı; eve gidip zor kazandıkları altınları harcama hakkını kazandılar."

"O zaman bunu onlara soralım ve ne diyeceklerini görelim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CADIZ

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Simon Dante'nin *Scout*'la ilgili ilk kuşkuları vardı. Hafif ve hızlı olması için tasarlanmıştı, ancak direklerinde zayıflık olduğuna dair kanıtlar vardı ve dümenin bir emre itaat etmeden önce düşünmesi çok uzun sürüyordu.

Silahların çoğu Pitt'e ganimet gemilerinden yamyamlıkla alındıklarından şüphelenmesine neden olmuştu, çünkü farklı kalibre ve kalitedeydiler, bazıları İtalyan, bazıları İngiliz, bazıları İspanyol dökümhanesinin damgasını taşıyordu. Onları gerçek mühimmatla test etmek için ısrar etmişti - genç Carleill şiddetle karşı çıkmıştı. Pitt, toplarını bantlı demirden bölümler halinde inşa eden ve bunları bir arabanın çukurunda birbirine cıvatalayan İtalyan tarzından hoşlanmıyordu; bu inşa edilmiş culverinlerden ikisi açıkça yararlılıklarını aşmış ve ilk canlı atışta parçalanmıştı. Onları neredeyse yeterli bir top haline getirmeyi başardı, ancak dökme demir şahinlerden bir diğerini basitçe söktü ve denize düşmesine izin verdi. Barutun çoğunun daha ince bir kıvamda yeniden öğütülmesi ve güneşte düzgün bir şekilde kuruması için nemli ambardan çıkarılması gerekiyordu.

Yine de bu bir gemiydi ve Dante yeniden komuta ediyordu ve Saint Vincent Burnu'nu dolaşmak için geçen iki hafta boyunca Pitt'le birlikte silahlar ve armalar üzerinde talim yaparak mürettebatın çoğunu daha iyi denizciler olmasa bile en azından daha uyanık denizciler haline getirdiler. Günün her saatinde, hatta gecenin köründe bile, aniden çalınan davullar, adamların ellerinde palalar, tüfekler ve mızraklarla gemiye çıkma ve göğüs göğüse çarpışma talimi yapmalarını işaret ediyordu. Bunların komutasını Lucifer üstlendi ve aynı iki haftalık süre içinde adamların birçoğu korkutularak iyi birer kılıç ustası haline getirildi.

Drake Cadiz'e ulaşma hevesiyle, tartışmalar ya da istişareler için daha fazla gecikmeye izin vermedi. Kraliçe'nin kalyonları ilk olarak kıyı sularını kendi omurgaları altında test ettiler ve Nisan ayının sondan ikinci gününde şafak söktüğünde tüm filo San Lucar de Barrameda açıklarında, İspanyol limanına kolayca ulaşabilecek mesafede yatıyordu.

Öğle vakti kaptanlarını *Elizabeth Bonaventure* gemisinde topladı. ve onlara mümkün olan en basit terimlerle ne yapmaları gerektiğini anlattı.

Onlardan ne istediğini, ne beklediğini.

"Rüzgar bizimle. Güneş arkamızda. Ve Tanrı'nın lütfuyla, bu gece çökmeden Cadiz'in en iyi kısmını ele geçireceğiz."

Bölgede devriye geziyor olabilecek hızlı flyboat'lar tarafından erken teşhis edilmelerini önlemek için renklerinin vurulmasını emretti. Dante'yi, limanın ve savunmasının yapısını hatırlayabildiği kadar ayrıntılı olarak bir kez daha gözden geçirmeye davet etti. Bir saat sonra filo yola çıkmış, top güverteleri harekete hazır hale getirilmiş, gemi cerrahları testereleri ve kerpetenleriyle, havan topları ve tiftikleriyle hazırды. Davulcular güvertede hazır bekliyor, üst dudaklarındaki nem tanelerini siliyor, gergin bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor, ara sıra avuç içlerini kurulamak için bir ellerini pantolonlarının içine sokuyorlardı. Topçular atışlarını ve fişeklerini hazırladılar, linstock'larındaki yavaş füyeleri yaktılar ve topun yanında durup sessizliğin ve kristal berraklığındaki havanın tadını çıkardılar, dualar mırıldandılar, bunun görecekları son mavi gökyüzü ve köpüklü beyaz dalgalar olup olmayacağını merak ettiler.

Scout'un güvertesinde Dante, Kraliçe'nin daha hızlı yelken açan kalyonlarından oluşan dörtlünün önlerinde ilerleyişini izlemek gibi şüpheli bir zevke sahipti. *Scout* geç kalma konusunda yalnız değildi; Victor Bloodstone da dahil olmak üzere özel gemilerin çoğu aynı grupta seyahat ediyordu. *Talon*, ister kazara ister tasarım gereği olsun, *Scout*'a ayak uyduruyor, her zaman biraz arkada ve sancak tarafında kalıyordu. Arkalarında kalan beş pinnace, filonun dümen suyundaki türbülansla boğuşuyor, ağır dalgalar tarafından alabora edilmekten kaçınmaya çalışan pireler gibi bir ileri bir geri savruluyordu.

Pitt ona katıldığında Dante güvertede onların bazı maskaralıklarını izliyordu.

"Olabileceğimiz kadar hazırız."

Dante bu değerlendirme karşısında sertçe başını salladı, sonra bakışları tekrar ufka yöneldi.

"Hâlâ orada mı?"

Güneş çok parlaktı, dalgaların tepelerinde dans ediyor, her bir ışık noktasını bir yelken takımını andırıyordu. Ama üç gündür, sabahın erken saatlerinde ve gecenin son saatlerinde, orada bir şey vardı, ufukta alçakta ilerliyordu, şafakta sadece beyaz bir leke, gece boyunca ensede rahatsız edici bir kaşıntı.

Dante'nin ilk düşüncesi, filolarıyla aynı yöne giden bir İspanyol zabrası ya da bir Portekiz urkasına yönelmişti. Carleill tarafından desteklenen ve Pitt tarafından düşünülen ikinci düşüncesi ise bir ikmal gemisi ya da

Cadiz'e giden hazine gemisi. Gerçekte, Akdeniz'in kapıları arasında düzenli olarak gidip gelen binlerce gemiden herhangi biri olabilirdi, ancak ne Pitt ne de Dante, birbirlerinin gözlerindeki şüpheyi okumak için gereken süreden daha uzun bir süre buna inanmadı.

"Sanmıyorsun-"

"Eğer öyleyse," diye cevap verdi Dante sessiz bir tehditle, "onu ben öldüreceğim." Her iki adam da ufuktaki uzak lekeye bakmış, bunun mümkün olduğuna inanmak istememişti ama üç gün sonra gemi hâlâ oradayken, geminin onları geçmek için hızlandığına ya da başka bir limana sapmak için alçaldığına dair görünürde hiçbir işaret yokken, her ikisi de yarıdan fazla ikna olmuştu

Ak Balıkçıl'dı.

"Onu gerçekten boğazlayacağım," diye mırıldandı Dante, dudaklarını zorlukla kıpırdatarak. "Ellerimi boğazına dolayacağım ve gözleri yuvalarından fırlayıp dili kararana kadar sıkacağım."

"Belki de onlar değildir. Belki de Carleill'in önerdiği gibi, böylesine büyük bir filoya saldırmak istemeyen ihtiyatlı bir denizcidir."

Dante uzaktaki denizin yeşiline, sonra da Pitt'in gözlerinin yeşiline baktı. İkisi de buna bir an bile inanmadı.

Öğleden sonra saat dört sularında Cadiz kentinin üzerinde oturduğu kireçtaşından yapılmış büyük deniz duvarı denizden yükselmiş, arkasındaki liman bir direkler ve armalar ormanıya kabarmıştı. William Borough'nun nezaket beklentilerine aldırış etmeyen Drake, kalyonlarını körfeze soktu ve en dıştaki kara parçasını geçene kadar niyetleri hakkında hiçbir uyarıda bulunmadı. Limanın karşı tarafındaki Saint Mary Limanı'ndan iki büyük kadirge, Drake'in işini sormak için kibarca yola çıktı. Bunlar kürekle çekilen sığ su çekimli gemilerdi ve *Bonaventure*'un toplarından çıkan ilk gürültülü yaylın ateşiyle merakları giderildi ve aniden geri dönerek hiçbir kalyonun takip edemeyeceğini bildikleri sığıllara doğru öfkeyle ilerlemeye başladılar.

Drake ana direğine Aziz George Haçı'nı çekti. Kıyamet Ejderhası'nın geldiğini Cadiz şehrine duyurmak için kendi flamalarını ve standartlarını halatlara astığında, kıyıdaki ve kalabalık limandaki kargaşa görülebiliyordu. Sokaklar, Hisar'ın güvenliği için çığlıklar atarak koşan vatandaşlarla bir anda tıkaandı. Askerler bir düzensizlik karmaşası içinde kaleden sevk edildi

ve kayalıkların tepesine küçük siyah saç dikenleri gibi dizilmişlerdi, oradaki varlıkları ateşledikleri ya da havada salladıkları tüfekler kadar yararsız ve etkisizdi. Drake *Bonaventure*'a doğruca rıhtım boyunca demirlemiş gemilerin oluşturduğu kalabalığın içine girmesini emretti. Sıkı bir şekilde bir araya gelmiş bu kalabalığın Dante'nin *San Pedro*'dan çıkardığı tablolara ne kadar benzediğini hayranlıkla seyretmek için bir an durdu ve gözlerinde hâlâ parlayan hayranlıkla ateş açma emrini verdi. Uzaklaşmadan önce ortalarına üç tam yaylım ateşi açtı. Arkasındaki korsanlar da daha küçük gruplara ayrılıp limanın belirli bölümlerine saldırmadan önce aynı şeyi yaptılar. Cadiz'de savaş için yeniden donatılmakta olan ikmal gemilerinin ve kalyonların çoğu gerçekten de yelkensizdi ve Kraliçe'nin korsanlarının topları için talihsiz hedeflerdi. Hareket edebilen bazı küçük gemiler demir halatlarını kesip kaçmaya çalıştılar ama deniz şahinleriyle boy ölçüşemezlerdi ve kısa sürede körfez duman ve gürültüyle doldu, yanan ve batan gemiler vardı. silahlarıyla cevap vermek için.

İkinci bir küçük kadirga filosu toparlanmaya ve İngilizleri caydırmak ve iç limana açılan kanalın ağzını kaçan gemiler için açık tutmak için ellerinden geleni yapmaya çalıştı. Kendilerini *Elizabeth Bonaventure*'a attılar ama Kraliyet Donanması'nın diğer üç savaş gemisi onun kanatlarından ilerlerken, kadirgaların beşi alevler içinde, diğer ikisi de parçalanmış kürekler ve hırpalanmış cesaretle gönderildi.

Dante *Bonaventure*'un gölgesinde kalmayı başarmış ve kadirgalara karşı destek vermişti. Mürettebatına güven vermek isteyerek daha yavaş gemilerden birini seçti ve onu tehlikeli bir şekilde sığınlara yaklaştırdı, adamların yeniden doldurup ateş edebilecekleri kadar hızlı bir şekilde patlattı. Dumanların arasından kanalın ağzına doğru zahmetle ilerleyen kalyonlardan birini gördü ve kadirgaların neden intihar saldırısına giriştiklerini hemen anladı. Ön direğinde Portekiz, Leon, Kastilya ve Napoli'nin armalarını içeren sancak; ana direğinde papalığın çapraz anahtarları; mizana direğinde İspanya'nın kırmızı-beyaz sancağı; kış tarafında ise Philip'in kraliyet armalarının yer aldığı devasa sancak dalgalanıyordu.

Philip'in gözde amirali Santa Cruz Markisi'nin amiral gemisi olan kırk dört toplu Santa *Ana*'ydı.

Dante Drake'i aradı ama ya *Bonaventure* onu fark etmemişti ya da daha küçük gemilerden oluşan kalkanın arkasındaki *rata* ile çok meşguldü.

Kürek mahkumlarını serbest bırakmak için.

Dante bir kez daha *Scout*'un yetersiz ateş gücüne hayıflandı; silahları devasa İspanyol'la boy ölçüşemezdi. Ama yapabileceği ve yaptığı şey, dümene geminin önünü kesecek bir rota çizmesini emretmektir; *rata'nın* iç limana çekilmesini geciktirmeyi ya da en azından kanalın ortasındaki derin suyu bloke etmeyi umuyordu.

"Tam yol ileri, Bay Carleill; bizi pruvasının karşısına getirin."

Santa Ana'nın önünü kesmek istiyorlarsa keskin görünmeleri gerekiyordu ve dümenden hemen bir yanıt gelmeyince dönüp beyaz yüzlü Edward Carleill'e baktı.

"Dümenci! Emrimi duydun mu?"

"Efendim... bize çarpacak!"

"Eğer onu yeterince hızlı getirirsen olmaz!"

"Arkasında yer yok. Bizi sığılıklara sürükleyeceksin!" "Ya emrimi ilet, dümenci, ya da onu kendim getiririm!"

Santa Ana silahlarını hazırlamıştı. Kirişinden tam bir borda patladı, *Scout*'un tepelerine çılgık atan mermiler gönderdi, yelkenleri ve armaları yırttı ve hareketlerini daha da gizlemek için kalın bir duman perdesi ekledi. Hız kazanıyordu. Adamlar serenlerinde yelkenleri dolduruyor, diğerleri güvertede daha fazla silah hazırlıyor ve alt katını hazır hale getiriyorlardı. İkinci bir bordadan gelen patlama *Scout*'un mizanasındaki bir adamı buldu, onu avludan fırlattı ve arka güverteye kırmızı damlacıklar yağdırdı. Carleill hardal rengi ceketinin üzerindeki sıçramalara dehşetle baktı ve dehşet içinde geri döndü.

"Bay Carleill!"

Bunun bir faydası olmadı ve Dante öfkeyle dümenin başına geçti, tepedekilere bağırarak emirler yağdırdı, kendileri de kafalarının yanından demir atışları geçerken halatlarla çalışmaya alışık olmayan adamları rüzgârı yakalamak için yelkenleri yeniden hizalamaya teşvik etti. Tek küçük avantajı limana ilk girdiği andan itibaren taşıdığı ivmeydi ve onun emirleriyle *Scout* gözle görülür bir sıçrama yaptı, sanki dümeninde deli bir adam varken başka çaresi olmadığını anlamış gibi uyuşukluğunu üzerinden attı.

Dante, *Santa Ana*'dan yoğun ateş alarak onu hızla yaklaştırdı. Pitt her birine ikişer yaylım ateşi ile karşılık verdi ve karşılıklı atışların birleşik gürültüsü sonunda Drake'in dikkatinin dönmesine neden oldu,

Revenge ve *Golden Lion* da kadırgalardan ayrılabilirdikleri kadar hızlı bir şekilde onları takip ediyordu.

Lucifer arka güvertede Dante'ye katılmış, dümeni tutan adamı hırlayarak kenara çekmişti. Emirler için dikkatle kaptanına baktı ve emirler geldiğinde en ufak bir tereddüt göstermeden cevap verdi.

Dante *Scout'u Santa Ana'nın* pruvasının karşısına, İspanyol topçuların yüzlerinde parlayan teri görecektik kadar yaklaştırdı. Amiral gemisinin rotasını değiştirmekten başka çaresi yoktu ve bunu yaparken doğrudan Drake'in toplarının yoluna girdi. *İntikam* ve *Altın Aslan'la* birlikte İspanyol'a mermi üstüne mermi yağdırmaya başladı, gövdesini paramparça etti, adamları, silahları, yelkenleri, direkleri suya savurdu. Çok geçmeden bir düzine yerde su hattının altına gömüldü ve ambarlarına dolan denizin ağırlığı tarafından emildi. Yine de son ana kadar toplarını ateşlemeye devam etti; atışlar, alevler ve kaynayan bir buhar kazanı körfezin dibine hızla inişini işaret ediyordu.

Bu arada Dante, sığılıkların kayalık dışlarına çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu. Hatta o kadar yaklaşmıştı ki, omurgası kumu sıyırdı ve taşla tahtanın çarpışmasından çıkan keskin bir çığlık *Scout'un* boyunu sarstı. Ama sıyrıldı ve sinirlerini silkeleyerek *Santa Ana'yı* Drake'e bıraktı ve gözlerini duman bulutlarıyla birlikte umutsuzca kaçmaya çalışan şişman görünümlü bir Levanten'e dikerek limandan çıkıp açık denizin özgürlüğüne doğru yol aldı.

Talon'un güvertesinde Victor Bloodstone'un gözleri, sürüklenen duman perdelerinin arasından bakmaya çalışırken kısıldı. *Scout'un Santa Ana'ya* karşı yarışını izlemiş ve De Tourville'in gemisinin hızını ve yol tutuşunu hafife alacağını umarak devasa İspanyol argosy için tezahürat yapmıştı. İspanyol'un pruvasının Dante'nin kirişine çarptığını, çıra gibi parçalandığını ve Fransız piçini çığlık çığlığa ateş denizine gönderdiğini görmek istemişti.

Scout kalyonun arkasında kaybolduğunda, hâlâ kendini sığılıklara çarpma ya da daha iyisi Drake ve üç Kraliyet Donanması kalyonunun çapraz ateşine yakalanma umudu vardı.

Ama hayır. *Scout* sağlam bir şekilde ortaya çıkmış, birkaç yırtık yelkenden daha fazla hasar almadan kargaşadan uzaklaşmıştı.

"Bu piç dokuz canlı bir kedi gibi," diye mırıldandı Bloodstone. "Onu öldürmek için ne gerekecek?"

Burnu, şişmiş ve rengi solmuş bir kemik yığınının üzerinde kızgın kırmızı kabuklarla kaplı Horace Lamprey, *İzci*'nin ardından öfkeyle baktı ve efendisine aynı sıcaklıkla küfretti. Boğazındaki kül lekesini temizledi ve gözlerine kazık saplanmış Cimaroon'un hoş bir resmini gözünde canlandırdı.

"Kendime ödemek istediğim birkaç borcum var," diye homurdandı. "Önümüzü kesmemesi çok kötü. Onu çapraz ateşte yakalamak hiç de fena olmazdı."

"Belki de," dedi Bloodstone yavaşça, "tam olarak bunu yapmayı ayarlayabiliriz." Lamprey, Bloodstone'un bakışlarını takip etti ve bir an için

Levanten tüccar dumanın girdaplarına doğru ilerliyordu. Yelkenleri tamamen açılmıştı ve hız kazanmaya başlamıştı. Yaklaşan karanlığın ve sisin başaramadığını, körfezin dış ağzı kesinlikle başaracak ve onu limanın içindeki tüm arayan gözlerden saklayacaktı.

Peşinde yırtıcı bir kurt gibi onu takip eden *İzci* Simon Dante de Tourville dümeninde.

"Bizi buraya getirin, Bay Lamprey. Levanten tek bir geminin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük. Kaptanın yardımımıza ihtiyacı olabilir."

"Evet." Kırık surat kötü niyetli bir sırıtışa dönüştü. "Evet, Kaptan, öyle olabilir."

Dante ana güverteyi boydan boya koştu ve tek bir sıçrayışta arka kaleye çıkan merdivenleri çıktı.

Pitt'e, "Yanına gel ve Levanten'i karaya karşı tutmaya çalış," dedi. "Eğer onu rüzgârdan uzak tutabilirsek, kayalıklara doğru sürme şansımız olabilir."

"Efendim? Kaptan?"

Dante döndü ve Edward Carleill'in arkasında durduğunu gördü, yüzü hâlâ griydi ama kendi utancından kaskatı kesilmişti.

"Efendim, orada ne olduğunu bilmiyorum. Bunu açıklayamam, sadece bir daha olmayacağına söz verebilirim. Aslında, eğer bir emri yerine getirmekte göz açıp kapayıncaya kadar bile gecikirsem, efendim" -kemerinden kılıcını çıkarmak için el yordamıyla hareket etti- "beni ezip geçerek bana bir iyilik yapmış olursunuz."

Dante gergin genç yüzü inceledi ve Beau'yu düşünmekten kendini alamadı, tüm inatçılığı ve gururuyla orada olmasını diledi.

"Bu... benim ilk gerçek savaşım efendim ve-"

Dante nefesini tutup küfretti, sonra başını öne eğdi. "Dümenin yanında dur ve emirlerimi harfiyen yerine getirmeye hazır ol. Ve inan bana

seni ezip geçecek, Carleill. Hiç tereddüt etmeden."

Genç Edward sertçe yutkundu. Kılıcını yeniden kınına soktu, sonra dümenin yanındaki yerini aldı, ayaklarını iki yana açtı, ellerini arkasına sıkıca bağladı.

Dante, Pitt'in gözlerindeki bakışı yakaladı. "Sakın söyleme."

"Tek kelime bile. Ne dümenci ne de geride bıraktığın silahlar hakkında."

"O hâlâ bir kadın, lanet olsun," diye tısladı Dante.

"Bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Seni neden rahatsız ediyor?" Dante kaşlarını çattı. "Topçularınız hazır mı?"

"Hazır."

"O zaman lanet tahtaların yanında durun, menzile giriyor. Bay Carleill...?"

"Evet, efendim?"

"Eller çarşafılara. Onu pruvada kesişecek bir rotada yakın ve hızlı bir şekilde getirin. Öncekiyle aynı manevra, ama bu sefer bakalım onu resiflere sıkıştırabilecek miyiz?"

Körfezden uzaklaşan *Scout* rüzgârı kış tarafına aldı ve Levanten'in peşine düştü. Paralel bir rotaya girdiğinde pruvasından demir grisi su kıvrıldı, sonra derece derece yatmaya başladı. Levantine'in kaptanı çılgınca daha fazla hızlanmaya çalıştı ama *Scout* daha hafif ve daha hızlıydı. Yanaştı ve tam bordasını açarak devasa ticaret gemisini salladı ve kaçmak için nafîle bir çabayla onu karaya doğru sürükledi. Toplarından dumanlar yükseliyor ve *Scout'un* yelkenleri üzerinden bir yay çizerek geçen taş topların tiz feryatları duyuluyordu, çoğu zararsız bir şekilde denize sekiyordu.

Dante'nin topları gürledi ve İspanyol'a bir yaylım ateşi daha açarken güverteler titredi. *Scout* çok fazla hızlanmıştı ve kalyonun yanından geçip gitmekle tehdit ediyordu ama Carleill gemiyi akıllıca dümenine oturttu ve bir sonraki bordaya deve yeterince yaklaşarak güvertelerine parçalanmış tahta parçaları püskürttü. Bir patlamanın ardından Levanten'in barut deposundan yukarıya doğru kaynayan siyah bir tirbuşon dumanı yükseldi ve birkaç dakika sonra bayraklarını ve flamalarını indirip teslim olduğunu bildirdiğini görmek hafif bir hayal kırıklığı oldu.

Dante *Scout'un* yelkenlerinin suya neredeyse duracak şekilde açılmasını emretti. Sancak tarafındaki topçular tezahürat yaparak keplerini ve bandanalarını havaya fırlattılar. Sancak bataryasındakiler de aynı şeyi yapmaya başladılar.

Aynı anda gelen bir mermi patlaması küpeşteden geçerek güverteye ölümcül bir spreyl halinde parçalanmış keresteler gönderdi. İki top taşıyıcıları üzerinde havaya kalktı, biri yere indiğinde bir adamı namlunun altında ezerek posa haline getirdi. İkincisi ise tutunduğu yerden kurtulup güverte tahtalarına çarptı ve burnu gökyüzüne doğru uzandı.

Dante dumanların ve yaralı adamların çığlıklarının arasından *Talon*'un üzerlerine geldiğini gördü. Lanet okudu ve bağırarak bir uyarıda bulundu ama bu uyarıların çoğu bir başka ezici bordanın gürültüsü arasında kayboldu.

Ama Pitt onu çoktan görmüş ve sancak tarafındaki toplardan geriye kalanların doldurulmasını emretmişti. Dante yelkenlerin sıfırlanmasını emredip rüzgârı tekrar almaya çalışırken bile mürettebata istedikleri gibi ateş etmeleri için bağırdı.

Levanten, körfezin ağzını tıkayan duman bulutlarının arasından başka bir geminin çıktığını görünce en az *İzci* kadar şaşırmış olmalıydı. Gemi kendi vatandaşına ateş açmaya başlayınca daha da şaşırdı. Yine de onların tartışmasına kapılmak üzere değildi ve karaya doğru yaklaşarak, eğer niyetleri buysa, ikisini birbirlerini paramparça etmeye bıraktı.

Kesinlikle Bloodstone'un olduğu anlaşılıyordu, çünkü çok uzakta duruyor, öldürmek için harekete geçmeden önce demis'ini *Scout*'un gövdesini ve donanımını yumuşatmak için kullanıyordu. Dante kaçış manevraları emretti ve korsan buna uymak için cesurca bir girişimde bulundu ama artık kara ile açık deniz arasında sıkışıp kalmış durumdaydı. Bloodstone hızını kesmedi, toplarının büyük bronz dişlerini ateşlemeye devam etti, yelkenleri, armaları ve direkleri çiğneyerek etrafındaki denizi fişkıran fiskiyelerden oluşan bir kütleye dönüştürdü.

Ve her lanet dakikanın tadını çıkarıyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Bir şeyler yapmalıyız!" Beau bağırdı.

"Evet, kızım, evet. Neler olduğunu görüyorum ve olabildiğince hızlı hareket ediyoruz! Sırtındaki gömlek hariç her şeyi üstlerine koymuşsun!"

Beau küfrederek *Egret*'in ön güvertesinde volta atıyor, yumruğunu her iki üç adımda bir küpeşteye vuruyordu. *Egret*'i geri döndürüp Drake'in filosunun peşine düşmek tüm mürettebatın oybirliğiyle aldığı bir karar olabilirdi. Ama Beau ve Spence'in kararı, durdurulamayacakları kadar geride kalmak ve kuyruklarını bacalarının arasına kısıtararak tekrar evlerine dönmekti. İki hafta boyunca İngiliz deniz şahinlerinin peşini bırakmamışlar, yelkenlerini her zaman ufukta zar zor görebilmişlerdi. İspanya kıyı şeridinin kasvetli ipliği şekillenmeye başladığında ancak yelken açıp hızlanabilmişlerdi.

Egret hızla ilerlemiş, dalgaları temiz bir şekilde yararken deniz suyunu fersahlarca arkalarına itmişti. Cadiz Körfezi'ne girdiklerinde filonun iki, belki de üç saat gerisindeydiler ve limanın ağzı yaklaştıkça, üzerindeki kirli gri gökyüzü büyük bir duman ve kül bulutuyla kaplandı.

"Başardı," diye mırıldandı Spence huşu içinde. "Drake Kral'ın lanet filosunu ateşe verdi!"

Beau, "Ve Kral'ın bunu kısa sürede öğrenmeyeceğini sanma," diye karşı çıkarak, kararan kıyı şeridi boyunca bir ya da iki mil arayla birer birer yanmaya başlayan işaret ateşlerini işaret etti.

Sonra kıyı boyunca, limanın oldukça dışında alev alev yanan başka bir şey daha fark etmişti. İki gemi birbirine girmişti, biri devasa bir Levanten kargo gemisi, diğeri...

"Yüce İsa," diye haykırmıştı. *İzciyi* tanımıştı, hantal bir devin peşinde vızıldayan sinir bozucu bir eşekarısından başka bir şeye benzemiyordu.

"Bin metre uzakta duracağına söz verdi," dedi alaycı bir tavırla. "Sağduyunun ruhu olacağına, destek sunacağına, başka bir şey yapmayacağına yemin etti."

McCutcheon küpeştenin üzerinden tükürerek, "Şimdiye kadar yaptığı her şeye ihtiyatlı diyor," dedi, "pervasız dediği şeyi görmekten nefret ediyorum."

Spence kıkırdadı. "Zaten gördün. Beau'muzu açık güvertede öptüğünü gördün."

Beau dinlemiyordu. Kalbinin aniden yüksek sesle çarpması yüzünden şakayı duymadı bile.

"Baba... orada! Limandan bir gemi daha çıktı! Bu *Talon*!" Nefesi kesildi ve tekrar küfretti. "Bu Bloodstone'un gemisi ve... Dante'nin onun orada olduğunu bildiğini bile sanmıyorum!"

"Kimsenin orada olduğunu bildiğinden şüpheliyim, duman falan derken."

"*Jonas*!" Tükürük, sanki birkaç santim daha iyi bir görüş sağlıyormuş gibi parmaklığın üzerinden öne doğru eğiliyordu. "Şu piç kurusuna bakın! Bütün silahlarla ateş açtı!" Beau ve Spence, *Talon'un* silahlarının sonsuz gibi görünen turuncu alev dilleri halinde patlamasını dehşet içinde izlediler. Hâlâ dört ya da beş mil uzaktaydılar ve sesler onlara sessiz gümbürtüler olarak ulaşıyor, hızla solan ışıkla daha da sönükleşiyordu. Birkaç dakika sonra ellerinde sadece yanan limanın zonklayan parıltısı ve kendi silahlarından çıkan ateş kalacaktı.

gemilere karanlığa karşı herhangi bir silüet veriyordu. "Bir şeyler yapmak zorundayız!" Beau ısrar etti.

"Evet. Demisi on beş kiloluk mermiyle doldurun; daha uzağa taşıyacaktır. Beau bizi pozisyona sokar sokmaz bir el ateş edeceğiz. Piç herif ne yaptığını gören biri olduğunu anlasın."

McCutcheon hızla uzaklaştı, hızı, barut ağırlığını ve mesafeleri hesaplarken gözleri hâlâ iki gemideydi. Beau yarım adım gerisindeydi, koşarken bağırarak emirler yağırdırıyordu.

Dante pek bir şey göremiyordu. Alacakaranlık *Scout'a* gelen azıcık temiz havayı da temizliyordu, geri kalanı dumanla, uçuşan enkazla, yanan branda parçalarıyla doluydu. Ana direk, karmakarışık halatlar ve kırık direklerden oluşan bir karmakarışıklı. Üstteki üçte birlik kısım katlanmıştı ve bu gereksiz yükten kurtulmak için yukarıya testereler ve sopalarla kesmek üzere adamlar gönderilmişti. Kaybedilen her çeyrek knot hız onu *Talon'un* toplarının altında tutuyordu ve zaten ağır yaralıydı. Çarşafalarının çoğu gevşemiş ya da kopmuş halatlardan sarkıyordu; serenler geminin eğimiyle birlikte çılgınca sallanıyordu. Gövdesi yarılmıştı ve deniz, su hattının altından, neredeyse pompalardaki adamların boşaltabileceğinden daha hızlı bir şekilde içeri akıyordu. Her yerde kan vardı, bu da

Carleill'in asıl mürettebatından beşi çoktan denize atlamıştı; gemide kalıp iki deli arasındaki kin savaşının ortasında kalmaktansa kıyıya yüzmeyi ve İspanyollarla şanslarını denemeyi tercih etmişlerdi.

Dante'nin çılgınlığının küçük bir avantajı vardı, çünkü *Talon*'un topçuları, Pitt'in kendi demisini onlara karşı kullanıyor olmalarına rağmen, kendi *Virago* adamları kadar iyi değillerdi. Her dört atıştan ikisi zararsız bir şekilde denize savruluyor, bu da çok fazla spreyci ve çalkantıya neden oluyor ve culverinlerin odun ve kemiğe çarpan her bir karşılıkları için gerçek bir takdir yaratıyordu. Pitt sabit bir yaylım ateşi sürdürüyordu, Bloodstone'un çok erken yaklaşma konusunda iki kez düşünmesini sağlayacak kadar keskin ve sıcaktı, ama bir on dakika daha geçtikten sonra bunun bir önemi kalmayacaktı. *Scout*'un dümeni yarım yamalak ve hareket etmesini sağlayacak kadar yelkeni yoktu. Tıpkı Levanten'in olduğu gibi çaresizce kıyı şeridinde sıkışmıştı; tek fark, şeytanın kendisi ona alev kusuyor olsaydı bile renklerini vurmayacak bir kaptandı.

"Simon!"

Dante toplardan birini kullanıyordu. Linstock'un parlayan ucu temas deliğine uygulandığında ve makat takımı patlayan atışın geri tepmesini emmek için sıçradığında geri çekildi.

"Simon!"

Ekip silahı çekerken, namluyu temizlerken, boğazına yeni bir mermi sokarken ve yeni bir barut fişegiyle doldururken Dante arkasını döndü. Pitt yanında silahla uğraşıyordu, yüzü is ve ter içindeydi, sarı saçları kana bulanmıştı. Çılgınca yan tarafı işaret ediyor, bir şeyler bağıırıyordu ama Dante'nin kulakları son patlamadan dolayı hâlâ çınlıyordu.

Dante ilk başta hiçbir şey görmedi ve Pitt'in aptal gibi bir aşağı bir yukarı sıçramasına ve kollarını neredeyse yuvalarından fırlatmasına neden olan şeyin ne olduğunu görmek için gözlerini silmek zorunda kaldı. Rüzgârın ters yönünden yaklaşan başka bir kalyondan, yelkenleri doluydu ve intikam hırsıyla geriliyordu, topları patlamıştı, savaşa girerken gök gürültüsü saçıyordu.

Dante gözlerine inanamadı ve kabul etmeden önce gözlerini iki kez kırpma zorunda kaldı. "Tanrım... Beau!"

Bir örtü ipine tutunup kendini yukarı çekerek küpeştenin üzerinde durdu ve *Egret*'in tüm üst yelkenlerini geri çekip neredeyse suyun içinde tamamen duracak şekilde kaymasını izledi. Kendi girdaplı ters akıntısının içinde

ve *Scout*'un güvertesindeki herkes deliler gibi tezahürat yaparken, duman, gürültü ya da alev kıvılcımları çıkarmadan üç muazzam yaylım ateşi açtı.

Dante yumruğunu sıktı ve kendi sesini adamlarıninkine ekledi. "Bloodstone, seni lanet olası korkak! Kendi ihanetinde boğulmak nasıl bir duygu!" İki gemi de onu duyamasa da *Egret*'e de seslendi. "Ahoy, Jonas, seni güzel piç! Onu doğruca buraya getir ve o korkağı elindeki her şeyle çarmıha ger!"

Spence'in onu yaklaştırmaktan başka çaresi yoktu çünkü *Scout*'un moralini yükseltmek için bu destek gösterisine çok ihtiyaç duyulsa da, *Egret* hâlâ gerçek bir hasar veremeyecek kadar uzaktaydı. Yine de, demislerden bazıları hedeflerini vurarak *Talon*'un ana gövdesinde uzun bir yarık açtı ve güverteadaki ahşaplara saplandı.

İki yaylım ateşi daha ve *Egret* yelkenlerini yeniden ayarladı, *Talon*'a doğru baş aşağı döndü ve rüzgârı toplayabildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Bloodstone umursamaz görünüyordu. Gemisi bir borda daha açarak *Scout*'un arka güvertesinin bir bölümünü yok etti ve üç adamı denize uçurdu.

"Belli ki Spence'e ya da gemisine pek saygı duymuyor," diye homurdandı Pitt. "Önce bizim işimizi bitirecek."

"Deneyecek," diye hırlayarak kabul etti Dante. "Ama hâlâ birkaç sürprizimiz var."

"Ne olduklarını bilmek istiyor muyum?"

Dante hırsla sıırttı. "Eminim onaylayacaksınız. Ambarda bulduğun çivi sandıklarını yukarı getir ve baş taraftaki topların namlularını doldur. Hazır elin değmişken Yunan ateşi fiçilerini de getir ve kış tarafa yerleştir."

Pitt'in yüzü kirlerin arasından parladı. "Şimdiden hoşuma gitti."

Dante, Edward Carleill'in kanlı bir tazı gibi dümenin başında durduğu kış tarafa koştu. Eskisinden daha da korkmuş görünüyordu ama şu ana kadar Dante'nin emirlerini gözünü bile kırpmadan yerine getirmişti.

Dante ona yeni talimatlar verdiğinde bu kez gözlerini kırptırdı ve eğer mümkünse rengi biraz daha soldu.

"Eğer başarılı olacaksak, bana verebileceğin kadar hıza ihtiyacımız olacak. Elimizde bir şey kaldı mı?"

"Bulacağım efendim. Buna güvenin." Döndü ve üst kattaki adamlara çarşafı düzeltmelerini, gerekirse çıplak elleriyle yerlerinde tutmalarını emretti.

Eller.

Dante dümeni Carleill'in ellerine bıraktı ve Pitt'in nafta ile doldurulmuş ve bir katran tabakasıyla kapatılmış dört küçük fıçı taşıdığı sırada kış tarafına geri koştu. Yangın çıkarıcıların başarılı olması için *Talon*'a tükürme mesafesinde olmaları gerekecekti, ancak yalnızca bir tanesi hedefe isabet ederse, patlayan yağ güverteler boyunca alevleri kimsenin onları boğmayı düşünemeyeceği kadar hızlı yayacaktı.

Onları yeterince yaklaştırmak *Scout*'un içinde kalan her şeyi alacaktır. Özel geminin üstün ateş gücü onu sonuna kadar vuracaktı; tek umutları *Egret*'in ne yaptıklarını görmesi ve Bloodstone'a sıcak bir dikkat dağıtıcı sunmasıydı.

Bu arada başını eğmiş, topunu doldurmuş ve ateşliyordu. Carleill onu bir ok gibi hedef aldı, düz ve doğru ve korsan, hırpalanmış ama yenilmemiş, son bir ruh patlamasıyla karşılık verdi. Hızını, cesaretini ve kararlılığını toplayıp kendini *Talon*'un toplarına attı ve Dante kıçtaki şahinlerin yanına çömeldiği yerden Victor Bloodstone'un ön güvertede durup adamlarını yeniden doldurabildikleri kadar hızlı ateş etmeleri için cesaretlendirdiğini görebiliyordu.

Carleill dönme noktasına gelmeden önce onları olabildiğince uzun süre hedef olarak görmedi. Emirleri iletiyor, mürettebatın dümeni tutuşunu sıkılaştırıyordu ki *Talon*'dan gelen bir patlama arka güverteyi taradı, ahşapları ve etleri parçaladı, tüm üst kaleyi ve içindeki herkesi denize süpürdü.

Dante bir an durakladı, Carleill'in durduğu yerdeki boşluğa baktı, bunun Beau olabileceğini biliyordu. ... ama sonra düşünecek zamanı kalmadı. *Scout* *Talon*'dan elli, kırk, otuz metre uzaktaydı ve onu rotasından saptırmanın hiçbir yolu yoktu, tam hızla özel gemiye çarpacaktı. Pitt baş toplarını ateşledi, sonra da adamlarına geri çekilmelerini emretti. Dört ölümcül demir çivi *Talon*'un güvertesine püskürtülerek korkunç bir hasara yol açtı ve yirmi metreden az bir mesafe kala Dante kış topların fitillerini ateşledi... ve ateşledi.

Beau *Scout*'un tökezleyerek dönüşünü ve *Talon*'a doğru koşmaya başlamasını *izledi*. Dante'nin son anda yön değiştirerek *San Pedro*'ya karşı gösterdiği başarıyı tekrarlamasını bekliyordu ama bir şeyler ölümcül bir şekilde ters gitti. Üç yüz metre öteden bile, iki gemi çarpışırken kalasların çıkardığı çığlıkları ve parçalanan tahtaları duyabiliyordu. *Talon*'un gövdesi içeri doğru çarptı. Özel gemi

sendeledi ve sancak kirişinden bir su dalgası iterek devrildi. Kendini toparladığında, *Scout* geminin ortasına sıkışmıştı ve Dante'nin adamları ellerinde kılıçlar, kargılar ve tüfeklerle yan tarafa doğru koşuşturuyorlardı. Yunan ateşinin dört fiçisinden ikisi hedeflerini buldu ve *Talon'un* arka güvertesinde büyük sıvı alev tabakaları halinde patladı. Yanıcı madde küpeşteler boyunca ilerledi ve gövdenin kenarlarından aşağı damladı. Karanlıkta mavi, altın ve kırmızı renklerde dalgalanarak güverteye yayıldı, tahtalar boyunca ilerledi ve kırık tahtaların arasından sıcak mavi parmaklar döküldü.

"Ateş etmeyin!" Spence silah mürettebatının başlarının üzerinden bağırdı. "Yoksa iki gemiyi de vuracağız! Beau! Onu yakalama mesafesine getirin, diğer tarafta sıkıştıracağız!"

Beau *Egret'i* hızlı ve yumuşak bir şekilde getirdi. Jonas Spence'in önderliğindeki adamlar, halatlar ve silahlarla bordaların yanında hazır bekliyorlardı. *Talon* hâlâ toplarını ateşliyordu ve Spit onlara yakın mesafeden, deniz suyunun rayların üzerinden püskürmesine neden olacak kadar yakın bir mesafeden birkaç sıcak yanıt verdi. Billy Cuthbert tüfekli ve tabancalı adamlarını kefenlere çıkardı ve *Talon'un* kış tarafında yanan ateşlerin ışığında hedeflerini seçtiler.

Korsan gemisinin güvertesinde curcuna patlak vermişti. Adamlar ikili, üçlü, sürü halinde dövüşüyordu; kılıçlar ve hançerlerle ürkütücü danslar yapan gölgeli çiftler, sadece alevlerin parıltısıyla ısındığında yüzlere ve özelliklere bürünüyordu.

Beau Dante'yi görebilmek için güverteyi taradı ama şaşkınlık içinde kıvranan çok fazla gölge vardı. Pitt'i gördü, her elinde bir tabanca, kalçasında parlayan bir bıçak, *Scout'tan Talon'un* güvertesine doğru sallanıyordu ve Lucifer'i gördü, ikiz palaları sanki Hint Adaları'nda kamış topluyormuş gibi uzuvları kesiyordu. Her yerde ölümler ve yaralıları vardı. Güverteler kan gölüne dönmüştü.

Beau palasını çekti ve arkasındaki dört *Egret* adamıyla birlikte güverte tahtalarının üzerinden tırmanarak çatışmanın ortasına düştü. Elinde tekne kancası olan bir gölge ona soldan saldırdı ve Beau hiç düşünmeden iki elini birden kullanarak ağır kılıcını adamın boğazına sapladı. İki gölge daha ona doğru hamle yaptı ve o da birini tabancasıyla vurdu, sonra tabancası bittiğinde yeniden doldurmakla uğraşmak yerine onu bir sopa gibi kullandı.

Marangoz Thomas Moone sol tarafındaydı ve kalkan olarak kullanmak üzere bir fiçinin kapağını taşıyordu. Palasını her sallayışında küfrediyordu ama

En zayıf eklemleri, en savunmasız kemikleri bilerek, bunu pratik bir gözle yaptı. Adamlar onlara saldırdı ve *Egret*'in güvertesinden daha fazla adam akın etti ve kısa süre içinde *Talon*'un mürettebatı silahlarını bırakıp kollarını havaya kaldırarak merhamet çığlıkları atmaya başladı.

Ve Dante de Tourville'den hâlâ haber yoktu.

Tam o anda *Talon*'un güvertesindeki tek açık alanda bulunuyordu. Victor Bloodstone karşısında durmuş, nefes nefese kalmış ve terden sıırılsıklam olmuş, nefret ettiği düşmanının etrafında temkinli bir çömelişte, elinde kılıcı, gözleri cinayet saçarak dönüyordu.

"Sonuna kadar onurlu, Victor," diye tükürdü Dante. "Mezar taşında böyle yazacak. Açgözlülük ve hırs uğruna feda ettiğin adamların kanıyla yazılacak."

Bloodstone bıçağıyla ileri atıldı. Tek sağlam koluyla savaşmasına rağmen Dante bu hamleyi kolayca savuşturdu. Diğer, iki gemi çarpıştığında çarpışmanın etkisiyle yırtılmıştı ve güverteye sürekli kan damlıyordu.

Bloodstone geri çekildi ve daire çizerek başka bir açıklık bekledi. Düşmanı iriydi, kaba kuvvetiyle sağlamdı ama bu gücün bir kısmı eriyip gidiyordu. Dahası, Dante'yi daha önce dövüşürken görmüştü ve onun bir geminin güvertesinde ayak hareketlerinin incelikleriyle uğraşamayacak kadar uzun yaşadığını biliyordu. Kesip biçmeyi tercih ediyordu, özellikle de rakibi daha önce gözlerinin tehditkâr çeliğine bakmamışsa, çoğunlukla iyi bir etki yaratıyordu. Victor, mükemmel bir çalım atıp devasa göğsünde ince kırmızı bir şerit bıraktığında şimdi olduğu gibi bakmış ve gülmüştü.

"Neden?" Dante hırladı. "Bunu neden yaptın? Altın için miydi? Hepsi altın için miydi?"

Bloodstone gözlerindeki teri silkeledi. Sırtını alevlere dönmüştü ve nefret edilen yüz, parlayan ısıyla yanarak önünde duruyordu. Daha da uzakta, gölgelerin arasından beliren, parçalanmış burnuyla günahattan daha çirkin başka bir yüz ve sakatlanmış gülümsemesindeki gizlilik, Victor'un durmasına, verdiği cevapta derin bir şey düşünüyormuş gibi kılıcını bir an sabitlemesine neden oldu.

"Altın mı? Evet, kısmen altındı. Ve kısmen de... sendin." "Ben mi?"

Tanrı aşkına ben sana ne yaptım ki?"

Bloodstone'un dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve güldü, "Kesinlikle hiçbir şey, sevgili Comte. Asil kandan gelen birçok dürüst neslin anlayabileceği bir şey bile değil."

Başını salladı ve Horace Lamprey tabancasını kaldırarak Dante'nin başının arkasına nişan aldı. Tetiği çekti ve tava parladı; bir saniyeden kısa bir süre sonra, silahı tutan el iğne inceliğindeki bir stiletto ile yanındaki direğe saplandığında silah bir tarafa doğru sarsıldı. Silah ateş aldı ve Dante tam zamanında dönerek Beau'nun ikinci bir bıçak fırlattığını ve Lamprey'nin çığlıklarını boğuk bir tıslamaya indirgediğini gördü.

Victor'un kılıcı parladı ve Dante onu engellemek için hamle yaptı. İki kılıç kesişti ve kabzaya doğru kayarak çelikten bir kıvılcım yağmuru gönderdi. Silahlar ayrıldı ve tekrar kesişti, her iki tarafta da ter ve küfürler yükseldi. Darbe kollarını titretti ve Bloodstone vücudunun savunmasız olan sol tarafını zayıflatmak için Dante'ye yüklenirken dişlerini beklenti içinde sıktı. Fransız'ı kasıtlı olarak tekrar kılıçları kilitlemeye davet etti, sonra bileğine şiddetli bir bükülme verdi, bıçağı döndürüp yukarı kaldırarak Dante'nin kolundaki gücü etkili bir şekilde kırdı. Dante açıklığı gördü ve onu yakaladı, geriye yaslanıp ileri doğru hamle yaptı, kılıcının uzunluğu boyunca kayan et, kas ve kemiği hissetmeyi beklerken muzaffer bir çığlık attı.

Ama neredeyse inanılmayacak kadar hızlı bir hareketle Dante darbeyi önceden sezmiş ve bir dansçının zarafetiyle tam bir daire çizerek geri dönmüş, kendi bıçağını Bloodstone'un omurgasının dibine güçlü bir şekilde saplamıştı. Kemik çatladı ve et parçalandı. Bloodstone neredeyse ikiye bölünürken zafer çığlığı acı dolu bir çığlığa dönüştü. Çarpmanın etkisiyle güverte korkuluğundaki kırık bir boşluktan ileri doğru fırladı ve Dante'nin kılıcı sırtına saplanmış halde, ana güvertenin büyük kısmını saran alev havuzuna düştü.

Dante sendeleyerek parmaklıklara doğru yürüdü ve Beau onu kolunun altından yakalamak için ileri atıldı. Alevler açgözlülükle yalayana kadar Bloodstone'un cesedine baktı ve sonra Beau'ya baktı. Yüzü kir ve külle kaplıydı, atleti omzundan yırtılmıştı ve çenesindeki yaradan boğazına doğru kan sızıyordu ama daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğini düşündü. İnatçı, itaatsiz, pervasız, meydan okuyan
... ama ruhunu sızlatacak kadar güzeldi.

"Günün birinde," diye soludu, "sana söyleneni yapmaya başlamak zorunda kalacaksın."

Beau onun göğsüne yaslandı ve yüzünü onun boğazına gömdü. "Bir gün bana güvenmeye başlamak zorunda kalacaksın."

Dante dudaklarını onun saçlarının yumuşak ipeğine bastırdı. "Evet. Biliyorum."

Alevler gittikçe yükseliyordu. Adamlar bağırıyor, koşarak yanlarından geçiyor, *Egret*'in güvenliğine atlıyorlardı. Pitt, Spence ve McCutcheon onlara sesleniyor, önümüzdeki birkaç saniye içinde gemiden ayrılmaları gerektiği ya da yangının gemilere sıçrama riskini göze almaları gerektiği konusunda uyarıyorlardı.

Dante kaşlarını çattı ve parmağını kızın çenesinin altına sokarak yüzünü kendi yüzüne doğru çevirmeye zorladı. Dünyadaki tüm altın ve hazineler orada, ona doğru parıldıyor, kendisinininki kadar ham ve yırtık pırtık duygularla dolup taşıyordu.

"Bana ne kadar güveniyorsun?"

"Hayatım pahasına."

Ak Balıkçıl'a baktı ve mırıldandı, "Bu kadarı yeterli olmalı."

Yarasına aldırmadan onu kollarına aldı ve küpeştenin tepesine çıkardı. Onun yanına tırmandı ve denge için kefen halatlarını kullanarak, Pitt'in onlara doğru salladığı halat uzunluğunu yakaladı. Halatların çoğu kesilmiş ve kalyonlar pruvaları hariç her yerlerinden ayrılmıştı. Orada, aralarındaki tek bir göbek bağı gerilmişti ve Dante kolunu Beau'nun beline dolayıp onları yirmi metrelik boşluktan geçirirken Lucifer palalarından birini indirdi ve iki gemiyi birbirinden ayırdı.

EPILOG

Drake'in filosu gecenin geri kalanını Cadiz'in dış limanını yakıp yıkarak geçirdi. Ertesi sabah pinnace filosunu kanaldan geçirerek iç limana götürdü ve burada Kral'ın değerli kalyonlarından yedisini ve küreklerine kadar şarap, top, kereste ve Kral'ın Lizbon'da toplanan donanması için erzak yüklü bir dizi küçük gemiyi yakmaya başladı. El Draque'ın sabrı önceki akşam Spence, Beau ve Simon Dante'nin isli yüzleriyle karşılaştığında fena halde sınanmış olsa da, hatırı sayılır bir hasar meydana gelmiş ve çok az acı çekilmişti.

Victor Bloodstone'un ihaneti, *Talon* ve *Scout*'un kaybı, kötü şöhretli deniz şahininin saçları kadar kırmızı parlamasına neden olmuştu. Jonas Spence'in, kendisini ve kargosunu güvenli bir şekilde eve götürme emrine rağmen onların peşinden gitme cüreti, sadece daha az felç geçirmesine neden oldu ve Drake küstahlıkları yüzünden *Egret*'e el koymayı ciddi ciddi düşündü. Filosundaki diğer tüm kaptanların örtülü isyan tehdidiyle desteklenen Dante'nin müdahalesi bunu engelledi.

Drake iki gün sonra, artık *Egret*'i de içeren küçük kuvvetini Cadiz'den çıkardı ve arkalarında bir duman bulutu bıraktı. Sonraki altı hafta boyunca daha küçük limanlara zarar verme sözünü yerine getirdi ve bunu yaparken Kral'ın işgal planlarını tam bir yıl geriye atacak kadar gemiyi ve hayati malzemeleri yok etti.

Sir Francis bu dönüş yolculuğunda İspanya'nın bir başka hazine kalyonu olan *San Felipe*'ye de rastladı. Ona saldırmaktan memnundu, özellikle de *San Pedro*'nun yağmaladığı ganimetin yanında çok küçük kalacak miktarda külçe, tabak ve baharat bıraktığında. Aslında bu, bir korsan gemisinin tek başına aldığı en büyük ganimetti ve Drake zafer sarhoşluğuyla İngiltere'ye döndüğünde, şimdiye kadarki en heyecan verici ve ilham verici seviyesinde olmasa da, şöhretinin ve servetinin tamamen geri kazanılmış olmasından memnundu.

Kraliçe kârdan payına düşeni saymayı bitirdikten sonra, cesur deniz şahinlerine sadece Kral'ın gururunu ayaklar altına aldıkları için değil, aynı zamanda kraliyet hazinesine İngiltere'nin donanmasını inşa etmeye yetecek kadar para aktardıkları için teşekkür edebilmek amacıyla bir ay sürecek kutlamalar planlandı.

Beau soyunma odasından kaşları çatık bir şekilde çıktı. Bir şeyleri kaçırdığından emindi. Yıkanmasına, pudralanmasına, saçlarını kıvrıp toplamasına ve jartiyer bağlamayı bilmeyecek kadar müptela bir çocuk gibi çoraplarından yukarı doğru giyinmesine yardım etmekle görevlendirilmiş üç hizmetkâra rağmen, çok önemli bir giysi parçasının unutulmuş olduğuna emindi.

"Simon-?" Salona girdiğinde başını öne eğmiş, farthingale'in geniş kanatlarını kapı aralığından geçirmeye ve ayak parmaklarına takılıp duran geniş çemberlere ve çok sayıda eteğe takılmamaya odaklanmıştı. "Bu işleri benden daha iyi biliyorsun. Burada bir yanlışlık olduğunu söyleyemez misiniz?"

Kafasını kaldırdı ve pencerenin yanında duran bir yabancı gördü. "Oh! Affedersiniz, ben sizi ..."

Dante arkasını döndü. Salonda tam iki saattir bekliyordu, ormolu saatin bitmek bilmeyen tik takları ancak ara sıra iç odanın kapısından boğuk bir küfür dizisinin içeri girdiğini duyduğunda rahatlıyordu. Pitt ilk bir saat boyunca ona eşlik etmişti ama kara gözlü küçük düşesinden gelen bir çağrı onu kendi dairesine koşturmuştu. Geoffrey Pitt, Christiana Villanueva ile evlenmek için İngiltere'ye dönmeyi beklememişti. *San Felipe* gemisinde, İspanya'nın kızlarından birinin ruhu için onları evlendirmeyi kabul eden bir Katolik rahip vardı.

Spence, salonun narin mobilyaları arasında sudan çıkmış balina gibi hışımla dolaşıyordu. *Talon*'la olan savaşta bir parmağını ve yarım kulağını daha kaybetmişti ve kazancını alıp *diğer* kaptanların canlarını tehlikeye atarak açabilecekleri küçük bir ticaret gemisi filosu kurma niyetini açıklamıştı. O ve Spit McCutcheon dümene sadece zevk için geçeceklerdi. Ya da rumbullion stokları tehlikeli bir şekilde azalma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında.

McCutcheon da Kraliçe'nin huzuruna çıkmak üzere giydirilmişti. Fırçalanmış, tıraş edilmiş ve kendisini renkli bir kuklaya benzeten yeni bir takım elbise giydirilmişti. Dante, Beau'nun bu geçiş sürecinde nasıl bir yol izleyeceğini ancak hayal edebilirdi. Hizmetçileri ve kucak dolusu firfırlı giysiyi soyunma odasına girerken görmüştü. Hizmetçilerin saatler sonra, boyunlarında ter, başlarında şapka ve omuzlarında yorgunluktan sarkmış bir halde dışarı çıktıklarını da görmüştü.

Artık dışarıdaydı ve gerilim sona ermişti. Adını seslendiğinde döndü ve bir iki saniye boyunca pencereden gelen parıltı gözlerinin karanlık bir bulanıklıktan fazlasını göremeyeceği kadar parlak kaldı.

"Affedersiniz, sizi kocam sandım," dedi Beau, sesi fısıltıya dönüşerek. Olduğu yerde durdu ve gözlerinin kendisine oyun oynadığından emin bir şekilde, yirmi ayak yüksekliğindeki pervazlı pencerenin önünde duran uzun boylu, zarif figüre baktı.

Londra'daki ilk tam günüydü, onu ilk kez bir tersanede Spence'in *Egret*'teki onarımları denetlemesine yardım ederken ya da havasız bir depoda yükün satışı için lonca tüccarlarıyla pazarlık yaparken görmemişti. Drake ve Kraliçe'den gelen telaşlı haberlere rağmen Londra'daki evine gelmek için son dakikaya kadar beklemişti. Plymouth'tan ayrılışlarını geciktirmek için ateşi bahane etmişti ama çektiği tek sıcaklık Beau'nun kollarında oldukça iyi tedavi edilmişti.

İsteksizce Londra'ya gelmişti ve daha da isteksizce bu sabah yataklarından bir berber, bir uşak, bir terzi eşliğinde çıkmıştı; hepsi de Kraliçe tarafından kabul edilme, karşılanma ve azarlanma beklentisiyle. Kraliçe'ye, soylu olmayan, hatta yüksek bir soydan gelmeyen biriyle evlenme küstahlığında bulunduğu dair bir mektup fırtınasını çoktan atlatmıştı. Bunların her birine, De Tourville arması ve çok büyük bir fleur-de-lis ile kabartılmış bir kart göndermiş ve Comte ve Comtesse'in, ateşinin hala seyahate izin vermeyecek kadar yüksek olmasından duyduğu üzüntüyü ifade etmişti.

Spence her an emir gelmesini bekliyordu. Dante sadece yeni karısıyla sevişmiş ve tersanedeki işine devam etmişti.

Ve şimdi buradaydılar, Kraliçe'nin huzuruna yarım saatlik bir araba yolculuğuyla varmışlardı ve Beau *ona* reverans yapması gerektiğini hissediyordu. Dante'nin saçları abanoz kusursuzluğuna bir santim kalana kadar kesilmiş, çenesi Beau'nun birden fazla şekilde takdir etmeye başladığı kaba tüylerden arındırılmıştı. Gece mavisi kadife ceketinin altına beyaz saten bir gömlek giymiş, ceketin kenarları altın şeritlerle süslenmiş ve ön kapağında bir sıra mücevher işlemeli düğme parıldıyordu. İşlemeli yaka ve manşetlerin en darları, yüzünün ve ellerinin derin bronzlaşmış rengiyle nefes kesici bir tezat oluştururken, demir gibi uzun ve gergin bacakları da dublesiyle aynı zengin mavilikte hortumlarla kaplıydı. Ayakkabıları en iyi, en yumuşak deriden yapılmış ve saf altınla tokalanmıştı. Kalçasına taktığı elbise kılıcı

kabzası parşömenler ve kıvrımlardan oluşan özenli bir örgü olan mücevherli bir tokayla kılıflanmıştı.

Hayatında ilk kez Fransız aristokrasisinin asil bir üyesi, kibar ve zarif Comte de Tourville gibi görünüyordu. Tek inatçı isyan hareketi kulak memesinde belirginleşen altın göz kırpmasıydı.

Yavaşça ilerledi, yaklaşımı Beau'nun ciğerlerindeki havayı daha da çekti, eğer bu mümkünse.

Saçlarını, elbisesini, hatta kemerini süsleyen minik inci dizilerini bile kasıtlı ve ölçülü bir şekilde incelerken gözleri gökyüzü kadar maviydi. Aslında elbiseyi kendisi seçmişti; şeffaf ipek iç çamaşırından korsesine, tel çemberlerin aşağıya doğru inen katmanlarıyla tekerlek şeklindeki farthingale'e kadar her şeyi. Kollarında iki normal gemi gömleğine yetecek kadar zengin kumaş vardı. Korse düz ve sertti, şaşırtıcı derecede küçük bir belden sonra daralıyor, genişleyen kadife etekleri abartmak için uzun bir V'ye dalıyordu. Her şey en koyu, en saf siyah renkteydi, siyah inciler ve ışıltılı jetlerle süslenmişti. Saçları yüzünün etrafında yumuşak kumral buklelerden oluşuyordu, daha sonra geriye doğru toplanmış ve minik mücevher kümeleriyle süslenmişti. Boynunda De Tourville elmaslarından ipler vardı, teninin koyu tonuna karşı öyle göz kamaştırıcıydı ki, Saray'ın gözlerini kıskançlıktan sulandırırdı. Parmağında bir başka De Tourville yadigârı, bir zamanlar Plantagenet prensesine ait olduğu söylenen, daha fazla elmasla çevrili devasa bir inci vardı.

Dante onu giymek için daha uygun birini düşünemezdi.

"*Mon cygne noir magnifique,*" diye mırıldandı, sesi yüzüne biraz renk gelmesine izin verecek kadar boğuktu. "Bu kadar güzel görünebileceğini hiç düşünmemiştim... pantolonunla ya da pantolonsuz."

"Bunu sadece kibarlık olsun diye söylüyorsun."

"Sevgili Kontesim" -yaklaştı ve iki elini de avuçlarının arasına aldı, kollarını iki yana açıp gümüşü gözlerinin onun tüm ihtişamını seyretmesine izin vermeden önce her iki avucunu da öptü- "boğazıma dayanan bir bıçak şu anki ruh halimde kimseye karşı *nazik* olmamı sağlayamaz. Ama Bess'in çok kıskanacağını bilmek içimi ısıtıyor, şüphesiz bizi çok uzun bir süre Saray'dan sürgün edecek."

"Benim yüzümden mi?" Beau'nun nefesi kesildi.

"Senin sayende aşkım. Dahası, hanımefendileri, kırışmış cildi ve beyaza boyanmış teniyle çok sert bir karşılaştırmaya izin vermemek için tüm aynaları gözünün önünden kaldırmak için acı çekeceklerdir. Saray mensuplarının hepsi

okul çocukları gibi cüppelerinden fırlıyorlar. Bu gece bitene kadar iddiamı binlerce kez savunmak zorunda kalacağım."

Beau güldü ve kollarını onun omuzlarına dolayarak saygısız bir ipek ve kadife ezgisiyle ona doğru geldi. "Sessiz ol, aptal. Ya da ağzını daha iyi kullan."

"Memnuniyetle." Başını eğdi ve onu dudaklarını herhangi bir rujun yapabileceğinden daha kırmızı bırakan şehvetli bir intikamla öptü.

Adam onu bıraktığında, kız ona bakmaya devam etti, gözleri öylesine yuvarlaktı ve altın rengine bürünmüştü ki, adam güldü ve onu tekrar öptü. "Burada mı? Şimdi mi? Hizmetçilerinizin yaptığı onca zor iş ne olacak?"

"Bunu bir an bile düşünmezdim," diye dürüstçe nefes aldı.

Şey"-yanağına kocacan bir öpücük kondurdu- "Ben olsam yapardım. Bu doldurulmuş tavus kuşu kostümünden bir kez çıktım mı, bir daha çıkmam."

Beau sırttı. "Ben-"

"-Bir an düşün, evet. Biliyorum. Ve eğer durum buysa, zihninizi başka şeylerle meşgul etmem gerekecek. Odaya girdiğinizde bana ne soruyordunuz? Bir şeylerin eksik olduğunu mu düşünüyordun?"

Geriye çekildi ve parmaklarını elbisesinin üzerinde gezdirdi. Kesim o kadar sıkıydı ki, göğüsleri o kadar düz bir şekilde sıkıştırılmıştı ki, yakanın kare kenarının üzerinde çok fazla et dolgunluğu varmış gibi görünüyordu. "Büzgüyü yukarı çekmeyi ve kolyenin iplerini aşağı çekmeyi denedim ama yine de örtmem gereken çok fazla yer var gibi görünüyor."

Dante gülümsememeye çalıştı. "İtiraf etmeliyim ki bu en yeni Fransız kesimi ve muhtemelen İngiliz Protestanlardan oluşan bir saray için fazla skandal."

"O zaman beni neden içine koydun?"

Parmak ucuyla yumuşak et tepeliklerinin üzerinde gezindi. "Böylece önümüzdeki birkaç saat boyunca can sıkıntımı, seni bunun dışına çıkarmanın zevkini hayal ederek hafifletebilirim."

"Peki bu arada? Eğer eğilirsem?"

"Eğer eğilirseniz, hanımefendi," diye mırıldandı. "Saray skandalıdan daha fazlasına maruz kalacak."

Birdenbire çok genç ve kendinden pek emin olmayan Isabeau de Tourville Kontesi içini çekti ve yanağını onun geniş omzuna bastırdı. "Keşke binlerce mil uzakta olsaydık, ayaklarımızın altında bir güverte ve başımızın üzerinde bir branda olsaydı."

Dante kollarını kısa bir süreliğine ona doladı, sonra gülümseyerek doğruldu. "Belki de akşamınızı biraz daha kolay geçirmenizi sağlayabilirim."

hediye şimdi al."

"Hediye mi? Ne hediyesi?"

Onu burnunun ucundan öptü ve pencereye doğru götürdü. "Daha tam olarak bitmediğini anlamalısın. Pitt'in hâlâ dişlerini takması gerekiyor ve Lucifer'ın horoz taşlıklarıyla bilmek isteyeceğinden pek emin olmadığım bir şey yapması gerekiyor."

Beau kaşlarını çattı ve pencereden dışarı baktı. Dante'nin Londra'daki evi Thames Nehri'nin kıyısındaydı ve ona işlek nehrin denizci manzarasını sunuyordu. Nehrin ortasındaki derin suda demirlemiş yeni bir gemi vardı, *Virago*'nun altın kopyasına o kadar benziyordu ki Beau'nun omurgasında küçük bir ürperti yarattı. Tasarımında bazı küçük değişiklikler yapılmıştı. Çizgileri daha temizdi, kaleleri ana güverte ile neredeyse aynı hizadaydı, mizana ve baş tarafta fazladan bir yelken için yer açılmıştı.

"Veracruz'a gitmeden önce omurgasının döşenmesini emretmişim," diye açıkladı usulca. "Sadece henüz ona bir isim bulmayı düşünmemiştim."

Beau geminin pruvasının zarif kıvrımını takip etti ve altındaki oyma figürlü başlığı buldu. Bu, her sabah aynada gördüğü kadar şaşırtıcı derecede tanıdık bir kadın başıydı ama altında, rüzgârı yakalamak için kanatlarını açmış bir kuğu gövdesi vardı.

"Benim diğer muhteşem *Siyah Kuğum*" dedi. "Ondan hoşlanıyor musun?" "Hoşlanmak mı?" Beau fısıldadı. "Uçabilecekmiş gibi görünüyor."

"Gerçekten de, mam'selle, bana söylendiğine göre... ona rehberlik edecek yeterince sağlam bir el ile." İri altın gözleri kendisine dönene kadar bekledi ve ekledi: "Bir keresinde bana seni denizden uzaklaştırmaya çalışan bir adamla evlenmeyeceğini söylemiştin. Seni dümendeki becerilerin için olduğu kadar onu kendi aptal gururundan kurtarma becerilerin için de isteyecek kadar bencil biriyle evlenmiş olmak hakkında ne hissediyorsun?"

Beau cevap vermek için ağzını açtı ama kelimeler bir kez olsun yetersiz kaldı.

Ancak bir saat sonra De Tourville armasıyla kabartılmış başka bir nota aldığı Kraliçe'yi hayal kırıklığına uğratmadılar. Görünüşe göre Kont'un ateşi şiddetle geri dönmüştü ve Majesteleri'ne de tavsiye ettiği gibi, hastalığın nüksetme riski ortadan kalkana kadar ne kendisinin ne de karısının Saray'a gitmesi güvenli olmayacaktı.

SON

yoksa sadece başlangıç mı?

Korsan Kurt üçlemesinin ikinci kitabı olan DEMİR GÜL, Korsan Kurt ve Isabeau'nun kızı Juliet Dante'nin hikâyesini anlatıyor. DEMİR GÜL, Publisher's Weekly tarafından yılın en iyi altı kurgu romanından biri seçildi. Üçlemenin üçüncü kitabı, Gabriel Dante'nin hikâyesi olan TAKİP EDEN DENİZ'dir.

Deniz maceralarını seviyorsanız RÜZGAR VE DENİZ ve
KALP TARAFINDAN BAĞLANMIŞ

yazarın <http://www.marshacanham.com> adresindeki web sitesini ziyaret ederek yeni kitaplara göz atabilir ve güncellemelerden haberdar olabilirsiniz.
Marsha'yı Twitter'da takip edin @marshacanham

İçindekiler

<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM SEKİZ</u>	
<u>BÖLÜM DOKUZ</u>	
<u>BÖLÜM ON</u>	
<u>ON BİRİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON</u>	
<u>DÖRT BÖLÜM ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM</u>	
<u>ON SEKİZ BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI İKİ</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>BEŞ</u>	
<u>YIRMI ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>SONSÖZ</u>	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.